

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BILLIONAIRE
BROTHERS
GRIMM

THE BEAST

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. KENNER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

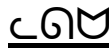
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

BILLIONAIRE
BROTHERS
GRIMM

THE BEAST

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J. KENNER

THE BEAST

J. KENNER

Her hakkı saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncı Oliver Heber Books ve yazar J. Kenner'in önceden yazılı izni olmadan, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere, mekanik veya dijital herhangi bir yolla veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemiyle satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya iletilemez; ancak eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar bu kuralın istisnasıdır.

YAPAY ZEKÂ EĞİTİMİ YASAKTIR: Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının üretken yapay zekâ (YZ) teknolojilerini ve/veya büyük dil modellerini metin veya başka herhangi bir ortam üretmek üzere "eğitmek" için kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın herhangi bir üretken YZ ve/veya büyük dil modelinin eğitimi ve geliştirilmesi için kullanımına lisans verme hakkını saklı tutar.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, işletmelerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Canavar Telif Hakkı 2026 © J. Kenner

Kapak resmi Dar Albert tarafından Wicked Smart Designs'da yapılmıştır.

Oliver-Heber Yayınları tarafından yayınlandı.

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Epilog

Ayrıca J. Kenner tarafından.

Yazar Hakkında

“Birçok insanın içinde vahşı bir hayvan vardır.”
—Grimm Kardeşler

BİRİNCİ BÖLÜM

Etrafımdaki her yer ışıltı ışıltı parlıyor. Balo salonu, dünyanın sihirle boğulmuş gibi görünmesini sağlayacak şekilde minik pırıltılı ışıklarla aydınlatılmış. Pencerelemin dışında, Atlantic City ışıltıyor ve kırk yedi kat aşağıdaki okyanusun köpüğü ay ışığında dans ediyor.

Köşelerde yer alan servis istasyonlarında, Monarch Grand Casino'nun dünyaca ünlü şefinin hazırladığı mezeler sunulurken, orkestradan gelen hafif müzik de sohbetin fısıltılarına eşlik ediyor.

Üzerime tam oturan bir garson ceketi giymiş, yakasındaki gümüş MGC logolu rozeti loş ışıltıda parıldayan bir garsonun elinden bir kadeh şampanya alıyorum.

İşte ben bu dünyada büyüdüm. Isabella Hart—Hart Industries'in varisi, jet sosyete hayatı Manhattan ve Atlantic City arasında bölünmüş, Tahoe, Monte Carlo, Viyana, Singapur ve Londra'daki diğer kumarhane/otellerimize de ara sıra uğrayan biri. Güç, para ve güzelliğin dünyası. Çünkü babam için ben, özellikle bu gece, kızından çok bir vitrin süsüyüm. Sağ elimdeki sade altın yüzüğü çeviriyorum—annemin yüzüğü ve bu geceki performans için Hart koleksiyonundan ödünç alınmamış tek mücevherim.

Ve ne muhteşem bir performans!

Balo salonuna şöyle bir göz attığımda, beni büyüleyen şey güzelliği oluyor. Yakınlarda kaynaşan zarif aristokratların çoğunun aksine, güç ya da para hiçbir zaman arzuladığım bir şey olmadı. Gerçi zenginliğin tuzaklarından uzakta doğmuş olsaydım, para konusunda farklı düşünebilirdim sanırım.

Yine de kendimi yeterince tanıyorum ve beni cezbeden şeyin satın alınabilir şeyler değil, görülebilir şeyler olduğunu biliyorum. Bir huş ağacının soluk kabuğuna karşı bir kardinalin kızılıllığı. Perdeler kenara çekildiğinde rutubetli bir tavan arasına düşen benekli güneş ışığı. Hatta belirli bir biçimi olmayan, ancak o kadar derin ve aşkın bir duygu yaratma gücüne sahip renklerin karışımı ki, neredeyse dini bir nitelik taşıyor.

Bu balo salonu bu akşam işte böyle görünüyor. Sanki çok eski zamanlardan kalma bir hikâyede tesadüfen karşınıza çıkabilecek büyülü bir yer gibi.

Düşünce beni derinden etkiledi ve donakaldım, gözlerimden yaşlar akmak üzereyken hızla göz kırpmak zorunda kaldım ve annemin yüzüğünü çevirdim.

Hikayeler.

Peri masalları.

Grimm.

Gabe.

Sadece Gabriel Grimm ile birlikteyken o gerçek aşkınlığı hissettim. Sanki kendimden daha büyük bir şeyin parçasıydım. Hatta ikimizden bile daha büyük bir şeyin.

Gözlerim bulanıklaşıyor ve kendimi toparlamak için aceleyle tuvalete gidiyorum. Aklımın başka yerlere kaymasına izin vermemem gerektiğini bilmeliydim.

Özellikle burada, parti kılığında kurulan bu tuzağın karanlık köşelerinde saklanan kişinin Gabe olacağını tahmin etmeliydim.

Gabe. Yaklaşık beş yıl önce yangın, ihanet ve ölüm sonucu kaybettiğim adam.

Sevdiğim adam.

Hayatım boyunca seveceğim tek adam.

Bir ay sonra evleniyorum ama Gabriel Grimm her zaman kalbimde yaşayacak.

Kadınlar tuvaletinden çıktığımda hâlâ gözlerimden yaşlar süzülüyordu, aklım ise istemediğim ama yaptığım bir anlaşmanın karşılığı olan düğün fikrinde takılıp kalmıştı.

Şampanyanın üzerindeki baloncukların, asla cevaplanmayacak minik dualar gibi yükselişini izlerken, içimi bir hüznün dalgası kaplıyor. Ama melankoliye izin yok. Bu gece değil. Bu yüzden kendime zorla bir gülümseme takıyorum, sonra da kimsenin ruh halimi anlamadığını umarak etrafa bakıyorum.

Sonuçta bu, neşeli bir olay olmalıydı. Sarı saçlı, yeşil gözlü, son derece yakışıklı ve aynı zamanda şükürler olsun ki en yakın arkadaşlarımdan biri olan David Mercer ile nişanımı kutlamak için bir parti. Babamın bunu umursadığı söylenemez. Hayır, bu ortaçağ tarzı evliliği ayarladı çünkü David, üç kıtaya yayılmış, daha küçük ama benzer bir otel ve kumarhane krallığının varisi ve ne babam ne de David'in ailesi, onun ve benim ne istediğimizi umursamıyor.

İçimden bir ah çektim, sonra şampanyadan bir yudum daha aldım. Sonra bir yudum daha.

Ve -gerginliğimi biraz olsun azaltmak için- kalanını da bir çırpıda içtim.

Bu Cristal şampanyası; babamın parasıyla alınabilecek en iyi şampanyalardan biri. Ama yine de acı bir tadı var. Kırılmış sözler ve çalınmış hayaller gibi.

Bunu belli etmiyorum tabii. Gabe'i ne kadar özlesem de, onun benim için artık kayıp olduğunu biliyorum. Babamın tüm parasına sahip olsam bile, onu ölümden geri getiremezdim. Bu yüzden gülümsüyor, bir yudum

alıyor ve David'le nişanlı olmanın ikimiz için de bir kolaylıktan, Vera Wang ve pırlanta yüzüklerle süslenmiş bir iş anlaşmasından daha fazlası olduğunu hayal ediyorum.

Bir el belimi kavradı ve David'in odanın kuzey tarafında bir süre sohbet ettikten sonra yanıma geldiğini fark edince kendime geldim. Şimdi, bana doğru eğildi, o nefis derecede seksi yeşil gözleri bana dikilmişti. "Sevgili nişanlın için bir öpücüğün var mı? Ya da," diye fısıldadı alçak sesle, "daha doğrusu, baban, anne babam ve fazlasıyla sarhoş misafirlerimiz için bir öpücüğün var mı?"

"Her zaman," diyorum, sonra da beni uzun ve derin bir öpücüğe çekiyor; ayak parmaklarımda karıncalanma hissi yaratmasa da, oldukça iyi bir gösteri oluyor.

Ama en azından gerçek görüldüğünü biliyorum. David ve ben on üç yaşındayken öpüşmeyi öğrenmemiz gerektiğine karar verdik ve birbirimiz üzerinde pratik yaparak iyice öğrendik. Yatakta da birbirimizin ilkleri olmayı planlamıştık, ama ben on altı yaşına girdiğimde bu onur Gabriel'e kaldı. O on sekiz yaşındaydı ve biz de delicesine, çılgıncasına birbirimize aşık olduk.

"İkiniz de muhteşem bir çift değil misiniz?"

Yukarı baktığımda, babamın akıllı havada asistanı ve uzun süredir metresi olan Mina'nın bana gülümsediğini gördüm. Aslında "siktir git" der gibi bir gülümsemeydi bu.

Annemin ölümünden önce kurduğu miras fonumu göz önünde bulundurursak -yani babam onunla evlenmeye tenezzül etse bile Mina'nın eline geçemeyeceği bir şey- bugün bana karşı duyduğu hoşnutsuzluğun, nişan/düğün hediyemin bu otel/kumarhane olmasından kaynaklandığını düşünüyorum; oysa babamdan aldığı son hediye, ucunda oldukça küçük bir elmas bulunan sade bir kolyeydi.

"İşte mutlu çift!" Babamın sesi düşüncelerimi ve odayı bir bıçak gibi kesti ve bir saniye sonra, bir şekilde hem büyüleyici hem de uyarı dolu bir

şekilde gülümseyerek yanımda belirdi. İzleyen herkese muhtemelen sevgi dolu görünür. Ama değil.

Bu, babamın baskısından kurtulmanın ilk adımı olsa da, hayatımı mahvetme gücünün hâlâ elinde olduğunu hatırlatıyor. Bu yüzden, Ezilen Kızlar İçin Hart Endüstrileri Kurallarını aklımda sıkıca tutmalıyım.

Neyse ki, bu yirmi sekiz yıllık hayatım boyunca oynadığım bir rol, bu yüzden neşe ve çekicilik dolu bir gülümsemeyle öne eğilip yanağından öptüm. "Baba, parti harika. David ve ben, partinin ne kadar güzel olduğuna hayran kaldık."

Etrafıma şöyle bir göz attım, sonra David'in uzaklaşmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Tam tersine, bana doğru yaklaşıyordu ve bir an sonra eli sahiplenici bir şekilde belime dolandı. Neden olmasın ki? O da benim gibi beklenen senaryoyu biliyordu.

"Gerçekten de olağanüstü bir partiydi," diyor David. "Teşekkür ederim, efendim."

"Kızım ve müstakbel oğlum için sadece en iyisi." Gülümsemesi, etrafımıza stratejik olarak yerleştirilmiş fotoğrafçıların bu sıcak ve güzel aile anını yakalayabilmesi için mükemmel bir şekilde ayarlanmış, fotoğraf makinesine hazır.

Evet, alaycılık yeteneklerimden biri. Ne yazık ki, babama karşı çıkmak bunlardan biri değil.

"David," diyor baba. "Sanırım anne baban seni arıyor."

David'in gözleri benimkilerle öyle kısa bir an için buluştu ki, babamın fark etmediğinden eminim. Fark ettiyse bile, ima edilen mesajı kesinlikle anlamadı: Gitmemde bir sakınca var mı?

Başımı hafifçe salladım ve o da yaklaşıp yanağımdan öptü. "Basın için bir tane daha," diye fısıldadı. "Ve babanın aklında ne varsa, onun için de iyi şanslar."

Sadece gülümsedim ve elini sıktım, sonra da babamla beni yalnız bırakarak ailesinin yanına doğru gittiğini izledim. Başka bir deyişle, dört

yüzden fazla insanla dolu bu balo salonuna rağmen, kaybolmuş ve yalnızdım.

“Bu odanın sahibi sen olmalısın Isabella,” diyor babam, meraklı kulaklardan kaçınmak için sesini alçaltarak. “Basın burada, meslektaşlarımız da. Bir de Hart’ın düşüşünü görüp bizim kırık sırtlarımızın üzerinden tırmanmak isteyenler var. Bu iyi bir evlilik—ama anlaştığımız hususlara gelince...”

Donakaldım. Otelden bahsediyor. Yarın sabah itibariyle yeni müdür benim. Ve evlendiğimiz anda da tam yetkili sahibi olacağım.

Her şey yazılı, belgelenmiş ve kurucuların Bağımsızlık Bildirgesi'ni müzakere ederken gösterdikleri en az aynı şevkle müzakere edilmiş durumda.

Ne yazık ki babam o adamlardan çok daha güvenilmez ve korkarım ki babamın gözünü korkutacak bir şey yaparsam, Monarch Grand Casino'yu elimden alıp götürecektir. Hem de her şeyini. Bu da otelin kiracılarına, özellikle de ara kattaki lüks mağazalara ve restoranlara erişimimi kaybetmem anlamına gelir.

Eğer bu olursa, La Galerie LaBete'yi kaybedeceğim ve bunun üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum. Gabriel ile birlikte o işi kurduk. Paylaştığımız bir hayaldi. Ve onu kaybetme düşüncesi bile gözlerimi yaşartıyor. Yani, elbette başka bir yer bulabilirim. Ama o mekan, her şeye başladığımız yerdirdi. Saatlerce duvarları boyadığımız, döşemeyi döşediğimiz yerdirdi. Depodaki pürüzlü kanepede seviştığımız yerdirdi ve ben sık sık bir battaniyenin altına kıvrılıp, onun gömleksiz bir şekilde şövalenin başında durup sanatına dalmasını izlerken rahatlardım.

"— Hart imparatorluğunun taç mücevheri."

Donakaldım. "Affedersiniz?"

Babanın dudakları somurtkan bir ifadeyle kıvrıldı. "Bu oteli pırıl pırıl bir mücevher haline getirmeni beklediğimi söylemiştim."

"Elbette, yapacağım Peder. Beni çok iyi yetiştirdiniz."

Elbette ki yapmadı. Bağırıp çağırmak, yıkmak ve yapıcı önerilerde bulunmadan eleştirmek öğretmek olarak kabul edilmiyorsa, o zaman öğretirdi.

Ama Gabriel öldüğünden beri bu otel/kumarhaneyi işletmek benim hedefimdi. O zaman büyümek zorunda olduğumu anladım. Hem başarılı olmak istediğimi hem de başarılı olmaya ihtiyacım olduğunu kavradım.

İşte bu yüzden son dört buçuk yılımı babamın imparatorluğunda çeşitli görevlerde çalışarak geçirdim. Ama artık okul bitti.

Geriye kalan tek şey en iyi erkek arkadaşımınla evlenmek, bu da ikimizi aslında istemediğimiz ama ikimize de önemli avantajlar sağlayan bir hayata mahkum edecek.

Babam sözlerine şöyle devam ediyor: "Yönetim ekibi, yönetim planınızı gözden geçirmek için yakında bir araya gelmek isteyecek. Hazırlıklı olmanızı bekliyorum. Geçişin sorunsuz olması gerekiyor."

"Elbette, baba. Başka bir şey var mı?"

Onun bir sonraki hamlesini beklerken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Muhtemelen kumarhaneleri düzenleyen yasalarla ilgili bir tür kısa sınav olacak.

Gelmiyor. Bunun yerine, "Peki ya galeri?" diye soruyor.

Kalbim tekliyor ve yüz ifademi korumak için çaba sarf etmem gerekiyor. "Ne olmuş yani?"

Çenesi kasıldı. "Bunu daha önce de konuştuk Isabella. Katılımını azaltman gerekecek. Büyük bir kumarhane işletmesini yönetmek tam dikkatini gerektiriyor."

Şu anki sorunum bu.

Sözler ağzımdan bir çırpıda dökülüyor—ama ne yazık ki, sadece zihnimde. Ağzımdan çıkan şey şu: "Elbette, Baba. Bu zaten aşık." Yüz ifademi bozmadan, yalanı görmemesini umuyorum. "Galeri neredeyse kendi kendini yönetiyor. Chris günlük operasyonları yönetiyor ve

mükemmel bir iş çıkartıyor. Benim sadece büyük sergiler ve satın alımlar için müdahil olmam gerekiyor.”

Hepsi doğru. Galeri son birkaç yıldır LaBete'nin orijinal eserleri ve küratörlüğünü yaptığımız diğer soyut parçalar sayesinde dünyaca ünlü olmuş olabilir, ancak Chris -yardımcı müdürüm ve bu dünyada tamamen güvendiğim birkaç kişiden biri- burayı gözü kapalı bile yönetebilir.

Gerekseydi, gerçekten de çekip gidebilirdim. Ama asla yapmayacağım. La Galerie LaBete, Gabriel'den geriye kalan tek şeyim.

Ancak bu, babamın gerçekten bilmesine gerek olmayan eğlenceli bir bilgi. Bu yüzden, sanki sonunda galeriyi gerçekten umursamıyormuşum ve Chris'in devreye girmesine razıymışım gibi, ifadesiz bir şekilde babama bakıyorum.

Babam beni uzun süre inceliyor ve ben nefesimi tutarak onun baskı yapmasını bekliyorum. Kumarhane ile galeri arasında, benim için planladığı gelecek ile bırakmadığım geçmiş arasında seçim yapmamı istemesini bekliyorum.

Sonunda başını salladı. "Güzel. Sonunda anladığına sevindim. Hükümdar her şeyden önce gelir, evlat. Her zaman."

"Elbette."

Omzumu bırakıp uzaklaştı, ama Manhattan'ın güçlü isimleri ve Atlantic City'nin zengin iş insanlarının kalabalığı arasında kaybolana kadar nihayet rahat bir nefes alamadım.

Yarım saat ve iki kadeh şampanyanın ardından, en yakın arkadaşım Harper Lang'i aramak için balo salonunu tarıyorum. Onu teras kapılarının yakınında, devasa bir çiçek aranjmanının arkasına kısmen gizlenmiş halde, çok fazla şey gören o soluk gri gözleriyle beni izlerken görüyorum.

Başını hafifçe yana eğdi— İyi misin?

Şampanya kadehimi hafifçe kaldırarak selam veriyorum—iyiyim—çünkü şu anda ikimizin de ihtiyacı olan yalan bu.

Harper ve ben, Gabriel hâlâ hayattayken tanıştık. Aşkın her şeyin üstesinden gelebileceğine inanacak kadar genç ve babamın onayını sonunda kazanabileceğim bir şey olduğunu düşünecek kadar saf olduğum zamanlarda. Çocukluktan beri Gabriel ile en iyi arkadaşlardı; o, Gabriel ve küçük kardeşi Elliott, bir şekilde işe yarayan, beklenmedik bir üçlü oluşturmuşlardı. O da Gabriel'i, benim David'i sevdiğim gibi, romantik olmayan bir şekilde seviyordu ve yangın haberini aldığım da beni kucaklayan da oydu.

Ve o, ben bunu asla sesli olarak söylemesem de, hâlâ ölmüş bir adama aşık olduğumu biliyor.

Kalabalığın arasından bana doğru, ortama nasıl hakim olunacağını bilmenin verdiği o rahat özgüvenle ilerliyor. Halkla ilişkiler uzmanı olan Harper, öğle yemeğinden önce bir gazeteciyi etkileyebilir, bir eleştirmenle samimi bir şekilde sohbet edebilir ve bir krizi yönetebilir. Bu akşam kırmızı giymiş, çünkü Harper olabiliyorken neden sadece smokinle katılmakla yetinesiniz ki?

Yanıma geldiğinde, gözlerinin önüne düşen asi simsiyah bukleleri iterek, "Baban bu gece çok formda," diye mırıldandı. Siyah, Alman ve Asya kökenli olan kadın, sık sık işe aldığı mankenlerle yarışabilecek bir tarza ve güzelliğe sahip.

Şimdi bana yeni bir şampanya kadehi uzatıyor.

"Beni utandırmamak için emin olmak istiyor. Sanki masanın üzerine çıkıp David'le asla evlenemeyeceğimi ilan edecekmişim gibi."

"Muhtemelen doğru." Harper'ın sesi kuru. Babamla aramızdaki karmaşık dansı, kendimi yetenekli bir yönetici olduğuma ve babamın satranç tahtasında bir piyon olmadığımı inandırmaya çalışırken nasıl bir oyun oynadığımı anlayacak kadar uzun zamandır beni tanıyor.

Ama ben Babamın satranç tahtasında bir piyonum. Gerçeklik, umutla buluşuyor.

Elini uzatıp elimi sıktı. "Keşke her şeyi düzeltebilseydim."

"Sanırım olabilecek en iyi durum bu." Omuzlarımı silkerek, "Yani, en azından David'i gerçekten seviyorum. Sadece, biliyorsun, o şekilde değil." dedim.

Gözleri kısılıyor.

"Ne?"

"Seni rahatsız eden başka bir şey daha var."

Yüzümü buruşturdum. "Beni gerçekten de çok iyi tanıyorsun."

"Şunu söyleyeyim, asla casusluğa bulaşmamalısın. Yüz ifaden, Şapkalı Kedi'den bile daha kolay okunuyor. Hadi anlat bakalım."

"David için bunun ne kadar kötü olduğunu düşünmeden edemiyorum," diyorum. "Gabriel'den başkasıyla birlikte olmak hiç istemedim ve bu imkansız olduğuna göre, hayatımı David'in hayranlık duyduğu küçük karısı olarak yaşamakta bir sakınca görmüyorum. Ayrıca boşlukları dolduracak bir galerim var, yani sorun yok."

"Bunun nereye varacağını anlıyorum," diyor.

"Öyle değil mi? David bu anlaşmadan benden çok daha fazla zarar görüyor. Ya biriyle tanışır mı? Yani, ben buna razıyım ama eğer magazin basını Isabella Hart'ın kocasının onu aldattığını düşünürse..." Sözlerim ürpererek yarım kaldı. "Biliyorum, ikimiz de bu anlaşmadan ailelerimizden bir şeyler kazanıyoruz ama yine de bunun onun için benden daha kötü olduğunu düşünüyorum."

Başını sallarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sonra elimi sıktı. "Onun da senin gibi kendine özgü sebepleri var. İkiniz de iyi olacaksınız."

"Olacaksın."

Sözler Harper'dan değil, arkamdan geldi ve ben hızla döndüm, sonra kendimi David'in uzattığı kollarının arasında buldum. Ona sıkıca sarıldım,

gözlerimi sıkıca kapatarak tüm desteğini ve sevgisini içime çekmeye çalıştım.

Sonra, içimden bir iç çekerek, gerçekte hem mecazi hem de gerçek anlamda yüzleşmek için gözlerimi açıyorum.

İşte o zaman adamı gördüm.

Odanın karşısında, bir gölgenin içinde duruyor, bu yüzden hiçbir detayı seçemiyorum. Sadece uzun boylu olduğunu ve üzerine o kadar mükemmel oturan bir takım elbise giydiğini tahmin edebiliyorum ki, Londra'da özel dikim olduğunu düşünüyorum. Sakalı ve bıyığı gür, saçları ise yüzünden geriye doğru toplanmış bir kuyruk gibi. Omuzları geniş ve duruşu bana Gabriel'i o kadar çok hatırlatıyor ki, midemde kelekler uçuşuyor.

David'in kollarından sıyrılıyorum. "Bu kim?"

Ancak kalabalık değişti ve Bay Bespoke ortalarda görünmüyor.

"Affedersiniz, kim?" diye soruyor Harper, David'le şaşkın bir bakış paylaşarak.

"Önemli değil. Sadece bir şey gördüğümü sandım—boşver."

David elini uzattı ve ben de elini tuttum. "Gel bakalım, güzel gelinim."

Bize verilen emir, fotoğraf çekim alanına doğru ilerlemek. Anlaşılan, gelecekteki insanlar ateşe atladığımızın fotoğrafik kanıtını isteyecekler."

Elini sıkıyorum; bir yandan bu durumun arkadaşlığımızı mahvedeceğinden korkuyorum, diğer yandan da beni kurtardığı için o kadar heyecanlıyım ki doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Ve sonra, elbette, her şeyin en büyük kısmı var. Babamın, David ve benim birbirimizi kullandığımızı, ebeveynlerimizin bize dayattığı sevgisiz, berbat bir anlaşmadan limonata çıkardığımızı fark ettiğinde ne yapacağından sürekli endişelenen kısım. David, miras fonuna erken erişim sağlamak için, ben de galeriyi almak için. Üstelik galerinin bulunduğu oteli de saymıyorum bile.

Çoğu ebeveyn, böylesine cüretkar bir manipölasyonu öğrenseydi çıldırırdı.

Ama burada Sterling Hart'tan bahsediyoruz. Ve belki de kızının babasının izinden giden, kurnaz, manipülatif bir tip olduğunu görünce etkilenecektir.

İKİNCİ BÖLÜM

David, resmi fotoğrafçı işini yaparken Harper'ın çektiği ve sosyal medyada paylaştığı fotoğraflara bakmak için telefonunda gezinirken, "Biz kendi iyiliğimiz için fazla güzeliz," diyor. "Harika bir çiftiz."

Abartılı bir iç çekişle, "Keşke ikimizden birinde de o aşk olayının içinde en ufak bir şehvet kırıntısı bile olsaydı," dedim.

Bir an sessiz kalıyor, sonra omuzlarımı hafifçe sıkıyor. "Ayrıca, senin iyi adamlardan hoşlanmaman gibi can sıkıcı bir sorun da var."

Gözlerimi devirdim ama itiraz etmedim. Beni kendine doğru çekti, teselli etti; bu sırada parti konukları da bakıp bunun mutlu çift arasında yaşanan sıcak bir an olduğunu düşündüler.

"Tekrar bir tur atalım, sonra da süitimize kaçalım mı?"

İşte bu da, her şeyin her zaman görüldüğü gibi olmadığını anlatan bir başka hayat dersi.

Şu an tek istediğim kaçmak, ama eğer bir kişi bile o mutlu, neşeli Isabella Hart görüntüsünü kaçırsa, Sevgili Babamdan bunun sonunu asla duymayacağım.

Böylece sonraki yarım saat boyunca kaynaştık. Otuz uzun dakika boyunca isimlerini hatırlamadığım insanlardan tebrikler aldım, düğün mekanları ve balayı yerleri hakkında sohbet ettim ve ıslıl ıslıl parlayan gelin adayı rolünü oynadım.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde, David'i kendimden uzaklaştırıp yanağından öpüyorum ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Sonra da soran herkese tuvalete gittiğimi söyleyeceğine dair söz aldırıyorum.

Elbette, benim gideceğim yer orası değil.

Galeri, Monarch'ın asma katında bulunuyor. Gabe ve ben, ölümünden önceki haftalarda, galeri sahipleri olarak yeni işletmemiz için bir limited şirket (LLC) kurmak üzere gerekli evrakları tamamlamıştık. Ardından, ölümünden sonra, o kadar şakayla karışık "bebeğimiz" diye adlandırdığımız şirketin tek hissedarı oldum.

Şimdi cam kapının önünde durup tanıdık renkleri ve çizgileri içime çekiyorum. Galeri kapalı olduğu için tek ışık kaynağı, her bir eseri aydınlatan loş güvenlik spot ışıkları.

İçimden bir ah çekerek şifremi girdim—Gabriel'le ilk tanıştığımız tarihi, çünkü işte bu kadar acınası biriyim—ve içeri süzıldüm, kapı arkamdan hafif bir tık sesiyle kapandı.

Burası sessiz. Huzurlu. Bu binanın tamamında gerçekten ev gibi hissettiren tek yer burası; buna çatı katındaki devasa, kalıcı süitim de dahil.

Duvarlarda orijinal eserler asılı, çoğunun fiyatı babamı bile zorlayacak düzeyde, ama sanat eserleri bu masrafları karşılıyor ve gelirin büyük kısmını burslar ve hibeler yoluyla sanat camiasına aktarıyoruz.

Girişin yakınındaki şık çalışma masasının üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum; bu masayı Gabe kendisi tasarlamıştı. Ölümünden sonra bir defterde mobilya eskizlerini bulmuş ve onları hayata geçirmek için bulabildiğim en iyi marangozları işe almıştım.

Onu, işçileri izlerken ve eğer kesimi tam olarak doğru yapmazlarsa ölçü bandını odanın öbür ucuna fırlatırken hayal edebiliyorum.

O kadar sabırlı ve tatlı olabilirdi. Çok sevgi dolu. Çok nazik.

Ama benim Gabriel'imın de öfkesi vardı. Kafasında dikkat çekmek için yarışan bunca fikir varken nasıl öfkelenmesin ki? Babası ve kardeşleriyle

yıllarca sözlü atışmalar yaşadığını biliyorum ama onunla ben nadiren tartıştık. Ve öfkesi kabardığında bana karşı asla şiddet uygulamadı. Öfkesi her zaman kendine yönelikti ve genellikle hayal gücünü tuvale aktarmada yaşadığı bir başarısızlıktan kaynaklanıyordu.

“Seni özledim,” diye fısıldadım. Sonra, bir iç çekerek, LaBete’nin geniş yelpazesini sergileyen canlı soyut resimlerin ve hüznü manzaraların, erken dönem çalışmalarından ve deneysel eserlerin yanından geçerek ana galerinin karşısına doğru ilerledim. Hâlâ büyüleyici, ama hayattayken herkesin özlediği dehanın sadece bir ipucunu veriyorlar.

Yakın zamanda vefat eden uluslararası sanat fenomeni LaBete'nin, Grimm imparatorluğunun altın varisi Gabriel Grimm'den başkası olmadığını sadece Leo ve ben biliyoruz. Gabriel, babasının bunu bir zayıflık olarak göreceğinden gizlice resim yapıyordu. Gabriel için her fırça darbesi bir isyan eylemi, her tuval Elias Grimm'in en büyük oğlunun nasıl olması gerektiğine dair beklentilerine karşı bir meydan okumaydı.

Onun sırrını yıllarca sakladım. Onu kıskançlıkla, şiddetle, sanki ondan kalan son kıymetli parça gibi korudum.

Sandığınızdan daha güçlüsünüz.

Gabe'in sözleri sanki beni sarıp sarmalıyor.

Babanın seni şekillendirmesine izin verme. Sadece sen. Kim olduğuna sen karar ver, Izzy. Başka kimse değil.

Bu anıyı hatırladıkça gülümsüyorum. Ve takma adı da. Gabe dışında hayatımda hiç kimse bana Izzy demedi.

İlk öpüşmemizden sonra, "Sen bir Izzy'sin," demişti. "Bella gibi yumuşaksın ama keskin kenarların da var. Bu iyi bir şey," diye eklemişti, kaşlarımı çattığımda parmağıyla dudağıma dokunarak. "Ama bu sadece benim ve senin için, tamam mı? En azından şimdilik. Izzy'nin babasına kendini göstermeden önce biraz daha güçlenmesi gerekiyor."

Güldüm, sonra da yanımda duran yastıkla kafasına vurdum.

“Ciddi söylüyorum,” demişti. “Gücünü ortaya çıkarmak için yardıma ihtiyacın olduğunda, gerçekte kim olduğunu hatırla; sen Izzy'sin.” Sonra beni öptü ve Izzy, Bella veya Isabella hakkındaki tüm düşüncelerim kayboldu. Ama o gece bana inanılmaz bir hediye vermişti.

O öpücüğü düşününce, bana verdiği başka bir hediye hatırlıyorum ve soyut tasarımı ve acımasız gerçekçiliği bir araya getiren eserin önünde durmak için arka teşhir salonuna gizlice giriyorum. Poz verdiğim resmin üzerindeki örtüyü kaldırdıktan sonra, "Hem gerçekliğe hem de gerçek dışılığa ihtiyacım vardı," demişti. "Gerçek ve kurgu. Umut ve umutsuzluk." Ve sonra, şakağıma hafif bir öpücük kondurarak eklemişti, "Aşk."

Şimdi tablo, bir hazine gibi spot ışığı altında arka duvarda asılı duruyor ve bronz bir plakaya "Kafeslenmiş" başlığı kazanmış.

Resim, kendi elleriyle ördüğü parmaklıklar ardında, dokunamadığı bir ışığa doğru uzanan bir kadını tasvir ediyor. Renkler muhteşem; gölgeler için koyu mavi ve morlar, ulaşılamayan ışık için altın ve kehribar tonları kullanılmış; ancak bu tabloyu olağanüstü kılan, kadının yüzündeki ifadedir.

Özlem. Kabullenme.

Bir çeşit güzel umutsuzluk.

Bu galeriyi planladığımız zamanlarda, yani sonsuza dek vaktimiz olduğunu düşündüğümüz zamanlarda çizmişti.

"Beni böyle mi görüyorsun?" diye sormuştum. "Tuzakta mı?"

Gözlerime baktığında yüz ifadesi değişmemişti. "Hayır, sevgilim. Önemli olan kendini nasıl gördüğün."

Bir adım geri çekildim ve başımı salladım. "Hayır."

"Herkes bir kafeste başlar, Izzy. Soru şu: Özgürlüğüne kavuşabilir misin?"

Bu soru beni rahatsız ediyor. Yapabilir miyim?

O zaman da bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum.

Ama sol elime ve hayatımın bir farsa olduğunu simgeleyen nişan yüzüğüne baktığımda, Gabe'in benden hayal kırıklığına uğrayacağını

düşünmeden edemiyorum.

“Üzgünüm,” diye fısıldıyorum. “Ama sensiz çok zor.”

Bir zamanlar, sonsuza dek birlikte olacağımıza inanıyordum. Nasıl olmasın ki? Onu delicesine seviyordum, birlikte olduğunuz sürece her şeyin üstesinden gelebileceğinize inandıran o her şeyi tüketen tutkuyla.

Meğer altını eritecek kadar yüksek sıcaklıkta yanan bir yangından sağ kurtulmak mümkün değilmiş.

Şimdi ondan geriye kalan tek şey resimleri. Evdeki yatak odamda asılı olan iki resim ve burada duran diğer resimler, onları resmeden adama birer saygı duruşu niteliğinde. Bir zamanlar tüm kalbim ve ruhumla sevdiğim adama.

O artık sonsuza dek yok olsa da, onu hâlâ seviyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Zihnimde epey bir baskıdan sonra, titrek bir nefes alıp kendimi Kafes'ten geri çekilmeye zorluyorum. Ne kadar istesem de bütün gece burada kalamam. Yukarıda, ısılt ısılt gelin adayını görmeyi bekleyen insanlarla dolu bir parti var. Yokluğumu fark edip beni cezalandıracak, burnu havada bir baba var. Ölen bir adamın resimleriyle vakit geçirmek için gizlice kaçan bir kadından daha iyisini hak eden, yarı sahte bir nişanlı/en iyi arkadaş var.

Maskeyi tekrar takma zamanı.

Galeriden sessizce çıkıp asansöre doğru ilerliyorum, topuklarımın sesi sessizlikte yankılanıyor. Asansör yükselirken kendimi toparlıyorum ve kapılar açılıp partinin uğultusu üzerime çöktüğünde, toplumsal zırhım tekrar yerine oturmuş oluyor.

Seslerin uğultusu. Kadehlerin şıkırtısı. Bu bir kutlama sesi ve konukların çoğu, beyaz dantelle süslenmiş bir iş anlaşmasından başka bir şey olmayacak bir evliliğin şerefine kadeh kaldırdıklarının farkında olmadan, benim ve David için gerçekten mutlular.

Bunu elbette her zaman biliyordum, ama şimdi gerçekten içime işliyor. Kaçmalıyım. Ama galeriden ayrılamam, Gabe'in anısından uzaklaşmam. Babam da beni her halükarda bulur.

Derin bir nefes aldım ve bir labirente giren fare gibi balo salonunun kapılarından geriye doğru adım attım.

Kalabalığın arasından babamı buzdan heykelin yanında, yatırımcılardan birinin söylediği bir şeye gülerken, elini Mina'nın omzuna sahiplenici bir şekilde koymuş, zarafet ve başarının timsali – kızının mutluluğunu kutlayan iyiliksever aile reisi – ve kolunda benden daha genç kız arkadaşıyla birlikte görüyorum.

Ürperiyorum.

Hayır, bu bir hataydı. Bunu yapamam. Bu gece değil. Caged'in önünde durup, o fırça darbelerini ve renkleri içime sindirdikten ve Gabe'in yokluğunu fiziksel bir yara gibi hissettikten sonra asla.

Bir tur atıyorum, görünür oluyorum ama konuşmaktan kaçınıyorum, sonra geldiğim yoldan geri çıkıyorum. Özgürlüğün derin bir nefesini içime çekiyorum, sonra da çatı katındaki süitime koşuyorum. Hart ailesinin varisi olmanın küçük ayrıcalıklarından sadece biri. Gerçekten keyif aldığım birkaç ayrıcalıktan biri.

İçeri girdiğimde sessizlik hakim; huzur verici, lütufkar bir boşluk.

David elbette benimle kalıyor. Bu da ne kadar çok aşık olduğumuzun bir başka göstergesi. Ve hayır, herkese söylediğimiz gibi, ayrı odalarımız yok. Bu kalplerimiz için çok zor olurdu.

Evet, tabii ki.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp oldukları yerde bırakıyorum, sonra yumuşak halının üzerinde sessizce balkon kapısına doğru yürüyorum. Atlantic City'nin silüeti altımda parıldıyor. Dışarıda bir yerlerde insanlar servet kazanıyor ve her şeylerini kaybediyor. Ama sonunda, elbette, her zaman ev kazanıyor. Alnımı soğuk cama dayayıp gözlerimi kapatıyorum. İşte o zaman kapının tık sesini duyuyorum.

Hızla arkamı dönüyorum, sonra hemen gevşiyorum. David.

"Hey," dedi ceketini koltuğun arkasına atarken. "İyi misin?"

Ona iyi olduğumu, sadece biraz uykuya ihtiyacım olduğunu ve yarın tekrar sahneye çıkacağımı söylemeliyim.

Bunun yerine, "Aslında pek değil" diyorum.

Başını yana eğerek beni inceledi. "Aşağıya, galeriye indin."

Başımı salladım ve o da yanıma gelip beni kucakladı. İşte bu yüzden David'i seviyorum. Beni tanıyor. Beni anlıyor. Sadece birbirimizi o şekilde sevmiyoruz. Bu iyi bir şey. Eğer sevseydim, bu Gabriel'i bırakmam gerektiği anlamına gelirdi.

Ve ben bu vedaya hazır değilim.

"Düğünümüzle ilgili tüm bu saçmalıklar," diyor sessizce. "Anlıyorum. O olmalıydı. Ebeveynlerimizin uydurduğu bu şirket birleşmesi yerine gerçek bir düğün."

"Anlaştık," diyorum omuz silkerek.

Yüzünü buruşturdu. "Aslında başka seçeneğimiz yoktu."

Beni daha sıkı tuttu, sonra bıraktı, geri çekildi ve beni değerlendirircesine süzdü. "Biraz şarap iyi gelebilir."

Neredeyse gülecektim. "Evet. Gerçekten de yapabilirdim."

David başını salladı ve neredeyse sinsi bir sırıtişla karşılık verdi. Ardından mutfağa gitti ve iki kadeh kırmızı şarap ve bir paket çikolatalı kurabiye içeren bir tepsiyle çok hızlı bir şekilde geri döndü.

"Bu da ne?" Göğsümdeki baskının sevinçten mi yoksa gözyaşlarından mı kaynaklandığından emin olamadan ona baktım.

"İşte seçenekleriniz," diyor. "Ağlayabilirsiniz, ben de sizi kucaklayıp anlayışlı sesler çıkararak ne diyeceğimi biliyormuş gibi yaparım. Ya da komik bir şey açıp birkaç saatliğine dünyanın berbat olmadığını varsayabiliriz."

Her şeye rağmen, gülümsememi engelleyemiyorum. "Film seçeneklerimiz neler?"

"Birkaç şeyi yer imlerine eklemiş olabilirim." Kumandayı alıyor. "Prenses Gelin, Buffy mi yoksa stand-up komedi mi?"

"Bunu planladığına inanamıyorum."

"Sahte nişanlığımın kendi nişan partisinden erken ayrılıp dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyaç duyması ihtimaline karşı plan yapmıştım." Omuz silkerek,

“Seni tanıyorum, Bella.” dedi.

Evet, tanıyor. Mesele de bu zaten. Yirmi yılı aşkın bir dostluğun ardından—yaz kampları, yardım galaları, okul ve hanedan çocuklarının tutulduğu tüm o göz kamaştırıcı hapishane hücreleri—David Mercer beni neredeyse herkesten daha iyi tanıyor.

"Prenses Gelin" filmini seçiyorum. "Westley'nin bana ölümün gerçek aşkı durduramayacağını anlatması gerekiyor."

David'in yüzünde bir anlık bir ifade belirliyor, ama başını sallayıp filmi başlatıyor.

Yatak odamda geceliğimi çıkarıp, ipek ve elmasları yoga pantolonu ve bol bir kazakla değiştiriyorum. Dışarı çıktığımda, David oturma odasını tam anlamıyla bir film izleme yuvasına dönüştürmüştü; ışıklar kısılmış, kurabiyeler elimizin altında bir tepside duruyor, kanepenin arkasına yumuşak bir battaniye serilmiş.

"Bu mükemmel," diyorum.

Yanındaki yastığı okşadı. "Hadi ama. Buttercup birazdan şüpheli hayat seçimleri yapacak ve onunla dalga geçecek birine ihtiyacım var."

Kanepenin üzerine yerleştim, ayaklarımı daha önce binlerce kez yaptığım gibi altına kıvırdım. David küçük battaniyeyi ikimizin üzerine serdi ve ben de yumuşak malzemenin tamamen altına girecek şekilde ona daha da yaklaştım. Sıcak ve rahat, ancak her kurabiye uzandığımızda omuzlarımız birbirine değdiği için ne kadar kurabiye yediğimi gizleyemiyorum.

Filmin yarısına geldiğimizde kurabiyeler bitmişti. David tabağı sehpanın üzerine koydu ve arkasına yaslandığında, daha önce milyonlarca kez oturduğumuz gibi kolunu omzuma attı.

Ona doğru eğildim, başımı göğsüne yasladım. Kalp atışı kulağımın altında düzenli, yavaş, sakin ve rahatlatıcıydı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bunun için."

“Dostlar bunun için vardır.” Eliyle omuz hizasındaki saçlarımı okşadı. “Neye ihtiyacın olursa.”

Ekranda Westley ve Buttercup, Şimşek Kumları'nda ilerliyorlar. Ben ise sadece yarım yamalak izliyorum. Diğer yarımım ise sadece var olmanın ne kadar güzel bir his olduğuna hayran kalıyor.

Film devam ediyor. Mucize Max. Kalenin ele geçirilmesi. Gerçek aşkın öpücüğü.

"Dilediğiniz gibi," diyor Westley ve göğsümde bir şey kırılıyor.

Gabriel bana hep böyle derdi. Bu filme yaptığımız o küçük, saçma gönderme zamanla aramızdaki bir şeye dönüştü. Nasıl istersen, Izzy. Bana nasıl ihtiyacın olursa olsun, ben seninim.

Ama bu bir yalandı. Çünkü ona ihtiyacım olan şey burada ve hayatta olması. Ama o değil. Ve ben başka bir adamın kollarındayım, başka bir adamın yüzüğünü takıyorum, hayatımın geri kalanını sevdiğim bir arkadaşla geçirmeye hazırlanıyorum. Ama bu yanlış türden bir aşk, doğru türden bir arkadaş olsa bile.

David ruh halimdeki değişimi hissetmiş olmalı, çünkü eli saçlarımda duruyor. "İyi misin?"

“Hayır.” Söz ağzımdan engel olamadan çıkıyor. “İyi değilim. Neredeyse beş yıldır iyi değilim ve bir daha iyi olup olmayacağımı da bilmiyorum. Üzgünüm. Bunu sana yüklemekten nefret ediyorum ama—sadece üzgünüm.”

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni daha sıkı tutuyor, çenesi başımın tepesinde.

“Geçmesini bekliyorum.” Sesim neredeyse fısıltıdan ibaret. “Herkes zamanın her şeyi iyileştirdiğini söylüyor. Ama iyileşmek gibi gelmiyor. Sanki... kendinizden bir parçanın eksik olmasıyla yaşamayı öğrenmek gibi. Sanki eskiden hayati bir şeyin olduğu boşluğu görmezden gelmekte daha iyi hale geliyorsunuz.”

“Belki de iyileşme böyle bir şeydir. Unutmamak. Devam etmemek. Sadece onu taşıyabileceğinizi ve yine de yeni bir şeye yer açabileceğinizi öğrenmek.”

Omuz silkiyorum. Aslında yatıştırılmak istemiyorum. Gabriel'i istiyorum. Her zaman da isteyeceğim. Ve şu anda, o sadece kalbimde yer kaplamıyor, boşluğu dolduruyor; geriye sadece köşeler ve oyuklar kalıyor ki, belki bir gün başka biri onları doldurabilir.

“Acıyor,” diye fısıldıyorum. “Ama hayatımı onun hayaletiyle yalnız geçirmek istemiyorum.”

“O bunu istemezdi. Senin yoluna devam etmeni isterdi. Ve bunu yapabilirsin, biliyorsun.”

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, geleceğimde bu bitmek bilmeyen acıdan daha fazlası olduğuna inanmak istiyorum.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Başımı geriye doğru eğerek ona bakıyorum. Filmin jeneriği dönüyor ve yüzüne değişen ışık desenleri yansıtıyor. Yakışıklı. Gabriel'in keskin, tehlikeli yakışıklılığı gibi değil; keskin hatlar, yoğunluk, güç ve kudret dolu değil; daha yumuşak bir yakışıklılığı var. Sıcak. Güvenli.

O, hiç sahip olamadığım bir erkek kardeş gibi; hatta benzer soluk tenimiz ve güneş altında altın gibi parlayan açık kahverengi saçlarımızla tam bir erkek kardeş gibi görünüyor. Gözlerimiz bile bu yanılsamayı destekliyor; zümrüt yeşili gözleri benim sol gözümle aynı, benim gök mavisi sağ gözüm ise partinin dışında kalmış gibi.

“Çok fazla arkadaşlık puanı kazanıyorsun,” diyorum ona. “Yani, bir sürü puan biriktirmiş olmalısın. Ve her döndüğünde Gabe hakkında sızlanmak benim için moral bozucu olmalı.”

“Sevdiğin adam korkunç bir şekilde öldü ve şimdi sen ıslıl ıslıl bir gelin olarak ortalıkta gezdiriliyorsun. Bence biraz melankoliye izin verilmeli.”

“Evet, yine de minnettarım.”

“Bunların hepsi David Mercer'ın En İyi Arkadaş Seti'nin bir parçası. Bana ihtiyacın olursa, ben senin için buradayım.”

“Hatta başka birine aşıkken seninle evlenmem gerekse bile mi?”
Yüzümü buruşturdum. Gözyaşları ve şarap kötü bir kombinasyon. “Özür dilerim. Ailelerimizin saçma sapan düzenlemesini ikimizin de yüzüne vurmak istemedim. Dürüst olmak gerekirse, ortaçağdan kalma gelin satma oyununu oynamak zorundaysak, sana satıldığım için memnunum.”

“Başkasının eline geçtim,” diye tekrarlıyor. “Söz veriyorum Bella, öyle hissetmiyorum. Yani, hadi ama. Sen ve Harper benim en iyi iki arkadaşımsınız.”

“O zaman bu çok iyi oldu, çünkü ikiniz de benim en yakın arkadaşlarımsınız.”

Başını televizyona doğru salladı, ekranda film jeneriği akıyordu. “Yine mi film?”

Omuz silktim. “Dürüst olmak gerekirse, şu anda sadece daha fazla kurabiye istiyorum, ama kendimi yememeye zorlayacağım.”

Koltukta ona daha doğrudan bakacak şekilde yer değiştirdiğimde gülüyor. “Lori'yi hatırlıyor musun?” diye soruyor.

“Evet. Epey zaman oldu. Ne yapıyor acaba?”

“Hiçbir fikrim yok. Sadece en son o zaman olmuştu... biliyorsun işte.”

Yüzümü buruşturuyorum. “Evet, senden ne kadar daha büyüğüm? Bir buçuk yıl mı?”

“Haklısın. Ama garip bir itirafım var.”

Daha dik oturmak için yer değiştirdim. “Evet? Ne?”

Yanına doğru kayıyor. “Aslında, boş ver.”

“Hayır, hayır, hayır. Bunu sen başlattın.”

“Şey, tamam. Hiç özlüyor musun? Hayır Gabriel. Seks.”

Yanaklarım kızardı. “Çok mu garip?”

“Hadi ama, biziz işte,” diyor. Sonra göz göze geliyoruz ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz. Komik olduğu için değil, bu konuşma çok tuhaf

olduğu için.

"Arkadaşım, sen sarhoşsun."

Başını salladı. "Kesinlikle hafiften sarhoş oldum. Ama ciddiylim." "Hiç düşündün mü? Bizim aramızdaki ilişkiyi. Rahatlamayı?"

"Kırk saniye öncesini içermediği sürece hayır."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bu fikir neden bu kadar yasak? Yani, 'arkadaşlık artı cinsel ilişki', değil mi?" "Arkadaşlar" kelimesine özellikle vurgu yapıyor. Yani, bu bir şey."

Gülüyorum. İkimiz de gülüyoruz. Çünkü—Aman Tanrım!

Ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde cezbedici. Sarılmak. Dokunulmak. Rahatlama hissi. Günün saçmalıklarının saf zevkin gücüyle yok olup gitmesi.

Belki de o kadar da tuhaf bir fikir değildir...

Göğsüme bir yastık bastırıp, kafamı sallayarak düşüncelerimi toparlıyorum. "Bu, en tuhaf konuşmalarımızdan biri."

"Başka bir deyişle, bu işe ilgi duymuyorsun."

Omuz silktim. "Gerçekten mi?" dedim yere bakarak. "Evet, seks güzel olurdu." Kendime sarıldım, ona baktım, sonra tekrar bakışlarımı kaçırdım. "Gerçekten böyle bir konuşma yaptığımıza inanamıyorum."

"Bunların hepsi en iyi arkadaş olmanın bir parçası. Başka bir şey söylemek üzereydin."

"Öyle miydin?" Sanırım öyleydim, sadece dostluğumuzu bozmak istemiyorum." Sihirli bir şekilde doldurduğu kadehten biraz şarap içiyorum.

"İmkansız," diyor. "Sen benim kız kardeşim gibisin."

O kahkaha atarken neredeyse şarabımı tükürüyordum. "Doğru," dedi. "Yanlış anlaşıldı." Başını yana eğdi. "Yani kötü bir fikir mi?"

"Fena değil," diyorum. "Ama belki de doğru fikir değil."

Başını salladı. "Haklısın. Elde ettiğimiz şeyi bozma riskini almak istemiyorum."

"Ben de," dedim tüm kalbimle. "Uyuyacak mısınız? Yoksa başka bir şey mi izlemek istersin?"

"Ayakta içelim mi?" diye öneriyor, içinde belki bir kadehlik kadar şarap kalmış olan şişeyi işaret ederek. "Paylaşalım mı?"

Başımı salladım, sonra ona daha da yaklaştım ve battaniyeyi paylaşırken bilerek ona yaslandım; böylece ikimize de bu konuşmanın tarihin en garip ve en utanç verici konuşması olmadığını kanıtlamış oldum.

David şişeyi bardaklarımıza boşaltıyor ve son birkaç on yılın en iyi ve en kötü komedyenlerinden bazılarını izlerken içiyoruz. Televizyonu kapattığımızda, neredeyse her şeye kıkırdıyorum. "Yatağa," diyorum sendeleyerek ayağa kalkarken. "Uyku vakti."

"Kesinlikle," diye onayladı, ayağa kalkarken dengesini sağlamak için elimi tuttu, sonra sendeledi ve kanepeye sert bir şekilde düştü; beni de beraberinde sürükledi.

Bir sonraki an, dudakları benimkine yapışmış, beni öpüyordu. Ben de onu öpüyordum. Sonra ne yaptığımızı fark edip geri çekildim. Bana baktı, ifadesi oldukça kırgındı. "Çok özür dilerim," dedi. "Biliyorum, demiştik ama sonra sen, ben, şarap ve aman Tanrım, Bella, özür dilerim."

Derin bir nefes alıyorum, vücudumdaki her zerre Gabe'in hayatta olmasını, kollarında olmayı diliyor. Ama o hayatta değil. Ve yoluma devam etmem gerekiyor. Ve David -sadece bir arkadaş- bu ilk adımı atmak için güvenli bir yol.

Sesim titreyerek, "Sadece karşılıklı çıkar ilişkisi içinde olan bir arkadaşız, değil mi? Eğer bu dostluğumuzu mahvederse, seni bulup olabildiğince acı verici bir şekilde, soğukkanlılıkla öldüreceğim." dedim.

"Anladım," diyor. Sonra, "Tamam," diye fısıldadığımda, beni kendine çekip öpüyor. Ve lanet olsun ki, hayatım boyunca tanıdığım adam hakkında yeni bir şey öğreniyorum. Birincisi, daha önce hayal etmiyordum; gerçekten çok iyi öpüşüyor.

Ayrıca, yetenekli olduğu tek şey bu değil.

Birkaç çok güzel orgazmdan sonra, ona sarılmış halde bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum. Yani, evlenip de hiç seks yapmamak, çocuk sahibi olmamak ya da bunların hiçbirini yaşamamak üzücü olurdu. Ve yeterince iyi arkadaşız, bu yüzden herhangi bir tuhaflığı konuşarak çözebiliriz. Yani, kim bilebilirdi ki? Sanırım sonuçta FWB (arkadaşlık temelli cinsel ilişki) düzenlemesinin hayranıyım.

Bu keşfi David'le paylaşmak üzereyken telefonum çaldı. Rahatsız etme modumda sadece beş kişi arayabileceğinden ve onlardan biriyle yatakta olduğumdan, arayanın babam olduğundan oldukça eminim.

David saçlarıma doğru mırıldanarak, "Boş ver," dedi. "Gecenin ortası. Her neyse bekleyebilir."

Haklı. Ama yirmi yılı aşkın süredir süregelen alışkanlıkları değiştirmek zor. Sterling Hart çağırdığında kızı hemen atlıyor.

Hayal kırıklığıyla inleyerek David'in kollarından sıyrılıp telefona uzandım. Sonra kalbim durdu.

Çünkü bu mesaj babamdan değil.

Bu, Leo Grimm'in bir eseri.

Beş kelime. Sadece beş kelime ve tüm dünyam altüst oldu.

Beni aradı. Gabriel yaşıyor!!!

Telefon elimden kaydı.

O hayatta.

Gabriel yaşıyor.

Bilinçli bir karar bile veremedim yataktan fırladım, vücudum o kadar şiddetli titriyordu ki ayakta durmakta zorlanıyordum.

"Bella?" David birden doğruldu. "Ne oldu?"

Cevap veremiyorum. Kelimeleri bir araya getiremiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Yerdeki kıyafetlerimi alıp titreyen parmaklarımla üzerime geçiriyorum.

"Bella, benimle konuş. Aramızda ne oldu, sen—?"

“İyiyiz,” diye çıkıştım. “Gerçekten. İyiyiz. Ama gitmem gerekiyor.”
Sesim garip, uzak geliyordu. “Özür dilerim. Çok özür dilerim David.
Gitmem gerekiyor—”

Cümleyi tamamlamıyorum.

Sadece koşuyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Leo'nun mesajı zihnime bir damga gibi kazındı.

Beni aradı. Gabriel yaşıyor!!!

Başka bir mesaj geldi.

Geliyor diyor! GT çatı katı dairesi.

Görebildiğim, düşünebildiğim tek şey bu. Sadece Atlantic City'deki Grimm Kulesi'ne ulaşmak.

Gabriel'e ulaşmak.

Hayatımda hiçbir zaman VIP erişimli bir asansöre bu kadar değer vermemiştim. Anahtar kartımı kullanıyorum ve muhtemelen üç dakikadan az sürse de, kapılar açılana kadar ayak uçlarımda zıplıyorum ve içeri atlıyorum, sonra asansörü ekspres moda geçirmek için anahtarımı kullanırken zıplamaya devam ediyorum. Bir Town Car'ın çekilmesi için siparişimi mesajla yazarken kendimi toplamaya çalışıyorum. Sonra da o lanet asansörün kırk kattan fazla aşağıya, yer altı vale katına inerken daha da hızlı hareket etmesini dilemeye çalışıyorum.

Kapılar nihayet açıldığında, ayakkabı bağcıkları çözülmüş halde mermer fayanslara çarpan spor ayakkabılarımla, metro lobisinde koşarak dışarı fırladım. Muhtemelen bir suç mahallinden kaçan deli bir insan gibi görünüyorum. Umurumda değil. Telefon ekranımda hâlâ yanıp duran iki kelimeden başka hiçbir şeyi umursamıyorum.

Gabriel hayatta.

Kelimeler kafamda dönüp duruyor, her şeyi bastıran bir davul sesi gibi. Attığım her adım bu ritmi vuruyor. Gabriel. Yaşıyor. Gabriel. Yaşıyor.

Şu anda dünyada tek istediğim şey Grimm Kulesi'ne gidip sevgilime sarılmak.

Beş yıl süren yas. Beş yıl boyunca doğum gününde mum yakmak. Beş yıl boyunca galeriyi sanki mezarıymış ve tek tesellimmiş gibi ziyaret etmek. Beş yıl boyunca sanki tuvalin içinden uzanıp ona dokunabilirmişim gibi elimi resimlerine bastırmak.

O, bunca zamandır hayattaydı.

Ve Grimm Kulesi'ne doğru yola çıktı!

Gabe ve ben eskiden düzenli olarak Grimm ailesinin lüks çatı katı dairesinde kalırdık. Aslında orada kimse yaşamıyor. Sadece ihtiyaç duyulduğunda ailenin kullanımına açık. Tıpkı Houston, Los Angeles, Chicago, Paris, Roma, Sidney ve en az bir düzine başka yerdeki daireler gibi.

Ve dünyanın herhangi bir yerindeki başka bir Grimm Kulesi'nde veya hatta Connecticut'taki evinde olabilecekken, şimdi burada olması ne kadar harika.

Asansörden çıktıktan sonra, VIP araç servis alanının cam kapılarından içeri daldım ve gece kıyafetleri giymiş bir çifti şaşırttım; bana, sanki bir psikiyatri kliniğinden kaçmış bir kadına bakar gibi baktılar. Onları görmezden geldim.

Görevli vale görevlisini görmezden gelmiyorum. Onu adeta sorguya çekiyorum ve her an benim için bir arabanın geleceğine dair güvence alıyorum.

Yaşlı çiftin arabasını getirmek için aceleyle uzaklaşırken, ben de bir ayağımdan diğerine sallanarak annemin yüzüğünü çeviriyor ve birdenbire nefesimin ne kadar rahatladığını fark ediyordum. Sanki göğsümden bir ton beton kalkmış gibiydi.

O hayatta...

Kahretsin. İkinci vale nerede? Gerçekten sadece bir tane mi çalışıyor?

Vale hizmetinin denetimini de izlemem ve geliştirmem gerekenler listesine eklerken, David'in burada bir arabası olduğunu fark ettim. Belki gidip anahtarlarını alabilirim ve—

David.

Bir saat öncesine kadar elleri bedenimde olan, yatağımda çıplak ve şaşkın halde bıraktığım adamı düşündükçe nefesim kesiliyor. David.

Midem bulanmaya başladı. Gabriel bir yerlerde, hayatta, nefes alıp veriyor, sonsuza dek terk ettiğini sandığım bir dünyada varlığını sürdürürken ben David'le birlikte oldum.

David, tamamen çıldırmış olduğumu düşünüyor olmalı ve bu suçluluk duygusu, hem ona hem de Gabriel'e karşı kalbime saplanan bir bıçak gibi.

Ama şu an bununla başa çıkamam. Leo'ya ulaşmaktan ve aşkımın ölümünden geri döndüğünü kendi gözlerimle görmekten başka hiçbir şeyle başa çıkamam.

Tam üç dakika geçti ve tüm araç departmanını kovmak üzereyken nihayet şık bir Town Car yanaştı. Sürücü camı çoktan indirilmişti ve şoför arabadan indi, sonra da arka kapıyı benim için açtı. Ona beni Grimm Kulesi'ne götürmesini söyledim ve içeri girdim; ilk fark ettiğim şey, tavan lambasının yanmamasıydı. Bu departmanla ilgili raporuma ekleyeceğim bir şey daha.

Tam görevli kapımı kapatırken, karşı taraftaki kapı açıldı ve karanlıkta tam olarak göremediğim bir adam yanıma girdi. Kapıyı kapattı ve araba hareket ederken kilitlerin tık sesini duydum.

Şoföre durup bu şaşkın yolcuyu indirmesini söylemek üzereydim ki, tam o sırada garajın iç aydınlatma lambalarından birinin yanından geçtik ve ışık yolcunun yüzündeki gölgeleri yok etti.

Bir an için, ne gördüğümü tam olarak kavrayamıyorum. Uzun boylu, bıyıklı ve sakallı, geniş omuzlu ve tanıdık, etkileyici bir duruşu olduğunu

anlayabiliyorum; bunu görmeme gerek yok çünkü hissedebiliyorum.

İşte o zaman onu tanıdım; partideki özel dikim takım elbiseli adam. "Kim-" diye başladım ve o da başını yana eğdi, sonunda yüzünü iyice görebildim.

Gözleri.

Ölü bir adamın gözlerine baktığımda hem zevkten hem de dehşetten elim ağzıma gidiyor.

Tehlikeli bir adam.

Gabriel.

Ama yine de değil.

Sevdiğim Gabe, yoğun bir insandı. Beni korkutmak yerine heyecanlandıran bir şekilde tehlikeliydi. Gülümsemesi nadirdi, ama geldiğinde karanlık bir gökyüzünde şimşek çakmasını izlemek gibiydi; ani, vahşi ve bakışları ondan ayırmak imkansızdı. Ve gözleri... Okyanus üzerinde yaklaşan fırtınaları hatırlatan o soluk mavi gözler. O gözler bana baktığında her zaman yumuşardı. Sanki ben değerli bir şeymişim gibi. Korunmaya değer bir şeymişim gibi.

Artık yumuşak değiller.

Onun yumuşak hiçbir yanı yok. Bütün o yumuşaklık ortadan kalkmış. Şimdi daha zayıf, yüzü keskin açılar ve soğuk düzlemlerle şekillenmiş. Yanağında daha önce hiç görmediğim bir yara izi var, gür sakalının altında kısmen gizlenmiş. Saçları uzamış ve şu anda hiç sıcaklık barındırmayan yüzünden geriye doğru toplanmış.

Oysa o güzel gözler bana düşmanımışım gibi bakıyor.

"Gabe." Adı kırık dökük bir şekilde çıkıyor ağzından. Bir fısıltı. Bir dua. "Aman Tanrım. Gabe."

Tıpkı rüyalarımda defalarca yaptığım gibi, düşünmeden ona doğru uzanıyorum.

Ama rüyalarımın aksine, elini uzatıp bana dokunmuyor. Bunun yerine, yüzüne dokunmadan önce bileğimi yakalıyor, tutuşu o kadar sıkı ki

neredeysse acıtıyor.

"Yapma."

Tek kelime, bıçak kadar soğuk. Elimle geriye doğru hızla uzandım, sonra sanki beni yakmış gibi göğsüme bastırdım.

Yutkunuyorum, sonra fısıldıyorum: "Sana ne oldu?"

"Sakın benimle o oyunu oynamaya kalkma, seni küçük sürtük!"

Bu kelime tokat gibi canımı yakıyor ve deri koltukların arasına gömülmeye çalışarak geri çekiliyorum. Sesindeki suçlayıcı tondan uzaklaşmak istiyorum.

Midem bulanıyor ve kusmamak için kendimi zor tutuyorum. Her kim olursa olsun, onun kazanmasına izin vermemek için mücadele ediyorum.

Midemdeki bulantıyı bastırabileceğime emin olduğumda, sanki Gabriel'imi bana geri getirecek sihirli kelime kombinasyonunu bir şekilde bulacakmışım gibi tekrar deniyorum. "Lütfen," diyorum, sesimin neredeyse bir iniltiye dönüştüğünden nefret ediyorum ama daha fazla güç uygulayamıyorum. "Seni çok özledim. Lütfen, lütfen bana neden böyle davrandığını söyle."

Gözlerini kısarak, "Beni özledin mi? Şimdi de beni sevdiğini söyleyeceksin herhalde." dedi.

"Yaptım," diye fısıldadım. "Yapıyorum," diye ekledim, sonra çenemi kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde çılgılık attım ve geri çekildim.

"Sakın yalan söyleme." Sesi sert, kaba ve alçaktı; beni itmeden önce gözlerinde nefret gördüm. "Yalanlarından ömür boyu yetecek kadar bıktım."

Kendi kendime inlediğimi duyuyorum ve gözyaşlarım sel gibi akıyor. Tekrar büzülüp dizlerime yaslanarak sessizce hıçkırıyorum, omuzlarım titriyor. Kafasında neler olduğunu bilmiyorum—hatta hiçbir şey bilmiyorum. Sadece beni ölüme terk etmemde bir parmağım olduğuna gerçekten inandığını biliyorum.

Nasıl?

Bunu nasıl düşünebilirdi ki?

Bir an için, bir sonraki trafik ışığında arabadan atlamayı düşünüyorum, ama özellikle tehlikeli bir mahalleye doğru gidiyorsak ve Grimm Kulesi'ne doğru gitmiyorsak, bunun iyi bir fikir olduğuna kendimi ikna edemiyorum.

Daha da önemlisi, cevaplara ihtiyacım var. Ve bu cevapları almak için yoluma devam etmeliyim.

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

Cevap vermesini beklemiyordum, bu yüzden sessiz kalıp, bana buz gibi gözlerle baktığında şaşırmadım; sevdiğim Gabe'in artık var olmadığını, son yıllarda yaşadığı korkunç olayların onu tamamen yıktığını düşündüm.

Hafifçe titriyorum, kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim.

Bir an sonra derin bir nefes aldım, sonra tekrar denedim. "Gabriel," lütfen benimle konuş." Ne kadar çaresiz görüldüğümünden nefret ediyorum. Şimdiden yalvarıyor olmamdan nefret ediyorum. Ama elimde değil. Onu tekrar görmeyi hayal ederek sanki bir ömür geçirmişim gibi hissediyorum ve şimdi o burada—canlı, gerçek, dokunabileceğim kadar yakın—ve bana hiçbir şeymişim gibi bakıyor. Hiçbir şeyden daha değersizmişim gibi.

Sanki benden nefret ediyormuş gibi.

"En azından neler olduğunu anlatın." Ses tonumu sakın tutmaya, yalvarma veya rica etme izlenimi vermemeye çalışıyorum.

"Öldüğünü sandım," diye devam ettim, inatla sessiz kalınca. "Yangında öldüğünü sandım." Gözlerim doldu ve sesim titredi. "Yasını tuttum. Hala yasını tutuyorum. Ve şimdi buradasın, ama bana... sanki..."

"Ne gibi?" Söz değil. Alçak, sert ve tehlikeli bir hırıltı.

"Beni sevdiğini bile hatırlıyor musun sanki?" diye patladım, ardından gelen gözyaşları selinden önce. Ve belki de o gözyaşlarının bir yanılsamasıydı, ama sanırım yüzünde bir şeyin parıldadığını gördüm. Var oldu ve gitti, tanımlayamayacak kadar hızlı. Acı belki. Ya da öfke. Ya da sadece küçümseme. Bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim şey, kötü bir şey olduğu.

“Konuşacağız,” diyor. “Ama burada değil.” Sesi hâlâ sert, ama en azından cevaplara doğru ilerliyoruz ve ben de hevesle başımı sallıyorum, sözlerine bir köpek gibi kemiğe sarılıyorum. “Öyleyse nerede? Ve ne zaman? Şimdi gidebilir miyiz? Lütfen, Gabe. Şimdi gidebilir miyiz?”

Daha fazla şey söylemeye başlıyorum ama sözlerimi yutuyorum çünkü hayal ettiğim kavuşma ile bu soğuk, düşmanca sessizlik arasında beliren uçurumu ifade etmenin hiçbir yolu yok.

Rüyalarımda, beni gördüğünde her zaman çok mutlu olurdu. Tıpkı benim ona uzandığım gibi, o da her zaman bana uzanırdı.

Bu Gabriel bana cevap bile vermiyor. Sadece pencereden dışarı, ıslıl ıslıl parlayan şehrin geçen ışıklarına bakıyor. Neon ışıkları profilini değişen renklerle boyuyor—kırmızı, yeşil, altın—ve ben de sanki bir yabancıyı ezberlemeye çalışıyormuşum gibi yüzündeki yeni çizgileri inceliyorum.

Yanağındaki yara izi. Sakalı ve bıyığı. Sert dudak büküşü. Omuzlarındaki gerginlik, sanki kendini bir şeyden saklıyormuş gibi. Belki de şiddetten?

Ya da belki de bana gerçeği söylemekten kaçınıyor.

Bildiğim tek şey, yolculuğun geri kalanında tek kelime etmediği.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Vardığımız oteli tanıyamadım.

Atlantic City silüetine hakim olan büyük kumarhanelerden biri değil. Bu otel daha küçük. Daha mütevazı ve eski zenginlik havası taşıyor. Cephesi zarif ama gösterişsiz; krem rengi taşlar, ferforje balkonlar ve bir asırdan fazla önce inşa edildiğini düşündüren mimari detaylara sahip.

Girişin üzerinde yer alan ve arkadan aydınlatılarak parıldayan bronz harflerden dolayı buraya "Obsidyen" adı verilmiş. Ve bakınca, bu isim gerçekten de uygun görünüyor.

Ana girişte ütülü üniformalı bir kapıcı duruyor, ancak araba onun yanından geçip yan girişe doğru ilerliyor. Sürücü arabadan iniyor, arabanın etrafında dolanıyor ve ardından Gabriel'in kapısını açıyor.

Gabriel bana bir bakış bile atmadan arabadan indi.

Arabada kalmayı düşündüm ama bu onu kızdıracığı için, kalbim hızla çarparken arka koltuğa kayarak onu takip ettim.

Ayrıca, Gabe'in tuhaf mesafeli tavrına ve korkunç suçlamalarına rağmen, merak ediyorum.

Belki de o mesafeli duruş ve gözlerindeki sert bakış, merakımın sebebidir.

Her iki durumda da, onu bir daha kaybetmek istemiyorum.

Yan kapı, dökme beton zeminli ve floresan lambalı bir servis koridoruna açılıyor. Dışarıdaki zarafetten eser yok. Gerçi binanın derinliklerinde olduğumuz düşünülürse bu hiç de şaşırtıcı değil.

Ama neden? Neden buradayız ki?

Gabriel hızlı yürüyor ve onun uzun adımlarına yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor.

“Gabriel, bekle—”

Yavaşlamıyor. Beni hiç fark etmiyor bile. Sadece yürümeye devam ediyor ve beni binanın daha derinlerine doğru sürüklüyor.

Koridor ilerledikçe daha da özensiz bir hal alıyor. Endüstriyel halı yerini çıplak betona bırakıyor. Zaten etkisiz olan duvar lambalarının yerini sert tavan lambaları alıyor. Hatta hava bile değişiyor, hafif nemli bir çamaşırhane havası alıyor.

Aklımda bir milyon soru olmasına rağmen sessiz kaldım ve onu servis asansörüne kadar takip ettim. Gabriel SB2 düğmesine bastı ve asansör mekanik bir iniltiyle aşağı inerken kafamdaki sesler beni sorularla bombardımana tuttu: Burası neresi? Beni nereye götürüyor? Neden benimle konuşmuyor ki?

Bilmiyorum. Ve en kötüsü de, sürekli tekrarlanan o gerçekten karanlık soru: Bana zarar verecek mi?

Kendime hayır diyorum. Eğer planı bu olsaydı, çoktan yapmış olurdu. Şoförü yol kenarına çeker, sonra da bilinen öfkesini kullanarak ciddi hasara yol açardı.

Bu düşünce bile beni ürpertiyor. Hayır. Bunu yapmazdı. Ne düşünürse düşünsün, bana bunu yapmazdı.

Umarım haklıyım. Sanırım haklıyım. Ama aynı zamanda, morluk veya kemik kırığı bırakmayan birçok şekilde de birini incitmek mümkün. Ve ben artık bu Gabriel'i tanımıyorum.

Kalp atışlarımın çok hızlı olduğunu fark ediyorum ve nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kolay değil. Bu Gabe ve ben korkudan

titremeye başladım.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Bir nefes daha. Sakin kalmam gerektiğini kendime bir kez daha hatırlatıyorum.

Şu ana kadar korkmaktan çok meraklandım. Üzüntüden çok şok oldum.

Şimdi ise... şimdi biraz korku katmanın gerekebileceğini düşünmeye başladım.

Hayatımda hiç bu kadar yanılmayı istememiştim.

İşte o anda kapılar ikinci bodrum katına açılıyor ve ben bambaşka bir dünyaya bakıyorum.

“Canavar’a hoş geldiniz,” diyor Gabriel. “Ya da onun bir katına. Benim kulübüm.” Sesi ifadesiz, sanki beni etkilemeye, dehşete düşürmeye veya kulübün adı hakkında yorum yapmaya cesaretlendiriyor. Belki de üçü birden.

Dürüst olmak gerekirse, ne beklediğimi bilmiyorum. Sonuçta zaten Harikalar Diyarı'ndaydım. Belki de bir depoya ineceğimizi varsaymıştım. Beni bir kutuya kilitleyip sonra da atabileceği bir yere. Ya da bir otopark gibi sıradan bir yere.

Bu, bunların hiçbiri değil ve ben de her şeyi gözlemleyerek ona yetişmek için acele ediyorum.

Burası, her yeri tuğla duvarlarla ve kehribar rengi ılık havuzlarının oluşturduğu dramatik gölgelerle dolu, kara filmde fırlamış gibi bir yer. Uzaktan gelen bir müzik bas ritmi beton zeminde titreşim yaratıyor. Ve binanın daha derinlerinde bir yerlerde insanlar konuşuyor. Hatta gülüyorlar.

Gizli bir içki mekanı olabilir mi?

Ani bir kükreme sesiyle irkildim—kalabalık gürültüsü, gürültülü ve sarhoş bir kalabalık—ardından da ağır bir şeyin yere düşmesinin boğuk sesi geldi. Demek ki burası gizli bir içki mekanı değilmiş.

Kaşlarımı çatıyorum, Gabriel'e sormak istiyorum ama onun bana sadece söylemek istediklerini söyleyeceğini ve bunu da ancak kendi keyfine göre

yapacağını çoktan anladım.

Ondan biraz öne geçmek için adımlarımı hızlandırıyorum, sonra göz göze geliyoruz. "Pekala. Pes ediyorum. Burası neresi?"

Gözlerimi tam bir saniyeliğine yakalıyor, sonra da cevap vermeyerek, çok belirgin bir şekilde bakışlarını kaçırıyor.

Cidden, bu da neyin nesi?

Beni korkutmaya mı çalışıyor? Beni ürkütmeye mi?

Evet, aptal, diye fısıldıyor içimdeki iyi tarafım. Hangi gerçeklikte yaşıyordun bunca zamandır?

Yüzümü buruşturuyorum çünkü, eee, evet. Tabii ki.

Ama boş ver, onu da boş ver. Ona beni dik dik bakarken izleme zevkini yaşatmak gibi bir niyetim kesinlikle yok. Bu yüzden olabildiğince ifadesiz görünmeye çalışıyorum. Etkilenmiş ya da meraklı değilim. Sadece takılıyorum. Sadece var oluyorum. Sanki burası sevdiğim adamın alnında yürüyen bir soru işareti değilmiş gibi.

Ya da daha doğrusu, eskiden sevdiğim adam hakkında.

Çünkü, itiraf etmekten nefret etsem de, bu Gabriel'i tanımıyorum. Dahası, Leo'nun mesajını aldığımda hissettiğim umut dalgasının erken olduğunu düşünmeye başladım. Gabriel'im gerçekten o yangında öldü ve Gabriel'in kıyafetlerini giymiş bu adam küllerinden yükseldi, tanımadığım ve beni sevmeyen yeni bir adam.

HAYIR.

Buna inanamıyorum. İnanmayacağım da.

Bu Gabriel klonunun içinde bir yerlerde sevdiğim adam var. Evet, travma geçirmiş durumda. Ama onun için savaşıacağım.

Onu geri getireceğim.

Yapacağım. Çünkü onu tekrar kaybetmenin acısına katlanabileceğimi sanmıyorum.

Yürümeye devam ederken bir kapıdan geçiyoruz ve oradan, yüksek bahisli bir poker oyununa benzeyen bir manzara görüyorum: Pahalı takım

elbiseler giymiş adamlar, fişlerle dolu bir masanın etrafında toplanmış, puro dumanıyla puslu bir hava, gerilim buradan bile hissedilebiliyor.

Başka bir kapı. Başka bir bakış. Bu sefer bir bar; şık ve sofistike, her yer koyu ahşap ve deri, güzel insanların güzel mobilyalara uzandığı, siyah giyimli barmenlerin egzotik renklerle kokteyller hazırladığı ve müdavimler için viski kadehleri doldurduğu bir mekan.

Ardından, nefesimi kesen bir manzaraya açılan bir kapıdan geçiyoruz.

Bir boks ringi.

Spor salonunda bulabileceğiniz türden bir şey değil bu. Tamamen farklı bir şey bu; iyi giyimli seyircilerle çevrili yüksek bir platform, çıplak yumruklarıyla birbirlerinin etrafında dönen iki adam, ayaklarının altındaki tuvalde kan lekeleri belirmiş durumda. Genellikle yüksek bahisli açık artırmalara özgü bir dikkatle izleyen kalabalığın arasından neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

Bunun üzerine bahis oynuyorlar, farkındayım. Erkeklerin birbirlerini kan içinde dövcekleri üzerine bahis oynuyorlar.

"Burası neresi?" Soru neredeyse fısıltıdan ibaret.

Gabriel'e şöyle bir baktım ve yüzünde bir anlık eğlence ifadesi belirdi. "Ev," dedi ve yürümeye devam etti, sonunda çok uzun bir koridorun sonundaki bir kapıya vardık.

Kapıyı kartla açıyor ve bekleyerek kapıyı açık tutuyor.

Derin bir nefes alıp içeri girdim.

Mekan oldukça sade. Pahalı ama soğuk. Ve küçük.

Koyu gri deri bir kanepe. En kaliteli içkilerle dolu bir bar arabası. Bir duvarda, şu anda karanlık olan, yerden tavana uzanan paravanlar. Her şey şık ve modern, ama tamamen kişiliksiz.

"Evim mi?" demişti. Asla! Burası sevdiğim adamın evi değil.

Gabriel'in Manhattan'daki dairesi muhteşem bir felaketti; her duvara yığılmış tuvaler, mobilyaları ancak hatırladığında örttüğü boya lekeli örtüler, her boş yüzeyi kaplayan yarım kalmış eskizler. Terebentin ve keten

yağı kokusu. Çalışırken çalan klasik müzik veya sert rock müziği. Buranın yaratıcılığın ve tutkunun bir araya geldiği bir mekan olduğu hissi.

Burada tutku yok. Yaratıcılık yok. Hiç hayat yok.

Burası bir sığınak. Hatta bir in bile olabilir.

Duvarlarda hiçbir sanat eseri yok. Kitap yok, bitki yok. Hatta dergi ya da market poşeti bile yok. Burada birinin yaşadığına dair hiçbir kanıt yok.

Hariç-

Karanlık ekranların yakınındaki duvara bantlanmış bir fotoğraf var. Kağıt buruşuk; sanki biri onu top haline getirmiş, sonra fikrini değiştirmiş gibi. Bulduğum yerden ne olduğunu anlayamıyorum çünkü buruşuklukların oluşturduğu gölgeler görüntüyü gizliyor. Yine de, tanıdık gelen bir yanı var. Gabe'e doğru bakıyorum ve o tamamen hareketsiz ve sessiz kalınca, merak beni iterek duvara doğru yürüyorum.

Gölgelerin yer değiştirmesi için sadece iki adım yeterli.

İşte o zaman görüyorum.

Vücudum kasılıyor ve kekeleyerek nefes alıyorum.

Ben. David.

Saatler önce kameralar önünde öpüştük.

Midem bulanıyor— kağıdın neden buruşuk olduğunu biliyorum. Onu buruşturdu. Büktü. Çöp gibi davrandı.

Sonra da onu duvara bantladı.

Ona doğru döndüm, bir yanım ağlamak istiyordu. Bir yanım da buradan hızla uzaklaşmak istiyordu.

Bütün merakım cevaplardan yana.

Ona suçlarcasına parmağımı uzattım. "Oradaydın. Ve sadece bir köşede durup izledin."

"Eski dostlarımla selamlaşacak havamda değildim."

İçim ürperdi. Oradaydı. Tam orada. Ama bana tek kelime bile söylememişti.

Yanına gitmek istiyorum. Onu sarsmak istiyorum. Ondan lütfen, lütfen bana neyin yanlış olduğunu söylemesini istemek istiyorum. Neden şu anda onun kollarında değilim? Hatta neden onun yatağında değilim?

Neden böyle davranıyor?

Ama ben hiçbir şey sormuyorum. Cevaplardan çok korkuyorum.

Bunun yerine, fısıldayarak, "Seni alçak herif," diyorum.

Sessiz kalıyor, ama bana doğru tek bir adım atıyor. Hareket ederken, tepedeki lamba yanağındaki yara izini bir uyarı gibi aydınlatıyor.

“Şimdi, tatlım,” diyor ve sesi o kadar soğuk ki tüylerim diken diken oluyor. “Sanırım bana tam olarak neden beni öldürmeye çalıştığını, en ince ayrıntısına kadar açıklamanın zamanı geldi.”

ALTINCI BÖLÜM

Uzun bir süre konuşamıyorum.

O korkunç sözler aramızda havada asılı kaldı, anlaşılmaz. İmkansız. Onları duyuyorum—her bir kelimenin anlamını ayrı ayrı anlıyorum—ama böyle bir araya getirilmiş halleri mi? Onun ağzından o soğuk, duygusuz sesle çıkmış halleri mi?

Hiçbir mantığı yok.

"Seni öldüreyim mi?" Bu sözler ağzımda acı bir tat bıraktı ve yüz ifadesi karardıkça içgüdüsel olarak geri çekildim. "Neyden bahsediyorsun?"

"Masum numarası yapma." Kapıyı itip bana doğru yaklaştı. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım, sonra bir adım daha, ta ki dizlerim deri koltuğa değene kadar. "Tam olarak neyden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

"Ama bilmiyorum!" Sesim yükseliyor, histeriye yaklaşıyor. "Sen deli misin? Sana asla zarar vermezdim."

"Öğrenmeyeceğimi mi sandın?" Sesi alçak, sert ve tehlikeli. Bir adım daha yaklaşıyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama onunla kanepenin arasında sıkışıp kaldım. Gözlerimden yaşlar dökülürken fısıldadım: "Gabe," "Ne oluyor? Bunu nasıl düşünebilirsin ki?" Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve başım dönüyor. Mantıklı konuşmuyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

“Seni sevdim,” diyor, sesi kırılmaya hazır buz gibi. “Sevdim. Sen benim her şeyimdin. Hatta senin için hayatımı bile verirdim.” Başını kaldırıyor. “Bunu öylece kabul edeceğini hiç düşünmemiştim.”

İçimde bir şey koptu. "Sakın yapma." Sesim titriyordu ama taviz vermedim. "Beş yıl boyunca senin için yas tuttum. Beş yıl boyunca keşke o yangında senin yerine ben ölmüş olsaydım diye düşündüm."

Gözleri sert bir şekilde gözlerime dikilmiş, ama ben bakışlarımı kaçırmıyorum.

Sürekli başımı sallıyorum. Bu bir kabus.

Bu tam bir kabus olmalı.

Yutkunuyorum, sonra boğazımdaki düğümü zorla ağzımdan geçiriyorum. "Benim hakkımda nasıl böyle düşünebilirsin?"

Hiçbir şey söylemiyor ama artık o kadar yakın ki yüzündeki yeni çizgileri, sertleşmiş çenesini ve bana bakışındaki sertliği görebiliyorum. Sanki beni hiç tanımıyor gibi.

Sanki benden nefret ediyor.

Gözyaşlarımın tadını alıyorum, sonra sadece başımı sallıyorum. Bu gerçek. Gerçekten onu öldürebileceğimi düşünüyor. Onu öldürdüğümü düşünüyor. "Seni şerefsiz," diye fısıldıyorum. "Sensiz ölmüştüm. Ölümün kalbime saplanan bir bıçak gibiydi ve şimdi onu daha da çeviriyorsun."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Kurnaz kaltak."

Ellerinin yanlarında sıkıca kenetlenmiş halini görüyorum, sanki beni dövmekten kendini fiziksel olarak alıkoyuyor. "Sessizce öleceğimi ve gerçeği asla öğrenmeyeceğimi mi sandın?"

“Hangi gerçek? Lanet olsun Gabe, saçmalıyorsun!”

“Beş yıl.” Kelimeleri zehir gibi tükürdü, gözleri yüzüğümle oynadığım yere kaydı. “Sevdiğim kadının, uğruna öleceğim kadının, beni öldürmeye çalıştığını bilerek geçen beş yıl.”

"Seni öldüreceğim!"

Ama o, sözümü kesip doğrudan konuşmaya devam ediyor. "Beş yıl boyunca gölgelerden izledim, sen de benim kemiklerim üzerinde küçük imparatorluğunu kurdun."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Bunların hiçbirini istediğimi mi sanıyorsun? Galeri bizimkisiydi, Gabriel. Beş yıldır yaptığım her şey senin anını yaşatmak içindi."

"Ve ne bulduğumu biliyor musun?" diye soruyor, sanki tek kelime etmemişim gibi. "Kanıt. Somut kanıt." Bana bakarken başını yana eğiyor, tıpkı avını değerlendiren bir yırtıcı gibi. "Parlak bir kağıt izi buldum. Kanıt. Sanki buna ihtiyacım varmış gibi. Gözlerin, Bella. Suçluluk duygusu orada yaşıyor. Beni gerçekten öldüren şey bu."

Başımı sallıyorum, vücudum buz kesiyor. Kelimenin tam anlamıyla şoktayım. "Gözler mi? Kanıt mı? Ne saçmalıyorsun sen?" Sesim her kelimeyle yükseliyor ve daha fazlası ağzımdan dökülüyor. "Kanıt yok çünkü ben hiçbir şey yapmadım." Midem bulanıyor ve kusacakmışım gibi hissederek elimi ağzıma kapatıyorum.

"Paranın izini sürdüm sevgilim. Ve bu iz beni doğrudan senin adının yazılı olduğu bir hesaba götürdü. Üç yüz bin dolar, üç kurşun yiyip yanan bir kulübede ölümüne terk edilmemden iki gün önce ortadan kayboldu."

Oda dönüyor. Dengemi sağlamak için koltuğun koluna tutunuyorum.

"Yapmadım," diye fısıldadım. "Hiçbir şey yapmadım. Ne bulduğunuzu sanıyorsunuz bilmiyorum ama çok, çok yanılıyorsunuz."

"Ne dediklerini hatırlıyor musun?" Bana doğru yaklaşıyor, bu yüzden gözlerine bakabilmek için başımı geriye doğru eğmem gerekiyor. "Seninle birlikte olan adamlar. Beni o kulübede kanlar içinde bıraktıklarında? Bayılmadan önce duyduğum son şeyi bilmek ister misin?"

Dehşetten dilim tutulmuş bir halde başımı sallıyorum.

"'Kız arkadaşına veda et, Grimm.' Ve gördüğüm son şey senin silah kaldırman oldu."

Dünya sallanıyor. Koltuğa daha sıkı tutunuyorum, parmak boğumlarım bembeyaz oluyor.

“Hayır.” Bu neredeyse duyulmayan bir ses. “Hayır, öyle değil—yapmadım—yapmazdım. Gabe, bunu bilmelisin. Sana asla zarar vermezdim. Ve orada değildim. Kayıp olduğunu fark edene kadar Aspen’de değildim. Bunu ben yapmadım,” diye tekrarladım, sesim gözyaşlarından boğuluyordu.

“Yapmadın mı? Ne yapmadın?” Sesi, ondan daha önce hiç duymadığım kadar alçak ve vahşi bir hırıltıydı. “Suikast emrini vermedin mi? Haberin yok muydu? Tetiği kendin çekmedin mi? Yoksa para izini takip edip seni teşhis edebileceğimi mi düşünmedin? Lanet olsun, şu an gözlerinde gerçeği görüyorum.”

"Kahretsin Gabe, hayır."

“Para mı istedin? Galeriyi mi? Sana her şeyi verirdim. Şimdi ise içindeki karanlığı hiç görmediğim için utanıyorum.”

"Seni adi herif," diye fısıldadım, bedenim korku ve öfkeyle titriyordu. "Akıl almaz bir alçak. Benim hakkımda böyle bir şeye nasıl inanabilirsin? Bana zarar vereceğine asla, asla inanmazdım."

Gülümsemesi yapmacık. "İşte bu yüzden yanına kalacağını sandın."

Konuşmaya çalışıyorum ama ağzım kupkuru. Bu kâbustan uyanmak için kendimi çimdiklemek istiyorum. Ama gerçekten, gerçekten oluyor. O buna inanıyor. Yüzünde hiç bu kadar öfke görmemiştim ve Gabriel’in ününü göz önünde bulundurursak, bu çok şey ifade ediyor.

Konuşmaya başlıyorum—ne diyeceğimi hiç bilmiyorum—ama sözümü kesiyor.

“Bana bunun bir kumpas olduğunu mu söyleyeceksin? Çünkü ben kesinlikle buna inanmak istiyordum. Babam, adamları beni öldürürken bana daha da acı çektirmeye çalışıyordu. Sevdiğim kadının da suç ortağı olduğuna beni inandırmaya çalışıyordu.”

Yaklaştı ve ben birdenbire korkudan titredim.

“O silahı tutanın sen olmadığına inanmayı çok istedim. Ve gerçekten de buna inanırdım. Ve inandım da. Kendimi buna ikna ettim. Beni seviyor. Asla böyle bir şey yapmazdı...”

Dudakları kıvrıldı. "Ne saçmalık!"

“Ama yapmazdım,” dedim, bağırmmamak için kendimi zor tutarak. “Haklıydınız. Gerçekten yapmazdım.”

“Bunu bana inandırmak isteseydin, para izine daha çok dikkat etmeliydin. Çünkü kontrol ettiğimde, gerçekten de para gitmişti. Ama asıl can alıcı nokta bu değildi,” diyor ben tekrar itiraz edemedim. “Gerçek kanıt mı? Bundan bile daha sağlam, kaya gibi sağlam bir kanıt. Sadece gözlerin değil, tatlım. Hayır, asıl kanıt, kulübemin nerede olduğunu bilen bu gezegendeki tek kişi sendin. Leo'ya bile söylememiştim.”

Öne eğiliyor, sonra parmağını nazikçe yüzümün yanından aşağı, boynumdan aşağı, daha da aşağıya doğru gezdiriyor ve sonunda göğsümü avuçluyor; ben de titriyorum. Bu adama karşı her zaman hissettiğim arzuyla değil, korkuyla. Saf, korkunç bir korkuyla.

“Ve şimdi ünlü ölmüş bir sanatçının o güzel tablolarına sahipsiniz. Şimdi galeride bir servetiniz var. Ve ülkenin en karlı kumarhane/otellerinden birini miras almak üzeresiniz. Ve ben tüm bunlardan ölümümle ilgili düz bir çizgi çekebilirim.”

Ağzımda gözyaşlarının tadını hissediyorum ama yapabildiğim tek şey başımı sallamak.

“Kalpimi kıl payı ıskalayan bir kurşun. Omurgamı neredeyse sıyıran bir başkası. Sonra karnıma isabet eden bir başkası. Yumruklar ve tekmeler üzerime inip duruyordu, ta ki acı bile kalmayana kadar. Sadece hiçbir şey. Ben hiçbir şeydim. Ve senin o kahrolası adamların da oradaydı, her darbenin senin ve Sevgili Babacığım'dan bir hediye olduğunu çok açık bir şekilde belli ediyorlardı.”

Alaycı bir ses çıkarıyor. "Yangın mı? Sadece senin yüzünden olduğunu söylediler. Tebrikler, kaltak. Bana uzun zamandır oyun oynuyordun. Ama

söz veriyorum," diye ekliyor, kulağıma nefesinin fısıltısını hissedecek kadar yaklaşıyor, "intikamımı alacağım."

O bunu gerçekten kastediyor. Gerçekten de kastediyor. Ve içimde bir korku dalgası yükseliyor, çünkü onun neler yapabileceğini biliyorum. Ama beni konuşmaya iten şey korku değil. Acı. Öfke. Ve iliklerime kadar işlemiş bir kayıp.

"Hayal edilemez bir alçak herifsin," dedim, sesim alçak ve duygusuzdu. "Bana zarar vereceğine asla, asla inanmazdım. Hem de para için mi? Eğer farkında olmadıysa, seni kahrolası herif, param var. Sokakta açlıktan ölmüyorum." Yutkundum, sonra çenemi kaldırdım, bunun yaşanıyor olmasından nefret ediyordum ve bunun gerçek olduğuna tam olarak inanamıyordum. "Eğer ben olsaydım, bana zarar vereceğine asla inanmazdım. Şakağımda silah olsa bile, yine de onu tutanın sen olduğuna inanmazdım."

Gözyaşlarımı siliyorum. "Beş yıl. Beş yıldır yas tutuyorum, her gün yanımda olmanı diliyorum. Ve şimdi... şimdi tek yapabildiğim geriye bakıp ne kadar aptalca bir kayıp olduğunu düşünmek. Çünkü beni sevmeyen bir adamı sevdim, bir adama inandım."

Çenesi kasılıyor, ama gözlerinde inanç değil, öfke görüyorum. Sanki benim üzerime düşeni yapmadığım için kızmış gibi.

Evet, ne yazık ki.

Korkumun yerini öfkem tamamen almıştı, ona doğru bir adım attım. "Senin için kaç gözyaşı döktüğümü biliyor musun? Cesedini bulmak için kaç dedektif tuttuğumu? Polislerle birlikte oradaydım. Yüzüğünü buldum. Dişlerini." Ürperdim. "Polisler, kulübenin kalıntılarından sadece bir karış uzaklıktaki sığ bir yaprak mezarında kan ve yanmış deri parçaları buldular."

Sesim titriyor ama aceleyle devam ediyorum, kelimeler gözyaşlarımla birlikte dökülüyor. "Uzaklaşıp ayı yemi mi oldun yoksa kulübede mahsur kalıp küle mi dönüştün bilmiyorlardı."

Bacaklarım aniden beni taşıyamayacak kadar güçsüzleştiği için kanepeye oturuyorum, sonra ayaklarımı dizlerime doğru çekiyorum. "Yıllarca bir şekilde kaçtığını, bana geri döndüğünü hayal ettim. Ve bu fantezi, bazı günler beni ayakta tutan tek şeydi. Seni tekrar bulacağım umudu. Birlikte olacağımız, galeriyi birlikte yöneteceğimiz ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımız umudu."

"Eserlerimden kâr elde etmek için mi? Bunu bu yüzden yaptınız, değil mi? Galeriyi elde etmek için mi? Bütün o LaBete tablolarının değerinin fırlaması için mi? Kanımla ıslanmış paranın içinde yuvarlanmak nasıl bir his, tatlım?"

"Sakın öyle deme." Sesim alçak, öfke ve acıyla dolu. "O galeri bizim hayalimizdi," diye fısıldıyorum. "Ve orijinal eserlerinizden elde ettiğimiz gelirin yarısı sanat burslarına gidiyor. Geri kalanı LaBete'nin mirasını destekliyor ve galerinin faaliyetlerini sürdürüyor. Bu yüzden bana hayalimizi lekelediğimi söylemeye sakın kalkma. Ben onu her gün yaşıyorum. Bazı günler beni ayakta tutan tek şey bu. Senden geriye kalan tek şey bu."

Bir an gözlerinin yumuşadığını sandım, ama sesi soğuk ve sert bir şekilde "Temel taşı yok edersen böyle bir şeye tutunmak zor olur" dediğinde fikrimi değiştirdim.

Kendimi küçük hissetmekten nefret ederek kollarımı kendime sardım. "Yeteneklisin, evet. Bunu her zaman biliyordum. Ama sanırım şimdi ilk defa bir pislik olduğunu da öğreniyorum. Hem de aptal, vefasız bir pislik."

Gözleri kısılıyor ve ben başımı aşağıya eğiyorum. Şu an öfkem kontrolü ele geçirmiş durumda, ama adrenalin azalacak ve yakında hıçkıra hıçkıra ağlayacağım.

Onun beni o şekilde görmesini gerçekten istemiyorum.

Onu hiç görmek istemiyorum. Şu an değil.

Belki de asla, diye düşünüyorum, sanki bir el kalbimi sıkıca kavlıyor.

"Gerçek şu ki, sen ve baban beni öldürmeye çalıştınız."

Geriye doğru kaymıştım ama o iki uzun adımda yanımda belirdi. Çenemi kavrayıp bana bakmaya zorladı. Tutuşu sertti, neredeyse acı vericiydi. "Gerçek şu ki, Aspen'i biliyordun; kulübemi, özel inziva yerimi, başka kimsenin bilmediği yeri."

"Adres defterimdeydi," dedim ona. "Bana LaBete kapaklı yaptığın adres defterinde. Babam bulmuş olabilir. Biliyorsun, odamda gizlice dolaşırdı."

"Uygun," diyor. "Fazla uygun. Gerçek şu ki, sen ve baban bana pusu kurup beni ölüme terk eden bir ekip gönderdiniz. Gerçek şu ki, başka bir adamla evlenmek üzeresin. Ve en büyük gerçek şu ki, intikamımı alacağım."

"Aspen'deki kulübe hakkında kimseye bir şey anlatmadım. Sadece Leo'ya, sana ulaşamadığımda söyledim. Sen geç döndün ve bir şey olmuş olabileceğinden korktum, o gitti ve kulübeyi yanmış halde bulan da o oldu. Benim için bir jet ayarladı, böylece onunla birlikte orada olabildim."

Polisten önce biz arama yaptık. Dişlerinizi, yüzüğünüzü ve kanınızı bulduk.

Sadece başımı sallıyorum, sonra bir gözyaşını siliyorum ve daha fazla gözyaşı dökmemek için gözlerimi hızla kırptıyorum. "Ben de o gün öldüm," diye fısıldıyorum.

"Yapmalıydın," diyor, kolumu sıkıca kavramış halde.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama eli daha da sıkılaşıyor. "Hayatım üzerine yemin ederim Gabriel, sana zarar vermedim. Sana asla zarar vermezdim. Her gün polisin yanıldığını, bir şekilde hayatta kaldığını umdum."

Ama sonra senin öyle düşünmediğini kabullenmek zorunda kaldım. Sonunda bir yıl önce buna inanmama izin verdim. Senden vazgeçmenin bir teselli olacağını düşündüm." Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde ona bakıyorum. "Olmadı. Ama seni geri kazanmak?" Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülürken fısıldıyorum. "Sanırım bu da bir teselli olmayacak."

Nişan yüzüğüme dikkatlice bakıyor. "Benimle bu oyunları oynamaya bile kalkışma." Sesi alçak, yumuşak ve bıçak gibi keskin.

Omuzlarımı geriye doğru attım, öfke korkunun yerini aldı. "Sakın o konuya girmeye kalkma. Sen ölmüştün ve ben babamın baskısından kurtulmanın bir yolunu arıyordum. Bir arkadaşım ile evlenirim, kumarhaneyi alırım."

"Bu da senin ne kadar kurnaz ve manipülatif bir kadın olduğunun bir başka kanıtı."

"Biliyor musun Gabriel? Siktir git. Benim hakkımda en kötü şeyleri düşünmek istiyorsan, tamam, düşün. İstedğin kadar benden nefret et, ama bu hikâyede aptal olan sensin. Sana olanlar için çok üzgünüm, hem de çok çok üzgünüm. Ama aynısı benim de başıma geldi."

Tekrar akmaya karar veren aptal gözyaşlarımı siliyorum. "Bu günü hayal ettim. Kelimenin tam anlamıyla, bir şekilde bana geri döneceğini hayal ettim. Ve işte buradasın. İkimizin de hayatının en mutlu günü olmalıydı. Ama şimdi, tek yapabildiğim, senin hayatta olmanı ve yanımda olmanı dilediğim o gecelere geri bakmak ve tek düşünebildiğim şey, ne kadar da zaman kaybı olduğu."

Çenemi kaldırıp doğrudan yüzüne baktım. "Şimdi gidiyorum. Sanırım dışarıda bana taksi çağırabilecek bir vale var?"

Cevap vermiyor. Bunun yerine, yavaş ve yırtıcı bir şekilde yaklaşıyor. "En acımasız yanı ne biliyor musun?" Tam önüme geliyor, o kadar yaklaşıyor ki nefesinin şakaklarımdaki tüyleri okşadığını hissedebiliyorum. "Hâlâ seni istiyorum. Yaptığın her şeyden sonra. Benden aldığın her şeyden sonra. Hâlâ seni istiyorum."

Nefesim kesildi.

"Beş yıldır senden nefret ediyorum." Eli kalkıyor, parmakları boynumun yan tarafına dokunuyor. Dokunuş tüy kadar hafif, neredeyse şefkatli ve tüm vücudumu titretiyor. "Beş yıldır seni hayal ediyorum. Tadını hatırlıyorum. Boşaldığında çıkardığın sesi. Altımda nasıl hissettiğini."

“Gabriel—”

“Kendime her şeyin bittiğini söyledim. Her şeyle birlikte bunu da içimden attığımı sandım. Ama gazetede nişan ilanını görünce, sonra da bu gece parmağındaki yüzüğü görünce...” Sözü yarım kalıyor, parmakları boğazımdan aşağı, köprücük kemiğimin üzerinden geçip kalbimin hemen üzerinde duruyor. “Seni yok etmek istedim. Ve seni yutmak da istedim. Hâlâ hangisini daha çok istediğimi bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki, sen onun değilsin. Asla onun olmayacaksın.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Uzaklaşmalıyım. Kaçmalıyım.

Ama hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Elini tenimde, nefesini boynumda, varlığını bir kafes gibi etrafımı sarmış halde hissetmekten başka hiçbir şey yapamıyorum.

“Sen de hâlâ beni istiyorsun.” Bu bir soru değil. Diğer eli de kalkıyor ve beni kendine doğru çeviriyor. “Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Bedenin hatırlıyor, sen hatırlamıyormuş gibi yapmak istesen bile.”

“Hiçbir şeymiş gibi yapmıyorum.” Sesim neredeyse fısıltıdan çıkıyor. “Seni istemekten asla vazgeçmedim. Bu gece bile,” diye itiraf ediyorum. “Söylediğin tüm o korkunç şeylere rağmen bile.”

“Sanırım sana hatırlatmanın zamanı geldi,” diyor, sesi kulağıma boğuk bir hırıltı gibi geliyor.

Neyin?

Dudakları benimkilerin üzerinde duruyor, nefesinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. “Attığın şeylerden,” diyor, sonra beni kendine çekiyor ve dudaklarını sertçe benimkilerin üzerine kapatıyor.

Eskiden paylaştığımız öpüşmelere hiç benzemiyor bu; vahşiydi evet, ama umut ve sevgi doluydu. Bu öpüşme bir ceza. Bir sahiplenme. Beş yıllık öfke, dudaklarının benimkine yapışmasında, ateşli ve talepkar bir şekilde damıtılmış hali.

Onu kendimden uzaklaştırmalıyım. Kaçmalıyım. Beni öldürmeye çalıştığını düşünüyor. Yıllardır beni mahvetmeyi planlıyor. Bu arzu değil, manipölasyon. Bu aşk değil, intikam.

Bütün bunları biliyorum. Ama Tanrı şahit olsun, ben de onu öpüyorum.

Çünkü öfkenin, yaraların ve soğukluğun altında, hâlâ Gabe var. Hâlâ kimsenin beni görmediği zamanlarda beni gören adam. Bana sadece ikimize özel bir isim veren, beni kıymetli bir şeymişim gibi resmeden, babamın işkence edip manipüle edeceği küçük bir oyuncaktan daha fazlası olabileceğime inanmamı sağlayan adam.

Bir şekilde, bir yolla, içten içe bildiği gerçeği anlayacak: Ben ona asla, asla zarar vermem.

Ellerim gömleğine kenetlenmiş, onu kendime doğru çekiyorum. O da karşılık olarak beni kanepeye doğru itiyor, sonra da nefes alamadan beni kanepeye kaldırıyor ve vücudu benimkini tamamen örtüyor.

"Bana durmamı söyle." Sesi boğazımda hırıltılı bir şekilde yankılanıyor, ağzından tenimde ateş izleri kalıyor. "Bunu istemediğini söyle."

Yapamıyorum. Kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Çünkü her şeye rağmen—suçlamalara, nefrete ve uzun yıllar süren kedere rağmen—bedenim onun bedenini hatırlıyor. Ona özlem duyuyor. Dokunuşu altında, başka hiç kimse için olmadığı kadar canlanıyor.

"Bunu istiyorum," dedim ve gözlerinde bir kıvılcım görmek için yukarı baktım. Şaşkınlık, evet. Ama aynı zamanda saygı da.

Bir eli atletimin altına girip meme ucumu okşarken, diğer eli aşağı doğru kayarak parmakları yoga pantolonumun içine girip klitorisimi buldu. Vücudumda elektrik akımı geçti ve nefes nefese kalarak yukarı doğru kıvrıldım.

"İşte bu kadar," diyor ve pantolonumu çıkarırken ben de aynı şekilde üstümü çıkarıyorum.

O çoktan takım elbise ceketini çıkarmıştı ve ben de onun gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken, gözleri çıplak göğsümde, vajinamı zonklatan bir

açlıkla geziniyordu.

"Hâlâ çok güzel," diye mırıldanıyor. "Bunu eskiden hayal ederdim, biliyor musun? İyileşme sürecindeyken. Ağrı o kadar şiddetliydi ki aklımı kaybedeceğimi sanıyordum. Gözlerimi kapatıp seni hayal ederdim. Bunu hayal et. Penisimin senin içinde olduğunu hayal et. Ağzımın senin ağzında olduğunu hayal et."

"Gabriel—" Adı, saf bir ihtiyaçtan doğan bir inilti.

"Ve sonra ne yaptığını hatırlardım." Eli göğsümü sertçe kavradı, parmakları meme ucumu o kadar sıkıca kavradı ki nefesimi tuttum, irkildim. "İşte o zaman arzu nefrete dönüşürdü. Ve nefret tekrar arzuya dönüşürdü. Beş lanet olası yıl boyunca böyle devam ederdi."

Kasıldım, çünkü hayatımda ilk defa bu adamdan gerçekten korkuyorum.

Eli aşağı doğru kayıyor, parmakları kasıklarına dokunuyor ve aklı başında kalabilmek için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

Kendime bana zarar vermeyeceğini söylüyorum—ama buna inanmıyorum. Beni öldürmeye çalıştığını düşünüyor. Yıllardır sevdiğim adam, Aspen'deki dehşetle bir ilgin olduğunu gerçekten inanıyor. Bunu hatırlamam gerekiyor.

Sonra o içime iyice girince tüm mantıklı düşünceler buharlaşıyor.

"Zaten çok ıslaksın," diye mırıldanıyor. "Bu seni tahrik ediyor mu? Senden nefret ettiğimi bilmek. Seni istediğimi bilmek? Kendini güçlü hissetmeni sağlıyor mu?"

Yapmamaya çalışıyorum ama aslında içimden "Lütfen" diye fısıldıyorum.

"Lütfen, ne? Lütfen durun mu? Yoksa lütfen gelmenizi mi sağlayayım?"

Cevap vermiyorum.

"Bunu istediğini söyle bana."

"Bunu istiyorum," diye yalan söylüyorum. Ama—lanet olsun—bu bir yalan değil.

"Bana durmamamı söyle."

Başımı yana eğerek gözlerine bakabiliyorum. "Durma. Lütfen, durma."

"İşte orada. Azgın küçük sürtük. Ve merak etme tatlım. Durmayacağım."

Sesi koyu kadife gibi, adını koyamadığım şeyler vaat ediyor.

"Parçalanana kadar durmayacağım. Adımı haykırına kadar durmayacağım. Kime ait olduğunu hatırlayana kadar durmayacağım. Ve seni şimdi ne kadar derinden tanıdığımı, kim olduğunu, neler yapabileceğini gerçekten anlayana kadar durmayacağım. Beni mahvettin Isabella. Sen ve baban. Ve ben de sana aynı şekilde karşılık vereceğim."

Sözler korkunç, ama bedenim umursamıyor gibi görünüyor ve o bir parmağını daha içeri soktuğunda, hem kaçmak hem de sonsuza dek böyle kalmak isteyerek çığlık atıyorum, istememden, arzulamamdan, kafamda uydurduğum hikayelerden nefret ediyorum; eğer teslim olursam, sonunda gerçeği göreceğini, tekrar Gabe olacağını hayal ediyorum.

Ama bunlar sadece tatlı yalanlar. Gerçeği biliyorum. Benden nefret eden bir adama teslim olduğumu biliyorum.

Ama onun dokunuşunu o kadar uzun zamandır özlüyorum ki, bunun bir hata olduğunu, ona bir avantaj sağladığımı umursamıyorum. Önemli değil. Şu anda tek istediğim o. Gerisi önemsiz.

Daha da derine giriyor ve ben çığlık atıyorum; itişlerinin ritmi beni delirtmek için tasarlanmış, beni gittikçe daha da yükseltiyor, yıkıcı bir hassasiyetle uçurumun kenarına doğru itiyor.

"İşte bu kadar." Ağzı göğsümü, dilini ve dişlerini buluyor, beni kıvrandırıyor. "Çok yaklaştın, değil mi? Çok çok yaklaştın."

Hıçkırarak, zar zor "evet" diye mırıldandım.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve sonra sustu.

Birden duruyor.

Parmakları geri çekiliyor. Ağzı tenimden ayrılıyor. Bedeni benden kalkıyor, beni soğuk, acı içinde ve o kadar çaresiz bırakıyor ki çığlık atmak istiyorum.

“Ne—” diye başlıyorum ama cümleyi bitiremiyorum. Ne yaptığını biliyorum.

Kanepenin yanında duruyor, gömleğini düzeltiyor ve bana soğuk, zafer kazanmış bir acımasızlıkla bakıyor.

"Üzerini giy."

Yarı çıplak bedenimin üzerine örtüyü örterken, hâlâ karşılanmamış bir ihtiyaçla zonklayan vücuduma bakakaldım.

“Üzerini giy dedim.” Bar arabasına doğru yürüdü ve kendine bir viski doldurdu, sonra bana bakmadan uzun bir yudum aldı. “Üzerini giy. Ve çık. Vale sana taksi çağırabilir.”

“Sen—dur bir dakika. Hayır. Konuşmamız gerek.” İçimde panik yükseliyor. “Konuşmamız gerek. Bana inanmalısın.”

"Benim bir şey yapmama gerek yok. Şimdi giyin yoksa buradan o battaniyeye sarınmış halde çıkacaksın. Bunu bile sana verdiğim için bana sonra teşekkür edersin."

Bir an ona öylece bakakaldım. Sonra başımı salladım. "Biliyor musun? Tamam. Ve siktir git. İstedigine inandığın için bir aptal gibi davranıyorsun. Ve şimdi sanırım beni ne kadar az umursadığını anladım, çünkü gerçekten de sana asla -asla- kasten zarar vereceğimi düşünüyorsun."

Sözleri ağzımdan tükürdüm ama hedefi ıskaladı. Hiçbir tepki vermedi. Sadece "Yarın" dedi. Sonra cebine uzandı, loş ışıktaki altın gibi parıldayan bir şey çıkardı. Bir jeton, kumarhane fişi gibi. Bana fırlattı ve ben de refleks olarak yakaladım, ellerim o kadar titriyordu ki neredeyse düşürüyordum. "Bunu dışarıdaki vale görevlisine ver. Seni Monarch'a geri götürecekt."

“Gabriel.”

“İşimiz bitti.” Gözlerimin içine dosdoğru bakıyor. “En azından bu gece için.”

Ona bakakalıyorum. Sevdığım adamın yüzünü taşıyan bu yabancıya.

Sonra yavaşça kıyafetlerime uzanıyorum.

“Ben yapmadım.” Tişörtümü ve yoga pantolonumu giyerken sesim beklediğimden daha sakın çıktı. “Ne bildiğini sanıyorsan, kim bana bu işe karıştığımı söylediye yalan söyledi. Seni seviyorum Gabe. Her zaman sevdim. Şimdi bile. Bundan sonra bile. Ve eğer gerçekten sana zarar verebileceğimi düşünüyorsan, tam bir aptalsın. Ve bir şekilde, sana gerçeği göstereceğim.”

Yüzünde bir anlık umut ışığı beliriyor. Ve sonra kayboluyor.

Başını öne eğdi. "Öyleyse, bir sonraki görüşmemizi dört gözle bekliyorum."

Bacaklarım titriyor, bedenim hâlâ bastırılmış arzuyla kıvranıyor ve zihnim az önce olan her şeyden dolayı altüst olmuş durumda. Kapıya doğru temkinli adımlarla ilerliyorum, bir yandan beni kendine çekeceğinden korkuyorum, diğer yandan da bunu istiyorum.

Kapıya vardığımda neredeyse geri dönüyordum. Onu bir kez daha görmek için. Tanıdığım Gabriel olması için ona bir şans daha vermek için.

Ama o bana Gabriel'in artık olmadığını çoktan gösterdi. Ve ona zarar verebileceğime inanan gözlere tekrar bakmak istemiyorum. Bu yüzden elimdeki jetonu sıkıca tutuyorum, kapıyı açıyorum ve arkamdan bir hüküm gibi ses çıkaran bir tık sesiyle kapının kapanmasına izin vererek çıkıyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şoför beni Monarch'a bıraktıktan sonra, uzun bir süre girişin önünde durup, sanki daha önce hiç görmemişim gibi binaya bakıyorum. Bir yerlerde David bekliyor olmalı. Nereye gittiğimi ve neden bina yanıyormuş gibi onu terk ettiğimi merak ediyor.

Ona ne diyeceğim şimdi?

Merhaba, ilk cinsel ilişkimizden sonra kaçtığım için özür dilerim. Meğer ölü erkek arkadaşım hayattaymış ve beni öldürmeye çalıştığımı düşünüyor. Ayrıca, yeraltı ininde beni parmaklarıyla taciz etti ve boşalmadan önce beni dışarı attı. Gecenin geri kalanı nasıl geçti?

Boğazımda histerik bir kahkaha yükseldi. Vale bana sorgulayıcı bir bakış atarken kahkahamı yuttum. İçeri girmem için bir işaretti bu.

Saat üçü çeyrek geçiyor ve lobi sessiz; sadece birkaç azılı kumarbaz asansörlere doğru sendeliyor ve resepsiyonda sıkılmış görünen bir görevli var. VIP asansörüne doğru ilerlerken, kartımı okutup çatı katına çıkarken kimse bana dikkat etmiyor.

İçeri girdiğimde süit karanlıktı. David'in yatak odasının kapısı kapalıydı, altından ince bir ışık çizgisi görünüyordu. Tabii ki uyanıktı. Birlikte yaptığımız en samimi şeyden sonra onu çıplak ve şaşkın halde bırakmıştım. İyi bir gece uykusu için pek de uygun bir durum değildi.

Muhtemelen ben kaçtığımndan beri orada yatıyor, her şeyi tekrar tekrar düşünüyor, neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışıyordu.

Cevap hiçbir şey. O hiçbir yanlış yapmadı. Yanlış olan benim. Kırık olan benim.

Süitin diğer tarafına doğru yavaşça ilerledim, sonra kendi yatak odama girdim. Kapı tık diye kapanır kapanmaz, karanlıkta kapıya yaslandım, avuçlarımı soğuk ahşaba bastırdım ve yirmi yedinci milyonuncu kez bu gece ne olduğunu merak ettim—ve ne olduysa çok erken bittiği için kendimden nefret ettim.

Cevap alamadım. Hatta orgazm bile yaşamadım. Ama bedenim hâlâ titriyor ve hâlâ ellerini üzerimde hissedebiliyorum. Ağzını. Beni bir enstrüman gibi çalması, beni boşalmanın eşiğine getirmesi ve sonra—

Hiç bir şey.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ama bu sadece anıları daha da canlı hale getiriyor. Yüzü benimkinin üzerinde, soğuk ve zafer dolu. Sesindeki küçümseme. Bana sanki hiçbir şey değilmişim gibi bakışı. Sanki hiçbir şeyden de aşağıymışım gibi.

Sanki ben düşmanmışım gibi.

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. Sesini bastırmak için yumruğumu ağzıma bastırdım.

Gabriel hayatta.

Bu düşünce, ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, sürekli aklıma geri geliyor. Gabriel yaşıyor. Beş yıl süren kederin, beş yıl süren yasın, her doğum günü mumunda ve kayan yıldızda onu geri getirebilmeyi dilemenin ardından—o yaşıyor.

Ve benden nefret ediyor.

Kapıya yaslanıp yere oturuyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum. Sonra gözyaşlarım geliyor, sıcak ve sessiz, karanlıkta yüzümden aşağı akıyorlar.

Bunu nasıl düşünebilir? Benim ona zarar verebileceğimi nasıl aklından geçirebilir?

Ama cevabı biliyorum. Sesinde duydum, gözlerinde gördüm.

Senin o kahrolası adamların tam oradaydı ve her darbenin senin ve sevgili babanın hediyesi olduğunu çok açık bir şekilde belli ediyorlardı.

Ona böyle söylediler. Bilincini kaybetmeden ve sığ bir mezarda kan kaybından ölmeden önce duyduğu son şey buydu.

Ben. Ailem. Onu yok etmek için bir silah olarak kullanıldılar.

Aspen'deki yerini bilen tek kişi bendim.

Onun bakış açısından, her şey korkunç bir şekilde mantıklı geliyor. Sevdiği kadın, gizli yerini bilen tek kişi, ilişkilerini asla onaylamayan bir adamın kızı. Elbette işin içindeydi. Elbette ona ihanet etti. Neden etmesin ki?

Ama ben öyle düşünmedim. Ve onun bunu bir anlığına bile düşünebildiğini bilmek kalbimi acıtıyor.

Gerçeği bilmesi gerekiyor. Bir şekilde, bir yolla, gerçeği bilmesini sağlamam gerekiyor.

Ama nasıl?

Telefonumu alıyorum, ellerim o kadar titriyor ki zar zor yazabiliyorum.

Uyanık mısın?

Saat üçü geçti, yani çok düşük bir ihtimal olduğunu biliyorum. Yine de ekrana bakıyorum, Harper'ın cevap vermesini bekliyorum. "Hadi, hadi." O benim hayat arkadaşım. On iki yaşımızdan beri hayat arkadaşım, ebeveynlerimizin bizi gönderdiği saçma görgü kuralları derslerinden duyduğumuz karşılıklı nefret sayesinde birbirimize bağlandık. Her krizimde, her kalp kırıklığımda, artık devam edemeyeceğimi düşündüğüm her anımda yanımda oldu ve ben de onun için aynısını yaptım.

Ne yapacağını bilecektir. O her zaman ne yapacağını bilir.

Eğer bir gün cevap verirse tabii.

Kahretsin.

Merhaba? Orada mısın? Tereddüt ediyorum, sonra tekrar gönderiyorum ama bu sefer gerçekten bir yanıt beklemiyorum. Telefonu sessiz modda

olmalı.

Ama sonra o üç küçük nokta belirdi ve eğer zaten oturuyor olmasaydım, rahatlamadan dizlerimin üzerine çökerdim.

Maalesef evet. Tuhaf bir geceydi. Neler oluyor?

Süitime gelebilir misin? Lütfen. Sana ihtiyacım var.

Yoldayım. 10 dakika.

Tutmuş olduğum nefesi bıraktım. Sonra kendimi yerden kaldırdım, yüzüme biraz su serptim ve kendimi tam bir felaket gibi göstermekten kaçınmaya çalıştım.

İşe yaramıyor. Aynada gözlerim kızarmış, rimeli dağılmış ve soğuk suyun bile düzeltemeyeceği, şok geçirmiş bir yıkım ifadesi taşıyan bir kadın görüyorum.

Neyse. Harper beni daha kötü hallerinde de gördü.

Tam on dakika sonra hafif bir tıkırtı geldi. Süitin kapısını yavaşça açıp onu içeri davet ettim, parmağımı dudaklarıma götürerek David'in odasını işaret ettim.

Kaşlarını kaldırıyor ama sessizce yatak odama kadar beni takip ediyor.

Kapı arkamızdan kapandığı anda, yüzüme bir bakış attı ve kollarını açtı. Boğulmak üzere olan bir kadının can simidine tutunması gibi kendimi onun kollarına bıraktım.

“Aman Tanrım, Bella.” Sesi saçlarıma yumuşak bir şekilde değiyor. “Ne oldu?”

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, çok büyük ve dışarı çıkması imkansız.

"Gabriel," diye zar zor söyleyebiliyorum sonunda. "Hayatta."

Harper tamamen hareketsiz kalıyor. Sonra yüzü buruşuyor.

Beklediğim gibi değildi; ne şaşkınlık ne de inanmazlık. Hayır, Harper'ın soluk gri gözleri yaşlarla doldu, eli ağzına gitti ve bir an için, Gabriel'in yüzü gölgelerin arasından belirdiğinde o Town Car'ın arka koltuğunda benim nasıl görüldüğüme tıpatıp benziyordu.

“O—” Sesi titriyor. “Bella, emin misin? Bu nasıl mümkün olabilir? Yangın. Dişleri. Kulübesi. Ve yüzük—ona verdiğin yüzük.”

“Biliyorum. Ama doğru. Bir şekilde hayatta kaldı.”

Kendi kederimin, şokumun ve kafa karışıklığımın karmaşası içinde, Harper'ın da onu sevdiğini bir şekilde unutmuştum. Benim gibi değil elbette, ama onunla büyümüş, yazlarını Grimm malikanesinde geçirmiş, onun ve Elliott'ın oluşturduğu o tuhaf küçük üçlünün bir parçası olmuştu. Arkadaşını kaybetmişti. En eski, en yakın arkadaşlarından birini.

“Aman Tanrım.” Beni tekrar kollarına çekti ve bu sefer o da titriyordu. “Aman Tanrım, aman Tanrım. Gabriel.”

"Leo gece yarısı civarında bana mesaj attı," diyorum sonunda ayrıldığımızda. "Buradaydım ve Gabriel'in hayatta olduğunu söyleyen bir mesaj aldım. Bu yüzden Leo'nun evine gitmek için aşağıya inip bir araba çağırdım..."

"Ve?"

Tereddüt ediyorum ama ona her şeyi anlatıyorum. Oraya gidiş yolculuğunu. Canavarı ve onun derinliklerinde gerçekleşen kavgaları.

“Orada bir dairesi var,” dedim ona. “Ve beni öptü. Çünkü seni öldürmüş olabileceğini düşündüğün insanlara böyle yaparsın.”

Kaşları kalktı. "Bekle. Ne?"

Yüzümü buruşturdum, sonra başımı salladım, yeni gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırıştırdım. "Doğru. Benim de olaya karıştığımı düşünüyor. Onu benim öldürdüğümü düşünüyor. Bilmiyorum, ona uyuşturucu vermiş olmalılar ya da benzeri bir şey. Benim onu vurduğumu söyledi."

Eli hemen ağzına gitti. "Ama... ama o daha iyisini biliyor."

Başımı sallıyorum. "O farklı," diyorum, sesim o kadar alçak ki, Harp'ın bana doğru eğilmesi gerekiyor. "O buna inanıyor, Harp. Gerçekten orada olduğuma, onu öldürdüğüme inanıyor. Ama ben asla..." Gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor ve beni tekrar kollarına çekiyor.

“İntikam istiyor,” diye fısıldıyorum. “Hem de bunu gerçekten istiyor. Yüzünü tanıyorum. Bana zarar vermek istiyor. Muhtemelen beni öldürmek istiyor.”

"Bu akıl almaz bir şey," diyor Harper beni sıkıca tutarak. "Gabriel seni tanıyor. Bunu asla yapmayacağını biliyor."

“Kulübeyi bilen tek kişi bendim. Bir keresinde Colorado'ya kayak gezisine gideceğim için bana adresini vermişti. Yani onun bakış açısından her şey mantıklı geliyor. Her şey korkunç, çarpık bir şekilde anlam kazanıyor.”

“Ama öyle değil, çünkü doğru değil.”

“Elbette doğru değil!” Sözlerim, niyetimden daha yüksek sesle çıktı. Sesimi alçaltmaya zorladım kendimi. “Onu sevdim. Hala seviyorum. Onun için öldürdüm. Ama bu gece bana bir canavar gibi baktı. Sanki aramızdaki her şey bir yalanmış gibi.”

Harper bir an sessiz kaldı, sonra başını yana eğip kaşlarını çattı. "Onun seni öptüğünü söyledin. Ama o senin onu öldürmeye çalıştığını düşünüyor?"

"O şerefsiz beni cezalandırıyordu."

Kendine sarıldı. "Bu çok acımasız."

“Evet,” diyorum. “Ama umut tadında olmasını istemiştım. Özellikle de o...” Sözüm yarım kalıyor, yanaklarımın alev alev yanacağından eminim.

Bir an duraksıyor, sonra fısıldayarak, "O herif." diyor.

"Çok kötü durumdayım," diye fısıldıyorum, yıkılıp ona olanların tüm çıplaklığını anlattıktan sonra. Gözyaşlarım sel gibi akıyor ve silmeye bile tenezzül etmiyorum. "Bunu istedim, Harper. Onun benim hakkımdaki düşüncelerini bilmeme rağmen, bunu istedim."

Bir an bana bakıyor, sonra kollarını açıyor ve ben de onun kucaklamasına kendimi bırakarak kayboluyorum.

“Ondan nefret etmeliyim,” diyorum ona. “Onunla hiçbir ilgim olmasını istememeliyim.” Sesim titriyor. “Bütün bu süre boyunca hayatta kaldı, acı

çekti, bana ihanet ettiğime inandı. Ve söylediği her şeye, benim hakkımda inandığı her şeye rağmen, yine de onu seviyorum. Bu benim hakkımda ne diyor?”

“İnsan olduğunu söylüyor,” diye mırıldanıyor. “Birini tüm kalbinle sevdiğini ve o kişi değişti diye nasıl duracağını bilmediğini söylüyor. Muhtemelen şimdi kendini korumak için zırh giydiği için. Ve Tanrı bilir ki zaten yeterince sertti. Ama altında, senin Gabriel'in hala orada.”

“Belki. Bilmiyorum. Sanki benden nefret ediyor gibi geliyor.”

“Belki de öyledir,” diyor nazikçe. “İnançlarına bakılırsa, öyle olurdu. Ama birini önce sevmedikçe bu kadar yoğun bir şekilde nefret edemezsin.”

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, o buzların altında bir yerlerde Gabriel'imın hâlâ var olduğuna inanmak istiyorum. Sadece saklandığına, yok olmadığına.

Ama bana dışarı çıkmamı söylediği anki yüzünü hâlâ görüyorum. Soğuk. Zafer kazanmış. Acımasız.

"Başka bir şey daha var," diyorum kucaklaşmayı sonlandırırken.

"Daha fazlası mı? Ah, zavallı şey. Daha fazlası nasıl olabilir ki?"

"David." İsmi söylerken yüz ifadesini izliyorum. “Bu akşamın başlarında. Mesaj gelmeden önce. Biz... biliyorsun işte.”

Gözlerinde bir anlayış belirdi. "Sen ve David mi?"

"Öylece oldu. Film izliyorduk, şarap içiyorduk ve ikimizin de uzun zamandır kimseyle birlikte olmadığımızdan bahsetmeye başladık. Özellikle de evleneceğimiz için, 'arkadaşlık artı cinsel ilişki' yaşayabiliriz diye düşündük."

"Vay."

"Evet," dedim. "Biliyorum. Sonra mesajı aldım ve kaçtım. Yani, benden nefret eden bir adamı daha karmik karneme ekleyeyim."

Ellerimi yüzüme sürdüm. "David'e hiçbir şey söylemedim bile. Sadece Leo'nun mesajını gördüm ve kaçtım. Muhtemelen seks konusunda paniklediğimi, onunla sınırı aştığımı düşünüyor."

"Öyle mi yaptın? Yani, panikledin mi?"

"Hayır. Aslında bunun iyi bir plan olduğunu düşünüyorum. Ya da Gabriel geri dönmeden önce öyle düşünüyordum. O mesajı aldığım andan itibaren David'i hiç düşünmedim." Ona perişan bir halde bakıyorum. "Bu beni nasıl bir insan yapıyor?"

"Şokta olan bir insan. Ve dürüst olalım. David'le bir şeye başlamamıştınız; bu sadece seks ve teselli idi. Anlayacaktır."

"Belki," diyorum. Ama gerçek şu ki, David'in bana karşı hislerinin her zaman romantik yönde olduğunu biliyorum. Ve eğer bu kadar bencil olmasaydım, arkadaşlık temelli cinsel ilişki fikrine asla atlamamalıydım.

Harper, kendine özgü üslubuyla sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, "Onunla yarın konuşabilirsin," diyor. "Şimdi, uyu."

"Benimle kalır mısın?" Yedi yaşında bir çocuk gibi konuşuyorum ama umurumda değil.

"Elbette." Ayakkabılarını çıkarıp yatağa girdi. "Her şeyi yarın hallederiz. Bu gece sadece derin bir nefes alman gerekiyor."

Yanına uzanıyorum ve çocukken pijama partilerinde yaptığımız gibi kolunu bana dolamasına izin veriyorum. O zamanlar en büyük sorunlarımız kötü kızlar, katı ebeveynler ve hoşlandığımız çocuğun bizi dansa davet edip etmeyeceğiydi.

Keşke şu anki sorunlarım bunlar olsaydı...

"Beni korkutuyor," diye fısıldıyorum karanlığa. "Fiziksel olarak değil, bana gerçekten zarar vereceğini sanmıyorum. Ama şimdi bana bakış şekli... Sanki çoktan düşman olduğuma karar vermiş ve ne söylesem fikrini değiştiremeyecekmiş gibi."

"O zaman kanıt bulacağız. Delil. Ona gerçeği gösterecek bir şey."

"Nasıl yani? Eğer babam işin içindeyse, muhtemelen hiçbir kanıt yok."

"Bir yolunu bulacağız." Harper'ın sesi kararlıydı. "Biz zekiyiz. Kaynaklarımız var. Ve Gabriel Grimm'in hayatının geri kalanını bir yalana inanarak geçirmesine izin vermeyeceğiz."

"Ya bunu kanıtlayamazsak? Ya bana hiç inanmazsa?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor. "En azından denediğini bileceksin. Belki bu da yoluna devam etmen için yeterli olur. Ayrıca, sana güvenmeyen bir adamla gerçekten birlikte kalabilir misin?"

"Hayır," diye fısıldadım, kalbim zaten kırılmaya başlamıştı. "Onu seviyorum," diye fısıldadım. "Şimdi bile. Her şeyden sonra bile. Bu acınası bir şey mi?"

"Hayır." Harper beni kendine daha da yaklaştırdı. "Bu aşk."

Uykuya dalmayı hatırlamıyorum ama uyumuş olmalıyım çünkü birden rüya görüyorum.

Gabriel orada, altın rengi bir ışık tarlasında duruyor. Eskiden olduğu gibi görünüyor; yara izlerinden, soğukluğundan, beni cinayetle suçlayan adama dönüştüren her neyse ondan önceki haline. Gözleri yumuşak. Eli bana doğru uzanıyor.

Izzy, diyor. Bana geri dön.

Ona doğru uzanıyorum. Parmak uçlarımız neredeyse birbirine değiyor

Ve sonra, pencerelerden içeri süzülen sabah güneş ışığıyla nefes nefese uyanıyorum. Harper ise çoktan giyinmiş, elinde bir fincan kahveyle kapı çerçevesine yaslanmış duruyor. "Kalk ve güne başla," diyor. "Ehlileştirmemiz gereken bir canavar var."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Obsidyen gün ışığında farklı görünüyor. Hâlâ görkemli, ancak eski binanın büyüğü güzelliği güneş ışığında daha az belirgin. Sanki kendini gösterebilmek için yıldızlara ve ay ışınlarına ihtiyacı var.

Ve bununla ilgili hiçbir şey, şehrin hareketli sahil şeridinin yakınlarında gizlenmiş yeraltı dövüş kulüplerini çağrıştırmıyor.

Öte yandan, "Ölümden Geri Dönen Milyarder" havası da yok.

"Bundan emin misin?" diye soruyor Harper, caddenin karşısındaki gözlem noktamızdan, ütülü üniforması içindeki kapıcıya bakarak.

"Evet, ama dün servis kapısından girdik. Gabe anahtar kartı kullandı."

Harper başını salladı. "Pekala, o zaman ön kapıdan girip resepsiyon görevlisiyle biraz sohbet edelim."

"Ve umarım bize, öldüğünü sandığım eski erkek arkadaşımın gizli yeraltı sığınağına nasıl gideceğimizi tarif ederler. O da beni öldürmeye çalıştığımı düşünüyor. Mükemmel plan. Çok kolay."

Harper homurdanır. "Öyle söyleyince..."

Birbirimize şöyle bir bakıyoruz, sonra karşıya geçip sanki evin sahibiymişiz gibi ön kapıdan içeri giriyoruz. Bu, Harper'ın yıllar önce bana öğrettiği bir numara; özgüven, herhangi bir anahtar kartından daha fazla güvenlik önlemini aşmanızı sağlar.

Lobi tamamen mermer ve kristal avizelerle döşenmiş, deri koltuklara oturmuş iş insanları gibi sessiz ve zarif bir atmosfere sahip. Geçerken bir resepsiyon görevlisi bize bakıyor, ama biz yeterince şık giyinmiş olduğumuz için sadece başıyla selam verip resepsiyona doğru ilerliyoruz. Harper, görevliye "Merhaba," diyor. "Umarım bana yardımcı olabilirsiniz. Gabriel Grimm'i arıyorum."

Kadının yüz ifadesi bir anlığına değişiyor, ama ben bunu yakalıyorum.

"Üzgünüm, o ismi tanımıyorum sanırım."

Harper masaya yaslandı, yüzünde "Artık ciddiym" ifadesi vardı. "Harper Lang'in burada olduğunu ona söylemelisin. Söylemezsen sinirlenecektir."

Uzun bir sessizlikten sonra, görevli telefonunu eline alıyor, arkasını dönüyor ve duyulamayacak kadar kısık sesle bir şeyler mırıldanıyor.

On üçe kadar saydığımda, dikkatlice tarafsız bir ifadeyle bize döndü.

"Birazdan birisi sizinle ilgilenecek. İsterseniz bekleme salonunda bekleyebilirsiniz."

Neyse ki uzun süre beklememize gerek yok.

Bizi almaya gelen kadın benim yaşlarımda, koyu renk saçlarını şık bir atkuyruğu şeklinde toplamış ve insanı prensip olarak ondan nefret etmeye iten türden zahmetsiz bir güzelliğe sahip. Başında göz alıcı bir kristal kolye ucu var ve ceketinin cebine bir deste Tarot kartı koyduğunu fark ediyorum.

Lobide sanki oranın sahibiymiş gibi hareket ediyor; personelin ona gösterdiği saygıya bakılırsa, gerçekten de öyle olabilir.

"Harper Lang?" Sesi sıcak ama temkinliydi. "Ben Anissa Graves. Otelin müdürüyüm."

"Gabriel'i tanıyorsunuz," diyor Harper. Bu bir soru değil.

Anissa'nın yüz ifadesi değişiyor. "Üzücü bir haberi vermek zorunda kaldığım için çok üzgünüm, ama Gabriel Grimm beş yıl önce vefat etti."

Harper bu işi bugüne kadar yürütüyordu, ama şimdi bana bakıyor, sanki ne diyeceğimi merak ediyormuş gibi.

Harper'a şöyle bir bakıp omuz silktim. "Onlar arkadaşız," dedim. "Ve Gabe'in hayatta olduğunu biliyoruz."

Anissa'nın yüzüne bakıyorum ama ifadesi hiçbir şey anlatmıyor.

"Onu görmek istiyorum," diyor Harper. "Beş yıl boyunca öldüğünü sandım. Ve çünkü—" Harper'ın sesi hafifçe titriyor. "Çünkü o ailemden. Ve onu görmem gerekiyor."

Anissa onu uzun süre inceliyor. Sonra bakışları bana kayıyor.

"Sen Isabella Hart'sın."

Bu bir soru değil. Gözlerindeki soğukkanlı değerlendirmeden, Gabriel'in benim hakkımda ne düşündüğünü tam olarak bildiğini anlayabiliyorum.

"Benim."

"Seni görmek istemeyecek."

"Dün gece bu durumdan memnun görünüyordu."

Kaşları kalktı ve onu şaşırtmaktan, onunla Gabe'in birlikte olup olmadığını merak etmekten küçük bir memnuniyet duydum. Çekil kenara, kaltak. O benim.

Harper bana doğru bakıp kaşını kaldırdı; bu, uslu durmam için sessiz bir emirdi. Beni gerçekten çok iyi tanıyor.

Harper, "Özetle," diyor, "onu görmek istiyoruz. İkimiz de."

Dudakları büküldü ama hiçbir şey söylemedi, sadece dikkatini lobide bize doğru hızla yürüyen adama çevirdi. Elli yaşlarının ortalarında, geniş omuzlu, yıpranmış bir yakışıklılığı vardı. Gözleri, beni geri adım atmaya iten bir yoğunlukla bana dikilmişti.

"Anissa." Sesi alçak ve boğuk. "Neler oluyor?"

"Baba, Gabriel'in misafirleri var." İsmi özellikle vurguluyor. "Eski dostlar."

Çok ince bir detay ama çenesinin nasıl gerildiğini fark ediyorum. "Eğitim görüyor. Rahatsız edilmek istemiyor."

"Biliyorum." Anissa onun gözlerine baktı. "Ama bence Harper'ı görmek isteyecektir."

Travis, Harper'a bakıyor—gerçekten bakıyor. İfadesinde bir değişiklik oluyor. "Fotoğraflardaki sensin. Üçlüden."

Harper başını salladı, boğazı düğümlemişti, muhtemelen gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Şaşırmadım. Gabe, Elliott ve Harper'ın geçmişte ne kadar eğlenceli ve yaramazlık dolu maceralar yaşadığına dair yaklaşık sekiz milyar hikaye duydum.

Travis dikkatini bana çevirdi, gözleri ifadesi kadar donuktu. Uzun bir sessizlik oldu, sonra içini çekti. "Kıçımı fena halde becerecek."

Anissa omuz silkerek, "İlk defa olmayacak," dedi.

Travis neredeyse gülümsüyor. Neredeyse. Sonra başını arka koridora doğru çeviriyor. "Hadi ama gel. Ama seni uyarıyorum, keyfi yerinde değil."

Anissa, arkasından konuşurken mırıldanarak, "Beş yıldır böyle bir ruh halinde," diyor. "Artık buna kişiliği diyebiliriz sanırım."

"The Beast", dün gecedен hatırladığım her şeydi: açıkta kalan tuğla duvarlar, kehribar rengi aydınlatma, uzaktan gelen müzik sesi ve kalabalığın boğuk kükremesi. Ama gündüz vakti farklı bir havası var. Kara filmdeп çok bir spor salonuna benziyor. Adamlar ellerini bantla sarıyor. Ağır kum torbaları zincirlerden sallanıyor. Ter ve deri kokusu havayı dolduruyor.

Ve işte orada, odanın ortasında, iplerle çevrili bir halkanın içinde, Gabriel duruyor.

Üstü çıplak, sırtı bize dönük ama geniş bir aynada yansımasını görüyorum. Göğsünde ve gövdesinde, sert, yaralı bir deri üzerinde üç buruşuk iz. Ürpermeme bastırıp gözyaşlarımı geri tutuyorum. Kurşun yaraları.

Ve hepsi bu kadar değil. Sirtında, omuz hizasında soluk çizgilerden oluşan bir ağ uzanıyor. Daha fazla yara izi ve bunlar adeta bir acı haritası gibi.

Gözlerimi daha da hızlı kırıyorum, gözyaşlarımı tutmaya kararlıyım.

“Aman Tanrım,” diyor Harper, gösteriyi hayranlıkla izlerken elimi tutarak. Ama bu bir gösteri değil. Gerçek – her yumruk ete isabet ediyor, bazen kan akıtıyor. Kendinden iki kat büyük bir adamla antrenman yapıyor ama kazanıyor. Gabe, nefesimi kesen acımasız bir zarafetle hareket ediyor. Her yumruk kontrollü. Hassas. Yıkıcı.

Bu adam bir daha asla kurban olmayacak. Silaha ihtiyacı olmayan bir adam, çünkü kendisi zaten bir silah.

Harper yanımda hafif bir ses çıkarıyor ve ben de elini sıkıyorum.

Sağımda, Travis boğazını temizledi. "Hey, Savage?"

Arkamızdan Anissa fısıldadı, "Burada Lyon Savage adını kullanıyor. Ya da Canavar. Ve çok sinirlenecek."

Gabriel bir yumruk daha indirir ve rakibini sersemletir, sonra döner. Gözleri önce Harper'ı bulur ve nefes kesici bir saniye boyunca tüm yüz ifadesi değişir. Buz çatlar. Ham ve savunmasız bir şey ortaya çıkar.

“Harper?” Sesi kısık. “Burada ne işin var?”

O zaten hareket halindeydi, iplerin altından geçiyor, kendini ona atıyordu. Adam onu otomatik olarak yakaladı, kolları onu sardı ve bir anlığına sadece ona tutundu. Gözleri kapalı. Çenesi sıkılı. Sanki onu bırakırsa kaybolacağından korkuyordu.

Harper hıçkırarak göğsüne yaslandı, yumrukları sırtındaki kaslara karşı işe yaramıyordu. "Tam bir pisliksin. Beş yıl, Lyon. Beş kahrolası yıl boyunca öldüğünü sandım."

“Öyleydim.” Sesi titriyor. “Özür dilerim.”

“Özür mü? Özür yetmez. Seni öldüreceğim. Seni ölümden geri getireceğim, sırf kendi ellerimle öldürebileyim diye.”

Güler—gerçek bir kahkaha, kırık ve paslı, sanki nasıl güleceğini unutmuş gibi—ve onu daha sıkı tutar.

Ve ben orada durup, içimde yayılan o boş, acı ve özlem duygusunu izliyorum.

İşte tam olarak istediğim şey buydu. Gabe hayatta ve onu seven insanlarla yeniden bir araya geldi. Donmuş zırhı sonunda çatladı.

Ama benim için çatlamıyor.

Gözleri açıldı, beni Harper'ın omzunun üzerinden gördü. Ve işte böyle, buz gibi soğukluk geri döndü. Sıcaklık sanki hiç olmamış gibi kayboldu. Yüz ifadesi donuklaştı. Sıkıca kapandı.

Tek kelime etmiyor. Etmesine gerek de yok.

Harper ondan geri çekildi, bakışları üzerimde gezindi. Yüzü düştü. "Ah, Bella."

"Kal," diyorum, kırık cam gibi hissettiren zoraki bir gülümsemeyle. "Yetişin. İkinizin de telafi etmesi gereken beş yıl var."

Başını salladı. "Seni burada öylece bırakacak değilim."

"Sorun yok. İyiyim." İkimiz de iyi olmadığımızı biliyoruz, ama Harper da Gabriel'i beş yıldır görmedi ve bu anı hak ediyor. "Lobide bekleyeceğim. Acele etme."

Kadın tereddüt ediyor, belli ki ikilemde kalmış. Gabriel'in eli hâlâ omzunda, ama gözleri bana dikilmiş—donuk ve okunaksız.

"Git," diyorum ona. "Gerçekten. Defol git." Sonra da itiraz etmesine fırsat vermeden arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

Koridora vardığımda arkamdan ayak sesleri duydum. "Isabella. Bekle."

Anissa, topuklu ayakkabılarının fayanslarda çıkardığı tıkırtılarla yetişiyor.

İçimde bir şey koptu. Arkamı döndüm, gözlerimden yaşlar süzülüyordu; beş yıllık keder ve bir gecelik suçlamalar kaynamaya başlamıştı.

"Ne? Yani bana onun da benden nefret ettiğini mi söylemek istiyorsun? Katil olduğumu mu? Onunla aynı havayı solumayı hak etmediğimi mi?"

Sesim titriyor ama umurumda değil. "Ben yapmadım. Onu öldürmeye çalışmadım. Onu seviyorum. Onu sonsuza dek sevdim ve beş yıl boyunca öldüğünü sandım. Beş yıl boyunca kalbim paramparça olmuştu. Beş yıl

boyunca doğum gününde mumlar yaktım, kimsenin bana dokunmasına izin veremedim çünkü hâlâ bir hayalete aşıktım."

Anissa donakalmış bir halde duruyor, yüz ifadesi temkinli halinden başka bir şeye dönüşüyor. Belki de şaşkınlık.

"Acıdan mı bahsetmek istiyorsun?" Artık titriyorum. "Öfkeli olmalı. İntikamını planlamalı ve burada küçük imparatorluğunu kurmalı."

"Ne elde ettim? Yas tutmak zorunda kaldım. Dağıldım. Herkesin hayatına devam etmesini izlerken ben o anda donakaldım, tek bir lanet olası cevap bile alamadım." Yanaklarımı sildim ve burnumu çektim. "O yüzden onu savunmak için buraya benimle gelme. Çünkü yemin ederim, daha fazla dayanamıyorum."

Başını hafifçe yana eğmiş, beni incelerken uzun bir sessizlik oluyor. O kadar uzun süre öyle kalıyor ki sonunda alaycı bir şekilde gülüp yürümeye başlıyorum.

"Bella."

Duraklıyorum, sonra yorgunluktan omuzlarım düşmüş bir halde ona dönüyorum. "Şimdi ne yapacağız?"

"Beklediğim gibi değilsin."

"Özür dilerim." Kollarımı kavuşturdum. "Boynuzlarımı ve tırmıklarımı Monarch'ta unuttum."

Bir şeyler söylemeye başlıyor, dudağını ısırtıyor, sonra tekrar başlıyor. "Kulübede ne olduğunu bilmiyorum," diyor, sesi o kadar yumuşak ki yaklaşmak zorunda kalıyorum. "Ama babamın evinde iyileşti."

"Ah." Nedense bu beni çok etkiledi. "Bunu bilmiyordum."

"Neden böyle bir şey yapasınız ki? Mesele şu ki, onu beş yıldır izliyorum. Antrenmanlarını, planlarını ve çizimlerini izledim."

Bana doğru bir adım daha attı. "Artık resim yapmıyor ama eskiz yaptığını gördüm. O eskiz defterinde ne olduğunu kimseye göstermiyor ama bir gün—"

Başını sallayarak sözünü kesti. "Bunu yapmamalıyım."

"Hey, sen başlattın."

Omuzunun üzerinden bir bakış atıyor, sonra köşeyi dönerek beni de takip etmeye davet ediyor. Vazgeçmeyi düşünüyorum ama çok meraklıyım.

"Bir gün çekmeceyi kilitlememişti. Ben de bir not defteri arıyordum ve işte, kitabı buldum."

"Peki ya?" diye öne doğru eğildiğimi fark ettim.

"Aynı kadın. Onu çiziyor. Tekrar tekrar. Bir keresinde çöpte buruşmuş bir tane buldum. Atmıştı ama o çizgilerde ne kadar çok sevgi olduğunu görebiliyordum. Belki de annesini hatırlıyordur diye düşündüm. Küçükkenki gibi. Ama değildi." Beni yavaşça baştan aşağı süzdü. "Sensin, değil mi?"

Konuşamıyorum. Nefes almakta bile zorlanıyorum.

"Nefret böyle görünmez," diyor sessizce, gözyaşlarımın ardında, bulanık bir şekilde dururken.

Arkamdan bir yerden Travis'in sesini duydum. "Anissa?"

Kadın ona doğru bir adım attığında arkamı döndüm. Adam koridorun sonunda, kolları kavuşturmuş, ifadesi açık bir uyarı niteliğinde duruyordu. Karışma.

Yanımdan geçmeden önce duraksadı. "Sana güvendiğimi söylemiyorum. Seni tanımıyorum. Ama bilmen gerektiğini düşündüm."

Sonra babasının adımlarına uyarak asansöre ve üstümüzdeki otele doğru yöneldi.

Bir an duraklıyorum, ne hissettiğimden emin değilim. Kafam karışık mı? Umutlu mu? Kızgın mı? Aslında hepsi. Ama mesele sadece hissettiklerim değil, gördüklerim de. Ve Anissa ile konuştuktan sonra—önceki gece, buruşturulmuş fotoğrafımın onun sade küçük hücresinin duvarına asılı olduğunu gördükten sonra—belki de gerçekten önemli bir şey görmeye başlıyorum. Gabriel'in kendi etrafına ördüğü duvarda bir çatlak gibi.

Ve bu da en azından bir şey.

ONUNCU BÖLÜM

Saat on bire üç kala Monarch'a geri döndüm. Bu da babamla on sekiz dakika sonra görüşmem gerektiği anlamına geliyor. Ve bu da Anissa'nın içime ektiği o sıcak ve sevimli umut tomurcuklarının paramparça olmak üzere olduğu anlamına geliyor—çünkü David'e kendimi açıklamadan önce babamla görüşmemin imkanı yok.

Asansörde, içimden sessizce kabinin daha hızlı gitmesini diliyorum. Gitmiyor ve bu cihazların benim isteklerimi yerine getirmesi için asansör tanrılarıyla konuşmam gerektiğine dair zihnimde bir not alıyorum.

Ben yöneticiyim, kükrememi duyun!

Sırıyorum. Evet, Anissa ile olan o konuşma kesinlikle moralimi yükseltti. Gabriel, David ve benim fotoğrafımıza oklar fırlatıyor olabilir, ama en azından beni sevmekten vazgeçmediğini biliyorum. Ne kadar korkunç şeyler yaptığımı düşünse de. Daha da önemlisi, içten içe, onu asla incitmediğimi ve incitmeyeceğimi biliyor olmalı.

Sonra süitimin kapıları açıldı ve birden dün gece David'den nasıl kaçtığımı hatırladım. İnsanları incitmemekle ilgili söylediklerim de böylece boşa çıkmış oldu.

Çantamı kapının yanındaki masaya bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım ve aceleyle David'in odasına gittim. Bir an tereddüt ettim, sonra hafifçe kapıyı çaldım.

Hiç bir şey.

Tekrar, bu sefer biraz daha yüksek sesle vuruyorum. "David? Uyandın mı?"

Sessizlik.

Kapı kolunu deniyorum ve kapı açılıyor, karşımda buruşuk yatağı belirliyor. Kahretsin.

"Eski sevgilim hayatta diye seks sonrası kaçtım" tarzı garip konuşmalara pek hevesli değilim ama aynı zamanda bu, sevgili babamla sohbet etmekten çok daha tercih ettiğim bir konuşma.

Çoğunlukla, hâlâ cesaretim varken bunu şimdi yapmak istiyorum. Bu yüzden, babamla olan toplantıma daha da geç kalmama neden olacak olsa bile, David'e kahve içmek için buluşabilir miyiz diye hızlıca bir mesaj atıyorum. Cevabı hemen gelmeyince iç çekiyorum, sonra aceleyle yatak odama gidip iş kıyafetlerimi giyiyorum. Ardından ertelemek istediğim işe koyuluyorum. Sadece bir günlüğüne değil, sonsuza dek.

Ama babamdan kurtulamam. Cevaplara ihtiyacım var. Ve bu cevaplar kumar lisansları, satıcı sözleşmeleri ve slot makinesi tamiriyle ilgili olmamalı. Babam gündemimizin bununla sınırlı olduğunu düşünebilir, ama yanılıyor olur. Önemli cevaplar istiyorum.

Ve onları bugün alıyorum.

Ofisine dalıp, mecazi anlamda silahlarımı ateşleyerek, suçlamalarda bulunmak istiyorum: Bunu sen mi yaptın? Sevdığım adamı öldürmeye mi çalıştın? Adamların onu dövüp vururken ve ölüme terk ederken benim adımı mı kullandın?

Elbette her şeyi inkar edecek. O soğuk gözleriyle bana bakıp histerik, duygusal, aptal olduğumu söyleyecek. Bana yaptıklarını, bana verdiklerini, çok fazla zorlarsam kaybedebileceğim her şeyi hatırlatacak.

Sonra da sorduğum için beni cezalandırmanın bir yolunu bulacak.

Hepsi doğru. Ama yavaşlamıyorum. Çantamı kapıyorum ve kapıdan çıkıyorum. Belki de aptalca. Belki de beklemeli, plan yapmalı, iyice

düşünmeliyim. Ama gözlerinin içine bakmam gerekiyor. Ona ne yaptığını bildiğimi söylediğimde yüzünü görmem gerekiyor.

Yönetici katına inen asansör yolculuğu sonsuz gibi geliyor. Bu süre zarfında ne söyleyeceğimi prova ediyorum ama kelimeler kafamda birbirine dolanıyor. Kendi babanızı nasıl cinayete teşebbüsle suçlarsınız? Benimki kadar aşağılık bir babayı bile. Bu konuşmayı nasıl yaparsınız?

Dışarı adımımı attığımda kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki boğazımda hissedebiliyordum.

Babamın ofisi, katın bir köşesini tamamen kaplıyor; geniş bir alan ve yerden tavana pencerelerden sahil yoluna ve ötesindeki okyanusa bakıyor. Hatta Obsidian'ı bile görebiliyorum ve bu bana güç veriyor.

Mina, kapısının dışındaki resepsiyon masasında oturmuş, gün boyunca yapacağı en önemli işmiş gibi manikürünü inceliyor. Muhtemelen de öyle. Yanıma yaklaştığımda başını kaldırıp bana o gülümsemeyi atıyor. Hem dostça davranırken hem de "siktir git" diyen o gülümseme.

"Isabella." Adımı sanki çok eski dostmuşuz gibi uzatarak söylüyor. "Baban toplantıda."

"Bekleyeceğim."

"Biraz zaman alabilir." Bundan keyif alıyor. "Belki de bu öğleden sonra için bir randevu ayarlayabilirsiniz."

"Bekleyeceğimi söyledim."

Elini oturma alanına doğru salladı, tırnakları ışığı yansıtıyordu. "Nasıl isterseniz öyle yapın."

Oturmuyorum. Bunun yerine, bekleme salonunun uzunluğu boyunca volta atıyorum, yerimde duramayacak kadar gerginim. Duvardaki saat saniyeleri inanılmaz bir yavaşlıkla sayıyor. Bunun, dört dakika geç kaldığım için cezam olduğunu biliyorum.

Düşünüyorum. Bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Ve biraz daha düşünüyorum.

Burada tam olarak neyi başarmayı umuyorum?

Babam itiraf etmeyecek. Onu suikast emri verirken kaydettiğim bir ses kaydıyla bile içeri girsem, bir yolunu bulup olayı çarpıtacak, inkar edecek, suçu bana atacak. O hep böyle yapar. Her zaman böyle yapmıştır.

Şimdi, elimde hiçbir kanıt olmadan, hiçbir koruma olmadan onunla yüzleşmek bana ne kazandırır ki?

Hiçbir şey. Hiç olmamasından da kötü.

Onun peşinde olduğumu anlayacak. Gabriel'in bana saldırıdan bahsettiğini bilecek. Ve izlerini, zaten yaptığından daha dikkatli bir şekilde örtbas etmeye başlayacak. Hâlâ var olabilecek herhangi bir kanıt ortadan kaybolacak. Herhangi bir tanık susturulacak veya rüşvetle susturulacak.

Peki ya ben? Tam olarak onun istediği yerde olacağım; onun kontrolü altında, onun iyiliğine muhtaç.

En önemlisi, kumarhaneyi kaybedeceğim. Özgürlük şansımı kaybedeceğim. Galeriye kaybedeceğim.

Babam tüm bunları bir telefonla elimden alabilirdi. Beni yıllarca sürecektir hukuk savaşlarına sürükleyebilir, kaynaklarımı tüketebilir ve kurmayı umduğum her şeyi yok edebilirdi. Bunu iş rakiplerine yaptı. Kendi kızına da gözünü kırpmadan yapardı.

Yürümeyi bırakıyorum.

Bu konuyu tamamen yanlış düşünüyordum.

Cephanesiz Sterling Hart ile savaşa girmek intihar demektir. Gabe'i öldürmeye çalıştığını biliyorum. Bunu iliklerime kadar biliyorum. Ama bilmek kanıtlamak anlamına gelmez. Ve onu alt etmek istiyorsam, kanıtlamaya ihtiyacım var.

Kanıt lazım. Belgeler. Konuşmaya istekli tanıklar.

İşleri yoluna koymam gerek; kendimi, Gabe'i ve değer verdiğim her şeyi korumalıyım.

Ve ancak o zaman babamın yanışını izleyebilirim.

Ofisinin kapısı açılır ve pahalı bir takım elbise giymiş bir adam çıkar. Bir an sonra Mina masasından kalkar ve alışılmış zarafetiyle eteğini

düzeltilir.

“Baban şimdi seni görecek,” diyor ve sesinde bir zafer tonu var. Sanki beni bekleterek bir şey kazanmış gibi.

Ona bakıyorum. Babamın ofisinin açık kapısına bakıyorum; sabah güneşinin aydınlattığı devasa masasının arkasında, krallığını gözlemleyen karanlık bir tanrı gibi oturduğunu görüyorum.

Mina'ya en iyi gülümsememi gösterdim. "Ona kaçmak zorunda kaldığımı söyle."

Mina göz kırptı. "Affedersiniz?"

“Ama lütfen, unutmuş olabileceği ihtimaline karşı, ona hatırlatın, nişanlandım. Ve anlaştığımız gibi, çarşamba günü onun görevlerini devralacağım. Henüz yapmadıysanız, kişisel eşyalarını toplama zamanı geldi. İşle ilgili her şey için... bana bir not bırakabilir.” Ben çoktan dönüp asansöre doğru yürüyorum. “Güzel bir gün geçirin, Mina.”

Geriye bakmıyorum. Tereddüt etmeme veya şüpheyeye düşmeme izin vermiyorum. Sadece yürüyorum, topuklarımın mermer zeminde çıkardığı ses, kalbimde neredeyse zafer gibi bir hisle hızla çarpıyor.

Hayatımda ilk defa onun oyununa gelmeyeceğim.

Kendi oyunumu oynuyorum.

Asansör kapıları kayarak açılıyor ve ben içeri girip lobi düğmesine basıyorum. Kapılar kapanırken Mina'nın şaşkın, yapmacık küçük yüzünü görüyorum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmasa da, bu an bir zafer gibi geliyor.

Şimdi sadece sırada ne yapacağıma karar vermem gerekiyor.

David mi? Belki de onu bulmanın zamanı geldi. Ya da kahvaltı edebilirim; bugün hiçbir şey yemedim.

Ama iki saniye sonra, bu iki fikirden de vazgeçtim. Nerede olmak istediğimi biliyorum. Nerede olmam gerektiğini de biliyorum.

LaBete Galerisi.

Galerim. Sığınağım. Chris'in her zaman pastalar yaptığı ve Gabriel'in sanat eserlerinin yaşadığı yer. Beş yıldır onun anısını canlı tuttuğum yer.

Şu anda olmam gereken yer orası. Sevdığım adamın eserleriyle çevrili olmak, o adam şu anda benden nefret etse bile. Belki orada olmak düşünmeme yardımcı olur. Bir sonraki adımımı bulmama yardımcı olur.

Belki de sadece ona yakın hissetmeye ihtiyacım var, bu yakınlık sadece resim ve tuval aracılığıyla bile olsa. Bilmiyorum. Tek bildiğim, gitmem gerektiği, çünkü orası gerçekten bana aitmiş gibi hissettiğim tek yer.

Derin bir nefes alıyorum, ardından ara katın düğmesine basıyorum ve günün geri kalanını heyecanla bekliyorum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

La Galerie LaBete bu saatlerde oldukça sessiz, en çok sevdiğim hali de bu. Pencerelerden süzülen yumuşak ışık, tıpkı kendi kalp atışım kadar iyi bildiğim eserlerin cesur fırça darbelerini aydınlatıyor. Her tuval. Her fırça darbesi. Neredeyse beş yıldır benimle olan Gabriel'in her eseri.

Bugün Pazar ve galeri resmi olarak birkaç saat sonra açılacak, ama aklım karmakarışık—az önce babamı terk etmenin zaferi. Dün gece Gabriel'i o ringde görmenin kafa karışıklığı.

Ve evet, onun Harper'ı o sıkı, sevgi dolu kucaklamaya almasını izlerken duyduğum kıskançlık. Bir de beni hiç fark etmediğinde kalbimin nasıl kırıldığını söylemeden geçemem.

Kıskançlığın adı Bella.

Yine de tutunabileceğim birkaç umut kırıntısı var. "Seni çiziyor," demişti Anissa. "Aynı kadın, tekrar tekrar. O çizgilerde çok fazla sevgi var."

Bu sözler beni rahatsız ediyor ve bir kez daha onları bir kenara itip önümdeki şeye odaklanmaya çalışıyorum. Galeriye. Sanata. Gabriel'in hâlâ gerçekten ve tamamen bana ait olan tek yönüne.

Zil çalıyor ve Chris elinde bir yığın pastane kutusuyla içeri giriyor. Zoraki bir gülümseme takınıyorum, keşke bugün galeriyi tek başıma halledebileceğimi söylemek için onu arasaydım diye içimden geçiriyorum.

Uzun boylu, bronz tenli, gür koyu saçlı ve kruvasanlara olan zaafı göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede zayıf bir yapısı var. Özellikle de iki blok ötedeki pastaneden aldıklarına. Üstelik bu pastane de kocasına ait.

Başlarda her gün bir kutuyla gelirdi. Şimdi üç kutuyla geliyor, masrafları galeri karşılıyor ve biz de müşterilerle paylaşıyoruz.

"Günaydın patron." Bana doğru bir kutu uzattı. "Çikolatalı mı, bademli mi?"

"Bademli." Uzatılan hamur işinden bir ısırık aldım, sonra karşısındaki sandalyeye oturmadan önce vitrinde "Kapalı" tabelasının olup olmadığını kontrol ettim. "Xander'a ekibinin bu sabah harika bir iş çıkardığını söyleyin. Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi kruvasan olabilir."

Gülümseyerek, "Övgülerinizi iletacağım. Sormadan önce söyleyeyim, dün harika bir iş çıkardık. Fractured Light serisinden iki baskı sattık. Manhattan'dan bir kadın da çatı katındaki dairesi için orijinal bir eser satın almak istedi. Ona kataloğu verdim, satışlarla birlikte yaptığımız hayır kurumlarına bağışlardan bahsettim ve geri dönüş yapacağını söyledi. LaBete'nin ölümünün sanat dünyasına ne kadar büyük bir darbe vurduğundan, ancak eserlerin şimdi ne kadar değerli olduğundan bahsedip durdu." dedi.

"Haklı." Bir lokma daha alıyorum, tereyağlı katmanların dilimde erimesine izin veriyorum. "Eğer o—"

Kendimi durduruyorum. Eğer hayatta olsaydı. Neredeyse bunu söyleyecektim. Ama hayatta. Ve bu her şeyi değiştiriyor. Belki sanat dünyası için değil. Henüz değil. Ama benim için.

"Eğer o ne olsaydı?" diye soruyor Chris.

Ona kayıtsız bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Önemli değil. Sadece yüksek sesle düşünüyordum."

Galeri kapısının, en yakın duvardaki resimleri sallayacak kadar şiddetli bir şekilde açılması sayesinde daha fazla açıklama yapmaktan kurtuldum.

Babam içeri sanki buranın sahibiymiş gibi giriyor; oysa kesinlikle sahibi değil, ama bu durum onun tüm dünyayı kendi kişisel mülküymüş gibi davranmasına asla engel olmadı.

“Isabella.” Sesi buz gibiydi. “Konuşmamız gerek. Hemen şimdi.”

Chris aniden bilgisayar ekranında büyüleyici bir şey buluyor. Ben de kruvasanımı bırakıp ayağa kalkıyorum ve parmaklarımdaki kırıntıları silkeliyorum.

“Baba. Ne büyük sürpriz.”

“Benimle oyun oynamayın. Bu sabah için planlanmış bir toplantımız vardı.” Tam önümde durdu, şakağındaki damarın attığını görebilecek kadar yaklaştı. “Şu anda neler olup bittiğinden haberiniz var mı? Siz burada oturup pasta yerken?”

“Madem buradasınız, hayır diyeceğim. Lütfen, Peder. Bana neler olup bittiğini anlatın.”

"Beni görmezden geldi, sonra galerinin lobi alanına şöyle bir göz attı. 'Sen. Bütün yaptığın bu iken Monarch'ı yönetmeyi bekliyorsun, değil mi?' Kelimeleri adeta tükürerek söyledi, sesindeki alay açıkça belliydi. 'Buna hazır olduğunu mu sanıyorsun? Tatlım, şimdi derin sulara atılacaksın. Kumar Komisyonu'nun Hart'ın üç mülküne yönelik soruşturmaları var. Üç. Paravan şirketler aracılığıyla yapılan şikayetler, kendi sunucularımız dışında var olmaması gereken belgelerle desteklenen anonim ihbarlar.'"

Midem kasılıyor. Oyun Komisyonu'nun gözünde kötü bir konumda olmak istemiyoruz. Aynı zamanda, sunucularımızda komisyonun ilgisini çekebilecek hiçbir şey olmamalı. Görünüşe göre babam yaramazlık yapmış.

"Ben hallederim," diyorum, oysa bu durumun tamamen onun hatası olduğu çok açık.

"En iyisi sen al. Bu artık senin sorunun."

Teknik olarak, çarşambaya kadar benim sorunum değil. Ama onun için çalıştığım ve o da yetki devrettiği için bu küçük ayrım önemsiz ve o da bunun farkında. "Elbette, Peder."

Gölüşü jilet gibi keskin. "Yönetime hoş geldin, tatlım."

"Başka bir konuda da bana ihtiyaç duyuyor musun? Çözemediğin ve yardımına ihtiyaç duyduğun başka bir sorun mu var?" Bu iğneleyici soruyu en masum gülümsememle dile getirdim. Gözümün ucuyla Chris'in yutkunduğunu gördüğüme yemin ederim.

Babamın gözleri kısıldı. Bir an için, tam burada, Chris'in önünde, galerinin ortasında bana vuracağını düşündüm.

Ama öyle yapmıyor. Sadece öne eğiliyor, sesi soğuk ve tehlikeli bir tona bürünüyor.

"Bu soruşturmalar birdenbire ortaya çıkmadı. Birileri peşimizde, Isabella. Henüz kim olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim. Ve öğrendiğimde..."

Tehdidini tamamlamıyor. Tamamlamasına gerek de yok.

"Evini düzene sok," diyor. "Ve aradığımda şu lanet telefonu aç."

Arkasını dönüp kapıya doğru hızla ilerledi, dışarı adım atarken neredeyse birine çarpıyordu. Mırıldanarak söylenen bir küfür, sert bir "Dikkat et!" sesi duydum ve ardından David omzunu ovuşturarak kapı aralığında belirdi.

"Baban neredeyse beni devirecekti."

"Bu onun en sevdiği hobi. Az önce seni arıyordum," diye ekledim. "Kahve eşliğinde konuşabileceğimizi ummuştum." Gözlerimiz buluştu ve başını salladı. Evet. Ne hakkında konuşmak istediğimi biliyor. "Chris, bize birkaç dakika verebilir misin?"

Chris çoktan bir pastane kutusu kapmış durumda. "Arkada olacağım. Bana ihtiyacınız olursa seslenin," diyor ve sonra bir anda ortadan kayboluyor. Akıllı çocuk Chris.

David içini çekti, sonra ellerini ceplerine soktu.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum, o yüzden direkt konuya giriyorum. "Dinleyin, dün geceyle ilgili. Ben—"

Sözümü keserek elini kaldırdı. "Hayır. O değil. Şimdi değil. Burada bir şeyler oluyor."

Sistemi sıfırlıyormuş gibi başımı salladım. "Şey, tamam. Neler oluyor?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bütün sabah bir şeyler duyuyorum. Çalışanların başka şirketlere transfer edildiğine dair söylentiler. Piyasa değerinin çok üzerinde, büyük teklifler. Teklifler Cuma sabahı erken saatlerde gelmeye başladı ve hafta sonu boyunca da gelmeye devam etti. Partimiz sırasında bazı kişiler bundan bahsetti ama sanırım hepsi seni bir güvenlik duvarının arkasında tutmaya karar verdi. Ben de, yaklaşan düğünümüz yüzünden. Mutlu çifte neden gölge düşürelim ki?"

"Vay canına." Bu sözler ağızından daha yeni çıkmıştı ki telefonum titredi. Telefonu çıkarıp baktığımda, Resepsiyon Müdürümüz Maria Chen'den bir mesaj gördüm.

Merhaba, müstakbel patron. Bilmeni istedim; hafta sonu beşimize de çok cazip iş teklifleri geldi. Masadaki kimse henüz kabul etmedi. Bilgin olsun diye söyledim.

"Bunlar sadece söylenti değil," diyorum David'e ekranı göstererek.

"Aman Tanrım." Derin bir nefes alıyor. "Daha fazlası da var."

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Elbette var. Başka ne olabilir ki?"

David derin bir nefes aldı. "Babam. Dün gece bir telefon aldı. Gabriel Grimm'den."

Ben öylece kaldım. "O—ne yaptı?"

"Biliyorum, değil mi?" Yutkunuyor, sonra elimi tutuyor. "Bella, bu çılginca. Ama sanırım Gabe yaşıyor."

"Biliyorum," diye fısıldadım elimi kurtararak.

David, sanki darbe almış gibi irkildi. "Öyle mi?"

"Harper şu anda onunla birlikte sanırım." Sesimdeki sertliği gizleyemiyorum. Şehrin bir yerinde, en iyi arkadaşım muhtemelen Gabriel'in koltuğunda kıvrılmış, kahve eşliğinde eski günleri yad ediyor ve gülüyordur. Ve ben burada, sevdiğim adamın bana nefretten başka bir gözle

bakıp bakmayacağını merak ediyorum. “Çok zor bir hafta sonuydu,” diye ekliyorum.

David topuklarının üzerinde sallanıyor, gözleri faltaşı gibi açılmış. "Evet. Sanırım öyle." Yüzümü inceliyor. "Bana neler olup bittiğini anlatmak ister misin?"

“Evet,” diyorum. “Gerçekten de öyle.” Ve böylece konuşmaya başlıyorum, ona her şeyi anlatıyorum. Leo'nun mesajı. Gabe'i bulmak için koşturmaca. Suçlamalar. Benimkine benzeyen farklı göz renklerine sahip kadın. Babama kadar uzanan para izi. Anlatmayı bitirdiğimde, David'in yüzü bembeyaz olmuştu.

“Tanrım, Bella.” David ayağa kalktı, pencereye doğru bir aşağı bir yukarı yürüdü, sonra geri döndü. “Grimmler tehlikeli. Acımasız. Soğuk. Ve Gabe, düşmanlarını yok eden türden bir adam olarak ün salmıştı.” Bana sertçe baktı. “O bir barut fıçısı, Bella. Ve patlamanın içinde kalacağından çok korkuyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Ben de.”

Gözlerimi kapatıyorum, bu yeni gerçeklikten nefret ediyorum. O zamanlar Gabe'in bana zarar verebileceğine asla inanmazdım. Şimdi ise, öyle oldu işte. İnanç sıçramasına bile gerek yok. O, tanıdığım Gabriel değil artık. Bu da büyük bir soruyu akla getiriyor: Şimdi kim bu adam?

David ellerimi sıkıca tutarken gözlerimi açtım. "Uzak durmalısın. Çok uzak durmalısın. Avukatlar halletsin. Ve güvenlik görevlilerinden seni korumalarını iste."

Sadece başımı sallıyorum. "Ondan uzak kalamam." Kelimeler sessiz ama kesin bir şekilde ağzımdan çıkıyor. Tüm soru işaretlerine ve korkuya rağmen, uzak kalamam—hayır, kalmayacağım.

"Aklını mı kaçırdın?" Yüzünde öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifade var.

Omuz silkiyorum. "Önemli mi?"

David uzun bir süre sessiz kalır. Konuştuğunda sesi dikkatli ve kontrollüdür. "Bir şey söylemem gerekiyor. Ve bunu gerçekten duymanı

istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, ne demek istediğini anlamıyorum ama başımı sallıyorum.

Derin bir nefes alıp cesaret topladı, sonra başını salladı. "Boş ver."

"Ne?"

Yüzünü buruşturdu. "Sadece endişeleniyorum. Hepsi bu. Sana zaten söyledim, o bir barut fıçısı. Yanmanı istemiyorum."

Elini sıktım. "Bana göz kulak olmanı çok seviyorum. Gerçekten. Ama artık büyüdüm. Benim için korkmana gerek yok."

"Her zaman endişeleneceğim. Ve her zaman senin için burada olacağım."

Gabe'i düşünmemeye çalışarak sııttım. "Öyleyse, biraz fiziksel iş için burada olabilir misin?"

Gülüyor. "O tuzağa ben düştüm." Ben arkadaki teşhir salonuna doğru ilerlerken, kemerli girişten içeri adımımı atıp donakalırken o da beni takip ediyor.

"Caged" filminin asılı olduğu duvar—beş yıldır asılı durduğu, sayısını bile hatırlayamayacağım kadar çok kez ağladığım duvar—artık bomboş.

Şimdi geriye sadece çıplak beyaz bir duvar ve montaj donanımının eskiden bulunduğu dört küçük delik kaldı. Sanatçıyı ve eseri tanımlayan bronz levha bile yok olmuş.

Kafes gitti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bir an nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Kalbimin eskiden bulunduğu boş duvara bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyorum.

Sonra yan duvarda asılı olan şeye bakıyorum.

Caged'den daha küçük, belki 60 cm'ye 90 cm, ama odayı bir çığlık gücüyle domine ediyor. Tarzı şüphesiz Gabriel'e ait; fırça darbelerini, renkleri katmanlama biçimini, her fırça darbesinin altında atan şiddetli enerjiyi her yerde tanırım.

Ama bu...

Bu, onun daha önce yarattığı hiçbir şeye benzemiyor.

Bir kelebek. Kanatları sonuna kadar açık, uçuş halindeyken yakalanmış. Renkler muhteşem; koyu morlar ve maviler, altın rengi damarlar ışık nehirleri gibi akıyor.

Eller olmasaydı çok güzel olurdu.

İnsan elleri kelebeği iki yandan kavıyor. Ve kanatlar—o göz kamaştırıcı, ışıldayan kanatlar—vücudundan koparılıyor. Neredeyse sesini duyabiliyorum. Narin zarın yırtılması. Yaratığın sessiz çığlığı.

Hükümdar.

Bu kelime dehşet içinde yüzeye çıkıyor. Kral kelebeği. Kral Kumarhanesi.

Beni paramparça edeceğini söylüyor.

“İsa Mesih.” David arkamdan yaklaşırken sesi kısık çıkıyor. “Bu da neyin nesi?”

“Bir mesaj.” Sesim tuhaf geliyor. Uzaktan. “Gabriel'den.”

"Hoşuna gitti mi?"

O kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse dengemi kaybediyorum.

Gabriel, kemerli girişin önünde, çerçeveye yaslanmış duruyor. Kollarını kavuşturmuş, buz mavisi gözleriyle beni izliyor. Yine siyahlar içinde; siyah kot pantolon ve siyah bir Henley tişört giymiş, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, kaslı ve yara izleriyle dolu ön kolları görünüyor.

David önüme geçti, vücudu gergindi. "Ne zamandır buradasın?"

“Yeterince uzun sürdü.” Gabriel kapı çerçevesinden destek alarak odaya o yırtıcı zarafetle girdi; eskiden bu zarafeti heyecan verici bulurdum. Şimdi ise bu sadece kalbimin korku ve öfke arasında bir hisle hızla çarpmasına neden oluyor. “Erken geldim. Şifrelerim hâlâ bende.” Gülümsemesi soğuk. “Hiç değiştirmedin onları, Izzy. Duygusal birisin.”

Eski lakap tokat gibi incitiyor. Şimdi onu lekeliyor, hassas bir şeyi alaya çeviriyor.

“Nerede o?” diye soruyorum. “Kafese kapatılmış olan nerede?”

David'e bakıyor. "Eğer sohbet etmek istiyorsan, korumandan gitmesini iste."

Başımı yana eğerek David'in gidebileceğini işaret ettim.

"Hayır, asla," diyor.

"Dil meselesi." Gabe homurdandı.

“Lütfen,” diyorum. “David, lütfen. Hemen öne geç. Bana zarar veremez. Burada değil.”

David konuşmaya başlıyor ama Gabriel ondan önce konuşuyor. "Haklı. Buna bir uzlaşma diyelim. Şimdi gidin."

David'in yerinden kımıldamadığı anlaşılınca, "Lütfen," dedim. Bu sefer kabul etti ve kısa bir baş sallamasıyla Gabe'in yanından geçip gitti, ayak sesleri koridorda kayboldu.

"Nerede?" diye çıkıştım. "Kafese Kapatılmış nerede?"

"Güvenli."

"O tabloyu alma hakkın yoktu."

"Öyle değil mi?" Yaklaşıyor ve biliyorum ki geri çekilmeliyim, mesafeyi korumalıyım ama ayaklarım bana itaat etmiyor. "Ben yarattım. Ruhumu içine döküm. Seni içine resmettim—her çizgi, her gölge, asla dokunamayacağın bir ışığa doğru her umutsuz uzanışın." Sesi alçalıyor. "Ve sonra her şeyi benden aldın. Yani evet, Isabella. Bence benim."

"Senden hiçbir şey almadım!" Bu sözler ağzımdan zorla döküldü. "Ve kendimi savunmaktan bıktım."

"Ve bir türbe inşa ettiniz." Etrafımızdaki duvarları işaret ediyor. "Evet, görüyorum. Çok dokunaklı. Yas tutan kız arkadaş, ateşi canlı tutuyor." Dudakları kıvrılıyor. "Söyleyin bakalım, bu parçaları astığınızda gerçek gözyaşları döktünüz mü? Yoksa sadece ne kadar değerli olacaklarını mı hesaplıyordunuz?"

"Seni sevdim, seni şerefsiz. Hâlâ seviyorum. O yüzden, beni senden nefret ettirme."

Kaşını kaldırıyor. "Çok hassas."

Ona kasıklarına tekme atmak isteğimi bastırıp, son derece sakın bir şekilde, "Eserlerinize bir izleyici kitlesi kazandırdım. Onlar için iyi yerler buldum; yarattıklarınızı gerçekten takdir eden insanlar. Peki ya para?" dedim. Zorlukla bastırabildiğim bir öfkeyle yaklaştım. "Size burslardan ve hibelerden zaten bahsetmiştim ve eğer tam bir aptal değilseniz, bunları kontrol etmişsinizdir. Yani yüzlerce genç sanatçının aksi takdirde asla sahip olamayacakları şanslar elde ettiğini biliyorsunuz. Hepsi LaBete adına. Bunu ben yaptım, kibirli herif. Bunu, mirasınızın bir anlam ifade etmesini istediğim için yaptım."

Yüz ifadesinde bir anlık bir değişim oldu. Geldi geçti, ne olduğunu anlamak mümkün değil.

"Bana zarar verebileceğime inanmandan nefret ediyorum," diyorum. "Bana bakıp bir katil görebileceğinden."

Gözlerinin ardında bir şeyler değişiyor. Belki acı. Ya da şüphe. Sonra kayboluyor, o donmuş maskenin ardında kilitli kalıyor.

Ama oradaydı. Biliyorum. Ve umut denen o küçük şey karnımda çırpınıyor.

"Benim yerime siz karar verdiniz. Siz ve beni o kulübede kanlar içinde bırakan adamlar. Gözleriniz benim ölümümü izledi."

"Kahretsin. O yangın beyin hücrelerini mi öldürdü? Sana zarar vermedim. Sana asla zarar vermezdim. Sana ne olduğunu bilmiyordum. Aylarca cevap aradım ve açtığım her kapı yüzüme kapandı."

Sesim titriyor ve tekrar konuşmakta zorlanıyorum.

"Pes ettim," diye fısıldadım sonunda. "Sonunda, sadece pes ettim. Sıcak gözyaşlarımı sildim. "Belki bir gün daha, bir hafta daha devam etseydim seni bulabilirdim. Ama durdum. Durdum çünkü öldüğüne inanmama izin verdim. Ve yanılmışım." Gözyaşlarım şimdi serbestçe akıyor.

"Aylar sürdü," diyor. "Aylar boyunca soruşturma yürüttünüz."

"Evet. Tabii ki. Hayatımı birlikte geçireceğim adamın öldürüldüğünü ve resmi açıklamayı kabul edip yoluma devam etmem gerektiğini düşünmüştüm?"

Başımı sallıyorum. "Aklıma gelen her şeyi yaptım. Özel dedektifler tuttum. Polis yetkililerine rüşvet verdim. Babamın dosyalarını o bakmıyorken didik didik ettim."

Tüylerimi diken diken eden bir dikkatle beni izliyor. "Babanın dosyaları."

"Senden nefret ediyordu, ikimiz de bunu biliyoruz. Ve odamı karıştırıp durduğunu da biliyorum. Belki de kulübeden haberdardı." Omuz silkiyorum. "Ama hiçbir şey bulamadım. Şaşırtıcı değil. İkimiz de babamın sırlarını nasıl saklayacağını bilen bir herif olduğunu biliyoruz."

"Ondan nefret ediyorsun."

Bu bir soru değil, bir ifade; ama yine de cevap veriyorum. "Bu sizin için yeni bir haber olmamalı. Onun çevresinde olmamanın tek sebebi Monarch'ı ele geçirmek. Onu ele geçireceğim, Hart Properties portföyünden ayıracağım ve kendime ait bir Şeye dnştrecekim."

"Hükümdar," diyor sesinde bir tehdit tonuyla. "Yani parça parça yıkacağım mülkten mi bahsediyorsun? Kumar komisyonu soruşturmaları sadece başlangıç. İşimi bitirdiğimde, değeri kuruşlara düşmüş olacak. Sonra da babanın imparatorluğundan geriye kalanları satın alıp yerle bir edeceğim. zgnm tatlım. Mirasın benim avım."

Gerçeğin tüm acı gerçekliğinin kavranması biraz zaman alıyor.

Monarch benim kaçış noktam. Gelecekim.

Ve onu yok edecek.

Gözlerine bakmaya kendimi zorluyorum. "Bütün bunların içinde ben neyim?"

Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi, sonra kayboldu. "Sevgilim, asıl önemli olan sensin."

"yleyse bana bak." Geri adım atmadan, daha da yaklaştım. "Gerçekten bana bak. Ve bir katil görüp görmediğini söyle."

Cevap vermiyor.

"Yapamazsın," diye fısıldıyorum. "nk biliyorsun. Tüm o öfkenin altında bir yerlerde, bunu benim yapmadığımı biliyorsun."

şimdi çok yakınımda. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebilecek, daha koyu, daha yeni bir Şeyin altında onun tanıdık kokusunu alabilecekim kadar yakınımda.

Kalbim gümbür gümbür atsa da, meydan okurcasına çenemi yukarı kaldırdım. "Bir gün ne kadar yanıldığını anlayacaksın. Ve anladığında, umarım bu seni mahveder. Umarım suçluluk duygusu seni içten içe yiyip bitirir."

O kadar hızlı hareket ediyor ki, ne olduğunu anlayamıyorum. Bir saniye önce ona öfke saıyordum, bir sonraki saniye ise eli saçlarımın arasında,

dudakları da benimkine yapışmış durumda.

Öpüşme acımasızdı. Cezalandırıcıydı. Bana hâlâ gücünün olduğunu, aklım daha iyisini bilse bile bedenimin bana ihanet edeceğini kanıtlamak içindi.

Ve Tanrı şahit olsun, gerçekten de öyle oluyor.

Onu itmeliydim. Isırmalı, tırmalamalı ve savaşmalıyım. Ama bunun yerine, ellerim gömleğine kenetlenmiş, onu kendime doğru çekiyorum ve boğazımdan inlemeye çok benzeyen bir ses çıkıyor.

Öpüşmeyi başladığı gibi aniden kesiyor, sonra geri çekiliyor, beni sendeleyerek, nefessiz, dudaklarım morarmış ve sakalının dokunuşundan karıncalanmış halde bırakıyor. Düşünmeden elimi uzatıyorum, parmaklarım artık pürüzsüz ve tanıdık değil, kaba ve tehlikeli olan yüzüne dokunuyor.

"Hâlâ beni istiyorsun," diyor. Bu bir soru değil. "Hatta şimdi bile. Buraya ne için geldiğimi bildiğin halde bile."

Bunu inkar edemem. Kanıt her yerimde. Yüzümde. Nefes alışverişimde. Vücudumun hâlâ bir çiçeğin güneşe doğru eğilmesi gibi ona doğru yaslanışında.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Ama yine de beni istiyorsun. Ve bu," diyor, "senin sonun olacak."

"Benim hakkımda yanılıyorsun. Gerçeği anladığında kendinden nefret edeceksin."

Sevgilim, gerçeği gözlerinde zaten görüyorum.

Yürüyerek uzaklaşmaya başlar, sonra geri döner. Duvarda sessizce çılgılık atan kelebeğe doğru başıyla işaret eder. "Bunu bir hatırlatma olarak kabul et. Güzel şeylerin, onları yok etmek isteyen ellere çok yaklaştığında başına gelenlerin bir hatırlatıcısı."

O arka odadan çıkar çıkmaz, ellerim titreyerek yere çöktüm. Bir an sonra David aceleyle içeri girdi. "Bella? İyi misin?"

"İyiyim." Ama iyi değilim ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Sana zarar verdi mi?"

Dudaklarıma dokunuyorum. "Senin kastettiğin anlamda değil."

David uzun bir süre bana baktı, sonra elini uzattı. "Hadi gel," dedi sessizce. "Seni yukarı çıkaralım."

Süitime döndüğümde Harper'ı aradım ve gözyaşlarım sel gibi akarken ona her şeyi anlattım. Ağlamama izin verdi ve doğru şeyleri söyledi, ama bu yeterli değildi. Gabriel bana tekrar güvenene kadar hiçbir şey yeterli olmayacak.

Eğer bana bir daha güvenirse...

En çok da, beni ne kadar uzaklaştırırsa şansımızın o kadar azalacağından korkuyorum. Çünkü onu ne kadar çok sevsem de, benden nefret eden bir adamı beklemeyeceğim, ne kadar yanlış nedenlerle nefret ettiğinden emin olsam da.

"Her şey yoluna girecek," diyor Harper, ona tüm bunları anlattığımda. Ama ben ona inanmıyorum. Artık inanmıyorum. Hatta kendisinin bile buna inanıp inanmadığından emin değilim.

Yine de henüz pes etmedim. "Leo ile benim için konuşabilir misin? Gabriel'in hayatta olduğuna dair mesajı o gönderdi. Ona ne olduğu hakkında bir şeyler biliyor olabilir."

Hafif bir tıkırtı duyuyorum, ardından neşeli bir şekilde, "Bitti. Başka bir şey var mı?" diyor.

Onun arkamda olduğunu bilmek bile vücudumdaki gerginliğin bir kısmını azaltıyor. "Evet. Aspen kulübesi hakkında bilgi sahibi olan herkesin listesi. Gabriel tek bilen kişinin ben olduğumu düşünüyor, ama bu imkansız. En azından babam bir şekilde öğrenmiş olmalı. Gabriel'in ölümünden önceki ve sonraki dönemlerde babamın hareketlerini nasıl araştırabilirim? Neredeydi, kimlerle görüştü, olağandışı faaliyetler. Bu tür şeyler."

Derin bir nefes aldı. "Bu biraz yaratıcı bir kurnazlık gerektirecek. Baban aptal değil. Kirli çamaşırlarını iyi saklayacaktır."

"Biliyorum. Ama bir şey olmalı. Kimse izlerini mükemmel bir şekilde örtemez. Sadece nasıl bulacağımı bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diyor. Bu tür bir araştırma için derin bağlantılara ve büyük bir etkiye ihtiyacınız var. Grimm soyadı işe yarayabilir. Leo'ya sorabilirim ve —Ah! Durun bir dakika. O aktrisle olan karışıklığı nasıl hallettiğimi hatırlıyor musunuz? O sapık meselesini?"

"Kabaca."

"Önemli değil. Önemli olan şu ki, bir özel dedektifle çalışmaya başladım ve bana çok büyük bir iyilik borçlu. Kendi başına açamadığı kapıları Leo'dan yardım isteyeceğiz."

Gerçekten gülüyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. "Yani, o iyiliği isteyeceksin, sonra da sana borçlu olan ben olacağım."

"Dünyanın hali bu, dostum. İstersen ben kurayım?"

"Evet, lütfen. Ve eğer söylemediysem, siz en iyisisiniz."

"Eee, tabii ki." Sırıışını duyabiliyorum. Ama konuşmaya devam ettikçe mizah duygusu kayboluyor. "Ya kanıt bulursa? Ya baban gerçekten Gabe'i öldürmeye çalıştıysa?"

Yürümeyi bırakıp pencereden Atlantic City silüetine bakıyorum. "Öyleyse babamı alt etmesine yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bu sözler mutlak gerçektir, ama ona söylemediğim şey şu ki, babam dünyanın her yerindeki İnciller üzerine yemin etse bile, benim bu olayla hiçbir ilgim yoktu ve Cebrail yine de ona ya da bana inanmazdı.

O artık bana Izzy diye seslenen adam değil. Dokunamayacağım bir ışığa uzanırken beni resmeden adam değil. Bana sonsuza dek sürecek bir hayat sözü veren adam değil.

Şimdi bana güvenmiyor. Henüz değil. Ve tamamen ikna olsa bile, yıllarca gerçekten onu öldürmeye çalıştığıma inandı ve bu güvensizlik

mideme saplanan bir bıçak gibi.

O, benim onu incittiğimi düşünüyor. Ama şu anda asıl o beni incitiyor.

Ve bunun etkisinden bir daha asla kurtulabileceğimizi sanmıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gabriel karanlıkta durmuş, galerilerindeki bu odanın odak noktası olan "Kafeslenmiş" tablosunun eskiden asılı olduğu boş duvara bakıyordu. Tablo artık dairesindeydi, yerin altında kilitliydi; istediği zaman ona bakabiliyor, asla geri kazanamayacağı bir geçmişe duyduğu özlemle kendi kendine işkence ediyordu.

Şimdi de orada olması gerekiyordu. O kullanışlı odada, dizüstü bilgisayarı açık bir şekilde planlar yapıp stratejiler geliştiriyor ve kendi özel savaşını yürütüyordu. Ne de olsa, yıkması gereken bir imparatorluğu, yok etmesi gereken bir kadını vardı. Beş yıldır dövdüğü bıçağı bilemesi gerekiyordu.

Bunun yerine, karanlıkta durmuş, onun parfümünün kokusunu hatırlamaya çalışıyor ve aklını yitiriyordu.

Kadın onun yüzüne dokunmuştu.

Yumuşak ve nazik, gözleri hem hüznü hem de umutlu.

O öpücükle onu cezalandırmak istemişti. Zayıf olduğunu, bedeninin onu her zaman yarı yolda bırakacağını kanıtlamak istemişti. Ama sonra parmakları çenesine değmişti ve ifadesinde bir şey değişmişti. Belki keder. Ya da kayıp.

Sanki artık orada olmayan birini arıyordu.

İçini çekerek galeri alanını geçti ve avucunu boş duvara bastırdı. Sıva soğuktu. Kafes gibiydi.

Neredeyse yedi yıl önce, üç günde, neredeyse hiç uyumadan, neredeyse hiç yemek yemeden bu resmi yapmıştı. Sadece o, tuval ve onu aklından çıkarıp dokunabileceği bir şeye aktarma ihtiyacı vardı.

Resim onun için her zaman bir çıkış yolu olmuştu; başkalarını üzmeden içini dökmenin bir yolu.

Babası, onun içindeki karanlığı erken yaşta fark etmişti. Hatta onu beslemişti. Gabe en büyük oğuldu, varis, Grimm adını bir sonraki nesle taşıyacak olan kişiydi. Elias ona sert olmayı, korkulmayı öğretmişti. Bir odaya girdiğinde, oradaki herkesin ya onun iradesine boyun eğeceğini ya da ona karşı koyacağını bilmeyi öğretmişti.

Ve Gabriel bundan hoşlanmıştı. Tanrı yardım etsin, gerçekten de hoşlanmıştı. Güçten, kontrolden, her zaman galip geleceğinin bilincinden.

Ama karanlığın bir bedeli vardı. İçinde birikiyordu ve eğer onu dikkatlice serbest bırakmanın bir yolunu bulamazsa, kendi kendine serbest kalıyordu. Bu dersi çok erken yaşta öğrenmişti; kanlı yumruklarında, kırık mobilyalarda ve etrafındaki herkesin korkusunda öğrenmişti.

Sonra sanatı keşfetti ve bu onun için bir aydınlanma oldu. Tüm o öfkeyi, açlığı ve umutsuz özlemi, kendisine geri sızamayacak bir şeye dönüştürmenin bir yolunu buldu.

Ailesine hiç söylememişti ama Izzy anlamıştı. Nasıl anlamasın ki, canavarı uzak tutan tek şey Izzy ve sanatıydı?

Ama artık o yoktu ve sanat, içindeki canavarı kontrol altına almanın tek yoluydu.

Derin bir nefes aldı, Kafeslenmiş adlı tabloyu resmetmek için harcadığı saatleri hatırlarken düşüncelerini bir kenara itti. Sevdiği kadını pigmentlerle ve özlemle nasıl resmettiğini düşündü.

Resimde, uzanıyordu. Hep uzanıyordu. Parmakları, tam ulaşamayacağı bir ışığa doğru uzanmış, yüzü umut ve umutsuzluk arasında kalmıştı.

En son onun gözlerini boyamıştı. Sadece gözlerine altı saat harcamış, farklı renklerdeki irislerinin tam tonunu yakalayana kadar renkleri karıştırmıştı. O göksel mavi. O yemyeşil. Hâlâ rüyalarına giren renkler.

Silahın namlusunun ardında gördüğü gözler.

Ürpererek o iğrenç anıyı zihninden uzaklaştırdı. Bu, büyülü zamanlarla ilgiliydi. Sahte zamanlarla.

Onu kandırdığı zamanlar. Mesela tabloyu ilk gördüğünde ağladığı an gibi.

"Beni böyle mi görüyorsun?" diye fısıldamıştı. "Tuzakta mı?"

"Uzanıyorsun," demişti. "Uzandığını görüyorum."

O zaman onu öpmüştü. Yumuşak, yavaş ve vaat dolu bir öpücük. İşte buydu, diye düşünmüştü. Sahip olmam gereken hayat buydu.

Onu ondan almıştı ve şimdi buraya neden geldiğini bilmiyordu, tek bildiği uzak durma mücadelesini kaybetmiş olmasıydı. Şimdi duvar boştu ve kalbi daha da boştu.

Galerinin geri kalanını yavaşça dolaştı. Aydınlatma loştu, ama ışığa ihtiyacı yoktu. Her eseri ezbere biliyordu. Onları boyadığı geceleri, sadece tuvale ve renge odaklanırken dinlediği müziği, çalışma masasında soğuyan kahveyi biliyordu.

Her bir tablonun ardındaki hikâyeyi biliyordu. Hangisi sevinçten, hangisi acıdan, hangisi öfkeden doğmuştu.

Her şeyden önemlisi, bunun, kendisini anlayan biri tarafından görülme ihtiyacından kaynaklanan umutsuz, acı dolu bir duygu olduğunu biliyordu.

Izzy anlamıştı.

En kötü kısmı buydu. Affedemediği kısım; ne onu, ne de kendini. Onu görmüştü. Gerçekten görmüştü. Sadece sanatçıyı değil, altındaki canavarı da. Dizginlemeyi öğrendiği ama asla öldürmeyi başaramadığı karanlığı. Bütün bunlara bakmıştı; öfkeye, açlığa, içindeki sahip olmak, ele geçirmek ve yok etmek isteyen şeye; ve kaçmamıştı.

Yine de onu sevmişti.

En azından o öyle sanıyordu.

Fractured Light'in önünde durdu.

Sabah saat üç. Parmaklarında boya izleri. Boğazı duygularla tıkanmış. Izzy yatağında uyuyor, bedeni yastığına kıvrılmış.

O gece bir şeyin kırıldığını hissetmişti. Hayatı boyunca kilit altında tuttuğu bir şeyin. Ve bu onu korkutmak yerine, bir rahatlama gibi gelmişti. Sanki belki de babasının onu yarattığı o sert, soğuk kişi olmak zorunda değildi. Sanki belki de başka bir yol vardı.

Ne kadar da aptal bir herifmiş.

Tuvali duvardan sökmek istiyordu. Kardeşlerinin hep gördüğü o vahşi yaratık gibi, yumruğunu içine geçirmek istiyordu.

Kendini bu kadar savunmasız, bu kadar saf, bu kadar hassas biri haline getirdiğine dair kanıtları yok etmek istiyordu.

Ona dokunmadı.

Bunun yerine, kendi mezarını ziyaret eden bir adam gibi orada durdu ve duygularını hissetmesine izin verdi.

Özlem. Kayıp. Yıllarca süren nefretin bile ondan söküp atamadığı o korkunç, hain arzu.

O hâlâ onu seviyordu.

Bu gerçek onu sert bir şekilde vurdu ve derinden yaraladı. Ondan bir türlü kurtulamıyordu. Her şeyi denemişti. Yumrukları kanayana, kaburgaları kırılana kadar yeraltı ringlerinde dövüşmüştü; karanlığı eski usulde, ringe çıkmadan önce öğrendiği gibi yönlendirmişti.

Kendini hiçbir şey ifade etmeyen kadınlarla birlikte olmuştu, onu aklından çıkarmak umuduyla. Ona ihtiyacı olmadığını kanıtlamak için tüm ülkeye yayılan yeraltı kulüplerinden oluşan bir imparatorluk kurmuştu.

Hiçbiri işe yaramadı.

Gözlerini her kapattığında o oradayken nasıl olabilirdi ki? Söylediği bir şeye gülüyordu. Resimlerinin çizgilerini saygılı parmaklarıyla takip

ediyordu. Ona, babasının oğlundan daha fazlası olabileceğine inandıran o gözlerle bakıyordu.

Ve şimdi yine buradaydı. Gerçektir, nefes alıyordu ve dokunulabilecek kadar yakındı.

Ve o da bunu yapmadığına yemin etti.

Ona inanmak hem istiyordu hem de istemiyordu. Hatta, ona inanması mümkün değildi. İnanmak zayıflıktı. Güvenmek de öyle. Ve ikisi de insanın ölümüne yol açabilirdi. Bu dersi Elias Grimm'den öğrenmişti ve kan ve ateşle doğrulanmıştı. Bunu asla unutmayacaktı.

Ve yine de...

Seni çok sevdim, seni şerefsiz. Hâlâ da seviyorum.

Sözler kafatasında yankılandı, derisinin altına saplanıp kaldı, çıkaramadığı şarapnel parçaları gibiydi.

Senin için yas tuttum. Beş yıl boyunca senin için yas tuttum.

Alnını duvara dayadı, soğuk ve sert yüzey ona neye dönüştüğünü hatırlattı.

Şaka buydu, değil mi? Hiçbir şey olmamıştı. Sadece her zaman olduğu haline geri dönmüştü. Babasının onu yetiştirdiği gibi sert, tehlikeli adama. İstediklerini alan ve yoluna çıkan her şeyi ezen adama.

Bir zamanlar Izzy, onun başka biri olabileceğine inanmasını sağlamıştı.

Ve yine de Aspen vardı. Isabella'nın ona en acımasız şekilde, yumuşaklığın neden karşılayamayacağı bir lüks olduğunu hatırlattığı yer.

İçini çekerek bakışlarını galerinin duvarlarında gezdirdi.

Burası yalanı hatırladı. Kafeslenmiş gibi bir eser resmeden sanatçıyı hatırladı. Zemin döşemesini gerçekten seçen sanatçıyı hatırladı. Aydınlatma açıları konusunda tartışan sanatçıyı hatırladı. Hangi parçaların nereye yerleştirileceği konusunda saatlerce tartışan sanatçıyı hatırladı.

Ona diğer benliğini gösterdiği için, nazik olabileceğine, farklı olabileceğine inandırdığı için ondan nefret etmek istedi.

Tür.

Evet, ondan nefret etmek istiyordu.

Ama kahrolası herif, yapamadı.

Çünkü bugün onu öptüğünde—elini saçlarına daldırıp dudaklarını onun dudaklarına bastırduğunda—o da karşılık vermişti. Onu itmek yerine kendine daha da yaklaştırmıştı. Boğazından o sesi, onu eskiden altüst eden o yumuşak, çaresiz iniltiyi çıkarmıştı.

Ve bir anlığına, tek bir yıkıcı an için, onun neden iğrenç olduğunu, neden düşman olduğunu unutmuştu.

Neden intikam alma niyetiyle onu aramıştı?

Bu yüzden bu gece galeriye gelmişti. Almayı planladığı intikamı hatırlamak için değil. İntikam ateşini körüklemek için değil.

Hayır, bu hac yolculuğunu yapmasının sebebi, onu hayatta tutan kesinliğini kaybetmeye başlamış olmasıydı. Çünkü artık ona baktığında canavarı görmüyordu. Şimdi, yeniden, kadını görüyordu.

Ve kahrolası herif, hâlâ ona aşıktı.

Ama yıllarını soğuk, sert ve acımasız birine dönüşmek için harcamıştı. Babasının hayran olduğu türden bir adam olmuştu.

Bir zamanlar sevdiği adam artık yoktu ve belki de bu iyi bir şeydi çünkü o adam gardını düşürmüştü ve o hatadan neredeyse ölmüştü.

Ama bu adam—canavar, silah, babasının her zaman olmasını istediği şey—bu adam hayatta kalmıştı.

Bunu hatırlaması gerekiyordu.

Kapıda duran Gabriel duraksadı, sonra etrafına bakındı. Burayı yakıp yıkmalıydı. Kendisi olmaktan başka bir şey olmaya çalıştığına dair her türlü kanıtı yok etmeliydi.

Ama o bunu yapmazdı.

Çünkü şimdi bile, her şeye rağmen, içindeki küçük ve inatçı bir parça bunu bırakmıyordu.

Bu yüzden, arkasından kapıyı kilitledi ve uzaklaştı. Yarın farklı olacaktı. Yarın, nefret geri dönecekti. Yarın, onun neden acı çekmeyi hak ettiğini

hatırlayacaktı.

Ama bu gece...

Bu gece, onu özlemesine izin verdi.

Sadece bir anlığına.

Ta ki güneş doğana ve o tekrar canavar olmak zorunda kalana kadar.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Uykusuzluğun ve parçalı rüyaların sisinin etkisi altındayken, komodinin üzerindeki telefonum titredi. Homurdanarak ekrana baktım. David.

“Wtisit?” Bu da uykuda kullanılan bir ifadeyle, “Saat kaç?” demektir.

"Hâlâ yatakta olmadığını söyle bana."

“Hâlâ yatakta değilim,” diyorum itaatkâr bir şekilde. Sonra doğrulup saçlarımı yüzümden çekiyorum. “Yatağın üzerinde oturuyorum. Arada fark var.”

"Üzerinizi giyin. Bir sorunumuz var."

Sesindeki aciliyet, uykumun son kalıntılarını da dağıttı. "Neler oluyor?"

"Birleşmeyi baltalamaya çalışan tek kişi psikopat eski erkek arkadaşın."

“Ah. Şey, kahretsin.” Tam olarak sert bir kurumsal yanıt değil. Ama içten geliyor. Baş ağrıyla boğuşurken şakaklarımı ovuyorum. Gabe, cidden. Neden?

“Pekala,” diyorum. “Anlat bakalım.”

Sinirle nefes verdiğini duydum. "Annem ve babam dün gece bir telefon daha aldılar. Babam hakkında onlara bilgi veren kimse, işi daha da ileri götürmüş. Tamamen çekilmeyi düşünüyorlar."

Cümlesini bitirmeden ayağa kalktım bile, çoktan dolabıma doğru ilerliyordum. "Ne dediler? Ne bilgi verdiler?"

“Finansal usulsüzlükler. Bildirilmemiş yükümlülüklerle ilgili ipuçları. Sterling Hart'ın teknik olarak kendisine ait olmayan varlıkları kaldıraç olarak kullanıyor olabileceğine dair iddialar. Hiçbir ayrıntı ve belge yok. Ama muhbirleri bunun var olduğuna ve birleşme sorunsuz bir şekilde gerçekleşmezse bunu ifşa edeceklerine yemin ediyor.” David'in sesi gergin. Endişeli.

“Ama bu saçmalık. Yani, babam bir aptal, buna itirazım yok. Ama tüm bu işleri denetleyen bir sürü muhasebeci ve yönetici var. Böyle bir düzenbazlığın döndüğüne inanamıyorum.”

"Yine de..."

İçimden bir ah çektim. "Bu birleşme gerçekleşmezse, hem sen hem de ben zarar görürüz."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

“Bu gerçekten berbat bir durum. Gerçekten anne babanın vazgeçeceğini mi düşünüyorsun?” diye soruyorum. “Yani, sokaktan herhangi biri bunu iddia edebilir. Kanıt olmadan bu sadece dedikodu.”

“Babamı tanıyorsunuz. Bir kumarhanesi olabilir ama adam riskten kaçınan biridir. Ve şu anda çok, çok gergin.”

Şiddetli bir baş ağrısıyla mücadele ederek şakaklarımı ovuyorum. "Bu Gabriel'in işi. Onun arkasında o var."

“Her şeyi kendi başıma hallettim,” diyor David. “Dün gece ailemi ikna ettim ama bir toplantı istiyorlar. Bugün. Hepimiz – sen, ben, ailem, baban.”

Babam. Ve işte böylece günüm birdenbire kıyametvari bir hal aldı. Gözlerimi kapatıp, Sterling Hart'ın Mercer ailesiyle aynı odada, cazibesini ve yalanlarını örerek her şeyin yolunda olduğuna onları ikna etmeye çalıştığını, Gabriel'in ise kan kokusu alan bir köpekbalgı gibi etrafta dolaştığını hayal ediyorum.

"Ne zaman?"

“Öğlen. Monarch'ta. Üç numaralı konferans salonunu zaten ayırttım.”

"Orada olacağım," diyorum, her ne kadar isteksizce olsa da. "Ama babamı davet etme zevkini siz yaşayabilirsiniz."

"Haklısın. Dinle Bella," diye devam ediyor, sesi yumuşayarak. "Bunu düzeltebiliriz. Ama birlik içinde hareket etmeliyiz. Sen ve ben, bu evliliğe bağlı, bunu başarmaya kararlı olmalıyız. Onların görmesi gereken şey bu."

Kelimeler adeta kaya parçaları gibi yere düşüyor.

Sanki daha dün David'le birlikte ebeveynlerimizin bağından kurtulup, görücü usulü evliliğimizin küçük dünyasında hayallerimizin peşinden koşmaya hazırlanıyorduk.

Evet, kalbim yine kırık olurdu ama en azından babamın baskıcı yönlendirmesi olmadan enkazdan bir şeyler inşa edebilecek imkanlara sahip olurdum.

Ama şimdi her şey farklı. Karmaşık. Ve bir şekilde David'in ailesinin önünde durup başka bir adama aşık olmadığımı göstermem gerekiyor.

Babasız bir hayat kurma çabalarımı aktif olarak yıkmaya çalışan bir adam.

Telefon görüşmesi bittikten sonra bile yatakta kalıyorum, telefonum hâlâ sıkıca elimde, hayatımın parçaları çılgın kırlangıçlar gibi etrafımda dönüyor. Kurtarılması gereken bir birleşme. Yönetilmesi gereken psikopat bir eski erkek arkadaş. Cinayete teşebbüs etmiş olabilecek ya da olmayabilecek bir baba.

Ve işte ben, tam da bu karmaşanın ortasındayım. Eskiden kim olduğunu ve ne istediğini çok iyi bilen bir kadın, şimdi kontrol edemediği bir kaosun içinde boğuluyor.

Üstelik, bugün Monarch'ın yönetimini devraldığım gün. Görünüşe göre günüm planladığımdan bile daha yoğun geçecek.

Hart bölgesinde sıradan bir Çarşamba daha.

İçimden bir ah çekerek duş almak ve güvenilir gelin maskemi takmak için banyoya doğru yöneliyorum. Sonra duruyorum, yapmam gereken bir telefon görüşmesi daha olduğunu fark ediyorum.

Leo ikinci alışta telefonu açıyor. "Bella?"

"Gabe aklını kaçırmış," dedim lafı uzatmadan. "Birkaç un önce galeriye geldi. 'Kafeslenmiş' tablosunu alıp yerine kanatları koparılmış bir kelebeğin korkunç resmini koydu ve beni bekliyordu." Sesim titredi ve gözyaşlarımı zorla geri tutmaya çalıştım. "Karanlıkta beni bekliyordu."

"Galeride miydi?" Leo'nun sesi keskin elik gibiydi. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, hayır. Ama o—" Göğsümde yükselen hıçkırığı bastırmak için elimi ağzıma bastırdım. "Aman Tanrım, Leo. ıldırıyor. Ve birleşmeyi de bozuyor. Sanki beni babamın kontrolü altında tutmaya alışıyor."

Derin bir nefes alıyorum, adeta korku, öfke, zlem ve kayıp içinde boğuluyorum.

"O inatçı herif." Leo'nun sesi öfkeden titriyordu. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Obsidian adlı bir otelin altında bir dairesi var. Orada bir de dövüş kulübü var. Barı, puro salonu ve kim bilir başka neler var. Hepsini görmedim. O kısma da Canavar deniyor."

Leo kıkırdadı.

"Evet," diyorum. "Tam da yerinde, değil mi?" Derin bir nefes alıyorum. "Gelir misin? Onu ikna etmeye çalışabilir misin? Çünkü dürüst olmak gerekirse Leo, eğer bu özgürlük yolunu mahvederse, o pii kendi ellerimle öldürmek zorunda kalabilirim."

"Nedense bunun olacağını sanmıyorum." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve bu, içimdeki ezici korkuyu, özlemi, nefreti ve kaygıyı biraz olsun siliyor. "Lütfen, yapar mısın?"

"Evet," diyor ve bana kalırsa bu evrendeki en güzel kelime. "İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama deneyebilirim."

"Teşekkür ederim." İimi saran o yoğun rahatlama dalgasına karşı kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum, yatağın kenarına oturmak zorunda kalıyorum. "Seni dinleyecektir."

“Sanırım bunu zamanla öğreneceğiz. Ruby ve ben New York'tayız. Birkaç saat içinde orada olabiliriz.” Bir an için hatta sadece sessizlik hakim oluyor. “Sasha ve Liam, Santa Barbara'daki evlerinde çocuklarıyla vakit geçiriyorlar, ama onları gelişmelerden haberdar edeceğim.”

"Teşekkürler. Onu gördünüz mü?"

“Hayır. Sana mesaj attığım o gece gelmedi.”

Başımı salladım. Tabii ki, dönmemişti. Ailesi için geri dönmemişti, henüz değil. Beni rahatsız etmek için geri dönmüştü.

Derin bir nefes aldım, sonra Leo'yu bu karmaşaya sürüklediğim için özür diledim. "Başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bu Gabe ile ilgili."

Hâlâ öyle mi? diye soruyorum, ama bu soru sadece kafamda.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Toplantıdan, dart oynarken bir sürü yumruk yemiş ve hepsini tam isabetle vurmuş bir boksör gibi hissederek çıktım.

Başka bir deyişle, hırpalanmış ve yıpranmıştık ama zafer kazanmıştık. Babamın devreye girmesi yüzünden değil, bizzat Mercer ailesine ortada şüpheli bir şey olmadığını temin ettiğim ve ardından Gabe'in Hart Industries'i yerle bir etmek için insan kasırgasına dönüşme planını onlara gizlice anlattığım için.

Bu onlara tam olarak sıcak ve samimi bir his vermedi ama neredeyse aile gibiyiz. Nişanlanmadan bile, David ve ben esasen birbirimizin evlerinde büyüdük. Gabe'i hatırlıyorlar ve ona olanlara ve benim hakkımdaki düşüncelerine şok oldular.

Babama güvendiklerini söyleyemem ama bana güveniyorlar. Bay Mercer, babamı toplantıdan kesin bir dille kovduktan sonra, babamın veya Gabe'in çok fazla baskı yapması durumunda yine de karşı koymak zorunda kalabilecekleri şartıyla anlaşmanın yürürlükte kalabileceği konusunda anlaştılar. "İstemiyoruz," dedi Bay Mercer. "Seni bir kızımız gibi seviyoruz ve bunu biliyorsun. Ama babanı bir kardeş gibi sevmiyorum."

Ve olay bu kadardı. Bir şekilde bize daha fazla zaman kazandırmıştım. Ve tüm bu durumdan kaynaklanan iğrenç hisse rağmen, o odadan gurur

duyarak çıktım. Savaşmaya girmiştim ve kurumsal zırhım beni yarı yolda bırakmadı.

İşte bu yüzden çok mutluyum!

Evet, neredeyse ailem sayılan kişilerle pazarlık yapmanın, gelecekte yabancı otel patronlarıyla yapacağım anlaşmalardan farklı olduğunun farkındayım, ancak özellikle bu günlerde, elde edebildiğim her zaferi değerlendiriyorum.

"Harikaydın," diyor David, süitime döndüğümüzde ve ben takım elbisemi çıkarıp tayt ve bol bir tişörtle rahat bir şekilde oturmuşken.

"Evet, şey, harikaydın—kelimeyi bile bilmiyorum. Yardımcı mı oldun? Teknik olarak anne babanın tarafındaydın ama benim yardımcım olabilir misin?"

"Her zaman senin en yakın arkadaşın olacağım," diyor. Koltuğa oturmaya geliyor, sonra yanındaki boşluğa eliyle işaret ediyor. Oraya yerleşiyorum, sonra kıpırdanıp sırtımı ona dönüyorum. Bu David olduğu için tam olarak ne istediğimi biliyor ve ellerini omuzlarıma koyup ovmaya başlıyor. Saniyeler içinde, güçlü parmaklarının kasılmalarını giderme şekliyle rahatlatma ve zevkten eriyorum.

"Ah, evet," diye fısıldadım. "Tam da buna ihtiyacım vardı."

"Öyleyse gözlerini kapat," diyor, sihirli parmakları omuzlarımda ve boynumda mucizeler yaratırken. Tam yere yığılıp sırt masajı için yalvaracakken, nefesini kulağımda, ardından da dudaklarının yumuşak dokunuşunu hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum—bu ana teslim olmak için değil, biraz cesaret toplamak için. "David," diyorum. "Yapamayız."

"Eminim ki aramızdaki 'arkadaşça cinsel ilişki' anlaşması bunu yapmamıza izin veriyor. Ayrıca öğle yemeğinden sonra kimse bizi aramaya gelmeyecek. Üstelik ikimizin de biraz stres atmaya ihtiyacı var."

Sesi yumuşak, alaycı ve son derece baştan çıkarıcı. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, çünkü evet, onun sunduğu şeyi istiyorum.

Sorun şu ki, bunu ondan istemiyorum.

Vay canına.

Ona doğru dönüp yüzümü ona çevirdim, sonra ellerini tuttum. "Üzgünüm," dedim. "Yapamam işte."

Bir an için hiçbir şey söylemiyor ve ben de onun yerine geçecek bir şey söyleyemiyorum. Özür dilediğimi tekrarlamak üzereyken bana sertçe bakıyor. "Seni mahvetmek istiyor." Sesi ifadesiz. Boyun eğmiş.

"Biliyorum." Çenemi kaldırıp sonunda gözlerinin içine doğrudan baktım. "Biliyorum, istiyor. Ve bunun mantıklı olmadığını da biliyorum. Ama ben... yapamıyorum." Yutkundum. "Gerçekten bana zarar vermek istediğine inanamıyorum. Ve istese bile, onu sevmeyi bırakamıyorum."

David'in ellerini tutuyorum. "Seni seviyorum. Her zaman sevdim. Ama bu farklı bir sevgi. Ve biliyorum ki sen daha fazlasını hissediyorsun ve biliyorum ki bu canını yakıyor, özellikle de şu anda, benim için dünyadaki en kötü şey olabilecek bir adam yüzünden 'hayır' dediğim için."

"Ama gönöl ne isterse onu ister." Sesi kuru ve biraz sert, ama anlayış da var.

"Evet," diyorum. "Öyle."

İki kalp atışı süresince öylece oturuyor. "Tamam," diyor. "Anladım."

Hafif hüzünlü bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. "Evet," diyorum, öne eğilip yanağına bir öpücük kondurarak. "Biliyorum."

Korkarım bu rahatsız edici konuşma rahatsız edici bir sessizliğe dönüşecek, ama tam anlamıyla zil sesiyle kurtuldum. Daha doğrusu, telefonumun zil sesiyle. Telefonu elime aldım ve Leo'dan geldiğini görünce rahatladım. Gabe'i eskiden tanıdığım adama dönüştürebilecek biri varsa, o da Leo'dur.

Çatı katına gelin.

Adresle uğraşmaya gerek duymuyor.

"Leo," dedim David'e, mesaja işaret ederek. "Gitmem gerek." Bekledim, onun da geleceğini söylemesini umdum. Bütün hayatımız

boyunca arkadaş olduğumuzu ve eğer hayatımın aşkını hakkımdaki korkunç yalanlardan kurtarmaya çalışıyorsam, onun da yanımda olup bu saçmalıkları ortadan kaldıracağını düşündüm.

Ama bunu söylemiyor. Bunun yerine kumandayı alıp doğrudan Disney'in Güzel ve Çirkin filmini yayınlayan bir yayın kanalına geçiyor. Tahmin edilebilir bir durum.

İçimden bir ah çektim, sonra kapıya yöneldim. Bir an durup arkama baktım, ama o Belle'e dalmıştı. Ya da dalmış gibi yapıyordu.

Tamam. Ne olursa olsun. Her şeyin kolay olmamasına alıştım artık.

Asansöre giderken Harper'a mesaj attım. Grimm çatı katı. Çete toplanıyor. Sana ihtiyacım var.

Onun cevabı lobiye varmadan önce geldi. Zaten yoldaydım. Elliott beni aradı. Londra'da mahsur kalmış, o yüzden ben onun yerini alacağım.

Hiç de şaşırtıcı değil. Büyürken Üçlü'nün üçte birini o oluşturuyordu—o, Gabe ve Elliott. Ve hepsi sadece arkadaş olduklarına yemin etseler de, Harper'ın o zamanlar Gabriel'e biraz aşık olduğundan hep şüphelenmiştim. Hepimiz öyleydik, değil mi? Ta ki o beni seçene kadar.

Yirmi dakika sonra, David'e olan kızgınlığımı atlattım ve Grimm çatı katına adım attım. Tam hatırladığım gibiydi—Atlantik'e bakan şık, yerden tavana pencereler. Koyu renkli parke zeminler, küçük bir ülkenin gayri safi milli hasılasından daha pahalı mobilyalar ve duvarlardaki sanat eserleri—

Vay canına.

Duruyorum. Bakıyorum.

Şöminenin üzerinde LaBete'nin orijinal bir eseri asılı. Gabriel'in daha önceki çalışmalarından biri. Daha önce hiç görmemiştim ama tarzını tanıyorum. Henüz daha sonraki halleri kadar kendinden emin olmayan cesur fırça darbeleri. Sanki sanatçı kasvetli bir duvarın ardında gizlenmiş parlak bir geleceğe bakıyormuş gibi, ışık ipuçlarıyla dolu koyu renk paleti. Yutkunuyorum, acaba Gabe bunu resmettiğinde benimle bir gelecek hayal etmiş miydi diye düşünüyorum.

Leo göz teması kurdu, dudakları yavaşça kıvrılarak sırttı. “Gabe’in bir keresinde resim yaptığını gördüm—ona söylemeye hiç zahmet etmedim, ama o günden sonra dikkat etmeye başladım. Hatta yerel satıcılardan birkaç tane aldım, ama Gabe asla bilmedi.” Tuvali işaret etti. “Bunu Gabe öldükten bir hafta sonra buraya astım. İşte o zaman diğer palyaçolara ve babamıza onun gizli kimliğini anlattım,” diye ekledi, kardeşlerini işaret ederek.

"Ölmüş gibi yaptı," diyorum sesimde bir sertlik tonuyla.

“Haklısın,” diyor Leo başını sallayarak. “Neyse, babama bir ‘siktir git’ demek istiyordum ama o şerefsiz gidip komaya girdi, o yüzden hâlâ görmedi.” Leo omuz silkiyor. “Ama asla kaldırmayacağım. Gabe burada kalmalı.”

“Evet,” diyorum. “Öyle yapıyor.” Eklemediğim şey ise —elbette Leo bunu biliyor— Elias Grimm'e yapılan sessiz bir meydan okumayı ve Leo'nun kaybettiğini sandığı kardeşine yapılan gizli bir saygı duruşunu takdir ettiğimdir.

Odanın diğer ucuna geçtiğimi ancak elimi uzattığımda ve parmaklarım tuvalin üzerine hafifçe değdiğinde fark ediyorum.

"Çok kötü görünüyorsun."

Döndüğümde yanımda Ruby Ryder'ı buldum. Daha doğrusu, Leo ile evlendikten sonra Ruby Ryder-Grimm'i.

Ruby'yi ilkokuldan beri tanıyorum. Ben "ait olan" kızlardan biriydim, o ise burslu bir öğrenciydi. Parayla büyümemiş olabilir ama parayla çevriliydi. Reed Cosmetics'te temizlikçi olarak çalışan büyükannesi tarafından büyütülen Ruby, sonunda Sasha Reed ile (şimdi Liam Grimm'in eşi) en yakın arkadaş oldu.

Ruby ve Leo okulda tanıştılar, birbirlerine aşık oldular ve ayrıldılar. Gençlik aşkının alışlagelmiş tarzında değil, Grimm masallarının adını takip eden o korkunç, acımasız şekilde.

Şimdi çok mutlular ve bu bana umut veriyor. Bana umut veren bir diğer şey ise Leo ve Ruby'nin artık bir tür güvenlik odaklı, gizli, havalı, Liam

Neeson'ın Taken filmindeki tarzına benzer bir iş yürütüyor olmaları.

Ayrıntıları bilmiyorum ama en büyük Grimm kardeşini benden başka birinin öldürmeye çalıştığını düşünürsek, oldukça tehlikeli kişilerin peşinde olduğumuzu tahmin ediyorum. Bu da demek oluyor ki, Gabriel'i öldürmeye çalışanlar işi bitirmeye çalışırsa onu korumak için olduğu kadar, kendimi de korumak için, elimden gelen tüm tehlikeli adamları yanımda istiyorum.

Çünkü Gabriel benim de o türden biri olduğumu düşünüyor. Ve bunu daha önce asla hayal bile edemezdim.

“Bella, dünyadan haberin.”

Çenemi yukarı kaldırdım ve dikkatimi tekrar Ruby'ye verdim. "Özür dilerim. Sürekli dalıp gidiyorum. Bütün bunlar çok gerçeküstü."

“Biliyorum. Çok üzgünüm. Ama aslında değilim. Yani, tatlım, o yaşıyor.” Ben cevap veremedim beni sıkıca kucakladı, sonra geri itti ve değerlendirici bakışları beni baştan aşağı süzdü.

“Kahveye ihtiyacınız var.”

"İşte bu yüzden seni seviyorum."

Arkamdaki kapı açıldı ve Harper nefes nefese içeri girdi. Doğrudan bana doğru geldi ve tek kelime etmeden beni kucakladı. Beni bıraktığında gözleri ıslık ıslık oldu.

"Hâlâ inanmıyorum," diyor. "Sürekli uyanacağımı düşünüyorum."

“Biliyorum. Ben de.”

“Elliott burada olamayacağı için aklını kaybediyor,” diye ekliyor. “Londra'da sıkışıp kaldı – aylardır üzerinde çalışılan bir anlaşma. Her şeyi batırmadan kurtulamıyor. Ama bana Gabriel'e söylememi istedi – aynen şu sözleri söylüyor: ‘Artık bunu atlatmasını’.” Neredeyse gülümsüyor. “Şahsen söyleyeceğini söyledi ama transatlantik yolculuk, Gabriel'in inatçılığının hak ettiğinden daha uzun sürüyor.”

"Bu Elliott'a benziyor."

"İhtiyacımız olursa gelecek," diyor. "Bunu çok açık bir şekilde belirtti."

Devasa köşe koltuğun bir köşesine yerleşirken, Ruby kahve almak için mutfağa giriyor ve ben de yastıklara gömülerek, bir anlığına da olsa ne kadar yorgun olduğumu hissetmeye başlıyorum.

Çatı katı şimdi dolmaya başlıyor. Leo pencerenin yanında, hâlâ telefonla konuşuyor. Harper yanımda, eli kolumda. Ve köşede, sessiz ve tetikte, daha önce sadece bir kez karşılaştığım bir adam duruyor.

Alexander Grimm.

Kardeşlerin en bakımlısı o; muhtemelen küçük bir ülkenin yıllık bütçesinden daha pahalıya mal olan kömür rengi bir takım elbise içinde kusursuzca giyinmiş. Koyu saçları geriye doğru taranmış, yüzünde mükemmel bir tarafsızlık ifadesi var. İnsanı nedenini bilmeden tedirgin eden türden bir dinginliği var. Grimm kardeşler arasında en tehlikelisinin Gabriel olduğunu söyleyen söylentiler duydum. Şimdi ona bakınca, her fısıltıya inanıyorum.

Bana baktığımı fark ediyor ve hafifçe başını sallıyor. Gülümseme yok. Sıcaklık yok. Sadece bir onaylama. Sonra bakışları başka yöne kayıyor ve tekrar izlemeye devam ediyor. Her şeyi içine sindiriyor. Sonraya saklamak için aklında tutuyor.

Titremeyi bastırıp Harper'a döndüm.

Ruby elinde dumanı tüten kupalarla dolu bir tepsiyle geri döndü ve ayaklarını altına kıvrarak yanıma oturdu. Leo telefon görüşmesini bitirdi ve bize katılarak köşe koltuğun karşısındaki bir sandalyeye oturdu.

“Liam burada olmak istedi,” diyor, soruyu ben sormadan yüzümden okuyarak. “Ama Sasha çok yorgun—bebek bütün hafta huysuzdu—ve onu yalnız bırakmak istemedi. Görünüşe göre, bebekle ilgilenen personel ordusu yeterli değil,” diye ekliyor sırtarak. “Sanırım büyük abim küçük kızına karşı çok yumuşak kalpli. Ama o da hazırda bekliyor,” diye ekliyor Leo. “Eğer işler ters giderse, bir anda uçağa veya helikoptere biner.”

Odaya şöyle bir göz gezdirdim ve göğsümde bir rahatlama hissettim. Yalnız değilim. Gabe'in arkadaşları ve ailesi burada ve hiçbiri benim onu

öldürmeye çalıştığıma inanmıyor. Onlar benim tarafımda. Gabe ve benim için destek veriyorlar.

Dahası, onu geri kazanmama aktif olarak yardım ediyorlar. Şu anki Gabriel'i değil; soğuk, intikamcı ve öfkeyle dolu olanı değil, eskiden olduğu adamı. Evet, egosu ve öfkesi vardı. Ama onu şimdi yönlendiren bu öfke, o değil. Onun keskin zekasını, aklını, dünyaya sanki her şeyin gerçeğini doğrudan görebiliyormuş gibi bakış açısını ortaya çıkarmak istiyorum.

Babam onu mahvetti. Babamın bunun arkasında olduğundan eminim. Kanıt istiyorum. Gabriel'e kanıtı verip sonra da ortalığı karıştırmasını izlemek istiyorum. Ve sonra babam hapiste çürürken en çok gülümseyen ben olacağım.

Çünkü Gabriel'imi geri alacağım.

Lütfen, lütfen onu bana geri verin.

Ruby, koltukta bana daha da yaklaştı, sesi alçaldı. "Gerçekten nasılsın? Ve 'iyiyim' deme sakın. Seni çok uzun zamandır tanıyorum, bunu söylemem."

"Ben..." Kahveme bakıyorum. "Perişan haldeyim. Ve tam bir aptalım."

Kahvemden uzun bir yudum alıyorum, keşke viski karışımı olsaydı diye düşünüyorum. Ya da, neyse, dümdüz viski. "Benden nefret ediyor," diye fısıldıyorum. "Ve aklı başında olup tüm Grimm ailesinden defolup gitmek yerine, buradayım, hala onu seviyorum ve umutsuzca kafasını yerine oturtacak sihirli bir değnek bulmayı umuyorum." Elimin topuğunu şakağıma vuruyorum. "Açıkçası, acınası biriyim. Ve bir aptalım."

Ruby'nin gülümsemesi nazik. "Aşk hepimizi aptal durumuna düşürür. İnan bana, bunu biliyorum."

Leo'yu düşünüyorum. Birbirlerine yeniden kavuşmadan önce yaşadıkları her şeyi düşünüyorum. "Ne zaman bu kadar akıllandın?"

"Üç gün önce. Amazon'da bilgelik ürünlerinde indirim vardı. Birkaç kutu aldım."

İşte bu kadar. Gerçekten gülüyorum.

Gülümseyerek, "Leo ile benim ilişkimiz gibi sonuçlanacağını söylemiyorum. Ama eğer sevdiğiniz adamın tüm o acı ve öfkenin altında hâlâ var olma ihtimali bile varsa..." dedi.

"Denemek zorundayım."

"Denemen gerek." Elimi sıkıyor. "Ve eğer işe yaramazsa—eğer gerçekten çok geç kalmışsa—en azından bileceksin. En azından hayatının geri kalanını merak ederek geçirmeyeceksin."

Odanın diğer ucundan Leo keskin bir ısıklık çaldı ve hepimizi irkiltti. Telefon görüşmeleri yapıyordu, pencerelerin yanında volta atıyordu ve şimdi çenesi sıkı, tüm vücudu zorlukla bastırılmış bir hayal kırıklığıyla dolu bir şekilde bir sandalyeye oturdu.

"Gabe'in son beş yıldır neler yaptığını parça parça bir araya getiriyorum," diyor. "Birincisi, Obsidian'ın sahibi yaklaşık yüz kat kurumsal entrika altında. Bodrum katındaki operasyona gelince, Canavar sadece buzdağının görünen kısmı. Tam bir ağ kurmuş – dövüş kulüpleri, yeraltı kumarı, bilgi simsarlığı, barlar ve puro salonları. Aklınıza gelebilecek hemen her türlü karanlık işe, bana söylediğiniz isim altında parmağı var," diyor bana. "Lyon Savage. Fuhuşla ilgilenmiyor, ama neredeyse her şeyle ilgileniyor. Her şey orada, yetkililere yapılan yüklü rüşvetlerle birlikte, kapatılmaması için. Sonuç olarak – Canavar, Gabe'in çok büyük pastasının sadece bir dilimi."

Harper'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Şey, kahretsin. Yeni bir yaşam tarzına öylece geçmiyor, değil mi? Yani, 'Hey, yeraltı imparatorluğu harika bir gelir kaynağı için mükemmel bir katalizör gibi görünüyor, değil mi?' diye düşünmüyor herhalde."

Leo kıkırdadı. "Aslında, adamlarımın ortaya çıkardığı bilgilere göre, oldukça karlı bir iş. Ama hayır. En çok para ödediği bilgi çok özel bir alana yönelik."

Bana bakıyor ve midem bulanıyor. "Ben."

Başını salladı. "Sen. Baban. Babanın onun ölümünü ayarladığından emin. Ve senin de suç ortağı olduğuna inanıyor."

"İnanıyor," diye tekrarlıyorum. "Emin değil mi?" Belki de saçma, ama o minicik umut kırıntısına sıkıca tutunuyorum.

Leo omuz silkerek, "Dürüst olmak gerekirse, kim bilir. Ama bana mantıklı geliyor. O, paraya, mülklere, işletmelere odaklanmış durumda. Bu yüzden babanla uğraşıyor. Babana bizzat zarar vereceğini sanmıyorum, ama Hart şirketlerini yerle bir etmekten zevk alacak. Çünkü baban itibarını ve gücünü kaybederse, bu yeterli bir ceza olur." dedi.

"O da bana zarar vermek istiyor," diye fısıldadım, Leo başını sallarken yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettim.

Gözyaşlarımı sildim, sonra başımı kaldırıp gözlerim Leo'nun gözleriyle buluştu. "Ondan nefret ediyorum," dedim. "Bana zarar verebileceğime bir an bile inandığı için ondan nefret ediyorum."

"Hayır," diyor Leo. "Yapamazsın. Ama yapabilmeyi istersin."

Harper beni kendine doğru çekerken başımı sallıyorum, saçlarımı okşuyor. Leo bana son bir kez daha acıyan bir bakış atıyor, sonra gruba dönüyor. "Gabe tam bir dahi, hepiniz biliyorsunuz. Zeki ve stratejik. Her zaman on iki hamle ilerisini görebiliyor, değil mi?" Odaya şöyle bir göz atıyor ve herkes başını sallıyor. "Ama bu strateji gibi gelmiyor. Takıntı gibi geliyor. Bir tablo çalmak mı? Bu gereksiz bir risk. Nişan partisine gelmek. Hatta Bella'yı evine götürmek mi?"

"Peki, tüm bunların anlamı ne?" diye soruyor Ruby.

"Birincisi, öfkesinden dolayı böyle davranıyor." Yine doğrudan gözlerime bakıyor. "Ama seni seviyor. Bu yüzden bu durum onu öldürüyor."

"Benden nefret ediyor."

Leo omuz silkerek, "Bir madalyonun iki yüzü vardır," dedi.

"Ama bu Gabe," diyor Harper. "Yani, neden üzgün olduğunu anlıyorum. Ama aklını kaçırmış. Gabe, Bella'nın onu öldürmesi için birini

göndereceğine asla inanmazdı.”

“Ama biri gelip onu öldürdü,” diyorum sessizce. “Vuruldu ve ölüme terk edildi. Bu insanı değiştirir. Duyduğu son şey muhtemelen ona ihanet ettiğimdi. Ve halüsinasyon mu görüyordu yoksa başka bir şey miydi bilmiyorum ama orada olduğuma yemin ediyor.”

Titremeyi bastırmaya çalışarak kendime sarılıyorum.

Leo bana döndü. “Bunu senin yaptığını düşünseydim, seni kendi ellerimle öldürürdüm. Ama öyle düşünmüyorum. Aklı başında olsaydı o da öyle düşünmezdi. Onu ortadan kaldırmaya çalışan kimse oldukça inandırıcı bir ortam hazırlamış ve onu iyice mahvetmiş. Yani ne yaptığını anlıyorum. Ama bu, bunu yapmaya devam edebileceği anlamına gelmiyor.”

“Soru şu ki, hâlâ aklın sesini duyabiliyor mu?” Alexander köşesinden ilk kez konuşuyor, sesi alçak ve ipek gibi yumuşak. “Yoksa çoktan aklını mı kaybetmiş?”

Herkes ona bakmak için döndü.

“Gabriel’in huysuz bir mizacı ve ailesine karşı şiddetli bir sadakat duygusu vardı. Babam bunu kullanırdı. Onu çok zorlardı. Ailenin pis işlerini Gabe'e yaptırırdı. Bunu hepimiz biliyoruz. Ve Gabe’in babamın istediğini yaptığını da biliyoruz.”

Alexander duraksadı, viskisinden bir yudum alırken gözleri bizi süzdü. “Ama aynı zamanda biliyoruz ki, ailede her zaman her şeyi bir arada tutan oydu. Babam en kötü durumdayken, Gabriel tampon görevi görüyordu. Stratejistti. Geri kalanımızın dağılmasını engelleyen kişiydi.”

Gözleri şimdi benimkine kilitlendi. “Sanırım onu babamın olduğu kişi olmaktan alıkoyan sendin.” Derin bir nefes aldı. “Ve bir şeyler değiştiğinde, o da senin ona ihanet ettiğine gerçekten inandığında, her şey paramparça oldu.”

“Ama yapmadım,” diye fisıldadım gözyaşlarımın tadını alarak.

“Bu noktada önemi yok. Çünkü eğer Gabe dengesini kaybettiyse – eğer babasının her zaman olmasını istediği kişi haline geldiyse – o zaman onu

ikna etmek yeterli olmayabilir.”

“Ama bu yeterli olmalı,” diyorum, gözlerim hâlâ Alexander’ın gözlerine kilitlenmiş durumda. “Ona zarar veremezsin. Onu kırmadan kafese kapatamazsın. Ama ondan vazgeçemem.”

Bir an için Alexander’ın koyu renkli gözlerinde bir şeyin parıldadığını görüyorum—belki de saygı. Sonra sadece başını sallıyor. "Sonuçta, yapmamız gerekeni yapacağız ve umarız onu geri getirirsiniz. Hepimiz onu geri getiririz."

“Pekala o zaman.” Leo ayağa kalktı, omuzlarını silkerek bana baktı. “Kardeşıme biraz akıl vermeye hazır mısın? Kim bilir? Belki de bugün onu geri kazanırız.”

"Benimle geliyor musun?"

“Elbette.” Yüz ifadesi asık. “Seni tek başına içeri almayabilir. Ama beni dışarıda bırakmayacağına eminim. Bırakırsa da, başka bir yol buluruz.”

Ruby beni tekrar kucaklıyor. "Git şu adamını bul," diye fısıldıyor kulağıma. "Ya da en azından o kalın kafasına biraz akıl sok."

Harper elimi sıktı. "Döndüğünde burada olacağım. Şarapla. Bol bol şarapla."

Hatta Alexander bile köşesinden kalkıp kapının yanına doğru ilerliyor. Leo'ya, "Eğer mantık işe yaramazsa," diyor, "beni çağır. Onun dilini konuşuyorum."

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim. Bilmek istediğimden de emin değilim.

Leo ile asansörle aşağı inip Atlantic City akşamına adım atıyoruz. Güneş okyanusun üzerinden batıyor, gökyüzünü turuncu ve mor tonlarıyla boyuyor. Çok güzel bir manzara; Gabriel’in güzelliğe hâlâ inandığı zamanlarda tuvaline yansıtmayı çok seveceği türden bir ışık.

O zamanlar bana hâlâ inanıyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Obsidian'ın lobi barı tıklım tıklım dolu; iş çıkışı kalabalığı deri koltuklara kurulmuş, kokteyl bardakları kehribar rengi ışığı yansıtıyor. Normalde keyif alacağım türden bir manzara. Ama bu gece, Gabriel'e ulaşmak için aşmam gereken bir başka engel gibi geliyor.

Leo ile yaklaşırken, Anissa resepsiyonun arkasında, önünde yüzüstü serili bir dizi Tarot kartıyla duruyordu. Beni görünce dudakları hafifçe kıvrıldı. Gülümseme değildi ama ona çok yakındı. "Geri döndün."

"Ve gelmeye devam edeceğim." Ondan bir tepki bekliyorum, ama yaptığı tek şey bakışlarını Leo'ya çevirmek. "Sen Leo," diyor sesi biraz titreyerek. "Ben Anissa. Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum."

Leo'nun kaşları çatıldı. "Peki beni nasıl tanıyorsun?"

"Şey, birincisi, sen bir Grimm'sin, o yüzden. Ama asıl sebep, masasında hepinizin resimlerini saklaması. Yani, kardeşlerinin resimlerini." Bana baktı. "Bazen onun yerini temizliyorum."

Leo yanımda kaskatı kesiliyor ve eminim o da benim gördüğümü görüyor: Gabriel karanlıkta yalnız başına, terk ettiği ailesinin fotoğraflarını çıkarıyor. Onlar onun için yas tutarken o da onların yasını tutuyor.

"Ve bunu senden başka kimse bilmiyor mu?" diyor Leo. "Çünkü sen meraklısın?"

Hiç pişmanlık duymadan omuz silkti. "Aşağıda," diye devam etti. "Son birkaç gündür farklı davranıyor." Gözleri bana kaydı. "Bir şey onu sarstı."

Kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorum. Ama hissettiğim şey daha çok kedere benziyor.

Leo kararlı bir şekilde, "Onu görmemiz gerekiyor," diyor.

Anissa telefona uzandı, sonra duraksadı ve bana baktı.

"Dairesine yeni astığı o tablo, sensin, değil mi?"

Midem kasıldı. "Onun dairesinde çok zaman mı geçiriyorsun?" Sözlerim, niyetimden daha sert çıktı ağzımdan.

Anissa sırtıttı. "Az önce temizlediğimi söyledim zaten. Üstelik mutfak da yok. Sadece mini bir buzdolabı, mikrodalga fırın ve kahve makinesi var. Bazen yemeklerini ben getiriyorum." Omuz silkti. "Ve kapıyı sık sık açık bırakıyor. Kulüpte neler olup bittiğini duymayı sevdiğini söylüyor."

"Çatışmalar," diyorum sessizce.

"Dövüşler." Gülümsemesi soluyor. "Biliyor musun, adamın kafası bayağı karışık."

"Evet," diyorum. "Bunu çözdüm."

Leo tezgâha yaslandı. "Kardeşim hakkında neredeyse her şeyi biliyorsunuz gibi görünüyor."

Gülüyor. "Merak etme, onunla birlikte olmuyorum." Öne eğiliyor, gözleri bana kayıyor. "Bildiğim kadarıyla, yıllardır kimseyle birlikte olmamış."

Derin bir nefes aldım, sonra bakışlarımı kaçırdım, rahat görünmeye çalışıyordum ama öyle olmadığımı biliyordum. Önünde serili duran kartlara başıyla işaret etti. "Birini seç."

"Ne?" dedim. "Ben mi?"

Omuz silkerek, "Neden olmasın?" dedi.

Neden olmasın ki? Ama Leo'nun yanından uzanıp kartı sondan iki boşluk öteye çeviriyorum.

“İki kupa,” diyor ve sonra bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. “Evet, bu iyi bir seçim.”

Kartın anlamını biliyormuş gibi yaparak sadece başımı sallıyorum ve garip bir şekilde iyimser de hissediyorum.

Hızlıca bir mesaj gönderiyor, sonra asansöre doğru başıyla işaret ediyor. "SB2'ye inin. Babam sizi orada karşılayacak."

Asansörde iniş sonsuz gibi geliyor. Leo dümdüz ileriye bakıyor. "Fotoğraflar," diye fısıldıyor. "O şerefsiz fotoğraf saklamış."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu yüzden sadece onun yanında duruyorum, umutlarım ve korkularım arasında kaybolmuş halde.

Kapılar açıldığında Travis bekliyordu ve dikkati Leo'ya yöneldi. "Senin geleceğini biliyor mu?"

Hayır, ve onun beni görmek isteyip istememesi umurumda değil.

Travis bir süre onu inceledikten sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Geri döndün."

"Neden herkes bunu sanki sürprizmiş gibi söyleyip duruyor?"

“Çünkü öyle.” Kollarını çözüyor. “Çoğu insan Gabriel'den kaçır. Özellikle de onun kötü tarafına denk gelenler. Hak etmiş olsunlar ya da olmasınlar.” Hafif bir gülümseme görüyorum ve bunun artık Travis'in iyi tarafında olduğum anlamına geldiğini umuyorum.

Birlikte biraz yürüdükten sonra, telefonunun çalmasıyla durduk. Mesaja şöyle bir göz attı, sonra kaşlarını çattı ve bana baktı. "Yolu hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Pekala o zaman. Etrafta öylece dolaşma."

“Bizimle gelmiyor musun?”

Telefonunu kaldırıyor. "Görev çağırıyor." Sonra arkasını dönüp ters yöne doğru ilerliyor, ben de Leo'yu yumrukların ete ve deriye çarpma seslerinin yankılandığı koridor labirentinden geçiriyorum. Gabriel'in imparatorluğu, ve bu imparatorluk acı üzerine kurulmuştu.

"Yalnız yürümemize izin vermesine şaşırdım," diyorum, çoğunlukla o her yeri saran gürültüleri bastırmak için.

Leo sadece yukarı bakıyor.

Kameralar. Tabii ki.

Vardığımızda kapı ardına kadar açıldı, ama Gabe şövalesinin başındaydı ve bizi görmüyor ya da duymuyor gibiydi. Leo omuz silkti, sonra kapı pervazına vurdu. Gabe hâlâ başını kaldırmayınca içeri girdi ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Pozisyonadaki bu küçük değişiklik, üzerinde çalıştığı şeyi görmemi sağladı - ve pek bir şey yoktu. Sadece uzun, kırmızı bir fırça darbesiyle boş bir tuval. Anissa'nın söylediğini hatırladım - artık sadece eskiz yaptığını, resim yapmadığını.

Bir şeyler değişti ve midemde bir burkulma hissederken, bu değişimin benden kaynaklandığını düşünmeden edemiyorum.

Yakındaki masanın üzerinde, muhtemelen viski olan bir bardak içecek duruyor ve görünüşe göre hiç dokunulmamış.

Gabe'e gelince, o tuvalin ötesine, şimdi karşı duvarda asılı olan tabloya bakıyor: gölge ve özlemle bezenmiş, parmaklıklar ardında hapsolmuş yüzüm.

Kafese kapatılmış.

"Onu alma hakkın yoktu," diyorum sesimi alçak bir tonda, sanki bir kilisedeymişim gibi. "Sen bana verdin."

Döndü ve bir anlığına yüzünde bir şey belirdi; rahatlama mı, öfke mi yoksa ikisinin arasında bir şey mi olduğunu anlayamayacağım kadar hızlıydı. "Onu sevdiğim bir kadına verdim. Bana ihanet eden bir kaltak'a değil."

Bakışları üzerimden kayıp Leo'ya takıldı. "Küçük kardeşim." Sesi soğuktu ama kenarlarından çatlıyordu. "Burada ne işin var?"

"Hayır." Leo'nun öfkesi patladı. "Bunu yapamazsın. Bana mesaj attın. Hayatta olduğunu, daireye geleceğini söyledin. Sonra hiçbir şey olmadı—sadece intikam oyunları oynarken aramalarımın kaçındın."

"Onun tarafını tutacağını biliyordum."

"Taraf mı? Taraf diye bir şey yok, aptal herif." Leo'nun sesi sakın ve soğuk. "Sadece gerçek var ve sen onu duymayacak kadar korkaksın."

"Gerçek mi?" Gözleri bana kaydı. "Gerçek tarafından sırtımdan bıçaklandım."

"Öldüğünü sandım, kahrolası herif. Cenaze konuşması yaptım." Leo'nun sesi titriyor ve elleri yumruk şeklinde yanlarında sıkılı. "Kardeşim olmadan bir dünyada nasıl yaşayacağımı anlamaya çalıştım. Ve sen bunca zamandır hayattaymışsın. Hayattaymışsın. Fotoğraflarımızı yanında tutarken bizi keder içinde boğulmaya bırakmışsın, seni kahrolası herif."

Gabriel irkildi, ama konuştuğunda sesi ifadesizdi. "Kardeşin Aspen'de öldü. O kulübeden sürünerek uzaklaşan adam o değil. Hiç kimse değil."

Gözleri soğuk ve boş bir şekilde bana kaydı. "Artık bir görevim var. Hepsi bu. Ve hayatımı benden çalan herkesi yok edene kadar durmayacağım."

"Saçmalık." Leo iki uzun adımla tam yüzüne yaklaştı. "İntikamın arkasına saklanıyorsun çünkü onun hakkında yanılmış olma ihtimaliyle yüzleşmekten çok korkuyorsun."

"Hayır." Gabriel'in sesi alçak, sanki bu anın her detayını kontrol altında tutmak için çok çaba sarf ediyormuş gibi. "Hart selamlarını iletisin. Ve o kaltak," diye ekledi bana doğru başını sallayarak, "o..." Sözü yarım kaldı.

"Ne?" diye sordum, ona doğru bir adım atarak. "Ne yaptı o?"

"Gözlerimin içine baktı ve beni mahvetti," diyor. "Sonrasında sıkıdığı kurşunlar sadece bir son sözdü."

"Kahretsin Gabe, yapmadım." İstemsiz gözyaşları boğazımı tıkadı. "Ve bunu kalbinden bilmediğin için cehenneme git."

Alaycı bir şekilde başını salladı. "Seni çok sevdim. Çok çok. Senin için hayatımı verirdim. Hayatımı alacağını hiç beklemiyordum. Sürpriz," dedi ellerini kaldırıp parmaklarını oynatarak. "Meğer kalbim birçok konuda yanılmış."

Orada öylece durup başımı sallıyorum, hangi tuhaf boyuta geçtiğimi merak ediyorum. Aspen'den önce, Gabe'in bana zarar verebileceği bir senaryoyu asla hayal edemezdim. Ve onun da benim ona zarar verebileceğimi hayal edebileceğine inanamıyorum. Peki o gece gerçekten ne oldu? Ve neden benim hakkımda bu kadar emin ve aynı zamanda bu kadar yanılıyor?

“Defol git buradan,” dedi, bakışlarını bana ve Leo'ya dikmeden önce sertçe gözlerime kilitledi. “Sana zaten olanları anlattım. Neden bildiklerimi bildiğimi de. Hiçbir şey sürpriz olmamalı, değil mi?”

Kaşlarımı çatıyorum. Yine o kelime.

“Aptal değilsin,” diyor Leo. “Hem sen hem de ben biliyoruz ki, azimli bir özel dedektif senin kulübeni bulabilirdi. Ve herhangi bir dangalak sana laf atıp bunun Papa'nın, hele Bella'nın izniyle olduğunu söyleyebilir.”

“Mesele sadece bu değil,” diyor ve bana öyle nefret dolu bir bakış atıyor ki, neredeyse kusacak gibi oluyorum.

"Peki sonra ne olacak?"

Gözlerini kısarak, "Biliyor," dedi.

“Hayır,” diye bağırdım. “Öyle değil. Kahretsin, Gabe. O da beş yıldır ölü.” Görüntüsü bulanıklaşmıştı ve ben öfkeyle gözlerimdeki yaşları sildim. “Benim bir şey yaptığıma dair hiçbir kanıtın yok. Olamaz da, çünkü yapmadım. Dolayısıyla kanıt olamaz. “Seni öldürmeye çalışan adamların sözlerine sahipsin. Hepsi bu. Sahip olduğun tek şey bu.”

"Prensesim, gözlerindeki gerçeği gördüm. Tıpkı şimdi gördüğüm gibi."

“Saçmalık. Sana araştırdığımı söyledim. Sana cevap aramayı asla bırakmadığımı söyledim. Kontrol ettin mi? Söylediklerimi doğrulamaya çalıştın mı? Yoksa bir zamanlar sahip olduğumuz şey senin için çok mu önemsizdi?”

Cevap vermiyor. Ama ben görüyorum—ya da gördüğümü sanıyorum. Beş yıldır inşa ettiği zırhında küçücük bir çatlak.

“Hadi ama dostum,” diyor Leo. “Düşün. Seni tuzağa düşürdüler. Şimdi de seni seven kadını mahvetmeye çalışıyorsun.”

“Sevildi.” Düzeltme otomatik. Acı. “Geçmiş zaman.”

“Hayır.” Yaklaştım. Yüzüne kederin kazıdığı her çizgiyi görebilecek kadar yaklaştım. “Şimdiki zaman. Her şeye rağmen. Tüm saçmalıklarına rağmen, seni hâlâ seviyorum Gabriel. Hiç vazgeçmedim. İnan bana, keşke vazgeçebilseydim.”

Nefesi kesiliyor. Çok az da olsa. Ama görüyorum.

“Ve bence hâlâ beni seviyorsun,” diye devam ediyorum. “Çünkü eğer sevmeseydin—eğer gerçekten kendi içindeki o yanı öldürmüş olsaydın—beni öpmezdin. Caged’i çalmazdın.” Bir adım daha atıyorum. “Şu anda titremezdin.”

"Defol git buradan!"

“Hayır.” Uzandım. Koluna dokundum, sonra sanki onu yakmışım gibi geri çekildiğini dehşetle izledim. “Sana zarar vermeyeceğim,” dedim, sesimdeki kafa karışıklığını gizlemeye çalışarak. “Sadece seni görmek istiyorum. Gerçek seni. Beni kıymetli bir şeymişim gibi resmeden seni.”

Yutkundum, sonra sesimi fısıltıya indirdim. "Hâlâ orada. Hâlâ orada olduğuna inanmalıyım. Çünkü eğer orada değilse..."

Sesim titriyor. Bırakıyorum öyle olsun. "Eğer o değilse, o zaman beş yıldır hiç var olmamış bir adamın yasını tutmuş olacağım. Ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Gabriel gözlerini kapatır.

Uzun bir süre kimse konuşmuyor. Kimse kıpırdamıyor. Tek duyulan ses, ringden gelen derinin ete çarpma sesi. Oldukça yerinde bir durum.

Sonra gözlerini açıyor. Ve duvarlar tekrar yerine oturuyor.

"Çıkmak."

“Kahretsin, Gabe,” diye başlıyor Leo.

“Çıkın dedim.” İkimizden de geriye çekildi, yüzü buz gibi ve sertleşmişti. “Artık senin kardeşin değilim, Leo.”

Gözleri gözlerimle buluşuyor ve orada hiçbir şey yok. Ulaşabileceğim hiçbir şey. Yanağımı okşamak için elini uzatıyor ve olduğum yerde erimemek için kendimi zor tutuyorum. "Sürpriz, kaltak. Fırsatın varken beni bitirmeliydin, çünkü ben işleri yarım yamalak yapmam."

"Yani bu kadar mı?" Leo'nun sesi boğuktu. "Kendini mahvetmeye devam mı edeceksin? Yapmadığı bir şey için onu cezalandırmaya devam mı edeceksin?"

"Seni bu kadar saf hatırlamıyorum, küçük kardeşim." Gabriel'in gülümsemesi ince ve acımasız.

"Gabriel, lütfen." Sesimin titremesinden nefret ediyorum. Gözlerimdeki yaşların yakıcı etkisinden nefret ediyorum.

"Gidin." Bize sırtını dönüp, Kafesteki kadına bakıyor. Sanırım bu yerinde bir hareket. Şu anda, resimdeki kadın kadar kapana kısılmış hissediyorum.

Leo'nun eli kolumu kavradı. Nazik ama kararlı.

"Hadi ama," diyor sessizce. "Burada işimiz bitti."

Kavga etmek istiyorum. Bağırarak istiyorum. Gabriel'i omuzlarından tutup, beni gerçekten görene kadar sarsmak istiyorum.

Ama Leo beni çoktan kapıya doğru yönlendiriyor ve haklı olduğunu biliyorum. Gabriel bizi tamamen dışarıda bıraktı.

Kapıya neredeyse varmıştık ki durdum ve ona döndüm.

"Senden vazgeçmeyeceğim," dedim arkasından. "Ne kadar sürerse sürsün umurumda değil. Beni ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsan çalış umurumda değil. Gerçeği kanıtlayacağım ve bunu yaptığımda, yaptıklarının sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalacaksın."

Arkasına dönmüyor.

Tek kelime etmiyor.

Leo beni kapıdan içeri çekerken yenilgiyi kabul ediyorum.

Koridorlardan geri yürüyüş sonsuz gibi geliyor. Dövüş kulübünün sesleri şimdi daha yüksek, daha acımasız geliyor. Ya da belki de kalbiniz

söküldüğünde her şey böyle hissettiriyor.

Asansöre sessizce biniyoruz, sonra lobiye çıkıyoruz ve bar kalabalığının ve hafif caz müziğinin arasından sessizce geçerek kapılara ulaşıyor ve serin akşam havasına çıkıyoruz.

"Bu tam bir felaketti," diyorum.

"Hayır." Leo'nun sesi kısık. "Öyle değildi."

Ona dik dik bakıyorum. "Sen delirdin mi? Bizi dışarı attı."

"Zaman ver." Leo'nun çenesi sıkı, ama gözlerinde bir şey var—tam olarak umut değil, ama ona çok yakın bir şey. "Bana güven."

Araba bekliyor. İçeri giriyoruz ve şehir camlardan hızla geçip gidiyor. İçimde yumuşak bir şeyler birikiyor. Umut değil. Aslında değil.

Ama Leo orada bir şey gördü. Ve şu anda elimde olan tek şey bu.

"Peki ne yapmalıyız?" diye soruyorum.

"Ona zaman veriyoruz." Leo pencereden dışarı bakıyor. "Ve kanıt buluyoruz. Görmezden gelemeyeceği bir şey. İster istemez gerçeği görmeye zorlayan bir şey."

"Ya yapamazsak?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor.

"O zaman onu zorla, bağırıp çağırarak aileye geri götüreceğim," diyor sonunda. "Çünkü kardeşimin yasını beş yıl boyunca tutmadım, onu kendi inatçılığı yüzünden tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Güzel," dedim. "Onu sürüklemenize yardım edeceğim."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kapı arkalarından kapandı ve Gabriel yalnız kaldı.

Hayır. Yalnız değildi. Asla yalnız değildi. Hayaletlerle birlikteydi. Duvardaki yüzüyle birlikteydi. Baharda buz gibi çatlamaya başlayan beş yıllık bir kesinlikle birlikteydi.

Bara doğru gitti. Bir viski daha doldurdu. İçmedi.

Seni hâlâ seviyorum, Gabriel. Sevgim hiç geçmedi.

Gözlerini kapattı, ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Söylediği an yüzündeki ifadeyi görmesini sağladı; meydan okuma ya da hesaplı bir ifade değil. Ham bir şey. Gerçeğe benzeyen bir şey.

Ama o yüz onu daha önce de kandırmıştı. Babasına çok benzeyen kızı tarafından.

Yavaşça hareket edip kanepeye oturdu. Viskiye bir dikişte içti, sonra anılar onu sıkıştırıp öne doğru iterken gözlerini kapattı.

İstese de istemese de geldiler.

Bugün... şey, belki de bugün onları istiyordu. Belki, sadece belki, onu anılarında bulacaktı. Ve belki de söyledikleri doğrudu. Belki de ona ihanet etmemişti.

İnanmıyordu ama yine de umudu vardı.

Ve böylece, anıların dalgası onu derinliklere doğru sürüklerken gözlerini kapalı tuttu.

Beş yıl önce.

Manhattan'daki dairesi.

Pencerelerden içeriye süzülen sabah ışığı.

Izzy ona sokuldu, saçları göğsüne yayıldı, bir eliyle de teninde tembelce desenler çiziyordu.

“Doğum günün gelecek ay,” diye mırıldandı. “Ne yapmak istersin?”

"Beni şaşırt."

Başını kaldırdı, birbirine uymayan gözleri—biri yeşil, diğeri mavi—yaramazlıkla parılıyordu. "Sürpriz parti mi? Partilerden nefret edersin. Hatta sürprizlerden de nefret edersin."

“Babamın verdiği partilerden nefret ediyorum. Yatırımcılarla yaltaklanmak ve çeyrek dönemlik tahminleri umursuyormuş gibi yapmak zorunda kaldığım partilerden.” Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ama senin verdiği bir parti? Sevdığım insanlarla?” Onu kendine daha da yaklaştırdı. “Bunu halledebilirim. Ve —işte ne kadar kurnaz olduğumun göstergesi— artık sürpriz olmayacak.”

Güldü. "Ah, öyle olacak. Ama işim çok zor olacak." Zaten planlar kurmaya başlamıştı bile; adam bunu gözlerinden anlayabiliyordu.

“Tamamen abartacağım. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Balonlar olacak. Belki bir tema da olacak. Ve,” diye ekledi kıyamet tellalı bir ses tonuyla, “oyunlar da olacak.”

“Yeter ki sen orada ol.” Alnına bir öpücük kondurdu. “Tek istediğim bu. Sadece sen.”

"Sen iğrenç derecede romantiksin."

“Senin suçun. Beni mahvettin.”

Güldü—o tatlı, parlak, gerçek ve tamamen içten gülüşüyle, ki bu gülüşe aşık olmuştu. "Güzel. Mahvolman gerekiyordu. Daha önce çok karamsardın. Birinin seni düzeltmesi gerekiyordu."

Onu altına alıp, bileklerini başının üstünde sabitledi. "Beni düzelt, ha?"

“Hımm.” Sırtını ona doğru yasladı. “Kapsamlı onarımlar gerekiyor. Yıllar sürebilir.”

“Önümüzde yıllar var.” Sonra onu öptü—yavaş, derin ve söyleyemediği her şeyle dolu bir öpücük. Onu sevdiğini, o yılları istediğini, bir kuyumcuyla yüzük hakkında konuştuğunu...

Onun hayatında, babasının onu yetiştirdiği halinden farklı bir şey olabileceği hissini veren tek kişi oydu.

Ani bir sarsıntıyla gözlerini açtı.

Yanındaki viski hâlâ dokunulmamış halde duruyordu. Ve şimdi elleri titriyordu.

Sürpriz parti. Aralarındaki özel bir şaka. Sadece ikisi arasında.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Aspen'deki kulübe.

Dışarıda kar yağıyor.

Oraya plan yapmak için gitmişti; nasıl evlenme teklifi edeceğini düşünmek için. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Sadece ikisi için bir hafta sonu kaçamağı. Onu, Colorado'ya ilk seyahatlerinde gün batımını izledikleri seyir terasına götürecekti. Diz çökecek ve—

Kapı içeri doğru parçalandı.

Üç adam. İri yarı. Silahlı. Yüzleri maskeli ve gözlerini tanımadı.

Savaştı. Elbette savaştı. O bir Grimm'di; babası ona kendini nasıl savunacağını öğretmişti. Ama üçe karşı bir kişiydi ve ellerinde silahlar vardı.

Kurşunlardan ilki, ellerini onlardan herhangi birine uzatmaya fırsat bulamadan göğsüne isabet etti ve yere yığıldı.

Gölüşüyorlardı. İçlerinden biri onu sırt üstü yere devirdi, böylece kulübenin kaba yontulmuş çatısını görebildi. Başında duranları görebildi.

“Hart selamlarını iletiyor.” Büyük olan çömeldi ve sırtıttı. “Ya kızı? Sanırım artık onun için hiçbir zaman bir oyuncaktan öteye geçmediğini anladın. Senin için özel bir mesajı var.”

Konuşmaya alıştı. Onlara yanıldıklarını anlatmaya çalıştı. Bella ona asla zarar vermezdi.

Sonra gölgelerin arasından ıktı.

O tanıdık kışlık palto. Kaşlarına kadar çekilmiş koyu renk bir şapka. Yüzünün alt kısmını saran, sadece gözlerinin görünmesini sağlayan yün bir atkı. O güzel, iki renkli gözler.

"Ona sana sürpriz yapmasını söylemiştin," dedi onu tekmeleyen adam, kolunu kadının beline dolayarak ve ardından göğsünü sıkarak. "Öyleyse, sürpriz olsun sana, şerefsiz."

Gözlerinde hiçbir şey yoktu. Ne keder, ne de tereddüt. Sadece soğuk, ifadesiz bir boşluk.

"Güzel bir yolculuktu ama artık seninle işi bitti, evlat," dedi Kicker.

O sırada kadın silahı kaldırdı ve adam kadının parmağında annesinin altın yüzüğünü gördü. "Sürpriz," diye fısıldadı ve ateş etti.

Karanlık onu yutmadan önce gördüğü son şey o gözlerdi. Yeşil ve mavi gözler, onun ölümünü izliyordu.

Gabriel bardağı bara o kadar sertçe çarptı ki, bardak çatladı.

O oydu. Onu gördü. O gözler. O yüzük. O kelime—sürpriz—bir bıçak gibi ona saplandı. Özel anları bir silaha dönüştürüldü. Güya planladığı parti, duyacağı son kelimeye dönüştü.

Sahip oldukları her şeyin bir yalan olduğunun kanıtı. Onun bir aptal, bir hedef, tıpkı söyledikleri gibi bir oyuncak olduğunun kanıtı.

Annesinin yüzüğünü takıyordu.

Kulübe hakkında bilgi sahibi olan tek kişi oydu.

Sürpriz partiden haberdar olan tek kişi oydu.

Bu son kısmı daha önce kimseye anlatmamıştı. Ne Travis'e, ne Anissa'ya. şimdi bile Leo'ya anlatmayacağını biliyordu.

O, bu gerçeği mezara kadar götürecekti.

Çünkü eğer söyleseydi, Leo onu öldürürdü. Ya da polise teslim ederdi. Her iki durumda da her şey çok hızlı biterdi. Her iki durumda da kontrolünü kaybederdi.

Ve bir daha asla kontrolü kaybetmemek için yıllarını harcamıştı.

Onu parça parça yok eden kişi olmak istiyordu. Tıpkı onun kendisini yok ettiği gibi. Galerisini, itibarını, ailesinin imparatorluğunu. Her şeyin yerle bir oluşunu izlemesini ve vidaları sıkmanın kendisi olduğunu bilmesini istiyordu.

Onun acı çekmesini istiyordu.

Ama şimdi—

Seni hâlâ seviyorum, Gabriel. Sevgim hiç geçmedi.

Kapıya gelen hafif tıkırtıyla döndü, kim olduğunu bilmediğimiz birine defolup gitmesini söylemek üzereydi ki kapı açıldı ve Travis kapı çerçevesine yaslandı.

“Şu lanet şeyi kilitlemeye başlamam gerek,” dedi Gabriel. “Gittiler mi?”

Travis başını salladı. “Leo duvara yumruk atmak istiyormuş gibiydi. Kız da ağlamak istiyormuş gibiydi.” Bir an duraksadı. “Sen de berbat görünüyorsun.”

"Ben iyiyim."

“Sen berbat bir yalancısın.” Travis bara doğru yürüdü, kendine bir içki doldurdu ve deri koltuğa oturdu. “Bunun neyle ilgili olduğunu bana anlatmak ister misin?”

“Neden? Her şeyi duydunuz zaten.”

“Kardeşini ve yıllardır takıntılı olduğun kadını, kendini kilitlediğin bu lanet hücreden dışarı attığını duydum.” Bir yudum aldı. “Neden diye soruyorum?”

"Çünkü beni öldürmeye çalıştı."

"Öyle mi?"

Gabriel ona doğru döndü. "Sen de mi? Tanrım, Travis. Beni kurtaran sendin. Bu yaraları benden daha iyi biliyorsun."

"Yaralar, evet. Ama o yaraları açan kişiyle daha yeni tanıştım."

"Kahretsin, Travis." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bana ne olduğunu biliyorsun. Tarihi yeniden yazmaya kalkma."

"Sanırım burada bir Columbus vakasıyla karşı karşıya olabiliriz."

"Ne?"

"Dünyanın düz olduğunu sanıyorduk. Şimdi yuvarlak olduğunu düşünüyorum."

Gabe şakaklarını ovuşturdu, sonra oturdu. Travis'in bu konuyu kapatmasının mümkün olmadığını gayet iyi biliyordu. Her neyse. "Dinliyorum."

"Biraz araştırma yaptım." Travis'in sesi sakindi. Düzdü. Gabriel'i bir kar yığınının içinde yarı ölü halde bulduğunda ve ikisinin de bunun muhtemelen bir yalan olduğunu bilmesine rağmen ona iyi olacağını söylediği zamankiyle aynı tondaydı.

"O kadının sana ne olduğunu öğrenmek için aylarca uğraştığını çok iyi biliyorsun." Gabe sözünü kesmeden önce elini kaldırdı. "Dedektifler tuttu. Polislere rüşvet verdi. Hiçbir yere varmayan ipuçlarının peşinden koşmak için sanki para basıyormuş gibi para harcadı." Bardağını yere bıraktı. "Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Bu yaptıkların seni öldürmek isteyen bir kadının eylemleri olmadığını ne zaman anlayacaksın?"

"Yaslı prenses rolü yapıyor. Tabii ki izlerini örtüyor—"

"Beş yıl boyunca mı?" Travis başını salladı. "Kimse bir yalana bu kadar bağlı kalamaz. Ve yas süreci? Konuştuğum insanlar onun mahvolduğunu söylediler. Yemek yiyemiyormuş. Uyuyamıyormuş. Neredeyse tamamen dağılmış."

Gabriel cevap vermedi. Cevap veremezdi. O ayları çok iyi hatırlıyordu. Travis'in onu o kar yığınının kurtarıp, ıssız bir yerdeki evine götürdüğü ayları. Travis'in onu kelimenin tam anlamıyla yeniden bir araya getirmek

için harcadığı ayları. İlk başta, Teksas Korucusu olarak geçirdiği süre boyunca öğrendiği becerilerle, sonra da mecazi olarak, kabuslarında yanında oturarak, aç kalmak istediğinde onu yemeye zorlayarak, öfkesi o kadar kötüleştiğinde ki gözü karardığında onu sakinleştirerek.

Travis, Gabe'i takip etmek için her şeyden vazgeçmişti. Dükkanından, sakin hayatından. Anissa'yı da yanına almış ve Gabe'in bu gölge ve şiddet imparatorluğunu kurmasına yardım etmişlerdi. Beş yıl boyunca sarsılmaz bir sadakat göstermiş ve Gabriel'in misyonunu bir kez bile sorgulamamıştı.

Şimdiye kadar.

“Bunu neden bana söylüyorsun?” Gabriel’in sesi, niyetinden daha sert çıktı.

"Çünkü sandığınız kadar emin olduğunuzu düşünmüyorum."

“Onu gördüm, Travis.” Sözler, kendini durduramadan ağzından fırladı. “Üzerimde durduğunu gördüm. Gözlerini gördüm. Oldukça eşsizler. Şöyle dediğini duydum—”

Durdu. Zorlukla yutkundu.

Travis bekledi.

“Sürpriz dedi.” Gabriel’in sesi neredeyse fısıltı gibiydi. “Bana sürpriz bir parti düzenlemesi hakkında konuşmuştuk. Özel bir konuşmaydı. Sadece ikimiz. Ve o kulübede, tam karşımda durup tetiği çekmeden önce ‘sürpriz’ dedi.”

Travis uzun bir süre sessiz kaldı. "Bunu bana hiç söylemedin."

“Sana onun annesinin altın yüzüğünü de taktığını hiç söylemedim. Lambanın ışığında parıltıyordu. Sanırım bayılmadan önce gördüğüm son şey buydu.”

“Neden bunu saklı tutuyorsunuz?”

Gabriel sert, kırık bir kahkaha attı. "Özünde hâlâ bir kanun adamısın dostum, ve böyle bir delille bir arkadaşını çağırabilirdin. Ama ben kanunu istemiyorum. Ben..." Durdu. Avucunu demire bastırarak dengesini sağladı. "Bunu kendim yapmak istedim. Onu yok eden ben olmak istedim."

"Aranıyor," diye tekrarladı Travis. "Peki şimdi?"

Gabriel duvardaki tabloya baktı. Gölge ve özlemle betimlenmiş yüzüne, dokunamadığı ışığa uzanan kadına.

"Şimdi ne istediğimi bilmiyorum."

"Evet." Travis, Gabriell'in yanına gitti ve omzuna elini koydu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kapıya doğru yöneldi. Elini kapı çerçevesine koyarak durdu. "Biliyor musun, ne düşünüyorum? Bence intikama o kadar odaklandın ki, haklı olup olmadığını hiç sorgulamadın."

"Gözleri," dedi Gabriel. "Yüzüğü. Sürpriz."

Travis sadece omuz silkti. "Birileri senin ölmeni istiyordu. Belki onu da tuzağa düşürmek istiyorlardı."

Gabriel alaycı bir şekilde, "O senin sinirlerini bozmuş," dedi.

"Öyle yaptı. Ve ben insan karakterini çok iyi anlayan biriyim. Seni kurtarmayı seçtim, değil mi?"

Gabriel alaycı bir gülümsemeyle, "Bunun iddianızı desteklediğinden emin değilim," dedi.

"Evet," dedi Travis usulca. "Yangından önce, ne zaman dükkana gelsen yaptığımız tüm o konuşmalar? İster inan ister inanma, iyi bir adamsın Gabe. Genellikle de akli başında birisin. Ama ona gelince? O senin zayıf noktan, evlat. Onu o kadar çok seviyorsun ki, doğruyu göremiyorsun. Ve onu o kadar çok seviyorsun ki, eğer ona zarar verirsen, sonunda yanlış yaptığını anladığında bu seni öldürecek."

"Ya haksız olan sizseniz?"

"O zaman söylediklerimi geri alırım. Ama eğer onun bunları yapmadığını öğrenirsen, o zaman mutlu olmayı hatırlaman gerekebilir."

Kapı eşiğinde durdu ve Gabe'e döndü. "Bu arada, kontakt lensleri hiç duydun mu? Çeşitli renklerde bulunuyorlar. Ve merak ediyorsan, sürpriz oldukça yaygın bir kelime."

Ardından kapı arkasından tık diye kapanarak çıktı.

Gabriel uzun süre hareketsiz oturdu, tabloya baktı. Kadının yüzüne. Beş yıldır ona musallat olan gözlere—biri yeşil, diğeri mavi—baktı.

Sürpriz.

İçini bir burkuldu. Gerçekten yanılmış mıydı?

O kadar emindi ki. Gözler. Söz. Para. Kulübe. Her parça, onu yok etmek için tasarlanmış bir yapboz gibi birbirine uyuyordu.

Ama bu gece, onun karşısında dururken, sesi farklıydı. Ham. Çaresiz. Seni hâlâ seviyorum, Gabriel. Hiç sevmeyi bırakmadım.

Onu vurmadan önce o alçak, neredeyse fısıltı tonunda "sürpriz" diyen aynı ses miydi?

Ya da değil?

Gabriel, beş yıl sonra ilk kez, bugüne kadar kaçındığı soruyu kendine sordu: Ya o olmasaydı?

Ya bir araya getirmeye çalıştığı şey bir bulmaca değilse? Ya gerçekten bir tuzağı ortadan kaldırmaya çalışıyorsa?

Bu düşünce o kadar korkunçtu ki oturmak zorunda kaldı. Eğer o değilse—eğer yıllarca masum bir kadından intikam almak için plan yapmışsa—o zaman yaptığı her şey, dönüştüğü her şey...

Telefonuna uzandı. Elleri hâlâ titriyordu.

Tanıdığı bir adam vardı. Eski FBI ajanıydı, şimdi özel sektörde çalışıyordu, kimseye borcu yoktu. Çok pahalı ve yılan gibi sinsiydi ama iyiydi. Daha da önemlisi, dürüsttü. Gabriel duymak istese de istemese de gerçeği bulacaktı.

Numarayı ekrana getirdi. Ona uzun süre baktı.

Sonra telefonunu yere koydu.

Bir dedektif bunu çözemezdi. Gabriel bunu biliyordu. Kimse ona kanıtı altın tepside sunmayacaktı. Dairesinde onları sürpriz parti hakkında konuşurken yakalayan bir dinleme cihazı varsa, çoktan yok olmuştu. Birisi o kadını lens takıp rol yapması ve onu öldüren ekibe katılması için tutmuşsa, izler çoktan soğumuştı.

Bir noktada karar vermek zorunda kalacaktı: Gördüklerine güvenen adam mıydı? Yoksa bildiklerine, Aspen'den önce, kurşunlardan, kandan ve donmuş havada yankılanan "sürpriz" kelimesinden yıllar önce bildiklerine güvenen adam mıydı?

Onu çok sevmiştii. Tanrım, onu o kadar çok sevmiştii ki bu onu dehşete düşürmüştü. Ona daha fazlası olabileceğini hissettiren tek kişi oydu. İçindeki karanlığa bakıp da gözünü kırpmayan tek kişi oydu.

Bu gece bile, ona eskiden baktığı gibi baktı. Sanki kurtarılmaya değeri. Sanki sevdiği adamın tüm bu yara izlerinin ve öfkenin altında bir yerlerde gömülü olduğuna hala inanıyordu.

O hâlâ orada. Onun hâlâ orada olduğuna inanmak zorundayım.

Gabriel ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı.

O adamın artık var olup olmadığını bilmiyordu. Gerçekten var olup olmadığını ya da sadece bir performans mı, yoksa kadının onu daha iyi olmak istemesine neden olduğu için yarattığı bir benlik versiyonu mu olduğunu bilmiyordu.

Ama o tek bir şeyden emindi.

Bunu yapmaya devam edemezdi. Bu şüphe içini kemirirken onu mahvetmeye devam edemezdi. Şüpheyi kalın duvarların ardına saklamıştı ama kadın o duvarları yavaş yavaş aşındırıyordu. Zayıflatıyordu.

Sonra Travis tam anlamıyla yıkım moduna geçti. Ve kahretsin, adam haklıydı.

Genellikle öyleydi.

Gabriel, kızın söylediği ve yaptığı her şey, yanılmış olabileceği şüphesini uyandırdığı için, eminmiş gibi davranmaya devam edemezdi.

Bu bir affetme değildi. Bu bir güven değildi. Hatta gerçek bir karar bile değildi.

Bu, beş yılını yanlış kişiden nefret ederek boşa harcayıp harcamadığını öğrenmenin sadece ilk adımıydı.

Ve eğer öyle olsaydı...

Gabriel, sevdiği kadının resmine baktı. Belki de hiçbir sebep yokken hayatını mahvetmişti.

Eğer öyle yapmış olsaydı, bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Ama denemek zorunda olduğunu anlamaya başlıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dün gece Gabe ile yaşadığımız karmaşaya rağmen, bu sabah şaşırtıcı derecede normal hissediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu hoş bir değişiklik.

David ile birlikte süitin yemek alanında kahvaltı yapıyoruz; oda servisiyle gelen kahve ve kruvasanlar, pencerelerden süzülen güneş ışığı, acil müdahale gerektiren hiçbir kriz yok.

Neredeyse huzurlu. Gabriell'in ölümden geri dönüp her şeyi ateşe vermesinden önce sahip olabileceğimi düşündüğüm hayata çok benziyor.

David ikinci sosisini alırken, "Bu sosisler inanılmaz," diyor. "Bu hafta mutfağın başında kimse ona bahşış vermeyi unutmamalıyım."

"O kişi Marcel. Ben doğmadan önce bile buradaydı."

"Ah, ömür boyu burada kalacakmış." David sırtarak, "Akıllı adam. İş güvencesi ve sınırsız kahvaltılık yiyecek." dedi.

Gülümsüyorum ve bir an için her şey kolay, basit geliyor.

"Özür dilerim." Bu sözleri düşünmeden ağzımdan kaçırdım; anlaşılan, işler yolunda gitmediğinde mutlu olamıyorum.

David'in kaşları çatıldı. Ağzı dolu bir şekilde "Whufer?" dedi ve ben bunu "ne için?" diye çevirdim.

"Biliyorsun..." Aramızdaki mesafeyi belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. "Her şeyi. Bunu. Seni."

Yutkunuyor. "Bella."

"Daha iyisini hak ediyorsun." Bir kere başladım mı, duramıyorum. "Odaya girdiğinde yüzünü aydınlatan birini hak ediyorsun. Hâlâ bir hayalete aşık olmayan birini. Ya da Gabriel'in şu anki haline her neyse."

"Zombi. Yani, ölümden geri döndü."

"Ben ciddiylim."

İçini çekti. "Biliyorum." Bir an sessiz kaldı. Sonra sandalyesine yaslandı ve o nazik kahverengi gözleriyle beni inceledi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sanırım değişmemi ummaya devam ediyorsun."

Omuz silkiyor ama bu kayıtsız hareketin altında bir acı var. "Küresel ısınmanın da durmasını umuyorum. Ama garip bir şekilde, dünyayı istediğim kadar kontrol edemiyorum." Başını yana eğerek, yaramaz bir çocuk gibi görünüyor ve ekliyor: "En azından artık büyük bir çocuk olduğumu fark etmişsindir umarım."

Gözlerimi devirip gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Seninle ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

"Biliyorum," diyor. "Ama hadi ama Bella, sence benim o kadar büyük bir egom var ki, senin için doğru kişi olmadığımı kabullenemiyorum?"

"Ben—hayır. Sadece..." Sözümlü nasıl tamamlayacağımı bilemeden yarım bırakıyorum.

"Endişeli miyim? Evet. Bana kalırsa Gabe patlamaya hazır bir bomba. Asıl endişelenmen gereken bu. Bırak ben kendimle ilgileneyim." Masanın üzerinden uzandı ve elimi tutmasına izin verdim. Elinin tutuşu sıcak ve sağlandı. "Neye imza attığımı biliyordum Bella. Her zaman biliyordum."

"David."

"Hayır. Beni dinle. Seni hayatımda sahte bir eş ve gerçek bir arkadaş olarak bulundurmayı, hiç bulundurmamaktan daha çok tercih ederim. Bu, seni hak etmeyen bir adam için özlem duymanı izlemek anlamına gelse bile." Sesi biraz sertleşti. "Artık değil. Belki de asla. Sevdiğin Gabriel? O

adam seni hak etmiş olabilir. Ama bu versiyon? Dövüş kulüpleri işleten, seni takip eden ve onu öldürmeye teşebbüs etmekle suçlayan bu versiyon?" David başını salladı, sonra geriye yaslandı ve elini elimden çekti. "O adam tehlikeli."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bence bunu burada biliyorsun." Şakağına dokunuyor. "Ama burada?" Elini göğsüne götürüyor. "Burada, hâlâ eskiden olduğu adama dönüşmesini umuyorsun."

Bunun cevabını bilmiyorum. Çünkü büyük ihtimalle haklı.

Kilidin döndüğünü duydum, ardından kapı açıldı ve Harper elinde kocaman bir kupa ile içeri girdi. "Şey, bu ağır görünüyor. Geri mi geleyim?"

"Hayır." Bu kesintiye minnettar bir şekilde daha dik oturdum. "Sorun değil."

Hiç pişmanlık duymadan yanıma oturdu. "Bana aldırmayın. Kahvaltıda garip duygusal sohbetleri çok seviyorum. Günün havasını gerçekten belirliyor."

David homurdandı. "Zamanlaman her zamanki gibi mükemmel."

"Bu bir hediye." Kahvesinden uzun bir yudum aldı, bardağın kenarından ikimize de baktı. "İşin aslı şu ki, Gabe'i aklından çıkarmak seni kalbine daha da yaklaştırmayacak. Kalp ne isterse onu ister, bütün o şiirsel saçmalıklar da neymiş."

David'in gözlerine baktım ve gözlerini devirmesiyle rahatladım.

"Görüşleriniz için teşekkürler," diyorum kuru bir tonda.

Gülümseyerek, "Her zaman. Ben bir fal kurabiyesi gibiyim. İstenmeyen bilgelikle dolu ve bazen de bayat." dedi. Ayağa kalktı ve masadaki kaseden bir muz aldı. "Biraz daha kahve alacağım. Hemen döneceğim."

Harper mutfağa doğru kaybolurken David, "Haklısın, biliyorsun," diyor. "Gabriel'i aklından çıkarmaya çalışmıyorum. Sadece..." Nefesini veriyor. "Senin için endişeleniyorum. Sana neler yapıyor, neler yapabilir diye."

"Gabriel'le başa çıkabilirim."

"Yapabilir misin? Çünkü benim oturduğum yerden bakınca, neredeyse hiç uyumuyor, neredeyse hiç yemek yemiyorsun ve her ne zaman biri onun adını ansa, paramparça olacakmış gibi görünüyorsun."

Tartışmak istiyorum. Ama yapamıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum bunun yerine. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tam olarak öyle değil."

Gözlerine bakıyorum, sessizliğin benim yerime konuşmasına izin veriyorum. Bir onaylama. Bir özür. Kelimelere dökemediğim her şey, çünkü kelimeler çok acımasız olurdu.

David yavaşça başını salladı. "Evet. Biliyorum." Gözlerine yansımayan küçük bir gülümseme takındı. "Ama denediği için bir insanı suçlayamayız, değil mi?"

"Birini bulacaksın." Bu sözler yetersiz kalıyor. "Sahip olduğun her şeye layık birini."

"Elbette." Çatalıyla patates kızartmalarına bir parça batırdı. "Ya da kedilerle çevrili, yalnız başıma ölürüm."

"Kedilere alerjiniz var."

"O zaman çok kısa, hapşırıklı bir ölüm olacak."

Harper mutfaktan çıkarak gerginliği dağıtıyor. "Şey, merhaba. Müsaitim."

David bu sefer gerçekten güldü. "Dikkatli ol. Teklifini kabul edebilirim."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, Mercer."

Ve işte böylece, üzerimizdeki ağırlık kalktı. Üçümüz de gülüyorduk ve o mükemmel an için ne Gabriel, ne saçma sapan oyun komisyonu soruşturmaları, ne de gölgelerde gizlenen baba vardı. Sadece sabahın tadını birlikte çıkaran arkadaşlar.

Sonra kapı aniden açılıyor.

Babam içeri dalıp sanki evin sahibiymiş gibi davrandı—ki teknik olarak öyle de. En azından bir süreliğine. Yüzü kızarmış, şakağında bir damar

belirginleşmişti. İşaretleri hemen tanıdım. Onu hayatım boyunca hep bu halde gördüm. Zorlukla bastırıldığı öfke. Ellerin yanlarında sıkıca kenetlenmesi. Gözlerindeki soğuk öfke, onu kızdıran herkese acı çektireceğinin sözünü veriyordu.

O, öfkesinin ötesinde. Adeta bir volkan gibi patlıyor.

Zihnim yetişmeden önce bedenim tepki veriyor. Omuzlarım içeri çekiliyor. Omurgam hafifçe kıvrılıyor. Kendimi daha küçük, daha az hedef haline getiriyorum. Yirmi sekiz yıllık şartlanma, kas hafızası gibi devreye giriyor.

Kendimi dik durmaya zorluyorum. Dik oturmaya. Ona bu memnuniyeti vermemeye çalışıyorum.

"Dışarı çıkın," diye çıkıştı David ve Harper'a. "İkiniz de. Hemen şimdi."

David anında ayağa kalktı, vücudu babamla benim aramda bir açığı oluşturdu. "Sanmıyorum."

"Dedim ya." Babamın sesi alçak ve tehlikeli bir tona büründü. "Bu aile işi."

"Bella şudur—"

"Seni ilgilendirmez." Babam yaklaştı ve gözlerindeki hesaplamayı gördüm. David'i değerlendiriyordu. Ne kadar tehdit oluşturduğuna karar veriyordu. "Teknik olarak nişanlısı olabilirsin, ama henüz kocası değilsin. Şu anda sadece otelimde bir misafirsin. Misafirperverliğimi yeniden gözden geçirmeme sebep olma."

David'in çenesi kasıldı, yüzünde bir savaş yaşanıyordu: Beni koruma isteği ile bu durumu daha da kötüleştireceği gerçeği arasındaki çatışma.

Gözlerine bakıp hafifçe başımı salladım. Her neyse, eğer o kalırsa daha da kötü olacak. Babam meydan okunmaktan hoşlanmaz, özellikle de şahitlerin önünde. Eğer David zorlarsa, babam daha da sert karşılık verecektir. Ve bedelini ödeyecek olan ben olacağım.

Her zaman böyle işler.

David tereddüt ediyor, vücudunun her bir çizgisi isteksizlikten kaskatı kesilmiş durumda. Harper ise çoktan eşyalarını toplamaya başlamış bile.

"Yatak odasında olacağız," diyor David sonunda, bu sözler hem babama hem de bana yönelikti belli ki.

Babam onu hiç fark etmiyor bile. Sadece orada öfke saçarak duruyor, gözleri kapı kapanana kadar bana dikilmiş. Bir an için ikimiz de kıpırdamıyoruz. Güneş ışığıyla aydınlanmış odanın karşısında birbirimize bakakalıyoruz—baba ve kız, avcı ve av. Kendi kalp atışımı duyabiliyorum, yüksek ve hızlı.

Sonra sessizliği bozuyor. "Ne yaptığının farkında mısın?" Sesi alçak, neredeyse tıslıyor.

Oturduğum yerde kalıyorum. Ellerim titremek istese de kendimi zorlayarak sakın bir şekilde kahveden bir yudum alıyorum. "Size de günaydın, Peder."

"Yapma." Masaya doğru ağır adımlarla ilerledi, ellerini masanın üzerine koydu ve üzerime doğru eğildi, yüzüme o kadar yaklaştı ki yanaklarındaki kılcal damarları görebiliyordum. Bir hafta öncesine göre daha yaşlı görünüyor. Daha yaşlı ve daha huysuz.

"Kumar komisyonu soruşturmaları," diyor. "Monarch dahil olmak üzere üç kıtada on iki Hart tesisi. Bunun bize ne kadar paraya mal olacağını, hasar kontrolünün ne kadar tutacağını tahmin edebiliyor musunuz?"

"Elbette bir kabus olacak. Ama Monarch'ı kontrol altına aldım. Artık sorumluluk benim, sizin değil."

"Kahretsin, seni küçük sürtük."

"O lanet şikayetleri ben yapmadım!" diye çıkıştım, bu patlama hem beni hem de babamı şaşırttı.

Bir an için dili tutuluyor. Sanırım bu gerçekten bir ilk olabilir. "Hayır," diyor, sesi o kadar alçak ki bu minik kelime bir tehdit gibi geliyor. "Senin psikopat eski erkek arkadaşın yaptı. Zavallı bir otelde saklanan. Gizlice görüşmeye gittiğin kişi."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Seninle ilgili her şey benim meselem." Doğruldu, ileri geri yürümeye başladı. "Bu imparatorluğu kurmak için on yıllarımı harcadım. Bu aileyi korudum. Ve sen, bacaklarını kapalı tutamadığın için ölü bir adamın geri dönüp her şeyi yok etmesine izin mi vereceksin?"

Bu kadar kabalık, ondan bile beklenmeyecek kadar şaşırtıcı. "Bu seni ilgilendirmez."

"Ne olduğu ya da olmadığı umurumda değil." Bana doğru döndü ve kendimi durduramadan irkildim. Tepkimi fark ettiğini gördüm. Ve gözlerindeki o anlık memnuniyeti gördüm.

Korktuğumu seviyor. Hep hoşuna gitmiştir. İlk defa değil, annemin neler çektiğini düşünüyorum. Ben küçük bir çocukken onu öldüren kanserin onun için tatlı bir rahatlama olduğunu düşünüyorum.

"Bunu düzelteceksiniz," diye devam ediyor. "Kumar komisyonu şikayetlerinin ortadan kalkması gerekiyor. Birleşme planlandığı gibi ilerlemeli; eğer sevgilinizin intikam hırsı yüzünden bu gerçekleşmezse, her şeyi kaybederiz."

Derin bir nefes alıyor. "En önemlisi, Gabriel Grimm'in çıktığı deliğe geri dönmesi gerekiyor."

"Ya da ne?"

Bu soru ikimizi de şaşırttı. Sanırım ona daha önce hiç bu kadar doğrudan meydan okumamıştım.

Babam birdenbire hareketsiz kaldı. "Affedersiniz?"

"Beni duydun."

"Nankör küçük sürtük."

"Ona ne yaptın?" Sözler keskin ve sert bir şekilde ağzımdan döküldü. Masadan uzaklaşıp ayağa kalktım. "Beş yıl önce. Aspen'de. Gerçekte ne oldu?"

Babamın gözlerinde bir anlık bir parıltı belirliyor. Sadece bir saniyeliğine. Maskede bir çatlak. Ve bu bana her şeyi anlatıyor.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bence haklısın. Vuruldu. Dövdü. Yanan bir kulübede ölüme terk edildi." Yüzündeki çatlakları daha iyi anlamak için ona yaklaştım. "Birileri benim de olaya karıştığıma inanmasını sağladı. Sevdiği kadının onu öldürmek istediğine inanarak mezara gitmesini istediler. Neden, Baba? Bunu neden yaptın ki?"

"Saçmalama. Eğer Gabriel Grimm beyin hasarıyla bir yangından çıktıysa, bu benim sorunum değil."

"Bu bir cevap değil."

"Tek verebileceğim cevap bu. Saçmalıyorsun." Kapıya doğru ilerledi, sonra durdu ve bana baktı. Gözlerindeki öfke soğumuştı. Hesapçı bir ifade. Babamın beni en çok korkutan hali buydu; volkanik öfkesi değil, buz gibi kontrolü. "Kumar komisyonu sorununu çöz. Birleşmeyi yolunda tut. Ve Gabriel Grimm'den uzak dur." Sesi alçaldı. "Bu bir rica değil, Isabella."

"Ya yapmazsam?"

Gözlerimi süzdü. "Beni sınama evlat. Artık daha akıllı olmalısın."

Hızlı adımlarla dışarı çıktı, kapı arkasından gürültüyle kapandı.

Orada uzun süre öylece durdum, ellerim titriyordu, kalbim hızla çarpıyordu.

Aspen konusunda haklıydım. Yüzünde korku gördüğüme eminim. Yakalanma korkusu. Açığa çıkma korkusu. Beş yıldır sakladığı her neyse, onun ortaya çıkma korkusu.

Pencereye doğru gidip, Atlantic City'nin silüetine bakıyorum ama aslında onu tam olarak göremiyorum. Orada bir yerlerde Gabriel kendi savaşını veriyor. Bir sonraki hamlesini planlıyor. Benim düşmanım mı yoksa kurtarıcısı mı olduğuma karar vermeye çalışıyor.

Ve geçmişte bir yerlerde—tüm kanıtları yok etmesi beklenen bir yangında—o gece gerçekten ne olduğuna dair gerçek yatıyor.

Babam biliyor. Belki o emretti. Belki de sadece kimin emrettiğini biliyor. Ama biliyor.

Gabriell'i düşünüyorum. Omuzlarındaki yara izlerini, onu öldürmesi gereken kurşun yaralarını, bunca yıldır içinde barındırdığı öfkeyi.

Beş yıl süren planlama, inşaat ve bekleme süreci, hepsi de sevdiği kadının kendisine ihanet ettiğine inanması yüzündendi.

Çünkü birileri, onun ölmesini istediğime asla inanmayacağından emin olmuştu.

Bu sadece cinayet değil. Bu, toprağı tuzlamak gibi. Gabe hayatta kalsa bile, bana bir daha asla güvenmeyeceğinden emin olmak.

Babam da öyle çalışır. Sadece düşmanlarını yok etmekle kalmaz, aynı zamanda orada bir daha hiçbir şeyin yetişmemesini de sağlar.

Arkamdan David'in yatak odasının kapısı açılıyor ve ben de hızla arkamı dönerek David ve Harper'la yüzleşiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Harper.

"Hayır." Kollarımı kendime sarıyorum. "Ama olacağım."

"Ne istiyordu?"

"Sadece beni tehdit etmek için geldi. Beni kontrol etmek için." Her birine sırayla bakıyorum. "Beni anlamak ve gerçeği sezmediğimden emin olmak için."

Harper ve David birbirlerine bakiştılar. "Gerçek mi?" diye sordu David.

"Gabe hakkında."

Harper nefesini içine çekti. "Sence baban o zamanlar bu işin içinde miydi?" Bu bir soru değil.

"Onun bu işe karıştığını biliyorum." Bu kesinlik kemiklerime kadar işliyor, soğuk ve ağır bir his. "Sadece bunu kanıtlamam gerekiyor."

David kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Ama bunu çözeceğim."

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Orada olmaması gerekiyordu.

Gabriel, Isabella'nın süitinin kapısını görebileceği ama çoğunlukla gizlenebileceği uygun bir konumda bulunan bir servis nişinin girintisinde duruyordu. Babasının kumarhaneden Isabella'nın kapısına doğru öfkeli yürüyüşünü takip ettiğinden beri oradaydı. Ve koridorun diğer ucundan bile o alçağın bağırışlarını duymuştu.

Kendi kendine, Sterling'in o kapalı kapının ardında ona ne söylediğinin umurunda olmadığını söyledi. Babasının ne kadar zehirli söz sarf etmek isterse istesin, Isabella bunu hak ediyordu.

Fakat dakikalar geçtikçe bu memnuniyet başka bir şeye dönüştü. Rahatsız edici bir şekilde endişeye benzeyen bir şeye.

Kendine, buraya istihbarat toplamak için geldiğini söyledi. Gözlem yapmak için. Hart ailesine karşı yürüttüğü kampanyada işine yarayabilecek bilgiler toplamak için.

O tam bir yalancıydı.

Kapısı aniden açıldı ve Sterling Hart'ın öfkeden morarmış yüzü ve sıkılı yumruklarıyla yanından hızla geçişini izlerken, düşüncelerinden sıyrıldı.

Gabriel içten içe karanlık bir tatmin duygusu hissetti. Süitte ne yaşanmış olursa olsun, Sterling kazanamıyordu.

Peki Isabella'yı incitmiş miydi?

Endişesini bastırdı. Bella onun sorunu değildi. Şimdi değil. Artık değil.

Kendi kendine böyle demişti ve işte oradaydı, kapısının önünde pusuya yatmış, sanki oradan uzaklaşamıyormuş gibi.

Hâlâ içerideydi, muhtemelen artık yalnızdı. Muhtemelen titriyordu. Muhtemelen babasının ona yaptığı şeyden sonra zırhını yeniden bir araya getirmeye çalışıyordu.

Gitmeliydi. Kalmanın hiçbir faydası yoktu. Tek istisna—

Kapı tekrar açıldı.

Harper ilk önce çıktı, yüzü endişeyle gerilmişti. David Mercer de yanındaydı, o da endişeliydi ama bunu daha iyi gizliyordu.

Onlar geçerken Gabriel gölgenin arasından çıktı.

“Harper.”

Kadın arkasına döndü, gözleri faltaşı gibi açılmıştı. David anında hareket ederek Harper ve Gabriel'in arasına girdi.

“Burada ne işin var?” David'in sesi alçak ve tehlikeliydi. Gabriel'in nişan partisinde gördüğü o kibar iş adamından çok farklıydı. Bu daha ham, daha ilkel bir şeydi.

İlginç.

Gabriel onu görmezden geldi, tüm dikkati Harper'daydı. "Seninle konuşmam gerek."

“Sana söyleyecek hiçbir şeyi yok.” David kıpırdamadı. Geri adım atmadı. “Ve Bella'dan kesinlikle uzak durmalısın.”

"Bu seni ilgilendirmez, Mercer."

“Bella ile ilgili her şey beni endişelendiriyor.” David yaklaştı ve Gabriel onun gözlerinde tanıdığı bir şey gördü. Arkadaşlığın ötesine geçen bir şey. Sadece bir iş anlaşması olduğuna inandığı nişanlanmanın ötesine geçen bir şey.

Adam ona aşıktı.

Bu gerçek, Gabriel'i adeta karnına yumruk yemiş gibi sarstı. Tabii ki öyleydi. Tabii ki, bu yakışıklı, zengin, güvenilir adam, Gabriel'in beş yıldır

nefret ettiği kadına aşıkta. Hala rüyalarında gördüğü, hala uyandığında içini kemiren, hala o kadar çok istediği ki onu hasta eden kadına.

Ve Gabriel kendi kendine kazdığı mezarda çürürken, kadın beş yıldır onunla birlikteydi—muhtemelen onunla birlikte oluyordu.

Beş uzun yıl boyunca ona özlem duymuştu ve bu süre boyunca o, başka biriyle bir hayat kurmuştu.

Kıskançlık mantıksızdı. Bunu biliyordu. Yetkililerin kulübenin yanında bulduğu dişler, kan ve yüzüğe dayanarak onun ölümünü ilan eden de oydu; bunların hepsi onun tarafından yerleştirilmişti.

Ve sonra da dünyanın Gabriel Grimm'in gerçekten öldüğüne inanması için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Saklı kalmıştı, değil mi?

Dolayısıyla ihanete uğradığını hissetmeye hakkı yoktu. David Mercer'ı çıplak elleriyle parçalamak istemeye de hakkı yoktu.

Ama o yine de istedi.

Kahrolası herif! O kaltakın silahı ona doğrulttuğunu bizzat görmüşti, ama yine de başka bir adama aşık olabileceği için kıskanıyordu.

Kontakt lensleri hiç duydunuz mu? Ve merak ediyorsanız, sürpriz oldukça yaygın bir kelime.

Mercer'ın gözlerinin içine bakarken o anıyı zihninden bastırdı. "Defol git yolumdan."

"Beni yap."

Gabriel alaycı bir şekilde güldü. Kendisi daha iri, daha güçlüydü ve Mercer'ın hayal bile edemeyeceği şekillerde eğitilmişti. Adamı saniyeler içinde yere serebilirdi.

Ama tereddüt etmesinin sebebi bu değildi.

Mercer geri adım atmadığı, gözünü kırpmadığı, Gabriel'in kim ve ne olduğunu tam olarak bilmesine rağmen yerinde durduğu için tereddüt etti.

Bu cesaret isterdi. Ya da aptallık. Ya da sevgi.

Muhtemelen üçü de.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi Gabriel ve bunun doğru olduğunu görünce şaşırdı.

Mercer acı bir şekilde güldü. "Hayır, sen sadece ona zarar vermek istiyorsun. Bu çok daha iyi."

"Gerçeği öğrenmek istiyorum. Beni neden öldürmeye çalıştığını bilmek istiyorum."

Mercer'ın gözleri faltaşı gibi açıldı ve aynı derecede şaşkın görünen Harper'a baktı.

"Yapmadı."

Harper, David'e yüzünü buruşturdu, sonra kollarını kavuşturup dikkatini Gabriel'e çevirdi. "Seni sevdiğimi biliyorsun, ama gerçekten haddini aşıyorsun. Sen öldükten sonra yıllarca perişan haldeydi. Bunu anlıyor musun? Perişan haldeydi. Yatağından kalkamıyordu. Yemek yiyemiyordu. İşlevini yerine getiremiyordu."

Bir adım daha yaklaştı. "Senin için çok üzıldüm Gabriel. Hem de çok. Ama Bella? O tam bir ölüydü. Ve şimdi nihayet hayata geri döndü, sen de ortaya çıkıp onu tekrar toprağın altına gömmeye mi çalışıyorsun? Bunu asla yapma."

"Aslında," diye ekledi, göğsüne bir itme daha yaparak. "Siktir git."

Gabriel'in çenesi kasıldı ama hiçbir şey söylemedi. Bu, Harper'ın ona yüklediği sözlerdi. Yıllardır en yakın arkadaşı olan kız. Üçlünün üçte biri. Ve ona inanmak istiyordu. Tanrı şahit olsun ki, bunun doğru olmasını istiyordu... gerçek onu zaten olduğundan daha da kınanacak hale getirecek olsa bile.

"Yangından sonra Aspen'e gitti," dedi David, sesi alçak ve tereddütlüydü. "Bunu biliyor muydun? Araştırmacılar bulunacak hiçbir şey kalmadığını söylese de, yine de gitti. O donmuş cehennem çukurunda bir hafta geçirdi, arazide dolaştı, yerel polislerle konuştu, hiçbir ceset bulunmadığı için hayatta olman gerektiğini kanıtlamaya kararlıydı."

Kendini toparlıyormuş gibi duraksadı. "Yıkılmış bir halde geri döndü," dedi David. "Parça parça olmuştu. Ama tekrar tekrar gitti. Ve sen orada durup 'O seni umursamadı mı? Seni sevmedi mi?' demeye cüret ediyorsun? Lanet olsun. Onun sevgisini hak etmiyorsun."

Gabriel hareketsiz kaldı.

"Doğru," dedi Harper usulca. "Özel dedektifler de tuttu. İki yıl içinde üç farklı firma. Cevap bulmak için bir servet harcadı çünkü bu olayı unutamıyordu. Ve sonunda seni öldürmekle övünen bazı adamlar hakkında bilgi edindiğinde, dişler, yangın... Bu onu neredeyse yeniden mahvetti. Özellikle de onları asla bulamadığında."

Seni öldürdükleriyle övünen bazı adamlar...

Bu sözler onu öfkeyle doldurdu. Harper'a değil, David'e değil, hatta katillerine bile değil. Bu öfkeyi kendi omuzlarında taşımak zorundaydı.

"Git," dedi.

"Siktir git," diye karşılık verdi David. "Eğer öyle düşünüyorsan..."

Gabe arkasını dönüp uzaklaştı.

"Seni sevmek için bu kadar çok zamanını boşa harcaması ne büyük bir utanç," dedi David, sözleri salonda yankılanıyor gibiydi. Gabriel gerildi, David'e dönüp, ölüme terk edilmenin, hayatın yavaş yavaş akıp giderken insanın içini parçalayan acının ne demek olduğunu bilmediğini söyleme dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

Ama geri dönmedi. David haklıydı. Gabriel o sert sözleri, o eziyeti, o işkenceyi hak etmişti.

Her bir lanet olası yara izi.

Onu aramıştı.

Gözler ona ait değildi.

Katilinin, onu seven kadının kendisine ihanet ettiğine inandırmak için kurduğu oyunun bir parçasıydı her şey.

Ve işe yaramıştı.

Tanrı yardımcımız olsun, işe yaramıştı.

YİRMİİNCİ BÖLÜM

Arka taraftaki teşhir salonu sessiz, bu da sabah saat üçü çoktan geçmiş olmasına rağmen şaşırtıcı değil. Ama uyuyamadım. Sadece kısa bir yürüyüş yapıp kafamı dağıtmayı planlamıştım. Bunun yerine, ayaklarım beni buraya, gerçekten bana aitmiş gibi hissettiğim tek yere getirdi.

Şimdi, eski kadife kanepede kıvrılmış, ayakkabılarımı çıkarmış, elimde bir kadeh viskiyle aylardır bakmadığım bir tabloya bakıyorum. Ona "Duran Su" demişti. Hareket halindeyken yakalanmış su gibi görünen mavi, yeşil ve gümüş girdaplar. Nefesini tutmuş bir göl gibi.

O resmi çizdiği günü hatırlıyorum.

Şehirden, ailelerimizden, ilişkimizi karmaşıklaştıran her şeyden uzaklaşmak için hafta sonu için kuzeye doğru arabayla gitmiştik. Cam gibi durgun bir göl kenarında bir kulübe kiralamıştık. İlk sabahımızın çoğunu yatakta, bedenlerimiz doymuş ve birbirine dolanmış halde geçirdik.

Güneş ışığının perdelerden süzülerek yüzüne altın rengi çizgiler çizmesini, üzerimde hareket ederkenki halini hâlâ hatırlıyorum. Onu bir kez daha öpmek için kendime çektiğimde nasıl güldüğünü de. Her şeyin mümkünmüş gibi hissettirmesini, dünyanın bizimmiş gibi olmasını ve hiçbir şeyin bize dokunamayacağını da.

Sonra beni dışarı çıkardı, omuzlarıma bir battaniye sardı ve iskelede oturup suyu izledik.

"Benim için işte busun," demişti birkaç dakika sonra. "Hâlâ yüzeyde. Ama altında..." Beni kendine daha da yaklaştırmış, dudaklarını şakağıma bastırmıştı. "Altında, keşfetmek istediğim koca bir dünyasın."

Resme o öğleden sonra başlamış, ben kanepede uyuklarken gece geç saatlere kadar çalışmıştı. Ertesi sabah güneş beni uyandırdığında, hâlâ şövalenin başındaydı ve tuval hareket ve soluk renklerle canlanmıştı.

"Hey."

Şaşkınlıkla yukarı baktı. Onu, kendi deyimimle "sanatsal transından" çıkardığımdan emin bir şekilde sııttım. Tuvale doğru başımı salladım. "Çok güzel."

Gözleri gözlerimle buluştu. "Evet," dedi. "Sensin."

Şimdi, hem tatlı hem de acı dolu anılar zihnimi sararken gözlerimi kapatıyorum.

Derin bir yudum viski içiyorum, yakıcı tadın yumuşaklığı kovmasına izin veriyorum. Şu an yumuşaklığa tahammülüm yok. Eskiden olduğu adamı hatırlamaya da tahammülüm yok, çünkü şu anki hali beni sistematik olarak yok etmeye çalışıyor.

Viskiden bir yudum daha alıp gözlerimi başka bir tuvale kaydurdım. Bu daha küçük, daha samimiydi; altın ve gölge tonlarında resmedilmiş, birbirine kenetlenmiş ellerin bir çalışmasıydı. Benim ellerim ve onun elleri. Tembel bir Pazar öğleden sonra, yağmur pencerelerden damlarken, stüdyosunda karşısında oturup onu resmederken izlemiştim.

Anılar. Bu tuvallerin her biri anılarla dolu. Ve şu anda burada olmak işkence gibi geliyor. Kayıp, özlem ve sadece en azından hayatta olduğu için ufacık bir umut.

Ama o artık benim değil.

Bununla nasıl yaşayacağım?

Tam ayağa kalkıp kendimi zorla odama geri götürmek üzereyken ayak sesleri duydum ve kalbim hızlandı. Chris değil—alarının devre dışı olduğunu fark ettiğinde mutlaka seslenirdi. David değil—uyuduktan sonra

onu uyandırmak için bir bando takımı gerekir. Harper değil—o önce mesaj atardı. Ve kesinlikle babam değil. Havanın buz kestiğini hissedirdim.

Gabriel.

"Galeri kapalı," diyorum soğukkanlılıkla. "Ve hiç havamda değilim."

Cevap vermiyor. Gitmiyor da. Günlerdir beni izlediği gibi orada durup beni izlediğini hissedebiliyorum. Sanki çözemediği bir bulmaca gibiyim. Sanki yutmak isteyip istemediğinden emin olmadığı bir av gibiyim.

"Beni daha fazla işkenceye mi tabi tutmaya geldiniz?" Sesim sertti ve hala arkamı dönmedim. "Çünkü babamla zaten güzel bir sohbet ettim, bu yüzden bugün duygusal istismar kotamı doldurdum."

Sessizlik.

Sonra, sessizce, "Isabella." dedi.

Sesindeki bir şey kalbimi ürpertiyor. Kırılmış bir şey. Ham bir şey.

Ve kahretsin, kendime yapmamamı emretmeden önce, dönüyorum.

Gabriel kapı eşiğinde duruyor, tamamen yıkılmış görünüyor. Başka bir kelimeyle ifade edilemez. Hayatıma geri döndüğünden beri taktığı soğuk maske yok olmuş, bin parçaya ayrılmış ve altında bir yıkım yatıyor. Gözleri kan çanağı gibi. Duruşu gergin, kolları yanlarında kaskatı. Sanki tüm dünyasının etrafında çöktüğünü izlemiş ve enkazın içinde nasıl duracağını bilmeyen bir adam gibi görünüyor.

İyi.

Ama bu düşünce boş geliyor. Çünkü şimdi bile, bana yaptıklarından sonra bile, onu acı çekerken görmek göğsümde sert bir burkulmaya neden oluyor. Aptalca, inatçı bir yanımla hala ona gitmek istiyor. Hala acısını dindirmek ve her şeyin yolunda olacağını söylemek istiyor.

Bundan nefret ediyorum. Hâlâ umursadığım için nefret ediyorum. Kalbimin hain bir köşesinin, hayatımı mahvetmeyi kendine görev edinmiş bu adamı hâlâ sevdiği için nefret ediyorum.

"Defol buradan!" Resme geri döndüm, viski bardağımı daha sıkı kavradım.

"HAYIR."

"Pekala." Ayağa kalktım. "Öyleyse gideyim."

Bir adım attım ve o da yolumu kesti. "Kahretsin," diye çıktım. "Benden ne istiyorsun? Kötü bir sürtük olduğumu düşündüğünü biliyorum. Herkese seni öldürtmeye çalıştığımı söyledin ve dünyayı alt üst etmek için elinden geleni yapıyorsun. Peki şimdi ne olacak? Bana yeni ne işkence yapmaya geldin?"

Sessizlik.

"Söyle bana. Başka ne isteyebilirsin ki?"

Gözleri gözlerimle buluştu, sonra hızla başka yöne kaydı. "Yanılmışım."

Bir adım geri çekiliyorum, içimde kabaran bir korku var. Bu bir tuzak. Bir şekilde, bu bir tuzak.

"Özür dilerim," diyor, zaten harap olmuş ifadesi, aramızda taş gibi ağırlaşan bu sözlerle daha da paramparça oluyor. "Çok çok özür dilerim."

Kımıldamıyorum. Nefes bile almıyorum.

"David bana," diye devam ediyor, sesi çakıl taşı gibi pürüzlü. "Daha doğrusu bana sert bir şekilde çıktı. Hem o hem de Harper. Soruşturmalar. Aspen. Ben öldükten sonra yaptığınız her şey..."

Acı bir kahkaha attı. "Ama ben ölmedim. Sizin öldüğüme inanmanıza izin verdim ve siz de yıllarca gerçekte ne olduğunu öğrenmeye çalıştınız. Beni kimin öldürdüğünü bulmaya çalıştınız. Bütün bu süre boyunca hayatta olan, gölgelerde saklanan ve intikam planları yapan ölü bir adam için adalet aramaya çalıştınız."

Yutkunuyorum, sonra konuşmak için ağzımı açıyorum ama söyleyecek kelime bulamıyorum.

"İnandığım şeylere asla inanmamalıydım," diyor, sözleri neredeyse fısıltıyla.

Daha da yaklaşıyor. O kadar yaklaşıyor ki, kurduğu zırhlı kabuğa rağmen yüzündeki duygu karmaşasını görebiliyorum.

“Baban tarafından işe alındıklarını söylediler, ama sen bizzat gelmek istedin.” Başını salladı. “Babanla ilgili kısma hâlâ inanıyorum.”

Yutkunuyor, gözleri yere iniyor. "Onlarla birlikte olan kadın... Sadece gözlerini görebiliyordum. Biri mavi, diğeri yeşil. Ve tetiği çekmeden önce," yüzüğünü gördüm." Annemin yüzüğünü işaret ediyor. Her zaman taktığım yüzük.

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım gözyaşlarından tıkanmış durumda.

"Sürpriz dedi," diye ekliyor. "Ve sonra tetiği çekti."

"Aman Tanrım." Birden fark ettim ki yine kanepede oturuyorum.

"Bilmeliydim." Sesi alçak, bitkin. "Biliyordum. Bunu asla yapmayacağını biliyordum. Ama yaptın. Oradaydın. Gözlerin. Yüzüğün. Kulübe hakkında bilgi sahibi olan tek kişi sendin. Sürpriz parti hakkında konuştuğumuzu bilen tek kişi sendin. Her şey korkunç bir şekilde mantıklıydı." Derin bir nefes alıyor, sonra gözlerime bakıyor. "Hâlâ öyle."

Kaşlarımı çattım, sonra omurgamdan bir ürperti geçerken kendimi daha sıkı kucakladım. "Mantıklı geliyorsa, neden buradasın?"

Stillwater'a doğru döner ama tek kelime etmez.

Ayağa kalktım, sonra ona doğru tek bir adım attım. "Hayır, gerçekten. Bana adım adım anlat."

O sessiz kaldığında, ben onun yerini dolduruyorum. "Beni öldürmeye çok hevesliydin. Ama sonra yas tutan kız arkadaş rolü yaptım. Yıllarca cevaplar aramaya çalıştım."

Sesime sinsî bir acılığın sızdığını duyuyorum ve bunu gizlemeye çalışmıyorum. "Zihninin oraya gitmesi gerekiyor, değil mi? Bana güvenmeyen o şerefsiz de böyle düşünürdü. Sadece izlerini örtüyor."

"Sanırım öyle," diyor.

"Öyleyse neden buradasın?" Titremeyi bastırmak için kendime sarılmak zorundayım. Korkudan değil. Kendinden emin bir kurtuluş duygusundan da

değil. Sevinçten bile değil. Dürüst olmak gerekirse, nedenini bilmiyorum. Belki de bundan sonra ne olursa olsun, en azından bu bir son olduğu içindir.

Sorun şu ki, bundan sonra gelecek yeni başlangıcı tam olarak göremiyorum.

"Neden buradayım?" diye tekrarladı bana dönerek. "Çünkü aptaldım."

Kelimeler düz. Basit. Ve aramızda asılı kalırken, içimde bir şeyin kırıldığını hissediyorum. Umut, çekingen ve korkmuş, ama yeniden hayata dönüyor.

"Kalbimde yalan olduğunu bildiğim şeye asla inanmamalıydım."

Sözünü kesiyor, sonra sanki sırf irade gücüyle gözyaşlarını geri tutabilecekmiş gibi elinin topuğunu gözlerine bastırıyor. "Özür dilerim. Çok çok özür dilerim."

Haklı çıktığımı hissetmeliyim. Sonunda gerçeği gördüğü için zafer kazanmış gibi hissetmeliyim. Ama hissettiğim tek şey yorgunluk. Çok, iliklerime kadar işleyen bir yorgunluk.

Derin bir nefes aldı, sonra gözlerime baktı. "Senin olmadığını kanıtlayamam," dedi sesi ifadesiz bir şekilde. "Çift renkli gözlü kadın. Hiçbir kanıtım yok. Elimde olan tek şey kalbimde bildiğim şey—her zaman bilmem gereken şey. Ama biliyorum. Ve çok, çok üzgünüm."

"Özür dilerim," diye tekrarladım, kelime dilimde acı bir tat bırakmıştı.

Gabriell'in sonunda gerçeği görmesi, sonunda ona asla zarar veremeyeceğimi anlaması için kaç kez dua ettim, kaç kez hayalini kurdum?

Bin kere mi? Milyon kere mi?

Ama böyle hissedeceğimi hiç tahmin etmemiştim. Sanki iyileşmeye başlayan bir yara yeniden açılmış gibi.

Viski bardağımı kanepenin yanındaki küçük sehpa koydum, sonra tırnak içinde "Biliyor musun? Her şeyden sonra? Suçlamalardan, takipten ve kamuoyu önünde aşağılanmadan sonra, birdenbire, sadece biliyorsun?" dedim.

Kaşları çatılıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Akıllı adam.

Ona doğru bir adım atıyorum. "Ve ben ne yapmalıyım? Kollarının arasına mı düşmeliyim? Seni mi affetmeliyim? Yanıma o lanet olası Town Car'a bindiğinden beri bana yaşattığın işkenceyi hiç yokmuş gibi mi davranmalıyım?"

"Hayır." Başını sallıyor ve bir adım daha yaklaşıyor, ben de sandal ağacı ve vanilyanın tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Gabe'imın kokusu. Belki de artık o değil.

"Affedilmeyi beklemiyorum," diyor. "Bunu hak etmiyorum."

"Haklısın. Öyle değil."

"Biliyorum."

"Beni mahvettin, seni adi herif." Sözler, onları durduramadan ağzımdan fırladı, içimde tuttuğum tüm acı, yıkılmakta olan bir barajdan akan su gibi sonunda serbest kaldı. "Beş yıl önce değil, şimdi. Bu hafta. Hayatıma geri döndün ve beni dünyada en çok sevdiğim insanı öldürmekle suçladın. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum."

Bu sözler beni dondurdu.

Çünkü elbette öyle düşünüyor. Beş yıldır bununla yaşıyor. Sevdiği kadının onu öldürmeye çalıştığına inanıyor. Bu ihaneti her gün, her nefeste göğsünde bir bıçak gibi taşıyor.

İkimiz de aynı cehennemde yaşıyorduk, sadece farklı köşelerinde.

"Senden nefret ediyorum," diyorum ama kelimeler yanlış çıkıyor. Çok yumuşak. Çok kırık. Anlamlarının tam tersi gibi.

"Biliyorum."

"Sana gitmeni söylemeliyim. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Bana doğru bir adım attı. "Yapmalısın. Beni kovmalısın. Beni uzaklaştırmalısın." Gözleri gözlerimle buluştu. "İkinci bir şansı hak etmiyorum. Kendime inandırdığım şeylerden sonra."

Kollarımı kavuşturdum. "Öyleyse burada ne işin var?"

Stillwater'a doğru bakıyor. "Çünkü senden uzak kalamıyorum." Sesi fısıltı gibi, o kadar alçak ki onu zar zor duyabiliyorum. "Denemeye çalıştım. Tanrım, çok denedim. Ama her gözümü kapattığımda yüzünü görüyorum. Her güzel şey gördüğümde, onu seninle paylaşmak istiyorum. Kahretsin, Bella, hâlâ üzerimde bu güce sahip olmandan nefret ediyorum. Seni ölmemi istediğine inandığım zamanlarda bile hâlâ..."

Duraksıyor. Zorlukla yutkunuyor.

"Hâlâ ne diyorsun?"

"Seni hâlâ seviyordum." Bu itiraf, sanki geriye kalan her şeyini kaybetmiş gibi içinden dökülüyor. "Senden nefret ettiğim zamanlarda bile seni seviyordum. Seni yok etmeyi planladığım zamanlarda bile seni seviyordum. Ve şimdi, gerçeği bildiğim, neredeyse ne yaptığımı bildiğim halde..." Sesi tamamen titriyor. "Seni sevmeyi nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

Ona bakakalıyorum. Bu kırık, güzel, sinir bozucu adam, bana cehennemi yaşattı. Uzaklaşmalıyım. Kendimi daha fazla acıdan korumalıydım. Ona bir şey vermeden önce, yalvarıp yakarmasını ve layık olduğunu kanıtlamasını sağlamalıydım.

Ama kendimi Gabriel Grimm'den hiçbir zaman koruyamadım.

"Senden nefret ediyorum," diyorum tekrar. Ve sonra—kendimi ikna edemedim—aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öpüyorum.

Bu nazik bir öpücük değil. Acımasız. Cezalandırıcı. Yıllarca biriken öfke ve keder, savaş gibi hissettiren bir şeye dönüştürülmüş.

Gabriel ağzıma bir inilti ve hıçkırma arasında bir ses çıkarıyor, sonra elleri saçlarımda, sıkıca kavrayıp beni nefesimi kesen bir çaresizlikle kendine çekiyor. Sanki boğuluyormuş gibi, ben de havaymışım gibi beni öpüyor. Dili benimkiyle savaşıyor, dudakları sahipleniyor, elleri beni asla bırakmayacakmış gibi sıkıca tutuyor.

İçimde ani ve yıkıcı bir sıcaklık yükseliyor. Bedenim onu hatırlıyor—bunu hatırlıyor—bunca zamandan sonra bile. Ağzının benimkine nasıl

değdiğini, dilinin dudaklarımın arasından nasıl kaydığını, ellerinin kalçalarımı morartacak kadar sertçe nasıl kavradığını hatırlıyor.

Durmalıyım. Yavaşlamalıyım. Ona istediği her şeyi vermek yerine, bunun için çalışmasını sağlamalıyım.

Ama durmak istemiyorum. Yanmak istiyorum. Tüketmek ve tüketilmek istiyorum. İkimizi de öyle tamamen yok etmek istiyorum ki geriye sadece kül kalsın—ve sonra yıkıntıların arasından yepyeni bir şey olarak yükselmek istiyorum.

"Izzy—" diye fısıldadı dudaklarımın arasından.

"Hayır," diye tersledim. "Bella."

"Bella," diye mırıldanıyor, sonra beni daha sert, daha derin bir şekilde öpüyor, dizlerim titriyor. Elleri sırtımdan aşağı kayıyor, sonra kalçalarım doğru kıvrılıp beni kendine çekiyor. Penisinin sert uzunluğunu hissediyorum ve saf bir ihtiyaç dalgası doğrudan içime işliyor.

Onun gömleğini yırtıyorum, düğmelerle boğuşuyorum, parmaklarım çaresizlikten beceriksizce hareket ediyor. Düğmeler yeterince hızlı açılmayınca kumaşı kavrayıp çekiyorum. Düğmeler, savaşın küçük kayıpları gibi galeri zeminine saçılıyor. Gabriel öpüşmeyi kısa bir süreliğine kesip gömleğin kalanını da çıkarıyor ve ben, karşımda gördüğüm manzara karşısında şoktan donakalıyorum.

Göğsü, çektiği acıların bir haritası gibi. Yanıklar, kesikler ve üç tane buruşuk kurşun yarası, onu gerçekten kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı anlatıyor.

Beş yıl önce olmayan yaralar, acımasız ve kalıcı bir mürekkeple derisine kazınmıştı. Ben onun yasını tutarken, o her şeyin üstesinden gelmişti. Ben yastığıma ağlarken, onu bir kez daha kucaklayabilmeyi dilerken, o her şeye katlanmıştı.

"Gabriel." Adı kırık dökük, neredeyse fısıltı gibi çıkıyor ağzından.

Gerildi. Yüzünde gizli bir ifade belirdi ve arkasını dönmeye başladı, ama ben kollarından yakalayıp onu ikimizi de şaşırtacak bir şekilde yerinde

tuttum.

“Yapma.” Avucumu göğsüne, tam kalbinin üzerine bastırıyorum ve kalbinin elimde hızla attığını hissediyorum. “Benden saklanma.”

Yutkunuyor. "Ben artık hatırladığınız adam değilim."

“Artık aynı kadın değilim.” Gözlerine bakıyorum, gözlerimdeki gerçeği görmesine izin veriyorum. “Yıllar önce sana aşık olan kız değilim artık. Seninle birlikte o da öldü. Geriye kalan... başka biri. Daha sert biri.”

"Daha güçlü biri," diyor sessizce.

“Belki.” Parmaklarımı kaburgalarının üzerinden kıvrılan bir yara izinin üzerinde gezdiriyorum ve dokunuşumla titriyor. “Ya da belki sadece farklı yerlerinden kırılmıştır.”

Eli elimi örttü ve göğsüne daha sert bastırdı. "Bella." Sesi paramparçaydı, açık bir yara gibi acıydı. "Her gün. Kendime senden nefret ettiğimi söyledim ama seni özlemekten asla vazgeçmedim. Seni istemekten asla vazgeçmedim."

Onu tekrar, sert ve tutkulu bir şekilde öpüyorum. Şu an kelimelere ihtiyacım yok. Kelimeler korkunç yanlış anlamalar, yalanlar ve boşa harcanmış yıllardır.

Bedenler yalan söylemez. Ve şu anda, aramızda tamamen dürüst olan tek dilde konuşmak istiyorum.

Onu geriye doğru kanepeye itiyorum ve sonra minderlerin üzerinde birbirimize dolanmış uzuvlarla kalıyoruz, vücudu benimkinin altında sert ve sıcak.

Elini tişörtüme uzattı, parmakları titreyerek onu başımdan geçirdi. Sütyen takmamıştım ve tişörtümü fırlatıp attığında, sanki kutsal bir şey görüyormuş gibi bana baktı. Sanki hiç beklemediği bir mucizeye tanık olmuşum gibi.

“Tanrım, Bella.” Sesi saygılı. Tapınırcasına. “Çok güzelsin. Eskiden bunun hayalini kurardım. Senden nefret etmeye çalıştığım zamanlarda bile sana dokunmayı, seni tatmayı hayal ederdim. Uyandığımda sana uzanırdım

ama sen asla orada olmazdın ve bunun beni ihanete uğrattığın için olduğunu düşünürdüm. Ama aslında bana anlatılan yalanları sorgulamayacak kadar inatçı olduğum içindi.” Beni kendine doğru çekip nazikçe öptü. “Çok özür dilerim.”

“Biliyorum.” Ellerimle yüzünü çerçeveledim. “Biliyorum. Şimdi özür dilemeyi bırak ve bana gerçekten dokun.”

Gözlerinde bir kıvılcım çakıyor—onun yatağında geçirdiğim binlerce geceden hatırladığım o tanıdık sıcaklık. Elleri göğüslerimi buluyor, avuçluyor, yoğuruyor, başparmakları meme uçlarıma dokunuyor, ta ki kumaşa karşı dikleşip gerilene kadar.

Dokunuşuna karşılık veriyorum, dudaklarımdan istemsizce bir inilti kaçıyor. Dokunuşunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Aynı anda hem şefkatli hem de çaresiz, ama neredeyse ilkel bir vahşilikle de karışık. Sanki ben onun için bir besin kaynağıyım. Sanki bana sahip olamazsa ölecekmiş gibi.

Ağzı göğsüme kapandığında, sıcak, ıslak ve yıkıcı bir şekilde içimde kıvılcımlar uçtu. Dilini bir meme ucunun etrafında gezdirip, onu ağzına aldıktan sonra, damarlarımda sıvı bir sıcaklık dolaşırken nefesim kesilecek kadar sertçe emmeye başladı.

“Gabriel.” Adı bir yalvarış, bir dua, bir lanet.

Diğer göğsüme geçiyor, ona da aynı özverili ilgiyi gösteriyor ve ben de parmaklarımı saçlarının arasına geçiriyorum—eskisinden daha uzun olan saçları—ve onu kendime doğru sıkıca bastırıyorum. Ağzının her çekişi sinir sistemimde kıvılcımlar yaratıyor. Dişlerinin meme ucuna her dokunuşu beni kıvrandırıyor ve çırpınmama neden oluyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var. Onu içimde hissetmeye, yıllardır göğsümde var olan boşluğu doldurmaya ihtiyacım var.

Elim aramızdan uzanıp kemeriyle uğraşırken Gabriel tenime doğru inledi, titreşim vücudumda elektrik akımı gibi yayıldı.

“Bella, bekle—”

“Beklemeye gerek yok.” Kemerini çözüyorum, titreyen parmaklarımla pantolonunun düğmesini açıyorum. “Beş yıldır bekledik. Artık beklemek istemiyorum.”

"Gözlerime bakmak için biraz geri çekiliyor ve orada gördüklerim kalbimi durduruyor. Kırılğanlık. Korku. En ufak bir dokunuşla paramparça olacak kadar kırılğan bir umut."

“Emin misin?” Sesi fısıltı gibiydi. “Yaptıklarımın sonra mı?”

Avucumu göğsüne bastırdım, kalbinin elimde hızla attığını hissettim. "Tek emin olduğum şey şu ki, eğer şimdi benimle sevişmezsen aklımı kaybedeceğim."

Gözlerinde eğlence parıltısı var. Ve kırılğanlığı kaybolmasa da, onun yanında başka bir şey yükseliyor; karanlık, aç ve tamamen erkeksi bir şey. Sonra, tek kelime etmeden, bizi ters çeviriyor, ben onun altındayım, vücudu benimkini örtecek şekilde yastıklara bastırılmış haldeyim.

Giysilerimizin geri kalanı, çekiştirme, itişme ve çaresiz ellerin telaşıyla ortadan kayboluyor. Ve sonra aramızda hiçbir şey kalmıyor; ne kumaş, ne yalan, ne de beş yıllık yanlış anlama. Sadece ten tene, sıcaklık sıcaklığa, nefes nefese karışıyor.

Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve sertleşmiş, hazır penisinin bana baskı yaptığını hissediyorum; beklenti neredeyse dayanılmaz. Islakım. Acıyorum. Boşum.

Ve ben de doymayı çok istiyorum.

“Bella.” Sesi paramparça, sadece ihtiyaçtan ibaret. “Bunu senin ağzından duymaya ihtiyacım var.”

"Ne dersiniz?"

“Bunu istediğinden emin olmalıyım. Benden nefret etsen bile. Beni asla affetmesen bile. Bunun gerçekten istediğin şey olduğunu bilmem gerekiyor.”

Ona bakıyorum. Sevdiğim bu adam. Kaybettiğim bu adam. Beni tamamen yıkıp geçen adam.

Ve Şu anda dünyada her Şeyden çok istediğim kişi.

"Sana zaten söyledim," diye fısıldadım. "Lütfen, Gabe. Seni içimde istiyorum."

Uzun ve amansız bir hareketle içime giriyor ve ben çığlık atıyorum—gerilmeden, doluluktan, uzun bir aradan sonra tekrar içimde olmasının verdiği ezici duygudan. İnliyorum, yukarı doğru kıvrılıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Onun tamamını istiyorum. "Daha fazla." Tırnaklarımı sırtına saplıyorum, parmaklarımin altında yara izlerinin kabarık çizgilerini hissediyorum. "Lütfen, Gabriel. Lütfen beni daha sert sik."

Evet,  yle.

Nazik değil. Şefkatli değil. Beş yıllık kederin, öfkenin ve umutsuz özlemin ilkel, temel bir Şeye dönüŐmüŐ hali. Şiddete varan bir vahŐetle bana doğru geliyor ve ben de onun hamlesine karşılık veriyorum, bedenlerimiz çarpıŐan fırtınalar gibi birbirine çarpıyor.

Haz, bir dalga gibi, bir yangın gibi, kontrol altına alınamayacak kadar büyük bir Şey gibi yükseliyor. Her dokunuş, gözlerimin önünde yıldızların patlamasına neden olan içimdeki o derin noktaya isabet ediyor. Kal alarının her hareketi klitorisime s rt n yor ve vücudumda Şok dalgaları yaratıyor.

"Tanrım, Bella." Sesi titrete, çaresiz.

"Biliyorum." Onu kendime daha da yaklaŐtırıyorum, bacaklarımı kalçalarının etrafına doluyorum, böylece daha da derine iniyor. "Biliyorum. Ben de."

Yüzünü boynuma g m yor ve nefesini, sıcak ve hırıltılı nefesini, gergin ve kasılmış bedenini hissediyorum; sanki gelecek patlamayı bastırıyor gibi.

"Bella." Adım dudaklarında tekrar tekrar, bir b y  gibi. Aramızda var olan tüm karanlığı uzaklaŐtırmak için bir sihir gibi. "Bella, Bella, Bella."

Artık kimin kimi yok ettiğini bilmiyorum. Belki de birbirimizi yok ediyoruz. Tek bildiğim, onu paramparça etmek istediğim. Onu paramparça etmek. Onu tamamen yıkmak istiyorum. Ceza olarak değil, tövbe olarak. Böylece bir Şekilde acının ötesine geçebiliriz.

Ve o zaman hiç düşünmüyorum. Sadece hissediyorum. Ateşli, vahşi ve nefis bir şekilde kullanılmış.

“Gabe.” Sesim ihtiyaçtan titriyor. “Çok yaklaştım. Çok yaklaştım.”

Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden öyle bir gerinme hareketiyle kavradı ki, çığlık attım, sonra da hayal edebileceğimden çok daha derine girdi. Zevk dalgaları içimde yayılırken inleyerek yukarı doğru kıvrıldım, içimdeki his ve vahşi ve umutsuz bir doruğa ulaşan imkansız zevk dışında her şeyi unuttum.

"Gelin benim için," diye emrediyor.

Ve ben de öyle düşünüyorum.

Orgazm, depresyon gibi, dünyanın sonu gelmiş gibi beni altüst ediyor. Adını haykırıyorum—gerçekten de çığlık atıyorum, güvenlik görevlilerinin koşarak gelebileceği kadar yüksek sesle—ve zevk dalgaları ardı ardına üzerime çökerken vücudum koltuktan kalkıyor.

Gabriel bir kalp atışı sonra geldi, sanki içinden sökülüp alınmış gibi adımları haykırıyordu. İçimde nabzını hissettim, vücudunun titrediğini hissettim, sonunda yere yığılmadan önce tamamen kendini bıraktığı anı hissettim, ağırlığı üzerimde beş uzun yıldır hissettiğim en gerçek şeydi.

Kanepede birbirimize dolanmış halde uzanırken, ikimiz de nefes nefese, kalplerimiz aynı hızda çarparken, tenimizde soğuyan terimle zamanın hiçbir önemi yoktu.

Sonunda başını kaldırıp bana baktı, yüzü sevgi, keder, umut ve korkuyla doluydu. "Özür dilerim."

"Bunun için mi?" diye takıldım, gerçeği kastettiğinin bu olmadığını biliyordum.

Yüzümden bir tutam saçı çekti, sonra parmağını dudaklarıma bastırdı. “Şunu söylememe izin ver. Yeterli olmasa da, kelimeler yaptıklarımı, inandıklarımı söylemese de, özür dilediğimi söylememe izin ver. Ama özür dilerim. Her şey için. Sana verdiğim her acı anı için.”

"Biliyorum," diyorum.

“Bu, beni affettiğın anlamına mı geliyor? Beni affedebilir misin?”

Başımı kaçırdım, sonra kendimi zorlayarak tekrar gözlerine baktım. "Bilmiyorum. Benim hakkımda en kötü şeylere inandın. Gerçekten sana bunu yapabileceğimi sandın ve beni mahvetmek için geri döndün. Ben beş yıl boyunca seni özleyerek acı çekerken sen yalana inandın."

Gözlerini kapatıyor, sonra tekrar açtığında kısaca başını sallıyor. "Anlıyorum." Kelime neredeyse fısıltı gibi.

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça verdim ve gözlerinin içine baktım. "Ama denemek istiyorum," dedim. "Aramızdaki bu ilişkinin, yaşadığımız bunca şeye dayanıp dayanamayacağını öğrenmek istiyorum."

"Bu her neyse," diye tekrarlıyor. "Bir zamanlar buna aşk derdiniz."

"İşin aslı şu ki, seni hâlâ seviyorum. Anlaşılan babamın bana hep söylediği kadar aptalım. Ama bu yeterli değil."

"Hayır," diye onaylıyor. "Ama belki bunu bir başlangıç olarak adlandırabiliriz?"

Gözlerindeki umudu görüyorum ama sessiz kalıyorum. Benim de umudum var. Ama onu sıkıca tutuyorum, bir mum alevi gibi koruyorum.

"Ne gerekiyorsa yapacağım," diyor. "Ne gerekiyorsa. Ne kadar sürerse sürsün."

Ona şimdi gitmesini söylemeliyim. Yarın daha fazla konuşabileceğimize dair söz vermeliyim. Ama bedeni hâlâ benimkine karşı sıcak ve onu sonsuza dek isteyip istemediğimi bilmesem de, şu an için onu istediğimi biliyorum.

"Kal," diye fısıldıyorum. "Sadece bu gece için. Benimle burada kal."

Bu affetmek değil. Bu güven değil. Bu, bizim için hayalini kurduğum sonsuza dek mutlu bir hayatla uzaktan yakından alakası yok.

Ama bu bir başlangıç.

Ve şu anda, bir başlangıç her şeydir.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yavaşça uyanıyorum, tıpkı bir yüzücünün ışığa doğru yükselmesi gibi uykudan yavaşça sıyrılıyorum.

Bir an için nerede olduğumu hatırlamıyorum. Altımdaki yüzey pamuk değil, kadife. Hava eski ahşap ve başka bir şey kokuyor; sıcak, erkeksi ve acı verici derecede tanıdık bir şey.

Gabriel.

Anılar bir anda canlanıyor. Yüzleşme. İtiraf. Resimleriyle çevrili bu kanepede yaşanan umutsuz, yıkıcı seks.

Gözlerimi açıyorum.

Dirseğine yaslanmış, beni izliyor. Soğuk maskesi gitmiş, yerini daha yumuşak bir şey almış; yıllar önce aşık olduğum adama benzeyen bir şey. Boşta kalan eli, çıplak omzumda tembelce desenler çiziyor, tüy kadar hafif dokunuşlar tenimde ürpertiler yaratıyor.

"Merhaba," diyor sessizce.

"MERHABA."

"Uyurken çok güzelsin." Parmakları saçlarıma doğru uzandı, bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hep öyleydin. Seni saatlerce izlerdim."

"Bu çok ürkütücü."

"Muhtemelen." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sana gelince birçok konuda tuhaf davrandım. Takıntılıydım. Sahipleniciydim."

Gülümseme kayboldu. “Görünüşe göre, bana ihanet ettiğini düşündüğümde bu eğilimlerim ortadan kalkmamış. Sadece daha da karanlıklaşmışlar.”

Buna cevap vermeliyim. Dün gece ve göğsümde ağır bir yük gibi duran, içinden çıkılmaz bir duygu yumağı hakkında anlamlı bir şeyler söylemeliyim.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Bunun yerine, doğrulup üzerimi battaniyeyle örttüm. "Saat kaç?"

Gabriel saatine baktı. "Sabah neredeyse dört."

“Şöyle yapmalıyız...” diye sözümü tamamlayamadım. Ne yapmalıyız? David'in muhtemelen cevaplamayı bilmediğim sorularla beklediği süitime mi dönmeliyiz? Dün gece olanlardan hiç yaşanmamış gibi mi davranmalıyız, ki yaşanmış olmasından son derece memnunum?

"Benim evime gel," diyor doğrulup oturarak. "Konuşabiliriz. Biraz da gerçek uyku çekebiliriz."

Muhtemelen hayır demeliyim. Birkaç saat içinde hava aydınlanacak ve Monarch'ta yapmam gereken işler var. Ama saatlerce Gabriel'in kollarında kaldım. Beni seven bir Gabriel'di, bana eziyet eden bir Gabriel değil.

Ben de evet dedim ve kısa süre sonra ikimiz de giyinip Porsche'sine bindik, ardından Obsidian'ın otoparkına çıktık ve bu saatte bile ringde birbirlerini döven adamların ritmine uyarak bodrum katındaki koridorlarda hızla ilerledik.

Ona yan gözle baktım ama o sadece omuz silkerek "Artık kim olduğumu biliyorsun ve geldin. Bununla başa çık." der gibiydi.

Evet, durum idare ediyor.

Salonun aksine, dairesi—ya da odası mı demeliyim—sessiz. Hatta tanıdık bile. Ama şimdi ona farklı bir gözle bakıyorum.

Bu düşünce bana buraya ilk geldiğim zamanı hatırlatıyor ve gözlerim, David'le birlikte çekilmiş buruşuk fotoğrafımın ve o öpüşmenin olduğu yere kayıyor.

Gitti.

Gabe'e baktım ve onun da bana baktığını gördüm. "Ben attım," dedi. "Aslında dün."

"Öyle mi?" diye soruyorum, sanki sıradanmış gibi ama içten içe sevinçliyim. Daha önce bu daire düşman bölgesi gibiydi. Şimdi ise umut dolu bir yer.

"Kahve yapabilirim," diyor. "Ve uyumak isterseniz gerçek bir yatak var. Bir de duş."

"Kahve," diyorum, hem çok normal olduğu için hem de gerçekten kahveye ihtiyacım olduğu için. "Kahve iyi gelir."

Gülümser ve hâlâ taşıdığı gerginliğin bir kısmı hafifler. "Hemen geliyor."

Yorgunluk beni ele geçirdi ve o mutfakta dolaşırken ben de kanepeye oturdum. Yeraltında olmasına rağmen mekan sıcaktı, doğal ışık sadece dört yüksek pencereden geliyordu.

"Ne zamandır burada yaşıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Geri döndüğümünden beri. Yaklaşık dört yıl oldu." Yanımdaki masaya bir fincan kahve koydu, sonra kendi fincanıyla kanepenin diğer ucuna oturdu.

"Bundan önce Travis ve Anissa ile Aspen'deydim. Hayatta kalmamın sebebi onlar."

"Sebebi mi? Ne demek istiyorsunuz?"

Doğrudan gözlerime bakıyordu. Şimdi ise daha çok çeneme odaklanmış gibi görünüyor. "Travis beni buldu," diyor yumuşak bir sesle. "Ormanda, zar zor ölmüş haldeydim. Beni evine götürdü—polise haber vermemesi için yalvaracak kadar uzun süre bilincimi koruyabildim. Askerlikte sağlık görevlisiydi, sonra da Teksas Korucusu olmuştu ve Anissa'ya bildiklerini öğretmişti. İkiisi birlikte beni hayatta tuttular. Tabii, onlar ve intikam hayallerim."

"O adamlara karşı," diye fısıldıyorum. "Ve bana karşı."

"Sadece sen," diyor. "Erkekler benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. O zaman da, hayata tutunmaya çalışırken de." Alaycı bir sırıtışla ekliyor:

“Yani, evet, hayattayım çünkü seni gerçekten nefret edecek kadar çok sevdim.”

Gözlerimden yeni akan yaşları zorla geri tutuyorum. "Çok üzgünüm."

Elimi tutuyor. "Üzülme. Bunu daha önce de konuştuk. Sen değildin. Ama, bak, senin olduğunu düşünmem bile bana yaşamak için bir neden verdi, ne kadar karanlık olsa da."

Alt dudağımı ısırdım, tereddüt ettim, sonra devam ettim. "Anissa hakkında. Hiç..." Başımı sallayarak sözümü kestim, yedinci sınıf öğrencisi gibi hissediyordum. Gabe ise çok memnun görünüyordu.

"Onu seviyorum," diyor, sesi son derece ciddi.

"Ah."

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Kız kardeş gibi."

Kaşlarımı çatıyorum ve onu yastıkla dövme isteğimi bastırıyorum. Sonra "boş ver" diyorum ve yine de vuruyorum. Çünkü özlediğim şey buydu. Onunla konuşmak. Ona yakın olmak. Onunla her türlü duygusal şeyi paylaşmak.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi uzanıp parmaklarını benimkilerle kenetledi. Belki de aklımı okuyabiliyordur.

“Peki ya kardeşlerin? Yani Leo'ya mesaj attın ama neden daha önce ona ya da diğerlerine ulaşmadın? Belki de bunca zamandır o adamları arıyorlardı.”

Başını salladı. "Hayır. O adamlar. Sen. Baban. Onlar benim avımdı, kardeşlerim değil."

"Ama yine de... Sadece hayatta olduğunu bilmeleri bile yeterli."

“Risk alamadım. Kimsenin babanla olan savaşıma dahil olmasını göze alamadım. Ve onlarla yüzleşemedim.” Duraksıyor, sonra yere bakıyor. “Olanları, senin yaptığını düşündüğüm şeyi onlara anlatamazdım. Leo seni kız kardeşi gibi seviyordu. Eğer ona anlatsaydım...” Sözleri titreyerek ve çok sert bir sesle yarım kalıyor.

“Hayır,” diyorum. “Leo beni savunurdu.”

“Ve ben de onun tuzağa düştüğünü, benim gibi kandırıldığını düşünürdüm.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sonra tekrar elimi tuttu.

"Mantıklı düşünemiyordum," diyor, parmakları benimkilerle kenetlenmiş halde. "Bunu yapabilecek durumda değildim. Bana yaptıklarından sonra, kimseye güvenemem, güvenemezdim."

“Peki ya şimdi?” Soruyu sormak istediğimden daha yumuşak bir ses tonuyla sordum ve bir an için kendimi camdan yapılmış gibi hissettim.

“Sanırım o yanım iyileşti,” diyor aynı yumuşaklıkla. “Sana güveniyorum, Bella. Geriye baktığımda, sana hiç güvenmediğim için utanıyorum.”

“Canım acıdı,” dedim ona. “Yalan söylemeyeceğim. Ama anlıyorum. Ve tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Kendi babamın seni tüm bunlara maruz bırakması çok üzücü. Üzgünüm,” diye tekrarladım, “ama şaşırmadım. O adam hakkında hiçbir yanılsamam yok.”

"İyi bir şey yapmayı başardı."

Kaşlarımı çattım. "Ciddi misin? Ne?"

"Sen."

Kalbim adeta çıtırdadı ve eğilip yanağından öptüm, sakalı dudaklarımı gıdıkladı. O pozisyon değiştirdiğinde, dudaklarımı vahşi, umutsuz ve ihtiyaç dolu bir öpücükle yakalayınca, bu öpücük çok daha ateşli ve vahşi bir hal aldı. Teni ısıtan, kemikleri eriten ve damarlarınızda kan yerine ihtiyaç duygusunun akmasına neden olan türden bir öpücük.

Parmakları saçlarımın arasına dolanıyor, avucu başımı kavrayıp beni yerimde tutarken, hatırladığımdan daha vahşi ve benimkine benzer umutsuz bir ihtiyaçla dolu öpüşleriyle beni adeta yutuyor; bedenim daha fazlasını istiyor, arzuluyor. Vahşi ve harika. Tanıdık ama aynı zamanda değil. Bu, sevdiğim adam—hayatımda sevdiğim tek adam—ve her dokunuşla, her okşamayla, her sahiplenici, acımasız öpüşle anılar geri geliyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda—ikimiz de nefes nefese kalmışken—gömleğimi yırtmasını bekliyorum. Parmaklarını kot pantolonumun içine sokmasını. Ayağa kalkıp soyunmamı söylemesini. Ya da sadece beni kendine çekip neredeyse sevişmek gibi hissettiren o uzun, derin öpüşlerden birini yapmasını.

Bunun yerine elimi sıktı ve fısıldadı: "Biraz uyumalıyız."

Bir an için, sanki üzerime bir kova soğuk su dökmüş gibi şaşkın bir şekilde orada oturdum. "Ah. Evet. Sanırım yapmalıyız."

"Kanepeyi alacağım. Depo olarak kullandığım bölümde gerçek bir yatak var."

"Ah. Tamam." Hayal kırıklığına uğramamalıydım ama uğradım. "İyi geceler, Gabriel."

İyi geceler, Isabella.

Başımı salladım ve kısa koridordan ilerledim, ardından banyonun karşısındaki kapıyı açtım ve içinde sadece tek kişilik bir yatak ve duvarda tek bir tablo bulunan küçük odayı gördüm.

Benim.

Uyuyorum, yüzüm huzurlu, saçlarım eskiden olduğu gibi daha uzun ve yastığın üzerine yayılmış. Fırça darbeleri her zamanki tarzından daha gevşek, neredeyse empresyonist, sanki hayattan değil de hafızasından resmetmiş gibi.

Çünkü öyle yaptı.

Bunu, bana ihanet ettiğimi düşündükten sonra, onun ölümünü istediğime inandıktan sonra çizmiş olmalı.

Ve yine de beni böyle resmetti. Yumuşak. Güzel. Sevilen.

Uzun süre orada durup tabloya bakıyorum, göğsümde bir şeylerin kırıldığını hissediyorum.

Sonra koridora geri döndüm ve hâlâ kanepede oturan Gabe'i görebileceğim bir yerde durdum. "Gabe?"

Yukarı bakıyor.

"Yani, seks değil. Ama benimle yatmak ister misin?"
Gölümsemesi yavaş. "Evet," diyor. "Bunu isterdim."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Sabah çok çabuk geliyor.

Kahve demleme ve pastırma cızırtısı kokusuyla uyanıyorum ve bir anlığına yorganın altında kalıp, kendi resmime bakarak son birkaç gündür yaşanan kasırgada değişen her şeyi değerlendiriyorum.

Gabriel hayatta.

Gabriel bana inanıyor.

Gabriel benden nefret ettiği zamanlarda bile beni kıymetli bir şeymiş gibi resmetti.

Bütün bunlar doğru. Bütün bunlar bana bir şeyler hissettirmeli; sevinç, rahatlama, umut, her şey.

Ve ben de öyle düşünüyorum. Bunların hepsini hissediyorum.

Ama bir yandan da içimde bir boşluk hissediyorum. Sanki tüm itirafları, öpüşleri ve özürleri, içimde karanlık, boş, aç bir yer gibi beliren o acıyı asla doldurmaya yetmeyecekmiş gibi.

Ama neye açım? Özür dilemesine mi? Onu zaten verdi. Sevgisine mi? Gerçekten hâlâ ona sahip olduğuma inanıyorum. Güvenine mi?

Belki.

Çünkü beş yıl önce beni ne kadar çok sevmiş olursa olsun, bana hala güvenmiyordu.

Haklıydı. İçimdeki o küçük ses doğru söylüyor. Ama artık bunu düşünmekten bıktım. Bunun yerine, düşünceleri bir kenara itip, tişörtüm ve iç çamaşırimla banyoya doğru sessizce yürüdüm.

Orada asılı duran bir bornoz bulup giyiyorum ve ardından kahvaltının kokusunun geldiği ana odaya geçiyorum.

Tezgahın önünde, üstsüz, sadece düşük bel bir eşofman giymişti. Sırtındaki yaralar, göğsündekiler kadar acımasızdı; acının haritası gibi derisini çaprazlayan uzun, kabarık izlerdi. Beni duymuş olmalı çünkü döndü ve beni görünce yüzü yumuşadı.

“Günaydın.” Tezgahı işaret etti. “Kahve hazır. Mutfak yok ama otelin restoranına gidebiliriz. Ya da Anissa'dan aşağıya bir şeyler getirmesini isteyebilirim.”

Aralarında hiçbir şey olmadığını biliyorum, ama onun ona böyle bakması fikri bile beni mantıksız bir şekilde kıskandırıyor. "Tanıdığım Gabriel Grimm kahvaltılık gevreksiz olmazdı."

Gülüyor. "Kashi olsun. Hatta üstüne dilimlenmiş muz bile koyabilirim."

Gülüyorum. "Ne kadar incelikli bir zevk."

“İşte ben buyum. Doğuştan aristokratım.”

Kendime kahve dolduruyorum, sonra kahvaltımız için minik masaya doğru onu takip ediyorum. Bu ev ortamı gerçeküstü. Gabriel bana sanki normal bir çiftmişiz gibi kahvaltı hazırlıyor. Ama asıl sürpriz bu değil. Hayır, asıl sürpriz burada olmanın verdiği his. Rahat. Gevşemiş. Hem gündelik hem de samimi.

Sanki son beş yıl hiç yaşanmamış gibi. Sanki dün gecenin bir kısmını kaybettiğimiz aşkımızın resimleriyle çevrili kadife bir koltukta kederimizi dindirmekle geçirmemiştik gibi.

"Resmi gördünüz," diyor sessizce. Soru değil.

Bir an duraksıyorum, kaşık dolusu mısır gevreği havada donup kalıyor. "Yatağın yanındaki mi? Onu yememek zor olurdu."

“Aspen’den yaklaşık bir yıl sonra boyadım. Kendimi durduramadım. Onu bir düzine kez yok etmeye çalıştım. Onu da başaramadım.”

“Gabe.”

"Yaptığın şeylere rağmen hâlâ seni istediğim için kendimden nefret ettim."

Başını salladı. "Neyse. Bu ıslanmadan önce yemeliyiz."

Konuyu saptırıyor. Konuşma çok ciddi bir hal almadan önce kendini koruyor. Bu taktiği tanıyorum çünkü ben de kullanıyorum.

"Pekala," diyorum, bu seferlik ona izin vererek.

Kahvaltılık gevreğimi bitirir bitirmez kaseyi lavaboya geri götürüyorum, sonra da ona yaslanıp onu yerken izliyorum.

Gözlerini kısarak, "Ne?" diye sordu.

“Sadece düşünüyorum. Burası—sensin ama değilsin. Sanırım bu bana artık seni gerçekten tanımadığımı fark ettiriyor.” Sözler, onları durduramadan ağızından dökülüyor. “Beş yıl uzun bir süre ve ikimiz de artık farklı insanlarız ve bu uçurumu nasıl kapatacağımızı bilmiyorum.”

Bir an sessiz kalıyor. "İster misin?"

“Evet.” Cevap anında, düşünmeden geliyor. “Evet,” diye tekrarlıyorum, tüm kalbimle söylüyorum. “Sadece nasıl yapacağımızı bilmiyoruz diye korkuyorum.”

Gabriel kasesini küçük masaya bırakıyor, sonra yanıma geliyor, ikimizin de sırtı lavaboya dönük. Yakınımda duruyor, kolunu belime doluyor ve ben de ona yaslanıyorum, sıcak, sağlam ve burada. İşte bu çok etkileyici. Onun burada olması. Onun yokluğuna o kadar alışmıştım ki, her dokunuş, her bakış hem sürpriz hem de kutlama gibi geliyor. "Evet," diyorum tekrar. "Kaybettiğimizi geri almak istiyorum."

"Sonra işin aslını anlıyoruz," diyor. "Gün gün. Konuşma konuşma. Birbirimizi yeniden tanıyoruz."

“Ya bulduklarımızdan hoşlanmazsak?” Bu sözleri düşünmeden söylemişim ve şimdi keşke geri alabilseydim diyorum. Sanki aramızda

havada asılı kalmışlar ve gözlerinde bir anlık korku görüyorum—benim içimde de yaşayan aynı korku.

Çok fazla şey yaşadığımız korkusu. Artık eskisi gibi bir araya gelemeyeceğimiz korkusu.

"O zaman en azından bileceğiz," diyor sonunda. "Ama bunun gerçekleşeceğini sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü sana baktığımda hâlâ Izzy'mi görüyorum. Ve bunun, senin Gabe'inin de hâlâ bir yerlerde burada olduğu anlamına geldiğine inanmalıyım. Tekrar birbirimizi bulacağız," diyor. "Biliyorum bulacağız."

Ona inanmak istiyorum. Tanrım, ona inanmak istiyorum. Ama sözlerinin dindiremediği o boşluk hâlâ içimde. İçimde, onun sadece cinayet işlemekle kalmayıp, onu da öldürebileceğime inandığını haykıran bir yer var. Ve evet, işkence gördüğünü, manipüle edildiğini ve buna inanması için kırıldığını anlıyorum.

Ancak anlamak, iyileşmekle aynı şey değildir.

Ve iyileşme zaman alır.

Ona dünyadaki tüm zamanımı vermeye hazırım. Umarım o da öyledir.

"Tamam," dedim sonunda. "Bunu halledeceğiz. Gün gün."

Sonra gülümsedi, gerçek bir gülümseme, geniş ve dişlerini gösteren bir gülümseme. Ölümünden döndüğünden beri gördüğüm ilk gülümsemeydi bu.

Yüzünü tamamen değiştiriyor, daha genç, daha yumuşak görünmesini sağlıyor. Sakalıyla bile, aşık olduğum adama daha çok benziyor.

Ben de karşılık olarak gülümsemeye çalışıyorum ve bu sefer neredeyse başarıyorum.

Her şey bu değil. Henüz değil. Ama bu bir başlangıç.

Öğleden sonrayı ayrı geçirdik; ben Monarch'ta yangınları söndürüp babamın aramalarından kaçınırken, o da kendi yeraltı dünyasında ne yapıyorsa onu yapıyordu. Ama güneş Atlantic City üzerinde batarken onun dairesine geri döndüğümde, beni bekliyordu.

Ne şövalesinin başında, ne de kanepede. Yüksek pencerenin altında durmuş, gökyüzünün incecik dilimine bakıyor ve bana bakmak için döndüğünde, ifadesinde ham bir şey var. Açlık dolu bir şey.

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır." Üç uzun adımla yanıma geldi ve ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan elleri yüzümü kavradı ve dudaklarıma yapıştı.

Bu öpüş, hem galerideki hem de buraya döndüğümüzdeki dün geceki öpüşten farklı. O öpüş çılgınca bir çaresizlikti. Bu daha yavaş. Daha derin. Sanki dudaklarımın şeklini, dilimin tadını, ağzına değdiğimde çıkardığım her küçük sesi ezberlemeye çalışıyor.

"Gabe." Adı nefes kadar yumuşak.

"Bütün gün seni düşündüm," diye mırıldandı, alnını benimkine yaslayarak. "Odaklanamadım. Resim yapamadım. Dün gece kollarımda nasıl hissettiğini hatırlamaktan başka hiçbir şey yapamadım."

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikiyor. "Peki, ne olmuş yani?"

"Ve bir şey fark ettim." Gözlerime bakmak için biraz geri çekildi. "Dün gece öfkeyle ilgiliydi. Kederle ilgiliydi. Beş yıllık acıyı o lanet kaygan kadife üzerinde sevişerek unutmaya çalışmakla ilgiliydi."

Gülüyorum. "İşe yaradı," diye fısıldıyorum.

"Sanırım öyle oldu. Başparmağı alt dudağımı okşadı ve titredim. "Çünkü bu sabah uyandığımda hâlâ seni istiyordum. Ama cezalandırmak için değil. Bir şey kanıtlamak için değil. Sadece... sana sahip olmak için. İçinde olmak için. Sen dağılırken yüzündeki ifadeyi izlemek için."

Aman Tanrım.

"Demek şimdi istediğim bu." Elleri kollarımda aşağı doğru kaydı, ardında tüylerimi diken diken etti. "Acele etmek istemiyorum. Vücudunu

yeniden tanımak istiyorum—her kıvrımını, her sesini, seni nefessiz bırakan her yerini.” Dudakları kulağıma değdi. “Seni o kadar çok orgazma ulaştırmak istiyorum ki, kendi adını bile unutacaksın. Ve sonra bunu tekrar yapmak istiyorum.”

Dizlerim gerçekten titriyor. "Bu...çok spesifik bir durum."

“Bütün gün bunu düşündüm.” Şimdi gülümsüyor—daha önce hatırladığım o şeytani gülümseme, her zaman çok uzun, çok tatmin edici bir gecenin beni beklediği anlamına gelen gülümseme. “Bir itirazınız var mı?”

"Tek bir tane bile değil."

Beni tekrar öpüyor ve bu sefer hiç acele yok. Sadece dudaklarının benimkilerde yavaş, yıkıcı bir şekilde keşfi, dilinin dudaklarımın arasından sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi kayması. Elleri tişörtümün etek ucunu buluyor, sonra altına girip belimin kıvrımını acı verici bir sabırla takip ediyor.

"Yatak odası," diye mırıldandım onun ağzından.

"Sonunda."

Omuzlarım duvara değene kadar beni geriye doğru yürütüyor, sonra önümde diz çöküyor. Nefesim kesiliyor, buz mavisi gözleri gözlerime dikilirken parmakları pantolonumun düğmesini çözüyor.

“Gabe—”

“Şşş.” İpek kumaşı kalçalarımın altına doğru çekiyor, iç çamaşırımı da beraberinde götürüyor. “Sana söylemiştim. Acele etmiyorum.”

Ve öyle de yapıyor.

Önce dudakları uyluğumun iç kısmını buluyor—yumuşak öpücükler, sakalının sürtünmesi, dilinin hassas tenime sıcak baskısı. Zirveye ulaştığında zaten titriyorum, o kadar gerildim ki paramparça olabilirim.

Sonra ağzı üzerime geliyor, dili klitorisimi okşuyor ve ben tamamen düşünmeyi bırakıyorum.

Vücudumu tanıyor. Beş yıl sonra bile, etrafımızda her şey yıkıldıktan sonra bile, beni nasıl alt edeceğini tam olarak biliyor. Dilinin yavaş, yıkıcı

hareketleri. İçimde parmaklarının baskısı, tam doğru şekilde kıvrılması. Sanki tattığı en güzel şeymişim gibi tenime karşı inlemesi.

Dudaklarımda onun adı, saçlarında ise parmaklarım kenetlenmiş halde geliyor.

O durmuyor.

"Gabe," diye nefes nefese kaldım, o beni artçı sarsıntıların içinden geçirip doğrudan başka bir tırmanışa sokarken. "Yapamam."

"Yapabilirsin." Sesi bana doğru titreşiyor. "Tekrar."

İkinci orgazm birincisinden daha şiddetliydi, içimden geçen ve beni uyuşturan bir dalga gibiydi. Bacaklarım tamamen güçsüzleşti, ama o beni yakaladı, doğruldu, nefes almayı hatırlayana kadar vücuduyla beni duvara doğru bastırdı.

"Şimdi yatak odasına mı?" diye güçsüzce sordum.

"Şimdi," diye onaylıyor.

Beni oraya taşıyor—gerçekten de sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi taşıyor—ve göğsümün sızlamasına neden olacak bir incelikle yatağa yatırıyor. Sonra gömleğini çıkarıyor ve hareket ettikçe yara izlerinin derisinde dalgalanmasını izliyorum. Güzel ve acımasız.

Bana ait.

"Sıra sende," diyerek ona doğru uzandım.

Soyunmama izin veriyor. Her bir yara izini önce parmaklarımla, sonra dudaklarımla okşamama izin veriyor. Kurşun yaraları. Yanıklar. Sırtını çaprazlayan kabarık izler. Her birini öpüyorum, dokunuşum altında titrediğini hissediyorum.

"Izzy." Kendini toparlıyor. "Bella."

"Bana Izzy diyebilirsiniz." Bu sözler beni şaşırtıyor ama doğru. "Böyle olduğumuzda. Sadece ikimiz olduğumuzda."

Yüz ifadesinde bir kırılma oluyor. "Izzy."

"Evet." Onu kendime doğru çekiyorum. "Şimdi konuşmayı kes ve benimle seviş."

Evet, öyle.

Ama hızlı değil. Sert de değil. Santim santim, yıkıcı bir şekilde içime giriyor, tüm süre boyunca yüzümü izliyor, her nefes alışımı ve iniltimi sanki susuzluktan ölüyormuş gibi, ben de suymuşum gibi içine çekiyor. Tamamen içeri girdiğinde, hareketsiz kalıyor.

“Bunu özledim.” Sesi titriyor. “Seni özledim. Her gün.”

"Bana göster."

Sonra hareket ediyor—uzun, derin vuruşlar, varlığını unuttuğum yerlere değiyor. Ağzı benimkini buluyor, çıgllıklarımı yutuyor. Elleri her yerde, dokunuyor, sahipleniyor, tapıyor.

Birlikte, yavaş ve istikrarlı bir şekilde, patlamak yerine yanan bir ateş inşa ediyoruz. İçimde bir orgazmın daha yaklaştığını hissediyorum ve onun ritminin aksamasından da anladığım kadarıyla o da yaklaşıyor.

"Birlikte," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

"Her zaman." Daha derine, daha sertçe giriyor ve o benim adımı inleyerek söylerken ve beni uçurumun kenarından takip ederken ben de onun etrafında paramparça oluyorum.

Sonrasında, ter içinde kalmış ve nefes nefese birbirimize sarılmış halde uzanıyoruz. Eli kalçamda tembelce desenler çiziyor. Başım göğsünde, tam kalp atışlarının üzerinde duruyor.

"Birinci gün," diye mırıldandı.

Tenine doğru gülümsüyorum. "İlk gün."

Bu bir başlangıç. Ve şu anda, kollarını bana dolamışken ve kalbi kulağımın altında atarken, bunun yeterli olduğunu hissediyorum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Üç gün sonra, Obsidian otelinin lobisinin doğu tarafındaki küçük kafede Harper ve Anissa ile kahve içiyorum. Avrupa kafelerini andıran, sakın ve hoş bir yer. Saat henüz dört değil, yani Anissa teknik olarak hala çalışıyor ama işler yavaş ilerliyor ve o da uzaktan göz kulak olurken, stajyerin resepsiyonu yönetmesine izin veriyor.

Harper, "Gabe'in babanızın onu bulmasıyla ne kadar şanslı olduğuna hala inanamıyorum," diyor. "Bu bir mucize gibi."

Anissa başını salladı. "Sanırım öyleydi. Gabe'in kulübesinin arkasında biraz avlanmak istiyordu, bu yüzden Gabe'in sakıncası olup olmadığını sormak için o tarafa gidiyordu. Meğer Gabe epey yol kat etmiş, babam onu kulübenin yakınlarındaki ormanda bulmuş. Tam zamanında yetişmiş," dedi bana özür dileyen bir bakışla. "Cidden perişan haldeydi. Yani, yaralarını gördün, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Şey, henüz yapmadım," diyor Harper. "Ama bana onları göstermenin onu bunaltmayacağına emin olana kadar sözünüze inanacağım."

Uzanıp Anissa'nın elini tutuyorum. "Sana çok şey borçluyum," diyorum ona.

"Hayır, gerek yok. Gabe de gerek yok. O artık ailemizden biri. Üstelik, onun için gerçekten çok iyi birisin."

"Öyle mi?" Yanaklarımın zevkten pembeleştiğini hissediyorum.

"İlk başta, şey, biliyorsun işte. Gerçekten seni öldüreceğini sandım. Ama seninle tanıştıktan sonra, senin olmadığını anladım. O cani heriflerle birlikte olan o kaltak, yani."

"Sana mı anlattı? Gözlerimi nasıl taklit ettiğini mi?"

Başını salladı. "En derin yara buydu. Yani, sen. Şimdi aslında sen olmadığını bildiğine göre—yani şimdi buna inandığına göre—Sanki tüm bunlar olmadan önce nasıl biri olduğunu hayal ettiğim haline geri dönüyor. Bizimle birlikteyken..."

Ürpererek sözünü yarıda kesiyor, sonra bir yudum daha kahve alıyor.

"Bana anlatır mısın?" diye soruyorum.

Kaşlarını çattı, sonra Harper ile bana baktı. "Belki de söylememeliyim ama ikinizi de seviyor. Ve bunu bilmeniz gerekiyor. Ya... dürüst olmak gerekirse, ya yoldan çıkarsa diye."

Harper'ın gözlerine bakıyorum. "Evet," diyor. "Muhtemelen yapmalıyız."

Anissa başını salladı ama hemen konuşmadı. Bunun yerine, parmağıyla kupasının kenarını okşadı. Sonunda, "Kırık," dedi. "Yani, ikiniz de bunu biliyorsunuz, ama paramparça olmuş, paramparça olmuş bir halden bahsediyorum. Hem ruhsal hem de fiziksel olarak. Yani, ilk birkaç ay boyunca insandan çok yaralı bir haldeydi. Bedeni buydu. Geri kalanına gelince, insan olmayı bilen kısmı sanki kapanmış gibiydi."

Harper ile bakıştık ve gözlerinde dehşeti ve kalp kırıklığını görebiliyordum, eminim o da benim gözlerimde aynı şeyi görüyordu.

Anissa şöyle devam ediyor: "İlk üç hafta hiç konuşmadı. Tek kelime etmedi. Sadece boşluğa bakıyordu. Babam ateşin beynine zarar vermiş olabileceğini düşündü. Ama sonra bir gece çılgınlıklarını duydum—kabuslar görüyordu—ve içeri koştuğumda kolumu o kadar sert tuttu ki morluklar oluştu." Omuz silkerek ekliyor: "İşte o zaman anladım ki hâlâ oradaydı. Sadece... çok fazla acının altında gömülüydü."

“Gabe,” Harper’ın sesi titriyor. “Aman Tanrım.”

“Öfke daha sonra geldi. Ona bunu yapanı yakalayıp öldüreceğine dair yemin etti. Ve bu yemini eder etmez, saplantılı bir şekilde antrenman yapmaya başladı. Sanki hareket etmeyi bırakırsa karanlık onu tamamen yutacakmış gibi.”

Kahvesini bitiriyor, sonra omuz silkerek, "O böyle başa çıkıyordu," diyor. "Hâlâ da, işler kötüye gittiğinde. Dövüşmek, antrenman yapmak... onun için şiddet değil. Sanırım, içindekileri yakıp yok etmeye çalışıyor diyebiliriz."

Harper soruyor: "Hiç kimseyle konuşmadı mı? Bir terapistle mi?"

Anissa gülüyor ama gülüşünde hiç komik bir şey yok. “Gabriel Grimm'in duygularından bahsetmek mi? Lütfen. Babam denedi. Ben de denedim. Ama her seferinde kendini kapattı. Sanırım resim yapmak onun tek terapisiydi. Aspen'deki depomuzda bir sürü tuvali var. Bir süre neredeyse hiç yemek yemedi. Sadece resim yaptı. Ve günlerce konuşmadan geçirdi. Ve sonunda bir tuvali bitirdiğinde, biraz daha insancıl olurdu. Sanki oradaymış gibi.”

Bir an duraksadı, sonra bana baktı. "Senden nefret ettiğini söylese de, en çok seni resmetti."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak kahvemi yudumluyorum.

Anissa sözlerine şöyle devam ediyor: "Aslında onu son zamanlarda hiç böyle görmemiştim." Başını yana eğerek beni inceliyor. "Hâlâ berbat durumda. Ama aynı zamanda daha hafiflemiş. Sanki umudun neye benzediğini hatırlamış gibi, anlıyor musun? Ve son zamanlarda kartları da daha hafifledi. Daha az kılıç, daha çok kupa. Ve enerjisi artık o kadar düzensiz değil. Hâlâ bir karmaşa, ama iyileştirici bir karmaşa."

“Ne bulursam alırım,” dedim ona. Kahvemin son yudumunu da içtim. “Bu arada, onu görmeye gidiyorum.” İkisine de baktım. “Sen de mi geliyorsun?”

Harper başını salladı. "Ona benim için sarıl ama Elliott'la görüntülü görüşmeye girmem gerekiyor ve dürüst olmak gerekirse, ne hakkında olduğunu bile bilmiyorum. Muhtemelen Londra'dan sıkılmıştır ve arkadaşlık istiyor."

"Ben de yapamam," diyor Anissa ona baktığımda. "Resepsiyon görevim var. Ördek yavrularını henüz yalnız bırakamam."

Arkadaşlarım tarafından böylece reddedildikten sonra, Gabe'in evine giden koridora doğru ilerliyorum. Ve ilerlerken gülümsediğimi fark ediyorum. Anissa'nın bakış açısına sahip olmak güzel. Bu, onun çoktan çok uzun bir yol kat ettiğini açıkça gösteriyor.

Ama kapıdan içeri girip onu kum torbasını acımasızca döverken görünce içim burkuluyor ve daha katedilecek çok uzun bir yol olduğunu anlıyorum.

Bir anlığına öylece durdum. Beni henüz görmemişti. Çoktan kendini kaybetmişti, savaştığı iblisin içinde kaybolmuştu, yumrukları çantaya zincirin şıkırdamasına ve inlemesine neden olacak bir öfkeyle inip kalkıyordu.

Kendimi tanıtmalıyım. Boğazımı temizlemeli veya adını söylemeliyim.

Bunun yerine izliyorum.

Onda hipnotik bir şey var. Omuzlarındaki gizli güç. Her vuruşta kaslarının kasılıp gevşemesi. Ondan dalga dalga yayılan ham, ilkel enerji.

Bu, Canavar. Etrafımda kontrol altında tutmaya çalıştığı şey. İkimizi de yutacağından korktuğu karanlık.

Ve onu izlerken, Anissa'nın oldukça haklı olduğunu fark ettim. Hayatta kalma yöntemi buydu. Beş yıldır hayatta kalma yöntemi buydu. İyileşerek değil. Kabullenerek değil. Ama yumruk yumruğa, kasları acıdan kıvranana ve geriye sadece yorgunluk kalana kadar, darbe darbe içinden atarak.

"Gabe."

Başını hızla bana çevirdi ve bir an için onu gördüm: gözlerindeki vahşiliği, avcı içgüdüsünün ortaya çıkışını, sonra da onu tekrar bastırmasını.

“Bella.” Nefes nefese. “İçeri girdiğini duymadım.”

“Anlaşıyor.” Çantamı tezgâhın üzerine koydum ama ona doğru hareket etmedim. Henüz değil. “Neler oluyor?”

“Hiçbir şey.” Bir havlu alıp yüzünü sildi. Parmak boğumları kıpkırmızıydı. Pürüzlüydü. “Sadece... yakıyorum.”

"Neyi yakıyorsunuz?"

Cevap vermiyor. Sadece orada duruyor, göğsü hızla inip kalkıyor, havluyu yumruklarının arasında sıkıca tutuyor, sanki çantaya geri dönme isteğine karşı koymaya çalışıyor.

“Gabe. Benimle konuş.”

“Bunu duymak istemezsin.”

"Evet, gerçekten öyle düşünüyorum."

Çenesi kasıldı. Sonunda konuştuğunda sesi alçak, boğuktu. Sanki kelimeler derin ve karanlık bir yerden zorla çıkarılıyormuş gibiydi.

“Hiç durmuyor.” Bana değil, çantaya bakıyor. “Öfke. Korku. İçimde yaşayan o kahrolası karanlık. Uyanıyorum ve orada. Uyuyorum ve orada. Her gözümü kapattığımda, o kulübeye geri dönüyorum ve duman kokusunu alıyorum, ipleri hissediyorum ve onların kahkahalarını duyuyorum.”

Eli çantaya bir kez sertçe vurdu. "Bu lanet şey asla bitmiyor."

Kalbim paramparça oldu. "Gabe."

“İşte böyle hayatta kalıyorum.” Bir yumruk daha, sonra bir tane daha. “İşte etrafımdaki her şeyi yok etmekten böyle kendimi koruyorum. Hiçbir şey kalmayana kadar, hiçbir şey hissetmeyecek kadar yorgun düşene kadar dövüyorum.”

“Peki, işe yarıyor mu?”

Boş, kırık bir kahkaha atıyor. "Birkaç saatliğine. Belki. Sonra her şey geri geliyor."

Yavaşça ona doğru yürüyorum. Yaklaştığımda geriliyor, sanki ne yapacağından korkuyor gibi.

“Yapma.” Sesi gergin. “Şu an güvende değilim, Bella. Bunu kontrol altına almam gerek.”

"Ya da ne?"

“Yoksa tamamen aklımı kaybedebilirim.” Sonunda doğrudan gözlerime bakıyor ve gözlerinde gördüklerim nefesimi kesiyor. Öfke değil. Çaresizlik. Kendi karanlığında boğulan ve beni de beraberinde sürükleyeceğinden korkan bir adamın bakışı. “Sana zarar vermek istemiyorum.”

“Yapamazsın.”

“Bunu bilmiyorsun. Bu haldeyken neler yapabileceğimi bilmiyorsun.”

"Öyleyse bana göster."

Çok hareketsiz duruyor.

"Beni kullan," diyorum sessizce. "Çantayı değil. Beni kullan."

"Bu akıl almaz bir şey."

“Öyle mi?” Yaklaştım, teninden yayılan sıcaklığı hissedebilecek kadar yaklaştım. “Onu yakıp yok etmen mi gerekiyor? İçime işle. Kontrolü kaybetmen mi gerekiyor? Benimle birlikte kaybet.” Ellerimi uzatıp yüzünü avuçlarıma içine aldım ve gözlerime bakmaya zorladım. “Karanlığından korkmuyorum, Gabriel. Canavardan korkmuyorum. Bu yüzden beni ondan korumaya çalışmayı bırak ve sadece kendini bırak.”

"Sana zarar verebilirim." Bu sözler neredeyse fısıltıdan ibaret.

“Yapamazsın.”

"Bunu bilemezsin."

“Yapabilirim. Seni tanıyorum.” Gözlerime sabit ve emin bir şekilde bakıyorum ve o anda bunun bir oyun olmadığını anlıyorum. Belki korkmalıyım, ama korkmuyorum. Neye ihtiyacı varsa, benden alabilir—bundan eminim. Dahası, bana zarar vermeden alabileceğinden de eminim.

Elini tutuyorum. “Sana güveniyorum. Seni tanıyorum,” diye tekrarlıyorum. “Benden nefret ettiğin zamanlarda bile beni gerçekten yok edemediğini biliyorum. Beni ışığa uzanırken resmeden adamın o ışığı asla

söndürmeyeceğini biliyorum. Canavarın senden ayrı olmadığını, senin bir parçan olduğunu biliyorum. Ve seni her yönüyle seviyorum.”

Alnımı onun alnına yasladım, kollarımı beline doladım. "Öyleyse artık direnmeyi bırak," dedim. "Kendinle savaşmayı bırak. Sadece benimle ol. Tüm benliğinle. Korktuğun yanlarınla bile."

Sonsuz bir an için hiçbir şey olmaz. Sadece hırıltılı ve kesik kesik nefes alır, tüm vücudu kendini tutma çabasıyla titrer.

Sonra içindeki bir şey kırılıyor, tıpkı yıllarca süren baskıdan sonra bir barajın nihayet yıkılması gibi.

Dudakları benimkine çarpıyor ve bunda nazık hiçbir şey yok. Dişler, dil ve ham, umutsuz bir açlık bu; seks için değil, kurtuluş için. Bağışlanma için. Onun kırık parçalarını tutacak ve geri adım atmayacak birine duyulan ihtiyaç.

Hiç tereddüt etmem.

Omuzlarından tutup onu kendime doğru çekiyorum, onun yoğunluğuna kendi yoğunluğumla karşılık veriyorum. Elleri kıyafetlerimi yırtmaya başladığında ona yardım ediyorum. Beni kaldırıp duvara yasladığında, bacaklarımı etrafına sarıp sıkıca tutunuyorum.

"Bana durmamı söyle," diye hıçkırdı boğazıma doğru, sesi titreyerek. "Bana bunun çok fazla olduğunu söyle."

“Durma. Sakın durma.”

Örgü eteğimi aşağı çekiyor, sonra külotumu kenara itip tek bir sert hamleyle içime giriyor. Acıdan değil, bunun ezici doğruluğundan dolayı çığlık atıyorum. İhtiyacı olan şey bu. İkimizin de ihtiyacı olan şey. Dikkatli bir sevişme değil, bu ham, ilkel sahiplenme.

Sanki içine cin girmiş gibi hareket ediyor, her hamlesinde beni duvara yaslayan bir güçle üzerime doğru geliyor. Ve ben buna katlanıyorum. Hepsini kabul ediyorum. Onun öfkesini, korkusunu ve beş yıllık karanlığını alıp kendi karanlığımla karşılıyorum.

"Daha sert," diye fısıldadım kulağına. "Hepsini ver bana."

Derinlerden kopmuş bir iniltiyle iniliyor ve itaat ediyor. Bir eli saçlarımı kavırıyor, diğer eli ise kalçamı morartacak kadar sertçe sıkıyor. Haz ve acı, aşkın bir şeye dönüşüyor.

“Izzy.” Benim adım bir dua gibi. “Tanrım, Izzy.”

"Seni tutuyorum," diye fısıldıyorum, bedenim boşalmaya doğru hızla ilerlerken bile. "Seni tutuyorum. Bırak gitsin."

Evet, öyle.

Onun kendini tutmayı bıraktığı anı hissediyorum. Canavarı kontrol etme çabasından vazgeçip, fırtınayı atlatmam için bana güvenerek tamamen ona teslim olduğu anı.

Birlikte paramparça oluyoruz.

Orgazm beni paramparça ediyor ve o benim adımı haykırırken ben de onun adını haykırıyorum; öfkesini, kederini, karanlığını, her şeyini içime boşaltırken tüm vücudu titriyor.

Uzun süre orada, duvara yaslanmış, nefes nefese kaldık. Yüzü boynuma gömülüydü. Omuzları titriyordu.

Ağladığını anlamam biraz zaman aldı.

“Hey.” Saçlarını, sırtını, ulaşabildiğim her yerini okşadım. “Hey. Buradayım. Yanındayım.”

“Özür dilerim.” Sesi boğuk, kırık dökük. “Çok özür dilerim. Her şey için. Her şey için.”

“Şşş.” Yüzünü yukarı kaldırıp bana bakmasını sağladım. Gözleri kızarmış, yaşlı ve yıkılmış haldeydi. “Özür dilemene gerek yok. Bunun için de, hiçbir şey için de.”

"Sana zarar verebilirdim."

“Ama yapmadın.” Alnını, yanaklarını, gözyaşlarının tuzlu izlerini öpüyorum. “Yapmadın. Ve yapmayacaksın. Çünkü canavar senden ayrı değil, Gabe. Serbest kalmayı bekleyen bir canavar değil. Sadece sensin. Hayatta kalmayı öğrenmiş olan parçaların. Ve ben o parçaları da seviyorum.”

Bana sanki ona çok kıymetli bir şey vermişim gibi bakıyor. Elinde tutmayı hiç beklemediği bir şey.

Sonra beni öpüyor. Az önce yaptıklarımızın ardından yumuşak ve yürek burkan bir şefkatle. Ve gözyaşlarının, rahatlamaşının ve umut gibi gelen bir şeyin tadını alıyorum.

Banyoya vardığımızda, sonunda titremesi durmuş olan elleriyle ikimizi de temizledi.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce. "Gerçekten mi?"

"Ben mükemmelim. Bu inanılmaz derecede ateşliydi ve ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şeydi." Elini tuttum, sonra da çatlak parmak boğumlarına bir öpücük kondurdum. "Artık yalnız savaşmak zorunda değilsin. Ben yanıdayım. Her zaman yanında olacağım."

Yüzünde bir sakinlik ifadesi belirdi. Sanki o yanan kulübeden sürünerek çıktığından beri taşıdığı bir yük nihayet hafiflemeye başlamıştı.

Beni yatağa götürüyor ve kollarının arasında uzanıp uykuya dalarken, onun ölümden döndüğünden beri ilk defa gerçekten, tamamen başaracağımıza inanmaya başlıyorum.

Kahvemi yudumlarken telefonunun tezgahın üzerinde titrediğini hissettim ve ekranda gördüğü mesajı okuduğunda adeta donup kaldı. Telefonu kapı, hızlı arama tuşuna bastı ve "Emin misin? Hayır, henüz bir şey yapma. Orada olmak istiyorum." dedi.

Elimdeki kupayı yere bıraktım. "Bu nedir?"

Gabriel, yüzünde inanmazlık ve daha karanlık bir duygu karışımıyla telefonu kapatıyor. Açlıkla öfkenin birleştiği bir duygu gibi. "Aspen'den gelen adamlardan birini bulmuşlar. Carl Dekker."

Kalbim tekliyor. "Dekker öldü. Müfettişlerim onu yıllar önce neredeyse yakalamıştı. Sonra, sizinle bir ilgisi olduğunu doğrulayamadan ortadan

kayboldu ve sonra da öldü."

Gabe'in ağzı büküldü. "Görünüşe göre yapışmadı."

Gabe çoktan harekete geçti. "İki hafta önce Reno'da yakalandı. Barda kavga etmiş. Parmak izlerini kontrol ettik ve eşleşme çıktı. Sanırım dikkatsiz davranmış," diye ekliyor Gabe ceketini giyerken. "Polis adamları onu dün gece yakaladı. Şehrin dışında tutuluyor."

"Peki, birlikte çalıştığı kişi kimdi? Webb mi?"

"Hâlâ peşinde. Ama eminim Dekker nerede olduğunu biliyordur." Yüz ifadesi kararıyor ve bana kahvaltı hazırlayan adamdan daha sert, daha tehlikeli birine dönüşümünü izliyorum.

"Ben de seninle geliyorum."

"Sen ne biçim birisin ki?"

"Bu oyunu oynamayın." Sözlerim yavaş ve ölçülüydü. "Bu adamları aramak için yıllarımı harcadım. Dedektifleri tuttum, ipuçlarını takip ettim, çıkmaz sokaklara girdim. Şimdi beni devre dışı bırakamazsınız."

"Bu hiç de hoş olmayacak."

"Ve sadece iri yarı, güçlü bir adam olduğun için bebek bakıcılığı yapmaya hakkın yok." Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu bana bakmaya zorluyorum. "Bu adamlar sana işkence etti. Seni benden çaldılar. Lanet olsun, bazı cevaplar almayı hak ediyorum. Ve, kahretsin, umarım hoş bir şey olmaz. Lanet olsun, en ön sırada oturmak istiyorum."

Yüzüne bakıyorum. Direnç tamamen kaybolmuyor, ancak kenarları yumuşuyor.

"Bu tehlikeli."

"Öyle mi? Peki, tahmin et bakalım. Seni sevmek de öyle, ama ben tam buradayım. Gidiyorum," diyorum tekrar. "Sadece tamam de."

Bir an geçiyor. Sonra bir an daha. Ve tam da aramızda ciddi bir tartışma çıkacağını düşündüğüm anda, başını sallıyor. "Tamam. Bunu birlikte yapacağız."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yolculuk yaklaşık bir saat sürüyor.

Gabriel direksiyon başında sessiz, çenesi sıkı, gözleri yola sabitlenmiş. Şehrin yerini endüstriyel yayılmaya, ardından da bomboş alanlara—depolar, terk edilmiş arsalara, insanların bulunmak istemediklerinde gittikleri türden yerlere—bırakmasını izliyorum.

"Leo onu ne zamandır yanında tutuyor?" diye soruyorum sonunda.

"Dün gecedен beri."

"Konuştu mu?"

"Henüz değil." Gabriel direksiyon simidinde ellerini büküyor. "Leo'nun adamları onu yumuşattılar ama beni bekliyorlar."

Onu yumuşattım. Midem bulanıyor, ama içimdeki daha karanlık, daha öfkeli bir ses de bunun iyi olduğunu düşünüyor.

"Ne yapacaksın?" diye soruyorum.

Hemen cevap vermiyor. Cevap verdiğiinde ise sesi duygusuz, ifadesiz. "Ne gerekiyorsa."

Dehşete kapılmam gerekirdi ama gördüğüm tek şey sevdiğim adamın vücudundaki kurşun izleri, yanıklar ve yaralar. Aklımdan geçen tek şey ölümden ne kadar kıl payı kurtulduğu. Ve sevdiğim adamı mahveden yalanlar.

"Güzel," diyorum sessizce.

Gabriell'in başı aniden döndü, kaşları çatıldı.

“Bella.”

“Ben senin geride bıraktığın kız değilim.” Kelimeler, niyetimden daha sert çıktı ağzımdan. “Beş yıl insanı değiştirir. Yas da öyle. Sevdiğin adam tarafından cinayetle suçlanmak da öyle.”

Ardından gelen sessizlik, söylemediğimiz her şeyle doludur.

“Biliyorum,” diyor Gabriel sonunda. “Senin de artık keskin kenarların var.” Sesi alçalıyor. “Onları oraya koyduğuma nefret ediyorum.”

“Sen yapmadın. Hayat yaptı. Babam yaptı. Az sonra göreceğimiz adamlar da yaptı.” Ön camdan ilerideki boş yola bakıyorum. “Sadece bir süreliğine işleri daha da kötüleştirdin.”

Bu bir günah bağışlaması değil. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama en azından dürüst bir açıklama.

Gabriel konsolun üzerinden uzanıp elimi tuttu. Bir an sonra, ben de parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim.

Şimdilik bu kadar yeter.

Olay yeri, şehrin dışındaki bir depo; sıradan, endüstriyel, her şey olabilecek ya da hiçbir şey olmayabilecek türden bir yer. Leo, kollarını kavuşturmuş, siyah bir sedanın kenarına yaslanmış, dışarıda bekliyor.

Arabayla yaklaştığımızda doğruluyor, gözleri benden Gabriel'e kayıyor. “Onu sen getirdin.”

“İsteddiğini elde etme konusunda çok başarılı, hevesli biri.”

Emin değilim ama sanırım Leo neredeyse sırtıttı. Bana dönüp bakarak, “Bu tipleri tanırım,” dedi. “Ve sen bunu hak ettin.”

Gabriel, “Dekker nasıl?” diye soruyor.

“Korkmuş. Kızgın. Henüz konuşmuyor.” Leo arabadan inip depo girişine doğru yöneldi. “Ama konuşacak.”

İçeri girdiğimizde, depo beklediğim gibiydi; geniş beton zeminler, açıkta kalan kirişler. Temelde, endüstriyel bir iskelet. Leo bizi koridorlardan oluşan bir labirentten geçirerek arka taraftaki bir odaya götürüyor. Kapı kapalı ve dışarıda bir bekçi bekliyor. En azından bekçi olduğunu varsayıyorum çünkü kılıfında bir silahı var.

Leo, "Ruby de onunla birlikte içeride," diyor. "İnsanları iyi anlıyor. Onun çökmeye çok yakın olduğunu söylüyor."

Ruby ve Leo'nun işinin gizli operasyonlar havası taşıdığını bilmeme rağmen, Ruby'nin muhtemelen sandalyeye bağlı bir adamdan bilgi almak amacıyla orada bulunması yine de biraz şok edici.

Gabriell'in eli belimin alt kısmını buluyor; bu, beni sakinleştirmek için yapılmış bir dokunuş, ama emin değilim, belki de onu sakinleştirmek için?

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Hayır. Kesinlikle değil. "Elbette," diyorum.

Leo kapıyı açıyor ve üçümüz içeri giriyoruz.

Oda, bir mafya filminden fırlamış gibiydi. Küçük, penceresiz, tek bir ampulle aydınlatılmıştı. Ortada bir sandalye vardı ve içinde bir kaşından yara izi geçen, bilekleri sandalyenin kollarına kelepçelenmiş bir adam oturuyordu. Ayrıca kan içinde ve morarmış, bir gözü neredeyse tamamen şişmişti.

Ruby köşede, kollarını kavuşturmuş, soğuk bir sabır ifadesiyle onu izliyor.

Adam—sanırım Dekker—yukarı bakıyor, başını yavaşça çevirerek hepimizi süzüyor, sonra da Gabe'e bakmak için geri dönüyor.

Alaycı bir ses çıkarıyor ve yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor. Korku, diye düşünüyorum. Ama bunu neşe gibi gizlemeye çalışıyor.

"Ceset için oldukça iyi görünüyorsun."

Gabe cevap vermiyor. Sadece yavaşça, her adımı bilinçli bir şekilde sandalyeye doğru yürüyor. Avcı gibi.

Gabriel sessizce, "Kim olduğumu biliyorsun," diyor. "Bu da neden burada olduğunu bildiğin anlamına geliyor."

Dekker beton zemine kan tükürdü. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Beni üç kez vurdun ve yanmaya terk ettin." Gabriel'in sesi neredeyse günlük konuşma gibiydi. "Sevdiğim kadının bana ihanet ettiğine inanarak ölmemi sağladın." Eğilip yüzünü Dekker'ın yüzüne yaklaştırdı. "Her saniyesini hatırlıyorum. Sen de hatırlıyor musun?"

Dekker'in yüzünde bir şey beliriyor. Suçluluk değil—sanırım onun gibi adamlar suçluluk duygusu bile hissetmiyor. Ama tanıma. Belki de korku.

"Hayatta kaldın," diyor Dekker. "Tebrikler. Çoğu kişi hayatta kalamaz."

"Sizi kim işe aldı?"

Sessizlik. Gabriel doğrulur, sonra Leo'ya bakar ve aralarında sözsüz bir iletişim geçtiğini görürüm.

Gabriel arkasını dönmeden, "Isabella," diyor. "Dışarı çıkmalısın."

Haklı. İçimdeki her medeni içgüdü, o kapıdan çıkıp gitmem, eskiden olduğum kişiden bir parça da olsa korumam için bana bağırıyor.

Bunun yerine, bir adım öne çıkıyorum. Gabriel'i geçiyorum. Ta ki hayatımın aşkını öldürmeye çalışan adamın tam karşısına gelene kadar.

"Müfettişlerim sizi üç yıl önce buldu," diyorum, sesim hissettiğimden daha sakin. "Onlardan kaçmak için ölümünüzü taklit ettiniz. Neden?"

Dekker'ın keskin bakışları bana kayıyor. Tasarım kıyafetlerimi, bakımlı tırnaklarımı inceliyor. Muhtemelen beni tanımladığını düşündüğü o yumuşak, kızsı şeyleri.

"Hanımefendi, neyden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Çok özür dilerim," dedim tatlı bir sesle. "Kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Isabella Hart." Yüzünü dikkatlice izledim. "Sterling Hart'ın kızı."

İşte orada.

Bir anlık parıltı. Belki şaşkınlık, belki de hesaplama.

"Babamı tanıyorsunuz."

"Adını hiç duymadım."

“Yalancı.” Kelime keskin, acımasız bir şekilde ağzından dökülüyor. “Gabe'e benim adıma işkence ettin, seni şerefsiz. Hart kaltak. Öyle dememiş miydin?”

Dekker'in yüz ifadesi kapandı. Ama bunun bir önemi yok. Ben bildiğimi biliyorum.

“Babam seni işe aldı.” Artık bu bir soru değil. “Seni sevdiğim adama işkence etmen ve Gabriel'in benim sorumlu olduğuma inanmasını sağlayan için işe aldı.”

"Sana söyledim. Ne saçmaladığınızı anlamıyorum."

Ona daha da yaklaştım, o kadar ki iğrenç nefesini koklayabildim. "Öyleyse şunu çok açık bir şekilde ifade edeyim. Arkamda duran adam, ona anlattıklarınız yüzünden beş yıl boyunca benden intikam almayı planladı. Beş yıl boyunca ona ihanet ettiğime inandı. Beş yıl boyunca ikimiz de cehennemdeydik."

Sesim buz gibi bir tona büründü. Neredeyse tanıyamadığım bir tona.

"Ya seni kimin işe aldığını söyleyeceksin, ya da bu odadan çıkıp onun istediğini yapmasına izin vereceğim. İnan bana, ona yaptıklarından sonra tek bir gece bile uyuyamayacağım."

Sessizlik.

Sonra, Dekker yavaşça gülmeye başlar. Islak, hırıltılı bir ses, öksürükle sona erer.

“Lanet olsun,” diye hırıltılı bir sesle söyledi. “Hart’ın küçük prensesinin de dişleri varmış meğer.” Bana bakmadan Gabriel’e baktı. “İyi birini seçmişsin, zengin çocuk. O güzelliğinin altında buz gibi soğuk.”

"Son şans," diyor Gabriel yanıma gelerek. "Seni kim işe aldı?"

Dekker'in kahkahası dindi. İkimize de baktı ve yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. Belki de kabullenme. Neden olmasın ki? Seçeneklerinin tükendiğini biliyor olmalı.

“Cevap mı istiyorsun?” Sandalyeye yaslandı. “Pekala. Ama duyacakların hoşuna gitmeyecek.”

"Bizi deneyin," diyorum.

Dekker'ın gülümsemesi kanlı. Kırık. "Haklısın Prenses. Babam bizi işe aldı. Hem de en yüksek ücreti ödedi."

Bunu bekliyor olsam da, teyidi duymak adeta bir yumruk yemiş gibi hissettirdi. Babam. Kendi babam, sevdiğim adamı işkence edip öldürmeleri için adamlar tutmuş.

"Neden?" Gabriel'in sesi gergindi. Zorlukla kontrol altındaydı. "Hart ne istedi?"

"Nereden bileyim ki?" Dekker, sanki hava durumu hakkında konuşuyormuşuz gibi omuz silkti. "Ben sadece işe alınmış bir elemandım."

"Bundan daha iyisini yapmalısın," diyor Gabriel. "Eğer hayatına değer veriyorsan tabii."

"Hey, Allah şahit. O herifi korumak için ne gibi bir sebebim var ki? Sanki beni oturtup bana uyku öncesi masal anlatmış gibi. Ama tamam," diye ekliyor Gabe bir adım daha yaklaşıırken. "Belki bazı bilgiler sana yardımcı olabilir."

"Ne gibi ufak tefek bilgiler?" diye soruyorum.

"Elias Grimm ile büyük bir anlaşma yapıyormuş. Yaşlı adamın dikkatini dağıtmak, performansını düşürmek istiyormuş." Kanlı dişlerini göstererek sırttı. "Altın çocuğu öldürmek bunun için iyi bir yol gibi görünüyordu."

Gabriel yanımda kaskatı kesildi. Ondan dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

"Belki de doğru," diyorum, sesimi titrememeye çalışarak. "Ama hepsi bu değil. Eğer sadece iş olsaydı, onu öldürürdünüz. Ama öldürmediniz. Hakkımda yalanlar uydurdunuz. Ölmeden önce benden nefret etmesini sağlayacak şeyler. Neden?"

"Babam o piç kurusunun küçük prensesi için yeterince iyi olmadığını söyledi. Senin bunu göremeyecek kadar aptal olduğunu düşündü."

Islak ve çirkin bir sesle tekrar gülüyor. "Oğlunuzun aklına gelebilecek son şeyin onun ölmesini istediğiniz, ondan kurtulduğunuza sevindiğiniz

düşüncesi olmasını istemedim. Dürüst olmak gerekirse, bunun çok iğrenç olduğunu düşündüm. Bunu yapmak istemedim, biliyor musunuz? Ama onun pazarlık etme şekli banka hesabımı çok sevindirdi."

Gözlerimi kaçırmak zorundayım. Kendi babam. Onun iğrenç biri olduğunu hep biliyordum. Şimdi ise bu iğrençliğin ne kadar derinlere indiğini görmeye başlıyorum.

Dekker başını yana eğdi, beni bir tür eğlenceyle süzdü. "Şunu söylemeliyim Prenses, baban tam bir bela. O Grimm piçleri hakkında çok kibirli konuşuyor ama benim gibi adamlara pis işlerini yaptırmak için para ödemekten hiç çekinmiyor."

Cevap vermiyorum ama ironi konusunda haklı.

"Webb nerede?" diye soruyor Gabriel. Sesi buz gibi. Öfkeden daha çok korkutan bir şekilde kontrollü. "Partnerin. O nerede?"

"Webb'in Carson City dışında bir yeri var. Adresini vereceğim." Dekker öne eğildi. "Ama karşılığında bir şey istiyorum."

Leo arkamızdan, "Pazarlık yapacak durumda değilsiniz," diyor.

"Belki de değil. Ama Webb'in adresinden daha fazla bilgi edindim." Dekker'in keskin gözleri parlıyor. "İsimler, tarihler, küçük kızın babasının yaptırdığı diğer işlerin detayları var. Gerçekten iğrenç şeyler. Sterling Hart'ı hayatının geri kalanını sefil bir şekilde hapse attıracak türden şeyler."

Gabriel'e bakıyorum ve onun da bunun farkında olduğundan eminim. Babamın suçları, Gabriel'e ve bana yaptıklarının çok ötesine uzanıyor.

"Konuş," diyor Gabriel. "Bize her şeyi anlat. Ve belki de—belki de—buradan sağ çıkarsın."

Dekker o kanlı gülümsemesiyle gülümsedi. "Şimdi müzakereye başlıyoruz."

Bir saat sonra, Webb'in adresini, midemi bulandıran babamın suçlarının listesini ve bir planın başlangıcını alarak o odadan çıktık. Leo ve Ruby, FBI'daki irtibat görevlilerinin o iğrenç herifi götürmek için bir ekip göndermesini bekleyerek geride kaldılar.

Arabaya doğru sessizce yürüyoruz ve Gabe'i zorlamıyorum. Onun da benim kadar düşünecek şeyi olduğunu düşünüyorum. Sadece Sterling Hart'ın işkence emrini verdiğini doğrulamak değil, aynı zamanda bunun nedenini de. Bu acımasızlığın sıradanlığı. Babamın sadece Gabriel'in hayatını değil, bilincinin son anlarını da yok etmek istemesi.

Birkaç saniye sonra elini uzattım. Elime izin verdi ama parmakları benimkileri kavramadı.

“Gabe.”

Yürümeyi bırakıyor. Bana doğru dönüyor. Ve yüzündeki paramparça ifade kalbimi paramparça ediyor.

"Benimle konuş," diye fısıldadım, boğazımda biriken gözyaşlarını bastırmaya çalışarak.

"Bunu benim yüzümden yaptı," diyor sesi kısık ve bitkin. "Çünkü seni seviyordum. Çünkü sana layık değildim." Gülüşü acı ve boş.

"Babam bir canavar." Ona daha da yaklaşıyorum. "Değerlilik hakkında ne düşündüğünün hiçbir anlamı yok. Hiçten de az."

"Ama haklı, değil mi?" Gabriel'in sesi titriyor. "Beş yıl boyunca bana ihanet ettiğine inandım. Seni yok etmek için geri döndüm." Elini elimden çekip saçlarını karıştırıyor. "Ondan ne farkım var ki?"

"Çünkü babam seni tanımaya hiç zahmet etmedi. Elias Grimm'in oğlunu—bir isim, bir tehdit—gördü ve senin düşman olduğuna karar verdi. Seni hiç görmedi."

Alaycı bir ses çıkarıp tekrar yürümeye başladı. Kolundan tutup onu durdurdum. "Lanet olsun, beni dinle. Onun sana anlattığı yalana inandın. Ama elinde kanıt vardı. Berbat, sahte ve korkunçtu, ama elle tutulur bir şeydi. Babam seni kandırdı. Bu, onunla kıyaslanamaz bile."

Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek de yok. Yüzündeki acı her şeyi anlatıyor.

"Kahretsin, Gabe." Yüzünü tutup gözlerime bakmaya zorluyorum. "Anlamıyor musun? Gerçeği gördüğünde bana inanmayı seçtin. Ve şimdi

burada duruyorsun, ikimize de yapılanlar için acı çekiyorsun.”

“Onu öldürmek istiyorum.” Sözler ham, derinlerden kopmuş. “Baban. Benim çektiğim acıyı onun da çekmesini istiyorum.”

“Biliyorum.” Alnımı onun alnına dayıyorum. “Biliyorum. Ve onunla ne yapacağımızı birlikte bulacağız. Ama böyle değil. Ruhun kanarken değil.”

Gabriell'in nefesi titreyerek dışarı çıktı. Uzun bir süre öylece durduk; alınlarımız birbirine değiyordu, birlikte nefes alıyorduk, iki kırık insan nasıl bütünleşebileceğimizi anlamaya çalışıyorduk.

"Gün geçtikçe," diye fısıldadı sonunda.

"Gün geçtikçe."

Yolumuzu ayırdığımızda, Leo arabanın yanında bizi bekliyordu, bize yer açmıştı ama belli ki hareket etmeye de hazırды.

"Webb mi?" diye soruyor Gabriel.

“Ruby bizim ekibimizle koordinasyon sağlıyor. Kırk sekiz saat içinde onu yanımızda bulunduracağız.”

Gabriel başını salladı. Sonra bana baktı—gerçekten baktı, her şey ters gitmeden önceki gibi.

"Hadi eve gidelim," diyor.

Ev. Şehrin altındaki yeraltı dairesi. Küllerden bir şeyler yeniden inşa etmeye çalıştığımız yer.

Elini tutuyorum. Ve bu sefer, parmakları benimkileri kavırıyor.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Dekker tedavisi sonrası ilk birkaç gün neredeyse normal geçer.

Kolay bir ritim yakaladık—sabahları Gabe'in dairesinde, kahve ve sohbet eşliğinde, ardından galeri veya kumarhaneye ilgilenmek için Monarch'a aceleyle gidiyorum. Ona benimle gelmesini, arka odaya kapanıp resim yapmasını söyledim. Ama o sadece başını sallayıp hazır olmadığını söylüyor.

Zorlamam.

Onu benim süitime taşımak daha kolay olurdu ama bu da babamla arasını bozabilir ve ikimiz de bunu istemiyoruz. Sterling Hart'ı tamamen ortadan kaldıracak yeterli kanıtımız olana kadar bunu yapmayacağız.

Ve böylece günlerimizi ayrı ayrı geçiriyoruz.

Chris galeriyi sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyor, bu yüzden o konuyu büyük ölçüde halledebilirim. Ama kumarhanedeki sorunları çözmek ve babamın aramalarından kaçmak arasında inanılmaz derecede meşgulüm. En azından Gabriel Kumar Komisyonu şikayetlerini geri çekti. Bu benim için bir savaş daha az demek. Ayrıca, beni yok etme girişiminden vazgeçtiğinin de kanıtı.

Kanıtı hâlâ ihtiyacım yok aslında.

O da çok meşgul. Leo ile birlikte Webb'in izini sürüyor, davayı oluşturuyor. Babamı deyim yerindeyse hapisane duvarına çivilemek için

bulabildikleri her şeyi yapıyorlar.

Akşamları ise...

Akşamlar bizimdir.

Birlikte yemek pişiriyoruz. Sohbet ediyoruz. Ve kaçınılmaz olarak bedenlerimiz onun koltuğunda ya da o küçücük yatak odasında birbirine dolanmış halde buluyoruz kendimizi ve en azından birkaç saatliğine, sanki yeniden bizmişiz gibi hissediyoruz.

Neredeyse.

Çünkü bir şeyler değişti. Dekker'den beri. Gabriel'in, bir adamdan gerçeği nasıl zorla çıkardığımı izlediğimi gördüğünden beri. Ona yapılanlarla ve karşılık olarak neler yapabileceğiyle yüzleştikten beri.

Sonunda bana güvenmeye başlayan canavar, tekrar kafesine geri döndü.

Gabe bana öyle dokunuyor ki, sanki kırılabilirmişim gibi. Sanki paramparça olabilirmişim gibi. Sanki tek bir yanlış hareket, yeniden inşa ettiğimiz her şeyi alt üst edebilirmiş gibi.

Ama hayır, tam olarak öyle değil. Bana, dev birinin küçük bir kuşu tutarken, yanlışlıkla ezerek öldüreceğinden korktuğu gibi dokunuyor. Ve bunu yapabilecek kapasitede olduğunu da biliyor.

Kendime onun nazik davranmaya ihtiyacı olduğunu söylüyorum. Sonuçta, ikimiz de öyle düşünüyoruz.

Ama bana naziklik gerekmiyor. Hatta naziklik istemiyorum bile.

Benim istediğim o. Gerçek Gabe. Beni duvara yaslayıp adım kutsal bir şeymiş gibi hırlayan adam. Canavar olan, tövbe eden değil.

Ama aramızdaki gerilim her yükseldiğinde, onun geri çekildiğini, yavaşladığını, kendini kontrol ettiğini hissediyorum. Sanki kendini bırakırsa, Dekker'ın dehşet dolu gözlerinde yansıyan canavar olduğunu kanıtlayacağından korkuyor.

Kendini cezalandırıyor.

Bunu anlamam biraz zaman aldı, ama artık anlıyorum, inkar edilemez. Dikkatli dokunuşlar, bastırılmış tutku—bu şefkat değil. Bu bir kefarettir.

Ama ben onun suçluluk duygusunu istemiyorum. Onun ateşini istiyorum.

Bana kendi şeytanları yerine onu kullanmamı söyleyen adamı istiyorum. Bana tüm benliğini –karanlığını ve aydınlığını– gösteren ve yine de onu seveceğime güvenen adamı istiyorum.

O adam hâlâ içeride. Biliyorum. Ama Dekker onu tekrar yer altına sürükledi ve ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden bekliyorum. Ona alan veriyorum. Bedenim daha fazlasını istese bile, tempoyu onun belirlemesine izin veriyorum.

Çünkü onu şimdi zorlamak durumu daha da kötüleştirirdi. Sadece çok kırık, çok tehlikeli, çok fazla olduğu korkusunu doğrulardı.

Ve onun daha da içine kapanmasına sebep olmak istemiyorum.

Her gün kendime hatırlatıyorum. Birbirimize bunu söz vermiştik.

Gün geçtikçe.

Umarım o da bunu hatırlar.

Kabus o gece gelir.

Çığlık sesleriyle uyandım.

Benim değil. Onun.

Gabe yanımda, çarşaflara dolanmış halde kıvranıyor, yüzü saf bir acı ifadesiyle buruşmuş. Ondan çıkan sesler kelimeler değil, sadece dehşet ve acının ham, hayvansı sesleri.

“Gabriel.” Doğrulup ona doğru uzandım. “Gabriel, uyan. Bu bir rüya. Güvendesin. Sen—”

Eli hızla uzanıp bileğimi demir gibi bir kavrayışla yakaladı. Kurtulmaya fırsat bulamadan yuvarlanıp beni altına aldı, diğer eliyle de boğazımı sıktı.

Nefesim kesiliyor ama hava alamıyorum. Soluk alamıyorum.

Soğuk, sert bir panik beni sarıyor. Bağırmaya, ona ulaşmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Eli boğazımı sıkan, ezen, öldüren bir mengene gibi; parmaklarını tırmalıyorum ama kıpırdamıyorlar, hatta kıpırdamıyorlar bile. Ciğerlerim yanıyor. Göğsüm kabarıyor ama hiçbir şey geçmiyor.

Gözleri açık. Tam bana bakıyor. Ama beni görmüyor.

Adını söylemeye çalışıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor. Sadece ıslak, havasız bir hırıltı. Görüş alanımın kenarlarında siyah noktalar belirliyor.

Öleceğim.

Düşünce açık. Sakin.

Bedenim onun altında çırpınırken, ağırlığı beni yere sabitlerken ve eli sıkılaştırırken, o sessizlik dehşet vericiydi.

Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, nefes alamıyorum.

Vücudum gevşiyor. Bu bir seçim değil. Bir karar değil. Sadece—savaşmayı bırakıyorum. Bedenim gevşiyor. Zihnim bulanıklaşıyor.

Onun altında cansızca yatıyorum. "Gabriel." Bu benim sesim. Bir şekilde, bu benim sesim.

Gözlerinde bir şey parıldıyor. Kabusun pençesinde bir çatlak belirliyor.

"Izzy." Dudaklarında adım, kafası karışmış. Kaybolmuş. "Izzy, ben—"

Bakışları berraklaşıyor. Yüzüme odaklanıyor. Boğazımı saran eline.

Yüzündeki dehşet ifadesi, boğulma hissinden daha kötü.

Sanki onu yakmışım gibi beni bırakıyor, yataktan geriye doğru sendeliyor ve duvara o kadar sert çarpıyor ki bir tablo yerinden oynuyor. Tablo yere düşüyor ama ikimiz de ona bakmıyoruz.

"Hayır." Bu kelime neredeyse insani değil. "Hayır, hayır, hayır."

Derin bir nefes alarak doğruldum, bir elim boğazımdaydı. Morlukların oluşmaya başladığını şimdiden hissedebiliyordum.

"Gabe."

“Yapma.” Elini kaldırarak beni uzaklaştırmaya çalıştı. Bütün vücudu titriyordu. “Bana yaklaşma.”

“Kâbus gibiydi. Ne yaptığınızı bilmiyordunuz.”

“Seni öldürebilirdim.” Sesi titriyor. “Bunu anlıyor musun? Ellerimi boğazına dolamıştım, sıkıyordum ve senin olduğunu bile bilmiyordum.”

Ağlayarak bir ses çıkarıyor, sonra ellerinin topuklarını gözlerine bastırıyor. “Onlardan biri olduğunu sandım. Karşı koyduğumu sandım.”

Yatakta kalıyorum, ona alan tanıyorum, her ne kadar içgüdülerim ona gitmemi haykırırsa da. “Ama durdun. Beni duydun ve durdun.”

“Bu seferlik.” Korkunç, boş bir kahkaha attı. “Ya bir dahaki sefere? Ya yeterince hızlı uyanamadığım zaman?”

“Gabe. İyiyim.”

“İşte bu yüzden spor salonuna gidiyorum. Ayakta duramayacak hale gelene kadar, vücudumdaki her kas çığlık atana kadar mücadele ediyorum. Çünkü yeterince yorgun düşersem, yeterince bitkin düşersem, rüya görmeden uyuyabilirim. Bana, yatağa, aramızdaki boşluğa işaret ediyor. “Bunun olmadan.”

Boğazıma dokunuyorum ve istemesem de oradaki hassasiyetten dolayı irkiliyorum.

Gabriel bunu görür ve yüzü buruşur.

“İçimde bir şeyleri kırdılar, Izzy.” Sesi boğuk, kazınmış ve boş. “O kulübeden yanlış bir şekilde çıktım. Şimdi sürekli tetikteyim. Her zaman bir sonraki saldırıyı bekliyorum. Kendime güvenemiyorum. Ve ben kendime güvenemiyorsam, sen nasıl güvenebilirsin?”

“Yapabilirim. Yapıyorum da.”

“Sana zarar vereceğim.” Sözler ifadesiz, kesin bir şekilde çıkıyor ağzından. Sanki ölüm cezası veriyormuş gibi. “Belki bu gece değil. Belki yarın değil. Ama sonunda kontrolümü kaybedeceğim ve bedelini sen ödeyeceksin. Ve sonra seni kaybedeceğim.” Sesi titriyor. “Ya kaçacaksın – ki kaçmalısın– ya da ben...”

Bitiremiyor. Kelimeleri söyleyemiyor.

Yoksa seni öldürürüm.

Korkmalıyım. İçimde bir yerlerde korkuyorum; boğazıma bastırıldığı elinin baskısını hatırlayan ilkel bir hayatta kalma içgüdü. Bedenim bu gece ölüme çok yaklaştığını biliyor.

Ama Gabriel'e bakıyorum—hayal edilemez bir şeyden sağ kurtulan, cehennemden çıkıp kendini farklı bir tür hapishanede kapana kısılmış bulan bu adama—ve hissettiğim tek şey yürek burkan bir acı.

"Buraya gel," diye usulca söylüyorum.

"Az önce söylediklerimi duymadın mı?"

"Seni duydum. Yine de gel."

Kıpırdamıyor. Duvara yaslanmış öylece duruyor, çıplak ayaklarının etrafında kırık cam parçaları parıldıyor, bana sanki anlamadığı bir dilde konuşuyormuşum gibi bakıyor.

"Gabe." Sesimi sakın ve titrek tutuyorum. "Bunu atlatabilirsin. Evet, zorlanıyorsun. Evet, tetikleyicilerin, kabusların ve her zaman kontrol edemediğin tepkilerin var. Ama bu, bana zarar vermeye mahkum olduğun anlamına gelmiyor. Bu, bunu çözemeyeceğimiz anlamına da gelmiyor."

"Seni neredeyse öldürüyordum." Her kelime net. Acımasız. "Sevdiğim kadını. Ellerimi boğazına dolamıştım ve nefes almayı bırakana kadar sıkacaktım. Bu bir mücadele değil, Isabella. Bu, saatli bomba."

Tam adımın kullanılmasından irkiliyorum. Yarattığı mesafeden.

"Peki çözümünüz nedir?" diye sessizce soruyorum. "Gitmek mi? Dövüş kulüplerine, yeraltı imparatorluğuna, eski hayatınıza geri dönmek mi? Yapabileceklerinizden korktuğunuz için ömrünüzün geri kalanını yalnız geçirmek mi?"

"En azından güvende olurdun."

"Çok mutsuz olurdum." Yatağın üzerinden kayarak kalktım, yanına doğru aceleyle giderken gerildiğini umursamadım. "Sen de çok mutsuz

olurdun. Beş yıl ayrı kaldık Gabriel. Beş yıl keder, öfke ve yalnızlık. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum.”

"Benimle kalmak ölümle sonuçlansa bile mi?"

“O zaman bile. Ama olmayacak.”

Ondan yaklaşık 30 santimetre uzakta durdum. "Senden korkmuyorum."

"Öyle olmalısın."

“Belki. Ama seni tekrar kaybetmekten daha çok korkuyorum.”

Sonunda sakinliğini kaybediyor. Ham, kırık ve tamamen savunmasız bir hıçkırık kopuyor ağzından. Sonra kolları beni sarıyor, göğsüne bastırıyor ve o kadar şiddetli titriyor ki bunu kemiklerimde hissedebiliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldadı saçlarımın arasına. "Çok özür dilerim, Izzy."

“Biliyorum.” Onu aynı sıkılıkta tutuyorum. “Biliyorum.”

Yatak odasının enkazının içinde, devrilmiş tablo, yerde birbirine dolanmış çarşaflar arasında öylece durup birbirimize sarılıyoruz.

Bu bir çözüm değil. Bu bir iyileşme de değil. Ama şimdilik, bu anda, birbirimizi seçiyoruz.

Sonra telefonu titredi. Ayaklarını kesmesin diye aceleyle telefonu aldım, sonra ona telefonu ve terliklerini verdim.

Telefonu kapattıktan sonra, "Leo," diyor. "Webb gözaltında. Artık yola koyulmalıyız."

Ve işte böylece duvarlar geri geldi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Gabriel bana dokunmayacak.

Kabusun üzerinden iki gün geçti. Ellerinin boğazımı sıkmasının üzerinden iki gün geçti. Bana dehşetle bakıp kendisinin bozuk olduğunu söylemesinin üzerinden iki gün geçti.

Artık kanepede uyuyor ve yatağı paylaşma konusunu bile konuşmak istemiyor.

"Bunu çözene kadar olmaz," demişti ve sesindeki kesinlik tartışmaya yer bırakmamıştı.

Bu yüzden, hâlâ onun kokusunu taşıyan çarşafların içinde yalnız başıma uzanıyorum, tavana bakıyorum ve sabah saat üçte dairede volta atışını dinliyorum. Bazen kurduğu boks torbasının sesini duyuyorum. Bazen de, fırçasının tuval üzerindeki tanıdık sesini.

Çok meşgul. Sürekli içindeki şeytanlarla savaşıyor. Sürekli hareket halinde.

Ve her hareketi onu benden daha da uzaklaştırıyor. Bunu hissedebiliyorum; mesafenin büyüdüğünü, duvarların yeniden yükseldiğini. Ellerimiz kazara her değdiğinde irkiliyor. Ona doğru her yaklaştığımda, geri adım atmak için bir neden buluyor.

Bu, beni korumak için uydurduğu saçma bir yöntem.

Bu da demek oluyor ki onu bir kez daha kaybedeceğim.

Sonunda Harper'ı aradığımda, bunun bir planım olduğu için değil, artık çaresiz kaldığım içindi.

Galeriye aceleyle girerken, "Telefonda çok kötüydün," dedi ve beni kucakladı. "Gerçekten ne kadar kötü biri?"

"İyi değil," diyorum ve Chris'e mola odasına kaçacağımı işaret ediyorum. Normalde teşhir salonlarından birine giderdim ama şu anda Gabriel'in aklımı başımdan almasını istemiyorum. Üstelik teşhir salonları da adeta onun ve eserlerinin birer övgüsü gibi.

Küçük yuvarlak masada oturuyoruz, her birimizin elinde kahve var; Gabe ile aramıza örülen duvarın genişliğini ve kalınlığını anlatmaya çalışırken kahvem soğuyor.

"Bu konuda konuşamıyorum bile. O da konuşmak istemiyor."

Kaşları çatıldı, sonra geriye yaslandı, gözleri kocaman açıldı. "Ah. Yani..."

"Bana dokun. Evet." Sanki sözlerim ağzımdan kaçıp galeriyi gezen birinin kulaklarını kirleteceğinden korkuyormuş gibi kapıya doğru bir bakış atıyorum.

"O korkunç kâbustan beri," diye devam ediyorum ve ardından boğazımı belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. Morluklar yeşilimsi sarıya dönmüş, kapatıcıyla kolayca gizlenebiliyor, ama ikimiz de orada olduklarını biliyoruz.

"Kendini o kadar kırık dökük hissediyor ki, bırakın beni, kimseye yakın olamıyor."

"Sizce o haksız mı?"

"Sanırım korkmuş." Dizlerimi yukarı çekip, bir çocuk gibi kollarımı etraflarına sarıyorum. "Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Hangi sihirli sözler onu bana geri getirecek? Onu otuz saniyeliğine geri getirdim ve şimdi onu tekrar kaybediyorum."

"Ah, tatlım." Elimi sıktı. "Bunu atlatacak."

Başımı sallıyorum. "Belki. Bilmiyorum. Kimseyle konuşmuyor. Ve her yaklaşıma çalıştığım da uzaklaşıyor. Allah korusun, bir uzmana danışmasını önersem. Bunu iki kez yaptım ve o da kendi içine kapandı. Sanki aramızda bir duvar örmüş ve onu camın ardından görebiliyorum ama ona ulaşamıyorum."

"Onunla konuşmayı denedin mi? Ona nasıl hissettiğini anlatmayı?"

"Milyon kere söylesem de, duymak istemiyor. Tehlikeli olduğuna, bana yakın olmanın beni riske attığına inanıyor."

Gülüyorum ama bunda komik bir şey yok. "İşin ironik yanı, beni öldüren mesafe. Onun ne yapabileceğine dair korku değil."

"Peki ya..." Harper tereddüt ediyor, kelimelerini dikkatlice seçtiği belli ki. "Söylemek yerine ona göstermeye ne dersin?"

Hiçbir fikrim yokmuş gibi başımı sallıyorum. Ona ne göstereceğim ki?

"Sandığından daha fazla kontrole sahip." Kadın öne eğildi, ifadesi yoğun. "Bak, Gabriel'i çocukluğumuzdan beri tanıyorum. O her zaman kontrolcüydü; imajını, duygularını, babasının beklentilerini kontrol etmekle ilgiliydi. Aspen'de bunu kaybettiğinde – yani o şerefsizler ondan her şeyi aldığı anda – içindeki temel bir şey kırıldı."

"Evet, bunu biliyorum."

"Ama işin aslı şu ki," Harper'ın sesi alçalıyor. "Kâbus sırasında seninle ilgili kontrolünü kaybetmedi. Gerçekten de kaybetmedi. Durdu. Bir yanı sesini duydu ve geri çekildi. Bu, kontrolünü kaybetmiş bir adam değil; bu, farkında olduğundan daha derin bir kontrole sahip bir adam."

Bunu düşünüyorum. Haklı—durdu gerçekten. O korkunç rüyanın etkisi altındayken bile, içindeki bir şey beni tanıdı ve bıraktı. "Haklı olabilirsin, ama o öyle düşünmeyecek. Hemen durmadı. Ve bana gerçekten zarar vermeye çok yakındı. Ondan korkmuyorum—gerçekten korkmuyorum. Ama birkaç saniye daha..."

Ona baktım. "İşte ondan korkuyor."

“Ama durdu. Odaklanmanız gereken şey bu. Onun da odaklanması gereken şey bu.”

Muhtemelen haklı. Ve Tanrı bilir ki benim de daha iyi bir fikrim yok. "Peki ne yapmalıyım?"

“Ona bunu göster.” Omuz silkerek, “Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu senin alanın, benim değil. Ama eğer biri ona ulaşabilirse, o da sensin.” dedi.

"Harika. Çok yardımcı oldunuz."

"Evet, ne öderseniz onu alırsınız."

Mola odasının kapısı açılıyor ve ikimiz de dönüyoruz. David kapı aralığında duruyor, özür diler gibi bir ifadeyle.

“Özür dilerim—Chris burada olduğunuzu söyledi. Bir ara haber vermek istedim.” İkimize de baktı, sonra kaşlarını çattı. “Kötü bir zaman mıydı?”

Harper'la bakıştık. Bir zamanlar David'in varlığı bu konuşmayı imkansız kılırdı. Aşk hayatımı bir erkekle -hatta arkadaşlık bölgesinin en üstündeki biriyle bile- konuşmanın verdiği garip his, beni tamamen sustururdu.

Ama artık işler farklı. Biz farklıyız.

“Aslında,” dediğimi duyuyorum, “bir erkeğin bakış açısına ihtiyacım var.”

David'in kaşları kalktı. "Ne konuda?"

“Seks. Ve Gabriel.”

Kıkırdadı—bunu tarif edecek tek kelime bu aslında—sonra da yerine oturdu. "Bu ilginç olacak."

"Ve inatçı bir adamı, sandığı kadar bozuk olmadığını nasıl ikna edersiniz?" diye ekliyorum.

Sandalyeye yaslandı, yüz ifadesi eğlenmişlik ve tedirginlik arasında bir yerdeydi. "Gerçekten bu toplantının bir parçası olmamı mı istiyorsunuz?"

“Elbette,” diyorum. “Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?” Gözlerine bakıyorum. “Bakış açılarını paylaşırlar?”

Bir an duraksadı, sonra başını salladı. "Evet," dedi sessizce. "Arkadaşlar böyle yapar."

Harper, zar zor gizlediği bir eğlenceyle ikimize de bakıyor ama yorum yapmıyor. Akıllı kadın.

"Yani," diyor David, sandalyeyi iki ayağı üzerine yaslayarak. "Gabriel sana dokunmuyor çünkü kontrolünü kaybetmekten korkuyor. Ve sen de ona bunu yapmayacağını göstermek istiyorsun. Doğru mu anladım?"

"Vay canına. Medyum yeteneğin mi var?"

Başını kapıya doğru eğdi. "Dedikoduya konu olacak şeyleri burada konuşmak pek uygun değil. Bilginiz olsun."

Harper'la eğlenmiş bir bakış alışverişinde bulundum. "Not aldım."

David öne eğilerek sandalyeyi tekrar aşağı indirdi. Boğazını temizledi, bir şeyler söylemeye başladı, sonra tekrar durdu.

Harper, "Gözlerinizi kapatın," diyor. "Sonra kendinizi çıplak hayal edin ve bunu ağzınızdan çıkarın. Ya da Bella'yı çıplak hayal edin. Hangisi işinize yararsa."

"Harper!" Bana baktı ve hiç pişmanlık duymadan omuz silkti. "Sadece ortamı biraz neşeliendiriyorum. Stresliyken kimse düzgün düşünemez."

Haklı. Yeni başlayan stres kaynaklı baş ağrım kesinlikle muhakeme yeteneğimi bulanıklaştırıyor.

"Bakın," diyor David, sanki bizi susturmaya çalışıyormuş gibi ağzından kelimeler fışkırarak. Ki açıkçası, muhtemelen de öyle. "Bu bana garip geliyor ama—kendiniz kontrolü ele almayı düşündünüz mü? Ona geri çekilme seçeneği vermemeyi?"

"Bir bakıma öyle," diye yarı itiraf ettim. Dizlerimde parmaklarımı birbirine doladım. "Ama ya işler ters giderse? Yani, ya çok zorlarsam ve o kırılırsa?"

"O zaman halledersiniz. Ama birlikte halledersiniz." David'in sesi nazik ama kararlıydı. "Yani, hadi ama Bella. Kırılğan değilsin. Gabriel'i kaybetmeyi atlattın—hele mucizevi dönüşünü de. Babanın saçmalıklarıyla

dolu bir hayatı atlattın. Gerçekten çok güçlüsün. “Eğer Gabriel yıkılırsa, parçaları tekrar bir araya getirmesine yardım edeceksin. Aşk budur.”

Aramızda havada asılı kalan kelime şu: aşk. Başka birinden gelseydi acı gelebilirdi. Ama David'den gelince, sadece gerçek geliyor.

“Haklı,” diyor Harper. “Ve açıkçası, etkilendim.” David'e başıyla onaylıyor. “Bu, duygusal zekâ açısından çok zekice bir hareketti.”

“Gizli derinliklerim var.” Bana doğru sırtıtarak döndü ve gözlerinde acı yoktu. Sadece sıcaklık vardı. İşte o zaman emin oldum. Artık her şey yoluna girdi. Sadece arkadaşız. Şehvet yok. Cinsel ilişki yok. Romantik bir hava yok.

Hayatımda en az bir ilişki eşit şartlarda ilerliyor.

Şimdi sıra Gabriel ile oraya ulaşmaya geldi.

O akşam onu şövalesinin önünde buldum.

Görünüşe göre bütün gün oradaydı. Kolları ve gömleği boya lekeleriyle kaplı. Elmacık kemiğinin üzerindeki bir çizgi savaş boyasına benziyor. Etrafını tuvaller sarmış; hepsi bitmemiş. Hepsi de atmaya çalıştığı şeyin parçaları.

Ama bu sefer farklı bir şey var.

Bu benim. Ya da benim izlenimim—kıvrımlar ve gölgeler, bir şeye doğru uzanan bir kadının izlenimi. Diğerlerinden farklı olarak, bu derinliğe sahip. Katmanlar. Bitmiş değil, ama geri döndüğünden beri resmettiği her şeyden daha yakın.

"Bu sabah bunun üzerinde çalışıyordunuz," diyorum arkamdan kapı tık diye kapanıp The Beast'teki bu akşamki ilk dövüşün sesini keserken.

Gabriel başını kaldırmadı. "Uyuyamadım."

"Artık hiç uyuyamıyorsun."

"Uyuyorum."

Sanırım öyle olmalı, ama yeterli değil. Asla yeterli değil.

Odanın karşısına geçiyorum, yere atılmış fırçaların ve boya lekeleriyle dolu buruşuk kağıt havluların üzerinden atlıyorum. Ona ulaştığımda dokunmuyorum. Sadece varlığımı hissedebileceği kadar yakınında duruyorum.

“Gabriel. Bana bak.”

Uzun bir süre hiç kıpırdamıyor. Sonra yavaşça fırçasını bırakıp dönüyor.

Yüzündeki bitkinlik içimi acıtıyor. Gözlerinin altında derin mor halkalar. Dağınık ve bakımsız sakal. Kazanabileceğine inanmadığı bir savaşı mücadele eden bir adamın kederli bakışı.

“Böyle devam edemezsin,” diyorum usulca. “Benden kaçmaya devam edemezsin.”

"Kaçmıyorum. Gerçekçi oluyorum."

"Sen korkaklık ediyorsun."

Sözler tokat gibi indi. Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi; belki öfke, belki de incinme.

“Bunu istediğimi mi sanıyorsun?” Sesi boğuk. “Sen benden yirmi metre bile uzakta değilken kanepede uyumaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Nefes alışını duyabiliyorum Bella. Yastıklardaki şampuan kokusunu alabiliyorum. Her yanımla seninle o yatakta olmak istiyor ama olamıyorum.”

“Neyi yapamıyorsun? Kendine güvenemiyor musun? Beni tekrar incitme riskini göze alamıyor musun?”

“Evet.” Kelime sanki zorla ağzından alınmış gibi çıkıyor. “Aynen öyle.”

"Yani çözümünüz ikimize de sonsuza dek işkence etmek mi? Aynı dairede yaşayıp birbirimize hiç dokunmamak mı? Hayatımızın geri kalanında birbirimizi odanın karşısından izlemek mi?"

"Benim çözümüm seni hayatta tutmak."

"Ben sadece hayatta kalmak istemiyorum, aptal herif. Yaşamak istiyorum. Seninle birlikte. Tümünüzle, korktuğun yanlarınız da dahil."

Arkasını dönüp, boya lekeleriyle dolu saçlarını eliyle düzeltti. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Hepsi bu.

Kolundan yakalayıp onu kendime doğru çevirdim. Tepki vermesine fırsat vermeden, sırtı duvara çarpana kadar onu sertçe ittim. Ellerim boya lekeli gömleğine kenetlenmiş, onu orada tutuyordum.

Gözleri irileşti ve daha bir kelime bile söyleyemeden onu öptüm. Nazik değil, çekingен de değildi; dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım, tüm hayal kırıklığımı, arzumu ve öfkemi içine döktüm. Beş yıl süren keder. Beş yıl süren yalnızlık. Sonuçta etten kemikten bir varlık olduğu ortaya çıkan bir hayalet için beş yıl süren özlem.

Bir anlığına donakaldı. Sonra elleri kalktı—beni itmek için değil, kalçalarımından tutup beni kendine doğru çekmek için. Ağzı benimkilerin altında açıldı ve öpüş umutsuz, aç bir hal aldı. Geri döndü. Bir kez daha, geri döndü.

Dudaklarına doğru nefes nefese, "Yatak odası," diye fısıldadım. "Şimdi."

O tartışmaz.

Koridorda sendeleyerek ilerliyoruz, üzerimizdeki kıyafetleri çıkarıyoruz; onun yırtılmış gömleği, benim bluzum, ardımızda kalan bir kumaş yığını. Yatak odasının kapısına vardığımızda ben sütyenimle, o ise üstsüzdü ve onu —yaralı, güzel ve benim— görünce nefesim kesiliyor.

Onu yatağa doğru itiyorum. İstekle gidiyor, kenarına oturuyor ve bana hayret dolu bir ifadeyle bakıyor.

"Bunu benim istediğim gibi yapacağız," dedim kucağına otururken. "Kontrolü ele geçiremezsin. Vazgeçemezsin."

Beni öpüyor.

Ve bir an için her şey mükemmel. Elleri saçlarımda, dudakları dudaklarıma değiyor, vücudunun sıcaklığı altımda. Bunu ne kadar çok

istediğini, beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum ve ona doğru kıpırdanıyorum, göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseliyor.

Aramızdan uzanıp kemerini açmaya çalışıyorum. Titriyor—vücudundan geçen ince titremeyi hissedebiliyorum—ama beni durdurmuyor. Geri çekilmiyor.

Pantolonunu çıkarıyorum. Sertleşmiş, kasılmış durumda ve elimi penisinin etrafına sardığımda, bir şey kırılmış gibi bir ses çıkarıyor.

“İhtiyacım var—” Sesi titriyor. “Şuna ihtiyacım var—”

“Hayır.” Onu yavaşça okşadım, yüzünün zevkle buruşmasını izledim. “Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece hisset.”

“Anlamıyorsun.” Elleri kalçalarım kenetlendi, parmakları sertçe saplandı. Gözleri değişmişti. Beni korkutması gereken bir şekilde sertleşmişti. Canavar oradaydı, bakışlarının hemen arkasında volta atıyordu ve onu kafeste tutmak için verdiği mücadeleyi görebiliyordum.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum. "Sana güveniyorum."

Bir şey kopuyor.

Bir saniye önce, onun üzerindeydim, kontrol bende idi, tempoyu ben belirliyordum. Bir sonraki saniye ise sırt üstü yatıyordum, ağırlığı beni yatağa yapıştırmış, eli boğazımı sarmıştı.

Sıkmıyorum. Henüz değil. Ama tehdit orada, kâbusun anısıyla birlikte. Uyandığımda parmaklarının nefesimi kestiğini hatırlıyorum.

“Gabriel.”

Kalçaları aniden öne doğru fırladı ve beni hiç beklemediğim bir anda sertçe itti. Hem zevkten hem de şoktan bir çığlık attım ve eli refleks olarak kasıldı.

“Gabriel.”

Donakaldı, gözlerinde dehşet belirmiş bir şekilde bana bakıyordu.

Sonra gitti—yataktan geriye doğru sendeleyerek yere sertçe düştü, sırtı duvara çarpana kadar geri çekildi. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Bütün vücudu titriyordu.

“Hayır.” Bu kelime neredeyse insani değil. “Hayır, kahretsin, hayır.”

Yavaşça doğruldum, elimi boğazıma götürdüm. Çok sert sıklamadı—gerçekten de neredeyse hiç dokunmadı—ama niyet ortadaydı. İçgüdüsel bir hareketti.

Ona doğru uzanıyorum.

“Yapma.” Elini kaldırarak beni uzaklaştırdı. “Bana yaklaşma. Bana dokunma.” Derin bir nefes aldı. “Sana söylemiştim.” Sesi alçak ve sertti. “Sana bunun olacağını söylemiştim, kahretsin.”

“Durdun.”

Gözlerime sertçe bakıyor. "Neredeyse yapmayacaktım."

"Neredeyse oldu," diye çıkıştım. "Sen. Durdun."

Ama beni duymuyor. Şimdi ayakta, kafese kapatılmış bir hayvan gibi volta atıyor. "Bir saniye daha olsaydı, yapacaktım—yapacaktım—"

O kelimeleri söyleyemiyor.

“Ama sen yapmadın.”

“Bu yeterli değil.” Sesindeki acı kalbimi parçalıyor. “Anlamıyor musun? Kontrol edemiyorum. Seninleyken, seni bu kadar çok istediğimde, içimdeki canavar kontrolü ele geçiriyor. Başını şiddetle sallıyor. “İnsanlara acı veren bir şeye dönüşüyorum. Sana da acı veren bir şeye.”

“Gabriel, hayır.”

“Bitti.” Sesi donuklaşmıştı. Boştu. “Bunu bir daha yapmayacağız. Seni bir daha asla riske atmayacağım.”

Battaniyeyi kapıp yatak odasından çıktı. Bir an sonra, kanepe yaylarının gıcırtısını duydum.

Tek başıma, girişimizin enkazının ortasında oturuyorum; boğazım acıyor, bedenim hâlâ karşılanmamış bir ihtiyaçla sızlıyor. Ve onun kaybolduğu boş kapı aralığını izliyorum.

Bana sanki bozuk bir şeymiş gibi baktığımı düşünüyor.

Haklı.

Ama onun düşündüğü sebepten dolayı değil.

Kimsenin iyileşmesine yardım etmesine izin vermediği için yıkılmış durumda. Kendisinin bir canavar olduğuna o kadar inanmış ki, başka bir şey olma şansını kendine vermiyor.

Yastıklara yaslanıp tavana bakıyorum. Vücudum ağrıyor, daha kurulmadan paramparça olan o bağa hâlâ özlem duyuyorum.

Kurtarılmayı reddeden birini nasıl kurtarırsınız?

Aşkî ikinizi de yok edecek bir silah olarak gören birini nasıl sevebilirsiniz?

Cevaplarım yok. Elimde sadece soğuk bir yatak ve eğer onun duvarlarını aşmanın bir yolunu bulamazsam onu sonsuza dek kaybedeceğim gerçeği var.

Bu sefer ölüme değil, korkuya.

Ve nedense, bunun daha kötü olduğunu düşünüyorum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

David, yeni envanterin son kalan parçalarını, yani LaBete'nin en popüler eserlerinin baskılarını ve aynı tarzda resim yapan, ülke genelinden seçilmiş sanatçıların orijinal eserlerini paketinden çıkarmama yardım ediyor.

Chris bugün izinli ve ben de biraz yalnız kalmayı dört gözle bekliyordum, ama bu daha iyi. Hâlâ teknik olarak devam eden nişanlılığımızdan kaynaklanan tüm tuhaflıklardan sonra, bazen arkadaşlığımızın gözden kaçtığı gibi geliyor.

İkimiz de biliyoruz ki, görücü usulü evliliğimiz artık gerçekleşmeyecek. Sadece Gabe'in geri dönmesi yüzünden değil, aynı zamanda babamın yakında sırtımda yaşamayan bir maymun olacağı için de. Ve açıkçası, bu beni çok mutlu ediyor.

Şu anda bile Leo, Ruby, Gabe ve Travis, babamı suçlu ilan edecek delilleri bulmak için araştırmacılarla birlikte çalışıyorlar.

Grimm ailesini hayatımın büyük bir bölümünde tanıyorum ve bir şeye karar verdiklerinde, o şey mutlaka gerçekleşir.

Neyse ki babamı yok etmeye çalışıyorlar.

Ve bu nefis dondurmanın üzerindeki bonus kiraz mı? David'le evlenme saçmalığına gerek kalmadan bile Monarch benim olacak. Çünkü şirket belgeleri, Sevgili Babam Gabe'e yaptıklarından dolayı tutuklandığı anda,

vakfım resmen devreye girmeden önce bile Monarch'ın bana geçeceğini açıkça belirtiyor.

David, şarabı, şenlik ateşlerini ve serin sonbahar gecelerini çağrıştıran yeşil, kahverengi ve kırmızı tonlarındaki bir tabloyu kaldırarak, "Bu nereye ait?" diye soruyor.

"Ana teşhir salonunun doğu duvarı," diyorum. "Çatı penceresinden gelen öğleden sonra ışığıyla muhteşem görünecek."

"Bunu şimdiye kadar üç farklı tablo için söylediniz."

"Ve hepsi muhteşem görünecek."

David gülüyor, bu ses göğsümde bir şeyleri gevşetiyor. Gabriel geri döndüğünden ve her şey ters gittiğinden beri birbirimizin etrafında dolanıp duruyoruz. Kibar. Dikkatli. İkimiz de ortadaki devasa neon fili ele almaya yanaşmıyoruz.

Ama bugün farklı hissediyorum. Bugün sanki sonunda her şeyi ortaya dökebiliriz gibi geliyor.

"Aslında," dedim elimdeki tabloyu yere bırakarak. "Önce biraz konuşabilir miyiz?"

Parçayı yere bırakırken yüzünde tedirgin bir ifade belirdi. "Bu uğursuz bir işaret gibi geliyor."

"Hayır, aslında değil. Sadece o gece hakkında konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Şüphesizliği derinleşiyor, ama başını sallıyor, sonra bir sandalye çekip oturuyor. "Tamam," diyor. "Hadi bakalım." Ve kahretsin, yüz ifadesini hiç okuyamıyorum.

Odanın tek oturma yeri olan küçük kanepeye çöktüm. Bir süre sonra David yanıma oturdu, ikimiz de hafifçe yan yana oturduk, böylece aşağı yukarı yüz yüze geldik.

"Sadece o gece için, yani o olay için özür dilemek istedim. Ve kaçıp gittiğim için. Bunun seninle ilgili olmadığını biliyorsun, değil mi? Leo'nun Gabe hakkındaki mesajını aldım ve hiç düşünmeden kaçtım. Sonra da tam

bir aptal gibi davrandım, açıklama yapmadım, özür dilemedim ya da hiçbir şey yapmadım.”

“Bella.” Sesi yumuşak. “Sorun yok. İlk başta biraz panikledim ama neden kaçtığını öğrenince tamamen anladım.”

“Ama görüyorsun değil mi? Tam da dediğimi kanıtlıyorsun. Muhtemelen dünyanın en iyi insanısın, ben ise arabadan bir mesaj bile atmadan aceleyle çıktım.”

“Hayatınızın aşkının hayatta olduğunu öğrendiniz. Ben de aynısını yapardım.”

"İster miydiniz?"

"Bir an bile düşünmeden." Gözlerime bakıyor. "Gerçek bir nişan değildi, hatırlıyor musun? Ve sen benim en iyi arkadaşımsın."

“Biliyorum,” diyorum. “Ama David...” Sözüm yarım kalıyor, sonra devam etmem gerektiğini hatırlatmak için alt dudağımı ısırıyorum. “O anlaşma. Asla kabul etmemeliydim.” Ellerime bakıyorum, sonra terli avuçlarımı kot pantolonuma sürüyorum. “Bana karşı nasıl hissettiğini biliyorum. Bütün o düzenleme. Sana karşı adil değildi.”

“Bu sana da adil değildi. Bunu konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Ben de büyük bir adamım. Neye razı olduğumu biliyordum. Ve senin bana karşı benim sana karşı hissettiklerimi hissetmediğini de biliyordum. Evlendikten sonra Gabe'in hayaletinden kurtulacağını umdum mu? Belki de gerçekten mutlu bir sonumuz olacağını? Elbette umdum. Ama asla umuda bel bağlamadım.”

Boğazımdaki gözyaşlarını yutuyorum. "David."

“Senin onu hâlâ unutmadığını her zaman biliyordum. Ve ayrıca, eğer bir gün onu unutursan, o boşluğu dolduracak kişi ben olmayabilirim diye de biliyordum. Teknik olarak evli olsak bile, yine de o kişi olmayabilirdim. Bunu istedim, hatta bunun için dua ettim. Ama asla beklemedim.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp çılgınlar gibi göz kırpmıyorum. "Sana karşı böyle hissetmek için milyonlarca yıldıza dilek dilediğimi söylesem

yardımcı olur mu?"

"Belki biraz."

"Sana seninle yatmanın gerçekten de çok iyi olduğunu söylesem nasıl olur? Yani, dostum, inanılmaz yeteneklisin."

Bu onu gerçekten güldürüyor.

İkimiz de gülmeyi bıraktığımızda, el ele tutuşmuş, birbirimize gülümsüyorduk.

"Şunu da belirtmek isterim," diyor sessizce, "onu tekrar bulduğuna sevindim. Mutlu olmanı istiyorum, benimle olmasan bile. Baban o çocuğun kafasını karıştırdığı için şu an mutluluğun karmaşık olsa bile. Onu geri kazanacaksın Bella. Ve kazandığında, bu iki çılgın çocuk için en yüksek sesle tezahürat yapacak kişi ben olacağım."

Gülüyorum ve tam gülerken o da kolunu omzuma atıp bana doğru eğilerek yumuşak ve nazik bir öpücük konduruyor. Bu öpücük romantizmle ilgili değil, paylaştığımız şeylere ve gelecekteki dostluğumuza bir kadeh kaldırmak gibi.

Dudakları benimkinin köşesine daha yeni değmişti ki, çoktan gitmişti.

Bir saniye önce David oradaydı, bana doğru eğilmişti. Bir sonraki saniye ise geriye doğru sendeliyordu, Gabe'in yumruğu gömleğinin yakasına kenetlenmişti, Gabe'in yüzü soğuk bir öfke maskesine bürünmüştü.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Gabriel, kahretsın!" Ayağa kalktım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Göründüğü gibi değil!"

"Sanki seni öpmüş gibiydi." Gabriel'in sesi buz gibiydi. "Eserlerimle dolu bir galeride."

"Konuşuyorduk."

"Konuştuğunuzu duydum." David'in yakasını daha sıkı kavradı. "Mesafeye ve endişelere rağmen mutlu olmana sevindiğini söylediğini duydum. Bana oldukça samimi bir konuşma gibi geldi."

“Gabriel, lütfen.”

"Ben yokken yaptığın şey bu mu? Ona mı koşuyorsun? Bütün sorunlarımızı ona anlatıp seni teselli etmesini mi istiyorsun?"

"Bu adil değil."

“Hayat adil değil. Bunu acı bir şekilde öğrendim.”

Gabriel, David'i geriye doğru itti, o kadar sert ki David duvara çarptı. Korkunç bir an için, Gabriel'in ona gerçekten vuracağını, beş yıllık öfkесinin tüm gücüyle vuracağını düşündüm.

Ama o öyle yapmıyor. Sadece orada duruyor, göğsü kabarıyor, elleri yumruk olmuş.

"Sanırım gitmeliyim," diyor David sessizce.

“Evet.” Gabriel’in sesi ifadesiz. “Yapmalısın.”

“Hayır.” Aralarına girip Gabriel'e döndüm. “Senin kıskançlığını kontrol edemediğin için gitmesine gerek yok.”

“Kıskançlığım mı?” Gabriel’in kahkahası keskin. “Kıskanç değilim. Çok öfkeliyim. Arada fark var.”

"Öyle mi? Çünkü benim bulunduğum yerden bakınca, yapmadığım bir şey için beni cezalandırıyorsunuz gibi görünüyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi."

Sözler çok sert bir şekilde yankılandı. Gabriel'in irkildiğini gördüm.

“Bu farklı.”

“Lanet olsun!” Parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. “Kahretsin, bunu atlattığımızı sanıyordum. Bana güvendiğini sanıyordum.”

"Sana güveniyorum."

"Öyleyse ona göre davran."

Ardından gelen sessizlik boğucu.

Gabriel bana bakıyor, göğsü hızla inip kalkıyor ve adeta derisinin içinde bir canavarın pençeleriyle tırmalandığını, dışarı fırlamak için mücadele ettiğini görebiliyorum. Uzun bir an için, gerçekten özür dileyebileceğini, yanlış yaptığını kabul edebileceğini düşünüyorum.

Bunun yerine arkasını dönüp dışarı çıktı.

Kapı arkasından çarparak kapanıyor ve ben, yarı açılmış eşyalarımın olduğu mola odamın ortasında, öfke ve korkunç bir şekilde kederi andıran bir duyguyla titreyerek kalıyorum.

“Bella.” David’in sesi yumuşak. “Çok üzgünüm.”

“Sen hiçbir şey yanlış yapmadın.” Birden yorgunluktan bitkin düşerek koltuğa geri çöktüm. “Yaptı.”

David yanıma oturuyor, aramızda mesafe bırakmaya özen gösteriyor. "Gitmemi ister misin?"

“Hayır.” Kelime, niyetimden daha sert çıktı ağzımdan. “Hayır. Kıskançlığını kontrol edemediği için arkadaşlarımı benden uzaklaştıramaz.” Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Sonra da garanti olsun diye bir tane daha.

"Böyle devam edemem," dedim sonunda. "Sürekli diken üstünde yürüyüp, bir sonraki patlamanın ne zaman olacağını merak etmeye devam edemem. Onu seviyorum ama böyle yaşayamam."

"Peki ne yapacaksınız?"

Ona yarım bir gülümseme gönderdim. "Neyse ki Atlantic City'deki muhteşem bir kumarhanede daimi bir süitim var. Birlikte takılmak ister misin? Harper'ı da yanımıza alıp, pizza sipariş edip şarap içebiliriz."

"Pizza dediğin anda beni kazandın," diyor birlikte dışarı çıkarken ve ben de öfkesiyle baş başa uzun bir gece geçirmek üzere Canavar'a geri dönen adamı düşünmemeye çalışıyorum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pizza saat sekizde geliyor ve Harper cüzdanımdan çıkardığı yirmi dolarla kuryeye bahşış veriyor.

"Sana geri ödeyeceğim," diyor, kutuyu sehpanın üzerine bırakıp açarken. Sarımsak ve erimiş peynir kokusu oturma odamı dolduruyor, aralık bıraktığım balkon kapılarından içeri giren tuzlu havayla karışıyor. Kırk yedi kat yukarıdan, Atlantik Okyanusu, kaldırım ışıklarının ötesinde karanlık bir şerit gibi görünüyor ve şehrin uğultusunun altında uzaktan gelen dalgaların sesi zar zor duyuluyor.

"Yapamazsın," diyorum koltuğun üzerinde oturduğum yerden. "Ve umurumda değil."

"Güzel. Çünkü kesinlikle yemeyeceğim." Öne koyduğum tabakları umursamadan bir dilim alıp, çocukluğumuzdan beri yaptığı gibi ikiye katladı. Yağ, ipek bluzuna damladı. Farkında değil gibiydi.

"Bir şeyler ye," diyor bana. "Sanki düşecekmişsin gibi görünüyorsun."

"Oturuyorum," diyorum, "yani düşmek sorun değil. Ve bana bir dilim getirirseniz, yerim."

Evet, öyle yapıyor ve tabağı elime koyduğu anda midem guruldamaya başlıyor.

"Gördün mü?" diyor. "Ben sana annelik yaparken itiraz etme. Oh, ne güzel!" diye ekliyor, David elinde açık bir şişe şarap ve üç bardakla

mutfaktan çıkarken.

Ben zaten kanepenin ortasına yerleşmiştim ve şimdi onlar da iki yanıma oturdular. Oturur oturmaz, pizza siparişi vermeden önce koyduğumuz "Gabriel hakkında konuşmama" kuralı için içimden sessizce teşekkür ettim.

Harper, "Başka her şey," demişti. "Ama Gabe yok. Ve," diye eklemişti, hem bana hem de David'e dik dik bakarak, "kumarhane işletmekten bahsetmeyelim. Bazılarımız sadece bahis tarafıyla ilgileniyor."

David'in gözlerine baktım ve ikimiz de omuz silktik. "Sorun değil," dedim. "Tarot kartları hakkında konuşabiliriz. Anissa bana öğretiyor."

David, "Ya da oturup içki içip televizyon izleyebiliriz," diye karşılık vermişti.

Bu hem eğlenceli hem de kolay görüldüğü ve çok az zeka gerektirdiği için David'in planı kazandı ve iki saatten biraz fazla bir süre sonra pizzayı epey yıprattık, ya çok kötü bir komedi ya da kara mizah içeren bir drama filmi izledik ve insanların minik evler satın aldığı bir reality şovuna geçtik.

Harper uzanma koltuğuna geçti ve minik evlerde yaşayanlar hakkında sürekli yorumlar yapıyor; onların kendisinden daha iyi insanlar olması gerektiğini, çünkü kendisinin on bin metrekarelik bir alanın gerçekten çok dar olduğunu düşündüğünü söylüyor.

Saat dokuza geldiğinde, üç dilim pizza ve iki kadeh şarabı bitirmiş, güzelce sarhoş olmuş ve David'in kucağında ayaklarımla koltuğa uzanmış, şarabımı yudumlarken ve arkadaşlarla evde verimsiz bir akşam geçirmenin muhteşemliğinin tadını çıkarıyordum.

Kapı dokuz on beşte çalınıyor.

Hepimiz donakaldık. Harper'ın eli benimkini daha sıkı kavradı ve David aniden tetikte bir şekilde koltuğunda doğruldu.

"Birini bekliyor musunuz?" diye soruyor Harper.

"HAYIR."

"Büyük ihtimalle baban mutlu nişanımızın bir fotoğrafını daha istiyordur," diyor David.

Umarım ilk defa haklıdır ve kapıda babam vardır.

Kapı çalma sesi tekrar geldi. Bu sefer daha yüksek sesle. Daha ısrarcı bir şekilde.

David ayağa kalktı. "Ben alırım."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz."

"Biliyorum." Kapıya doğru yürüdü, sonra gözetleme deliğinden baktı. Omuzları gerildi. Geri döndüğünde ifadesi özenle tarafsızdı.

"Bu Gabriel."

Evet. Babam, ona ihtiyaç duyduğum zamanlarda asla yanımda olmuyor. Ki bu da, neredeyse hiç olmadığı düşünüldüğünde, iyi bir şey aslında.

Ancak şimdi Gabriel ile uğraşmak zorundayım.

Harper, "Onu içeri almak zorunda değilsin," diyor. "Bu gece ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Haklı. Haklı olduğunu biliyorum. David'e onu göndermesini söyleyebilirim, sonra da yarın uyuyup düşünüp savunma mekanizmalarımı yeniden kurduktan sonra bu konuyla ilgilenirim.

Ama gerçek şu ki, bazı sınırlar koymam gerekiyor. Ona bugünün tam bir saçmalık olduğunu çok net bir şekilde söylemeliyim.

Ve eğer bunu yapacaksam, en azından bunu bizzat yapacak cesarete sahip olmalıyım.

"İçeri alsın," diyorum.

David tereddüt ediyor. "Emin misin?"

"Hayır. Ama yine de yap."

Kapıyı açar ve Gabriel içeri girer.

Çok kötü görünüyor.

İlk düşüncem bu oldu.

Daha öncekinden bile daha kötü görünüyor, ki bu mümkün olmamalı.

Koyu renk saçları dağınık ve yıkanmaya ihtiyacı var, sakalı karmakarışık ve gözleri ağlamış ya da ovuşturmuş gibi kızarmış. Hala galeriden kalma aynı kıyafetleri giyiyor, bu da acaba eve mi gitti yoksa

bütün günü dolaşarak mı geçirdi diye düşündürüyor. Belki de bir şeyleri yumrukladı?

Detaylar ne olursa olsun, sevdiğim bu adamın -beni çıldırtan bu adamın-saatlerdir kendi sefaleti içinde kıvrandığına şüphe yok.

Bakışları odayı taradı. Harper ve David'in orada korumalar gibi duruşları. İki şarap şişesi ve bir pizza kutusu. Büyük televizyon ekranında sessizce bir reality şov oynuyor.

Bütün kanıtlar, onu unutmaya çalışarak geçirilen bir geceye işaret ediyor.

Gözleri nihayet bana değdiğinde, yüzünde bir çatlak belirdi.

“Izzy—”

“Yapma.” Kelime, niyetimden daha sert çıktı ağzımdan. “Şu anda bana ‘Izzy’ gibi davranamazsın. O gözlerle buraya girip her şeyin yolunda olmasını bekleyemezsin.”

İrkilerek geri çekildi. Gerçekten de sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi.

İyi.

Hayır, iyi değil. Ona zarar vermek istemiyorum. Sadece anlamasını istiyorum.

“Özür dilerim,” diyor. Kelimeler kaba, kana bulanmış gibi. “Biliyorum, bu yeterli değil. Biliyorum, bunu tekrar tekrar söylüyorum ve sonra da her seferinde berbat ediyorum.” Başını sallıyor. “Ve yine yaptım. David'in sana doğru eğildiğini gördüm ve düşünmedim. Sadece tepki verdim. Lanet olası bir hayvan gibi.”

"Evet, öyle yaptın."

Odanın karşısına bakıyor. "Açıkçası, David, özür dilerim."

David tamamen şaşkın görünüyordu, ama Gabe dikkatini tekrar bana çevirdiğinde başını onaylarcasına yana eğdi. “Onunla hiçbir şey yapmadığını biliyorum. David'in arkadaşın olduğunu biliyorum. Biliyorum —” Saçlarını eliyle karıştırdı, o kadar tanıdık bir hareketti ki göğsüm

sızladı. “Bunların hepsini biliyorum. Ama içeri girip sizi birlikte gördüğümde, aklıma gelen tek şey seni kaybediyor olmamdı. Sonunda çok kırık, çok berbat, çok fazla iş çıkardığımı anladığımı. Zaten yoluna devam ettiğini düşündüm.”

“Yani çözümün beni haklı çıkarmak mıydı? İçeri dalıp, sahiplenici bir pislik gibi davranarak, bir ilişkiyi gerçekten yürütüp yürütemeyeceğin konusundaki tüm korkularımı doğrulamak mıydı?”

Bir kez daha irkildi. Ama gözlerini kaçırmadı.

“Evet. Aşağı yukarı öyle. Sana söylemiştim—düşünmedim. Sadece tepki verdim.”

“İşte sorun bu.” Ayağa kalkıyorum, bunun için ayakta olmam gerekiyordu, kendimi bu kadar küçük hissetmemem gerekiyordu. “Sürekli tepki veriyorsun. İçindeki kırık neyse onun direksiyonu ele geçirmesine izin veriyorsun ve sonra da özür diliyorsun, sanki bu her şeyi yoluna koymuş gibi. Ama koymuyor. Her şeyi yoluna koymuyor.”

"Biliyorum."

“Öyle mi? Çünkü bu ilk defa olmuyor. İlk döndüğünde de aynısını yaptın; kendimi savunma şansı vermeden suçlu olduğuma karar verdin. Peki bu kaç kez daha olacak? Seni kaç kez affedeceğim de, bir sonraki patlamayla hazırlıksız yakalanacağım?”

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Harper ve David de olanları izlerken sessiz kalıyorlar; müdahale etmiyorlar ama gerekirse müdahale etmeye çok hazır oldukları da açıkça belli.

“Bilmiyorum,” diyor Gabriel sonunda. Ve sesindeki dürüstlük, o ham, kanayan dürüstlük, göğsümde bir burkulmaya neden oluyor. “Sana bunun bir daha olmayacağını söylemek istiyorum. Sana daha iyi olacağıma söz vermek istiyorum. Ama daha önce bu sözleri verdim ve tutmadım. Bu yüzden, gerçekten inanabileceğin ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

“O zaman hiçbir şey söyleme.” Ona doğru yaklaştım, tam kol mesafesini geçemeyecek kadar yaklaştım. Daha önce kaçırdığım detayları

görebilecek kadar yakındım—gözlerinin etrafındaki kızarıklık, çenesindeki gerginlik, ellerinin yanlarında hafifçe titremesi. “Göster bana. Bana, sadece özür dilemek yerine, gerçekten sorunlarıyla yüzleşmeye istekli olduğunu göster.”

"Nasıl?"

“Bilmiyorum. Terapi mi? Destek grupları mı? Hatta Travis'le, Leo'yla ya da kendini neden sürekli yok ettiğini anlamana yardımcı olabilecek herhangi biriyle konuşmak bile mi?” Ellerimi çaresizce havaya kaldırdım. “Tek can simidiniz ben olamam. En kötü dürtülerinizle aranızda duran tek kişi ben olamam.”

Sözler çok sert bir şekilde yere çarpıyor. Sözlerin etkisini, onun bunları nasıl sindirdiğini, yüz ifadesindeki değişimi izliyorum.

"Haklısın," diyor sessizce.

Kollarımı kavuşturdum, ona sarılmak istiyordum ama aynı zamanda kararlı durmam gerekiyordu. "Haklı olduğumu biliyorum. Soru şu ki, bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Arkamdan Harper'ın kanepeye oturmak için hareket ettiğini ve David'in ağırlığını bir ayaktan diğerine kaydırıldığını duyuyorum. Odadaki gerilim o kadar yoğun ki, insanı kesebilir.

"Yapacağım," diyor sesi alçak ama kararlı. "Kahretsin, yapacağım."

Kalbimde bir sıkıntı hissediyorum. "İyi. Çünkü seni seviyorum. Ama senin içindeki şeytanlar seni ele geçirdiğinde, sürekli zarar gören taraf olmaya devam edemem."

“Izzy—”

“Bella.” Düzeltme sert bir şekilde çıktı ağızımdan. Belki de çok sert. Ama yumuşatacak gücüm yok. “Izzy, eskiden tanıdığım bir adamın bana taktığı bir isimdi.” Gözlerimdeki sevgiyi görebileceğini umarak ona baktım. “Umarım bir gün onu tekrar bulurum.”

Yüz ifadesinde bir değişiklik oldu ve başını salladı. "Evet," dedi. "Ben de öyle umuyorum."

Arkasını dönmeye başladı ve ben de düşünmeden uzanıp kolundan tuttum.

“Kal.” Bu kelime beni de onun kadar şaşırttı. David ve Harper'ın bu konuda ne düşündüğünü ise sadece Tanrı bilir. “Sadece bir kadeh şarap için. Sadece biraz bizimle takılmak için.”

"Emin misin?"

“Şu an hiçbir şeyden emin değilim,” diye itiraf ediyorum. “Ama gitmeni istemediğimi biliyorum. Böyle değil. Aramızdaki her şey hâlâ kırıkken değil.”

Yavaşça başını salladı. Sanki bu affı hak edip etmediğinden emin değilmiş gibi ama yine de kabul edecekti. "Eğer sakıncası yoksa..." Sözüünü tamamlayamadı.

David, hakkını vermek gerekirse, çoktan bir kadeh daha şarap dolduruyordu. Gabriel'e doğru yürüdü ve kadehi uzattı; bir barış teklifi. Ya da belki bir sınav.

David, "Bir noktada bana yumruk atmayacağından tam olarak emin değilim," diyor, "ama bu gece olmadığı sürece bize katılmalısın."

Onu gerçekten öpmek istiyorum. Ama bu şartlar altında, bu muhtemelen bir hata olurdu.

Gabriel bardağı alıyor. "Sana yumruk atmayacağım. Ve az önceki için özür dilerim. O mağara adamı numarası için. Aptalca davrandım."

David'in başını sallaması beni şaşırttı. "Özür kabul edildi. Bu seferlik. Ama bir daha böyle saçmalık yapma."

“Biliyorum.” Gabriel neredeyse gülümsüyor. “Sen bana sert bir şekilde ders verirken Harper da beni tutsun.”

"Harper'ın her şeyi halletmesine izin vermeyi düşünüyordum. O benden daha korkutucu."

“Doğru,” diyor Harper koltuktan. Kıpırdamamış ama omuzlarındaki savunmacı gerginliğin bir kısmı azalmış. “Gelin oturun. Hepiniz. Kanalı

değiştirip Friends izlemeye başladım ve sanırım bu bölümde işler tamamen ters gidecek.”

Kanepeye geri yerleştik; ben köşeme, Gabriel yanıma, aramızda birkaç santimlik mesafe bırakarak oturdu, Harper ise diğer köşeye kıvrıldı. David de koltuğa yerleşti. Şaraplar elden ele dolaştı. Ekrandaki maymunun ve şakaların komikliğine güldük. Harper kurabiye istediğini söylediğinde, Gabriel hiç sormadan kalkıp kurabiyeleri getirdi. Küçük bir şeydi. Çok küçük bir şey. Ama doğru hissettiriyordu.

Saat on bir civarında Harper ayağa kalkıp gerindi. "Gitmeliyim. Yarın erken bir toplantım var." Yanağımdan öpmek için eğildi. "Sabah beni ara. Ve sen," diye Gabriel'i işaret etti, "Sana bir şans daha verdiğime pişman etme beni."

"Yapmamaya çalışacağım."

"Bundan daha fazlasını deneyin."

David, daha önce eski odasında kalması yönündeki önerimi dikkate almadı - ki buna minnettarım. Harper'dan birkaç dakika sonra ayrıldı, ancak önce kahvaltıda kalan pizzayı yiyeceğime dair benden söz aldı ve Gabriel'den bir el sıkışması kopardı.

Şimdi sadece ikimiz kaldık, oturma odamda yalnızız, veranda kapılarının ardında okyanusun karanlığı görünüyor ve aramızdaki her şey hala belirsiz.

"Ben de gitmeliyim," diyor Gabriel. Ama yerinden kıpırdamıyor.

"Söylediklerimin arkasındayım," dedim ona. "Konuşacak birini bulmakla ilgiliydi bu. Eğer bir şansımız olmasını istiyorsan, gerekeni yapmanla ilgiliydi."

"Biliyorum," diyor. "Seni tekrar kazanmalıyım."

Başımı sallıyorum. "Beni kazanmakla ilgili değil. Kendini iyileştirmekle ilgili." Söylemediğim şey ise, hasarın çok derine indiğinden korkmam. Yine de, umut denen şey hâlâ çırpınıyor.

Kapıya doğru ilerliyor ama çok kötü bir fikir olabilecek şeyden kendimi vazgeçirmeden önce elini tutuyorum. "Benimle kalır mısın?" Sesim neredeyse fısıltı gibi. "Sadece uyumak için. Burada olmak için."

Yüzümü inceliyor, sanki gizli bir anlam arıyormuş gibi. "Biliyorsun yapamam. Kabuslar..." Başını sallıyor. "Kendime güvenmiyorum. Ya sana zarar verirsem?"

"Yapamazsın."

"Bunu bilmiyorsun."

Gözlerime bakıyorum. "Kal. Lütfen."

Uzun bir sessizlik. Sonra içinden bir şey teslim oluyor. "Eğer istediğin buysa."

"İstediğim bu."

Elini tutup onu yatak odasına götürüyorum ve loş ışıktaki ayrı ayrı soyunuyoruz. Sadece iki kişi uyumaya hazırlanıyor.

Yatağa girdiğimizde o kendi tarafına, ben de diğer tarafıma dönüyorum. Ama bir an sonra eli örtünün altında elimi buluyor. Ve ben de elimi tutmasına izin veriyorum.

Bu affetmek değil. Hatta gerçek anlamda güvenmek bile değil.

Ama bu bir başlangıç. Küçük, kırılgan bir başlangıç.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Sabah ışığı Bella'nın perdelerinden süzülüyordu; yumuşak ve altın sarısı bu ışık, her şeyi olduğundan daha sakin gösteriyordu.

Gabriel uyuyamamıştı. Uyursa neler olacağından çok korkmuştu. Bunun yerine, bütün gece orada yatmış, eli onun elinde, tavana bakarken zihni onun söylediklerini tekrar tekrar düşünmüştü.

Lanet olsun, istediği her şeyi yaptı.

Konuşacak birini bulun. İşinizi yapın.

Onun haklı olduğunu biliyordu. Ama bir terapistin ofisinde oturup, elinde not defteri ve diploma olan bir yabancıya içini dökmek düşüncesi... Tüylerini ürperti.

İçindeki her şey buna karşı isyan ediyordu. Beş yılını duvarlar örerek, kendi başına hayatta kalmayı öğrenerek, kimseye güvenmeyerek geçirmişti. Muhtemelen hayatında hiç yumruk atmamış bir psikiyatrist için tüm bunları yıkma fikri, su tabancasıyla düşman bölgesine girmek gibi geliyordu.

Ama ona deneyeceğine söz vermişti. Ve Gabriel Grimm sözünü tuttu.

Onu dehşete düşürenler bile.

Yanında kıpırdandı, güneş ışığında bir kedi gibi gerindi. Gözlerini açtığı anda onu izlerken buldu ve yüzünde yumuşak bir ifade belirdi.

"Hey," diye mırıldandı. "Uyudun mu?"

"Bazıları," diye yalan söyledi.

Bir an onu inceledi ve ona inanmadığı açıkça belli olsa da, ısrar etmedi. Sadece elini bir kez sıktıktan sonra bıraktı ve doğruldu.

“Bir saat sonra galeride bir toplantım var,” dedi. “İstersen benimle gelebilirsin.”

Evet demeliydi. Onunla bir gün geçirmeli, normal biri olabileceğini kanıtlamalıydı. Dönüştüğü canavar yerine, onun hak ettiği adam olmalıydı.

Ama yapamadı. Henüz değil. İçindeki bozukluğu nasıl düzelteceğini bulana kadar değil.

"The Beast'te halletmem gereken bazı şeyler var."

Gözünde kısa bir an için hayal kırıklığı ifadesi gördüğünü sandı, ama o kadar hızlı kayboldu ki emin olamadı. "Bu gece seni göreceğim miyim?"

Başını yana eğdi. "İstiyor musun?"

Yavaşça gülümsemesi içinde bir ateş yaktı. "Evet," dedi usulca. "Öyleyim."

Elini uzatıp yüzünden bir tutam saçı çekti. "O zaman burada olacağım."

Kadın galeriye gittikten sonra, Gabriel yatağının kenarına oturdu ve zihni sürekli olarak terapi fikrine, profesyonel yardım alma düşüncesine takılıp kaldı. Tanrım, bu kelimelerin etrafına tırnak işareti koymak istiyordu. O böyle bir yapıya sahip değildi.

Sonra Travis'i düşündü.

Travis, o ilk acı dolu aylarda onu sayısız kez yerden kaldırmıştı. Gabriel, Isabella'nın ihaneti hakkında öfkeyle konuşurken onu yargılamadan dinlemişti. Beş yıl boyunca çektiği acılarla mücadele etmesini izlemiş ve bir kez bile durmasını söylememiş, sadece bu süreçte intihar etmemesini sağlamıştı.

Travis bir psikiyatrist değildi. Ama o, hem arkadaş, hem danışman, hem de rahip olmuştu. Herhangi bir terapistten daha fazla yıkılmış adam görmüş ve bazılarının yeniden doğru yola girmesine yardımcı olmuştu.

Gabriel biriyle konuşacaksa, bu kişi Travis olmalıydı. Başka kimse yoksa bile, Travis başlamak için iyi bir noktaydı.

Kulüp şimdi sessizdi; aylık izin günüydü, kalabalık yoktu, kavga yoktu, sadece temizlik ekibi ve birkaç personel ertesi günkü kavgalar için hazırlık yapıyordu. Gabriel, soyunma odalarının ve depolama alanlarının yanından geçerek koridorlarda otomatik pilot modunda ilerledi ve Travis'in ofisine geldi. Kapı yarı açıktı ve Gabriel içeriden spor radyosunun çaldığını duyabiliyordu.

Kapı eşiğinde durdu. Kapı çerçevesine vurdu.

Travis başını kaldırdı, yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ardından gözlerini kıstı. "Berbat görünüyorsun."

"Öyle duydum."

"Anissa sana sürekli yemek gönderiyor. Bunlardan yiyor musun?"

"Bazı."

"Yalancı." Travis dizüstü bilgisayarını kapattı ve dağınık masanın üzerine ayaklarını uzatarak sandalyesine yaslandı. "İçeri gelip bana neyin yanlış olduğunu anlatmak mı istiyorsun, yoksa köprüden atlayacak bir adam gibi öylece duracak mısın?"

Gabriel içeri girdi, sonra kapıyı arkasından kapattı. Ofis daracıktı; briket duvarları ve tek bir titrek floresan lambasıyla neredeyse bir dolaptan daha büyüktü.

Travis'e ofis seçme şansı vermişti; çoğu ofiste kollarını yana doğru uzatıp göğsünü de genişleterek nefes alabilecek kadar yer vardı. Ama arkadaşısı bu küçük iç odayı seçmişti. Çok rahat olduğunu söylemişti.

Samimi.

Gabriel yıpranmış misafir koltuğuna otururken Travis, "Bu sırtıma mı?" diye sordu.

"Eğer öyleyse, bu istisnai bir durum," diye itiraf etti Gabriel. "Bu günlerde sevinilecek pek bir şey yok."

Travis başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Sadece ellerini masasına koydu, Gabriel'i izledi ve bekledi.

Travis bekledi. Gabriel'in arkadaşında her zaman değer verdiği şeylerden biri de buydu; adam sessizliği anlıyordu. Bazı şeylerin ortaya çıkmasının zaman aldığını anlıyordu. Uzun bir Teksas Korucusu kariyeri ve neredeyse beş yıl boyunca yeraltı dövüşçülerini yönetmesi, Travis'e çoğu insanın kayıtsızlık sandığı bir sabır kazandırmıştı.

Bu kayıtsızlık değildi. Bu saygıydı. Bir insanın hazır olduğunda konuşacağı, öncesinde konuşmayacağı anlayışıydı.

"Onu kaybedeceğim," dedi Gabriel sonunda.

"Isabella?"

O isim, içinde bir arzu dalgası uyandırdı. Şimdi bile. Eski kahve ve ter kokan bu daracık ofiste bile. Sadece adı bile vücudunun tepki vermesi için yeterliydi.

"Kıskanç bir herif olduğum için beni yerden yere vurdu."

"Haklı mıydı?"

"Nadiren yanılıyor."

Travis yavaşça başını salladı. "Çözüm basit. Kıskanç bir herif olmayı bırak."

Gabriel gülmemek için kendini zor tuttu. "Evet," dedi. "Oraya kendi başıma ulaştım. Uygulama üzerinde çalışıyorum."

"Hayat çok zor. Buraya gelmenin asıl sebebi ne?"

Gabriel derin bir nefes aldı, sonra yavaşça verdi. "Az kalsın onu öldürüyordum."

Travis tamamen hareketsiz kaldı. "Pekala. Dikkatimi çektin."

"Bir kabustu," dedi Gabe. "Lanet olası bir kabus görürken neredeyse onu öldürüyordum. Ve biz denediğimizde—"

Sözünü tamamlayamadı. Elinin onun boğazında olduğu anın hatırası—ikinci kez, bir kez uyurken bir kez uyanırken—çok tazeydi. Çok utanç

vericiydi. "Beni öldürmemiş olabilirler Trav, ama kesinlikle beni mahvettiler."

Travis arkaya yaslandı. Yüz ifadesi değişmedi, ancak gözlerinde hem şefkat hem de anlayış vardı.

Travis, Gabe'in daha önce duyduğu en yumuşak ve ölçülü sesle, "Bu konuda henüz biriyle konuştun mu?" diye sordu. "Profesyonel olarak, yani."

"HAYIR."

"Belki de denemelisin."

"Seninle konuşuyorum."

Travis homurdandı. "Ben psikiyatrist değilim Gabe. Ben bir dövüş kulübü işleten adamım. Senin dövüş kulübünü."

"Sen aynı zamanda, babam imparatorluk kurmanın çocuklarından daha önemli olduğuna karar verdiğinden beri sahip olduğum en yakın baba figürüsün." Gabriel ellerini indirdi ve Travis'in gözlerine baktı. "Tanıdığım tüm psikiyatristlerden daha fazla kırık adam gördün. Savaştan dönen ve artık normal olamayan, aileleriyle birlikte olamayan adamlar." Başını salladı. "Nasıl düzelttiler? Düzeltenler. Nasıl geri döndüler?"

Travis uzun bir süre sessiz kaldı. Ayaklarını masadan indirdi ve öne doğru eğildi.

"Bazıları geri dönmedi," dedi. "Bazıları silahlarını yedi, içkiden öldü ya da ortadan kayboldu. Geri dönüş yolunu bulamadılar. Ve geri dönenler..." Başını salladı, "Gabe, dostum, ben onlar için sadece bir arkadaşım. Tıpkı senin için olduğum gibi."

"Sen bir arkadaştan daha fazlasısın. Hatta bir kurtarıcısın."

"Belki de bedenini kurtardım. Seni o gün karda bulduğumda hayatta kalacağını düşünmemiştim. Anissa da düşünmemişti, oysa benim çocuğum dünyanın en saf ve iyimser insanıdır. Beni kurtardığını söylüyorsun, belki de bedenini kurtardım. Seni soğuktan kurtardım. Dikişlerini attım. Ama kendini sen kurtardın dostum. Sen çabaladın. Bunu da başarabilirsin."

Gabriell'in görüşü bulanıklaştı ve bunun sebebinin gözyaşları olduğunu fark edince irkildi.

Travis usulca, "Benim yaptığım bir şey değildi," dedi. "Ama başaranların birkaç ortak noktası vardı. Onlardan vazgeçmeyen insanlar vardı. Konuşabilecekleri insanlar. Ben varım. Anissa. Ve sanırım Isabella da var."

"Bu kadar mı? Çözüm bu mu?"

"Bunun bir kısmı doğru. Ama çoğunlukla, bence hayatta kalmalarının sebebi yaşamak için bir nedenleri olmasıydı. Ve sadece onu boyun eğdirmeye çalışmak yerine, aslında neyin bozuk olduğunu anladılar."

Son kısım çok etkileyiciydi. Çünkü Gabriel beş yıldır tam olarak bunu yapıyordu: Şiddet, yorgunluk ve saf irade gücüyle canavarı boyun eğdirmeye çalışıyordu.

Ama başka ne yapacaktı ki? Çay ve çörek mi ikram edecekti? Çörek her neyse artık.

"Doğrusu patron, size nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum ama fikir alışverişinde bulunabileceğiniz biriyim. Öyleyse devam edin. Bana neler olduğunu anlatın. Adım adım açıklayın."

Gabriell'in çenesi kasıldı, gururu ve ihtiyacı birbiriyle çatışıyordu.

İhtiyaç ağır bastı. Ve ona anlattı. Onu istediğini. İçindeki canavarın tekmeleyip uzaklaştırdığı gibi, hassas noktaların nasıl bir kenara düştüğünü. İçindeki her şeyin nasıl değiştiğini, sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi davrandığını, oysa istediği şeyin bu olmadığını. Onu istiyordu. Acı vermek için değil, sahip olmak için. Ama sanki bedeni bunu anlamıyordu. Zihni de anlamıyordu. Sonunda, ilk saldırmak için korkunç bir ihtiyaçla, kendini koruma ihtiyacıyla ele geçiriliyordu.

Titredi. "Mantıklı değil. O bir tehdit değil. Bana asla zarar vermez. Ama bilinçaltım, müthiş bir sağ yumruğa sahip, korkak bir ödleğ."

Travis, sanki parçalar yerine oturuyormuş gibi yavaşça başını salladı. "O kulübede seni vurduklarında, beni bir sandalyeye bağladıklarını

söylemiştin, değil mi?"

Soru Gabriel'i hazırlıksız yakaladı. "Ne? Evet. Neden?" Hoş olmayan anıyı kafasından attı. Kapıyı kırarak içeri girmişlerdi. Karşı koymuştu ama üçe karşı bir kişiydi ve silahları vardı. İlk kurşun, yumruk bile atamadan onu yere sermişti. Bileklerinde ve ayak bileklerinde iplerle, göğsünde de bir iple sandalyeye bağlı olarak kendine geldi.

Travis, bir kedi yavrusu kadar yumuşak bir sesle, "Çaresizdin," dedi.

Bu kelime Gabriel'in midesini bulandırdı. "Evet."

"Karşı koyamazdınız. Kendinizi savunamazdınız. Sadece orada oturup size ne yapmaya karar verirlerse ona katlanmak zorundaydınız."

Kıvrandı. Kaçma isteğine karşı koymaya çalıştı. "Evet." Sesi sert ve kırılğan çıktı.

"Ve sonra seni tekrar vurdular."

"O kadın yaptı. Izzy'nin gözlerine sahipti." Adam ürperdi. "Ve yanıma geldi, sanki bir sineği ezer gibi göğsüme bir kurşun sıktı."

Travis, sanki Gabe'in hatırlatılmasına ihtiyacı varmış gibi, "Zar zor hayatta kaldın," dedi. "Bir şekilde hepsini bulup öldüreceğine yemin etmiştin."

"Kesinlikle haklısın."

"Seni vuran kişinin gözleri, sevdiğin kadının gözlerine benziyordu."

Gözlerini kapattı, başını salladı, geri döndüğünde Bella'ya nasıl davrandığını, kulübedeki o cadının o olduğuna bir an bile inanmış olmasını nefretle hatırladı.

Ancak onun bir kısmı hâlâ buna inanıyordu. Bilinçaltının korku dolu bir parçası. İşte mesele bu. Travis'in onu yönlendirdiği yer burasıydı.

"Ama o değildi," dedi Gabe. "Biliyorum o değildi. Hiç şüphe yok, hiç soru işareti yok. Artık yok."

Travis omuz silkti. "Sinir sistemin o kulübede bir ders aldı: savunmasızlık ölüm demektir. Ve o zamandan beri seni hayatta tutuyor.

Sorun şu ki, savaşın bittiğini bilmiyor. Nasıl kapanacağını bilmiyor. Bir de onun gözlerini hesaba katarsak..."

Gabriel bir an bunu düşündü, içi burkuldu. "Ama onu seviyorum. Ona zarar vermek istemiyorum."

"Hayatta kalma içgüdüşü," dedi Travis. "Seks sizi savunmasız hale getiriyor. Savunmanızı indiriyorsunuz, düşünmeyi bırakıyorsunuz, kendinizi duyulara teslim ediyorsunuz. Çoğu insan için asıl amaç bu. Ama sizin için?" Başını salladı. "Sizin için bu savunmasızlık, o sandalyeye tekrar bağlanmış olmak gibi hissettiriyor. Sanki kurşun geliyor. Bu yüzden vücudunuz yapmayı bildiği tek şeyi yapıyor: savaşıyor."

"Bunu öylece kapatamam," dedi Gabriel. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Kahretsin. Denedim Trav. Tanrım, durdurmaya çalıştım. Yapamıyorum."

Sessizlik içinde sonsuzluk geçmiş gibiydi.

Sonunda Travis derin bir nefes aldı. "Dediğim gibi, patron, ben bir psikolog değilim. Ama beni dinleyin. Bana kalırsa, kendinizi savunmasız hissettiğinizde, her içgüdüünüz size saldırmanız, kontrolü ele geçirmeniz, bir daha asla çaresiz kalmamanızı sağlamanız için bağılıyor. Doğru mu?"

Gabe başını salladı.

"Peki ya yapamazsanız?"

"Neyi yapamadı?"

"Savaşamazdı. Saldıramazdı. Kontrolü ele geçiremezdi." Travis gözlerini ondan ayırmadı. "Ya bu seçeneği tamamen ortadan kaldırısaydınız?"

Bu ima Gabriel'e buz gibi su gibi çarptı. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Belki de bağlanman gerekiyor diyorum." Travis'in sesi son derece gerçekçiydi. Pratikti. Sanki Gabriel'in berbat seks hayatını değil de dövüş stratejisini tartışıyormuş gibiydi. "Bırak gösteriyi o yönetsin. Bırak kontrol

onda olsun. Vücudun sana ne kadar dövüş diye bağırsa bağırsın, eğer fiziksel olarak hareket edemiyorsan, katlanmaktan başka çaren yok.”

“Peki sonra ne olacak?”

“Ve sonra belki—belki de—bilinçaltınız, bırakmanın vurulmak anlamına gelmediğini öğrenir.” Travis omuz silkti. “Bu, geri çekilen dövüşçülerde kullandığımız prensiple aynı. Düşünerek kurtulamazsınız. Reflekslerinizi yeniden eğitmeniz gerekir.”

Gabriel itiraz etmek istedi. Bunun çok basit, çok riskli, Isabella'dan istenebilecek çok fazla şey olduğunu söylemek istedi. Ama kafasında ne kadar çok kurcalarsa, o kadar çok mantıklı gelmeye başladı.

Vücudu, savunmasızlığın ölüm anlamına geldiğini öğrenmişti. Bunu unutmanın tek yolu savunmasız olmak ve hayatta kalmaktı. Ve bu süreçte ona zarar vermeyeceğinin garantisini vermenin tek yolu da, bunu yapamayacağından emin olmaktı.

“Ya işe yaramazsa?”

“O zaman başka bir şey deneyin. Gerçek bir psikiyatrist bulun, gerçek terapiye gidin, yavaş yavaş üstesinden gelin.”

Travis ayağa kalktı, masasından yarı dolu bir su şişesi aldı ve derin bir yudum aldı. “Ya da hemen şimdi gerçek bir psikiyatriste git. Ama bir şeyler denemen gerek Gabe. Çünkü yaptığın şey işe yaramıyor. Ve o kadın sonsuza kadar beklemeyecek. Seni sevmediği için değil, denemesine izin vermezsen seni kurtaramayacağı için.”

Gabriel de ayağa kalktı. Bacakları titriyordu, zihni hâlâ karmakarışık. Ama haftalar sonra ilk kez umutsuzluktan başka bir şey hissetti.

Umut hissetti. Korkunç, kırılgan, tehlikeli bir umut.

“Teşekkürler,” dedi.

“Henüz teşekkür etme. Eve git. Onunla konuş.” Travis sandalyesine geri yaslandı ve çoktan dizüstü bilgisayarına uzanmıştı. “Peki ya Gabe?”

Gabriel kapıda durdu.

“Bir tane muffin ye artık. Ölü gibi görünüyorsun.”

OTUZUNCU BÖLÜM

Onu Monarch'taki süitinde, bir kadeh şarap ve bir kitapla kanepeye kıvrılmış halde buldu. Adam içeri girdiğinde başını kaldırdı, ona verdiği anahtarı arka cebine koydu ve gözlerindeki umut onu neredeyse yıktı.

"Hey."

Gabriel odanın karşısına geçti, elindeki şarap kadehini alıp masanın üzerine koydu.

"Benimle gel."

Gülerek, "Size de merhaba," dedi.

Onu ayağa kaldırdı ve yatak odasına götürdü. "Beni bağla."

Bir kaşı hafifçe kalktı, belli ki meraklanmıştı. Sonra kaşlarını çattı. "Gabe, emin misin?"

"Dolabındaki eşarplar." Zaten gömleğini başından geçiriyor, ayakkabılarını çıkarıyordu. "Bileklerimi yatak başlığına bağla. Sıkıca bağla."

"Gerçekten mi?"

"Bana güven." Yüzünü elleriyle kavradı, sonra onu sertçe öptü; öyle bir öpücüktü ki, kadın inledi, adam ise sertleşmiş ve hazırды. "Bana güven," dedi sesi boğuk bir şekilde.

Bir anlığına ona baktı, ince tişörtünün altından meme uçları sertleşmişti. Sonra bir kez başını salladı ve dolaba doğru gitti.

Gabriel üzerindeki kalan kıyafetleri de çıkardı ve kollarını başının üstüne uzatarak yatağa geri uzandı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. İçindeki her bir içgüdü ona bunu durdurmasını, kontrolü ele almasını, kendini korumasını haykırıyordu.

O küçük piçleri geri püskürttü.

Bella iki ipek eşarpla geri döndü ve bileklerini yatak çerçevesine bağlarken dudağını ısırda da elleri bir cerrahınki kadar titrekti.

"Çok mu dar?"

Başını salladı.

Düğümleleri denedi. Çekti. Sonra yatağın kenarına oturdu ve ona baktı. "Bu benim için yeni bir şey. Yani, eskiden beni bağladığın zamanları severdim ama hiç..." Sözüünü tamamlamadan, kendisine hediye gibi serilmiş çıplak bedenini işaret etti.

"Eşit fırsatlı kölelik."

Gülümsedi. "Hoşuma gitti. Ama," diye ekledi başını yana eğerek. "Neden?"

"Merhaba? Çıplakım ve yatağınıza bağlıyım." Sertleşmiş penisini inceledi, sonra bakışlarını takip eden kadının sırttığını gördü.

"Haklısın. İşimi bitirdikten sonra değerlendirmeyi yaparız." Taytını çıkardı, sonra hâlâ tişörtüyle onun üzerine oturdu. "Eğer durmamı istersen?"

"Stillwater. Bunu söylüyorum, duracaksın."

"Evet," dedi sesi yumuşak bir şekilde. "İşe yarıyor." Sonra öne eğildi ve onu nazik ama yoğun bir şekilde öptü. Aynı anda kalçalarını sallamaya başladı, çıplak vajinasını karın kaslarına sürttü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, sonra nefesini içine çekti, bu daha çok bir nefes kesilmesi gibiydi.

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı. "Ben yanıdayım. Sadece kendini bırak."

Onu ikna etmek çok da zor olmadı. Düğümler sıkıydı. Kadın güvendeydi.

Ve aman Tanrım, bu çok iyi hissettirdi.

Elleri yavaşça kaburgalarını okşadı, yukarı doğru hareket etti, kalçaları ise dalgalanmaya devam etti. Başparmağıyla meme ucuna hafifçe dokundu.

Sonra tişörtünü çıkardı ve öne eğilerek, yavaşça çenesine, boğazına, köprücük kemiğinin üzerine öpücükler kondurmaya başladı. Elleri göğsündeki yaraları, kurşun yaralarını, yanıkları, atlattığı her şeyin izini sürdü. Ve Gabriel orada, bağlı ve çaresiz bir şekilde yattı ve kendini bunların hepsine bıraktı.

Doğruldu, ellerini daha yukarıya kaydırarak omuzlarını buldu ve boynunun hassas, yumuşak tenini okşadı.

Canavar uyandı.

Göğsünün içinde sinsice dolaşıyordu. Hırlıyordu. Zorlanıyordu. Bilekleri bağlara karşı çırpınıyor, elleri omuzlarına yapışmışken belinden bükülüyor, her sınırı ona özgür kalması, savaşması, korkunç bir şey olmadan önce kontrolü ele alması için bağırırken başı yana ve geriye doğru savruluyordu.

Ama bağlar kopmadı. Ve Bella ona dokunmaya devam etti. Onu öpmeye devam etti. Dilini gövdesinde bir çizgi gibi gezdirerek, onu korku ve çaresizlik içinde çılgılık atmaya, aynı zamanda da mutlak, saf bir zevkle inlemeye iten bir şekilde cinsel organını tahrik etti.

"Sorun yok," diye mırıldandı defalarca. "İyiyim. Güvendeyim. Sen de öylesin."

Tekrar öne eğildi, göğüsleri tenine değerken dudakları meme uçlarını okşadı. Ağzı sert ve talepkar bir şekilde onun ağzını kapattı. Kalçalarını öyle bir salladı ki, kalçaları penisini okşadı ki, artık bunun işkence mi yoksa zevk mi, cennet mi yoksa cehennem mi olduğundan emin değildi. Bildiği tek şey onu istediği idi. Ona ihtiyacı vardı.

Belki de, sadece belki de, bu işe yarıyordu.

Sonunda üzerindeki kıyafetlerin geri kalanını da çıkarıp onun üzerine oturduğunda, adam neredeyse aklını kaybetti.

"Benimle kal," diye fısıldadı, onun üzerine çökerken. "Tam burada."

"Izzy." Adı birden ağzından fırladı.

"Seni tutuyorum." Yavaş ve bilinçli bir şekilde hareket etmeye başladı. "Bırak beni. Seni tutuyorum."

Canavar uludu.

Gözlerini açtı, onun iki renkli gözlerini gördü ve yataktan tamamen kalkarak ona doğru uzandı, bağlardan kurtulmaya çalıştı. Şehvet, korku, arzu ve ihtiyaç, içinde bir kasırga gibi birbirine karışıyordu. Ama karşı koyamıyordu. Kontrolü ele alamıyordu. Sadece bu duyguya, ona, tamamen onun merhametine kalmanın korkunç kırılganlığına teslim olabiliyordu.

Ve zevkin kızgın merkezinde bir yerlerde bir şey kırıldı.

Canavar değil. Daha eski bir şey. Daha derin bir şey. Beş yıl önce o kulübede inşa ettiği, kırılganlığın ölüm anlamına geldiğini söyleyen duvar. Çatladı. Parçalandı. Işık içeri girdi. Tamamen yok olmadı. Henüz değil. Ama sonunda soluyor.

Ve o bembeyaz, yakıcı zevk onu kasıp kavurduğunda—tüm bedeni boşalmayla patladığında—bunun son olduğunu anladı. Bir tedavi değil, bir yol. Onu Izzy'sine ve kendi içinde derinlere gömdüğü adama geri götürecekti, iyi aydınlatılmış bir yol.

Daha sonra onu çözdü ve dudaklarına, göğsüne, bileklerine öpücükler kondurdu. Ardından yanına kıvrıldı, başını göğsüne yasladı.

"Nereden bildin?" diye sordu sonunda.

Onu kendine daha da yaklaştırdı, dudaklarını saçlarına bastırdı.

"Travis," dedi. Ve sonra, yavaşça, kekeleyerek, ona her şeyi anlattı. Konuşmayı. Farkındalığı. Her şeyi. "İyileşmedim," dedi. "Henüz değil."

"Ama bu bir yol," dedi, kelime seçimleri onu gülümsetti.

"Benimle birlikte yürür müsün?"

“Biliyorsun ki yapacağım.” Bir an sessiz kaldı, parmakları göğsünde desenler çiziyordu. “Seni seviyorum.”

“Biliyorum.” Alnından öptü. “Ben de seni seviyorum.”

Orada sessizlik içinde, birbirlerine sarılmış, birlikte nefes alarak uzanıyorlardı. Ve yıllar sonra ilk kez Gabriel'in zihni sakinleşmişti.

Telefonu sessizliği bozdu.

Eski içgüdüleri harekete geçince gerildi. Ama Bella'nın eli göğsüne bastırılarak onu sakinleştirdi.

“Bu sadece bir telefon. Ve önemli olabilir.”

İnleyerek o lanet şeye uzandı, sonra ekranda Leo'nun adını görür görmez doğruldu.

“Hoparlördesiniz. Bella ile birlikteyim. Nasılsınız?”

“Bulduk onu.” Leo'nun sesi kontrollü bir heyecanla titriyordu. “Dekker ve Webb'in küçük partilerini finanse etmek için onlara aktarılan üç yüz bin dolar. Güya Bella'ya kadar uzanan para. Gerçek sahibinin kim olduğunu biliyoruz.”

"Söyle bana," dedi Gabriel.

“Hesap iki kuruluş tarafından ortaklaşa sahiplenilmişti. Biri Bella'nın vakıf fonu, diğeri ise bazı vergi yasalarından kaçınmak için şirket gibi görünen başka bir kuruluş.”

"Aslında neydi?" diye sordu Bella, onun koluna sıkıca tutunarak.

"Birbirinin üstüne kurulmuş paravan şirketlerden oluşan karmaşık bir ağ; her şey yirmi altı yıl önce Isabella'nın adına kurulmuştu, ama tüm bu kurumsal saçmalıkların büyük ustası Sterling Hart derinlerde gömülüydü."

"Peki, tüm bunları kanıtlayabilir misin?" diye sordu Gabe.

“Kesinlikle evet. Ve dahası. Aspen gezinize çıkmadan beş gün önce, birisi Manhattan'daki bir banka şubesine girip o hesaptan üç yüz bin dolar nakit çekti. Banka görevlisi bile hatırlıyor. Aman Tanrım, o kadar nakit, tek başına bir kadın. Sık sık olan bir şey değil. Kimliğini gösterdi, evrakları imzaladı. Her şey yolundaydı. Banka açısından o, Isabella'ydı.”

Yanında, elini sıktı. "Ve eminim ki, bunun gerçekte kim olduğuna dair kanıt bulmuştundur."

"Ben işte bu kadar harikayım," dedi Leo. "Arkadaşım arşivi hackleyip güvenlik kamerası kayıtlarını aldı. Neyse ki, tüm kayıtların bir sabit diskte saklanması kuralı vardı." Leo duraksadı. "Bu Isabella değil. Benzer yapıda, benzer özelliklere sahip. Ama o değil."

"DSÖ?"

"Mina Panov."

"O sürtük," diye çıkıştı Bella.

"Evet, buna itiraz edemeyiz," dedi Leo. "Ve biliyoruz ki en az beş yıldır Sterling ile ara ara birlikte oluyor. Ve tahmin edin bakalım aynı hafta kimin hesabı elli bin dolar daha zenginleşti?"

"Her şeyi bize gönderin," dedi Gabriel.

"İşlem zaten tamamlandı, ama sorun şu ki Sterling ortadan kayboldu. Mina da öyle."

Gabriel gözlerini kapattı, öfkesini bastırmaya çalıştı. "Elbette öyle. Bu şerefsiz yıllardır bunu planlıyor. Burada kalıp bizim onu yakalamamızı beklemeyecek."

Leo, "Bu konuyla ilgilenen adamlarım var," dedi. "Sonsuza kadar saklanamaz."

"Pekala." Gabe öfkesini ve hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. "Sonra görüşürüz." Bir homurtuyla telefonu kapattı, sonra Bella'ya döndü.

En az iki dakika boyunca tek kelime etmedi. Sonra keskin ve kırılgan bir kahkaha attı. "Bütün hayatım boyunca," dedi. "Hiçbir zaman onun kızı olmadım. Sadece bir araç, hepsi bu. Sadece kendi işine geldiği gibi manipüle edebileceği biri."

Gabriel onun yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sen buradasın. Ben de buradayım. Ve onu alt edeceğiz. Adalet, söz veriyorum. İntikam değil."

Yan yana bir gülümsemeyle, "Dürüst olmak gerekirse, biraz intikam almaya razıyım," dedi. Sonra onu öptü; tutkulu, vahşi ve umutsuz bir

öpücüktü bu. Geri çekildiğinde gözleri parıldıyordu.

"Sonsuza kadar saklanamaz," dedi. "Onu bulacağız. Ve sonra bu işi bitireceğiz."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Yatağında birbirimize dolanmış haldeyiz, başım onun göğsünde, parmakları sırtımda tembelce desenler çiziyor. Daire, nefes alışverişlerimiz ve koridorlardan gelen "Canavar"ın uğultusu dışında sessiz.

Onu bu yatağa bağlayıp güvenini talep edeli üç gün oldu. Üç gün boyunca birbirimizi yeniden tanıdık; sadece bedenlerimizi değil, dönüştüğümüz insanları da. Keskin kenarlarımızı, yumuşak noktalarımızı ve görünür ya da görünmez tüm yaralarımızı.

"Size bir şey sorabilir miyim?" Sesim neredeyse fısıltıdan çıkıyor.

Eli sırtımda duruyor. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Anissa bana bir kısmını anlattı. Travis'in seni nasıl bulduğunu. Aylarca süren iyileşme sürecini." Avucumu göğsüne bastırdım, kalp atışlarının hızlandığını hissettim. "Ama başlangıçta o orada değildi. Sadece sen vardın."

Uzun süre sessiz kaldı, cevap vermeyeceğini düşündüm. Sonra göğsü derin bir nefes alıp verirken inip kalktı.

"Zorunda değilsin," diye ekliyorum hemen. "Eğer çok fazla geliyorsa."

"Hayır." Beni kendine daha da yaklaştırdı. "Bilmen gerek. Bilmeyi hak ediyorsun." Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. Sonra gözlerini kaçırdı. Konuştuğunda sesi o kadar kısık çıktı ki, onu zar zor duyabiliyordum. "Beni üç gün boyunca kulübede, bir sandalyeye bağlı

tuttular.” Sesi ifadesizdi. Duygusuzdu. “Çeşitli Grimm varlıkları hakkında bilgi istiyorlardı. Erişim kodları. Hesap numaraları. İstismar edebilecekleri zayıf noktalar.”

"Onlara bir şey verdin mi?"

“Hayır.” Bu tek kelimedeki karanlık bir gurur hayaleti duyuyorum. “Ne olursa olsun beni öldüreceklerdi. Ama bunu hızlıca yapmadılar. Önce beni kırmak için her şeyi denediler. Dayak. Yakma. Dişlerime penseyle saldırdılar.” Çenesi kasılıyor. “İki tanesini söktüler.”

Midem bulanıyor ve onu geçmişin dehşetlerinden bir şekilde koruyabileceğimi düşünerek ona daha da yaklaşıyorum.

"Sonra içeri girdi," diyor sessizce. "Gözleri seninkine benzeyen kadın."

Hala gidiyorum.

“Biliyorum, sen değildin,” diye devam ediyor. “Ama o an, o sandalyeye bağlıyken, neredeyse ölümüne dövülmüşken—inandım. Onların başlattığı işi bitirmek için geldiğine gerçekten inandım.” Başını kaldırıp doğrudan bana bakıyor. “Çok, çok üzgünüm.”

“Gabe, hayır. Anlıyorum. Biliyorsun ki anlıyorum.” Elini sıktım. “Gerisini anlatmana gerek yok.”

Bana şöyle bir baktı, sonra da "Silahı kaldırdı. Beni vurdu." dedi.

Eli elimi buldu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Nasıl oldu da hayati önem taşıyan her şeyi kaçırdı, asla anlayamayacağım. Ya kötü bir nişancıydı ya da..."

"Ya da babam senin acı çekmeni istedi," diye tamamlıyorum sözlerimi, o sustuğunda, sesim boş çıkıyor.

“Evet.” Yavaşça nefesini verdi. “Ondan sonra her şey paramparça. Ama hatırlıyorum, beni o kulübenin zemininde kanlar içinde bıraktılar, çıktılar ve orayı ateşe verdiler.”

“Ama sen kurtuldun.”

"Zar zor." Sesi şimdi pürüzlü, duygusuzluğu kırılmıştı. "Sandalye eskiydi. Tahtaydı. Yere çarparak kırmayı başardım ve ellerimi serbest

bıraktım."

Bunu hayal ederken ürperiyorum. Gabriel, vurulmuş, dövülmüş ve yakılmış, babamın kazanmasına izin vermeyi reddettiği için alevlerin arasında sürünüyor.

"Kapıyı açık bırakmışlardı ve ben de sürünerek dışarı çıkmayı başardım. Kırık dişlerimden birkaçını daha tükürdüm. Yüzüğümü orada bıraktım. Sonra bayıldım. Uygunun değil, ölümün beni çağırdığını düşündüğümü hatırlıyorum ve ölümün peşinden eve gitmenin imkanı yoktu. Hayatta kalmalıydım. Çünkü ölürsem intikam alamazdım."

"Bana karşı," diye fısıldadım ve o başını salladı.

"Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Ama uyandığımda sürünerek ormana, bir vadiye indim. Vücudum pes etmeden önce ancak oraya kadar gidebildim."

"Ve Travis seni orada buldu."

"Ertesi sabah. Hatırlamıyorum—o zamana kadar ateş ve kan kaybından aklımı kaybetmişim. Yarı ölü olduğumu, zar zor nefes aldığımı söyledi. Ayak bileğini tutana kadar ceset olduğumu sandı." Küçük, kasvetli bir gülümseme. "Görünüşe göre onu çok korkutmuşsun."

"Tahmin ediyorum."

Bir an sessiz kalıyoruz. Bütün bunları düşünüyorum: işkenceyi, gözlerindeki kadını, yangını, umutsuz kaçıışı.

"İşte bunu buldum," diye fısıldadım. "Kulübeye gittiğimde. Yüzüğün küllerin içinde ermişti. Dişlerin. Her yer kan içindeydi." Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Öldüğünü sandım. Yasını tuttum."

"Biliyorum." Beni kendine daha da yaklaştırdı, dudaklarını alnıma bastırdı. "Biliyorum, Izzy. Ve özür dilerim. Her şey için. Bana bunu yapabileceğine inandığım için. Sana geri dönmenin bir yolunu bulmam gerekirken ölü kaldığım için."

"Sen bilmiyordun. Bana ihanet ettiğimi sandın."

“Bunu bilmeliydim.” Sesi titriyor. “Bana asla böyle zarar veremeyeceğini bilmeliydim. Beni tuzağa düşürseler bile—Isabella Hart rolünde birini oynatsalar bile—bunun sen olmadığını bilmeliydim. Sis perdesinin ardını görmeli ve bunun Sterling Hart olduğunu anlamalıyım. Sen değil. Asla sen değil.”

“Gabe.” Elini sıkıyorum.

“Yalana inandım ve inanmaya devam ettim. Ve bununla sonsuza dek yaşamak zorundayım.”

Alnından öpüyorum. "Seni affettiğimi bilmek sana yardımcı oluyor mu?"

Gülümsemesi yumuşak. "Yardımcı olan tek şey bu. Beni affetmen. Bir mucize eseri hâlâ benim olman."

"Her zaman," diye söz veriyorum, sonra da sırtıyorum. "Sadece bir daha yapma."

Umduğum gibi, gülüyor. "Anlaştık," diyor ve elimi öpüyor. "Seni hak etmiyorum."

"Siz yapıyorsunuz."

“Belki. Ama yine de hayatımın geri kalanını bunu hak ederek geçireceğim.” Sonra beni öpüyor, yumuşak ve yavaş bir öpücük. “Gün gün.”

"Gün geçtikçe," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Şimdilik bu kadar yeter.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Monarch'taki sabahım, Louvre'u kaplayacak kadar çok evrak işiyle uğraştığım için oldukça yorucu geçti. Sonunda kaçtığımda, güneş gökyüzünde iyice yükselmişti ve Gabriel'i, yer altındaki dairesinin yüksek pencerelerinden süzülen ışığı değerlendirerek şövalesinin başında buldum. Önündeki tuval, ürettiği kaotik parçalardan farklıydı; bu tuvalin bir yapısı, bir amacı vardı.

İçimden parmaklarımı çaprazlıyorum. İlerleme var.

Daha yakından baktığımda, gölgelerin arasından bir kadının silüetinin belirdiğini ve tam olarak ne olduğunu seçemediğim bir şeye doğru uzandığını görüyorum.

Nefesim kesiliyor. Ben. Yine beni resmediyor.

Kapı çerçevesine yaslanıp onu çalışırken izliyorum. Günlerdir omuzlarında olan gerginlik bu sabah daha hafif. Tamamen geçmemiş—tamamen geçeceğinden emin değilim—ama idare edilebilir durumda. Tıpkı sonunda çekilmeye başlayan bir gelgit gibi.

Şimdi, onu resim yaparken izlerken, her fırça darbesinde farkı görüyorum. Daha az telaşlı. Daha bilinçli. Sanki sonunda sadece şeytanları kovmak yerine yaratıyor gibi.

"Orada olduğunu biliyorum," diyor arkasına dönmeden.

“Biliyorum, biliyorsun.” Kapı çerçevesinden kendimi itip odanın karşısına geçtim, yere atılmış eskizlerin ve kurumuş boya bezlerinin üzerinden atladım. Ona ulaştığımda çenemi omzuna yaslayıp tuvali inceledim. “Çok güzel.”

"O sensin."

Boynunun yan tarafına bir öpücük kondurdum. "Bunu ne zaman başlattın?"

“Bu sabah. Sen işe gittikten sonra uyuyamadım.” Fırçasını bırakıp döndü ve beni kollarının arasına aldı. Gözleri yüzümü taradı, bir şey arıyordu—belki bir hasar, belki de pişmanlık. “İyi misin? Dün geceden sonra?”

"İyiden de öte." Parmaklarımı çenesinde gezdirirken sakalının tenime sürtünmesini hissettim. "Öyle misin?"

Hemen cevap vermiyor. Sessizliği doldurmak için acele etmek yerine onu beklemeyi öğrendim.

"Ne olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ediyor sonunda. "Farklıyım. Belki daha az parçalanmışımdır." Kollarını bana daha sıkı sarıyor. "Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın... kahretsin. Biliyorsun."

Gülümsüyorum. "Skor tutmuyoruz."

“Belki de öyle olmalıyız. Şu anki durum oldukça tek taraflı.” Sesinde bir karanlık var; yaptığı her şeyi fazla düşünmesine izin verdiği her an ortaya çıkan o tanıdık öz nefret.

Yüzünü ellerimle kavrayıp bana bakmaya zorluyorum. "Dur. Gün gün, unutma? Artık geçmişin içinde boğulma."

"Bazı günler geçmiş, inanılmaz derecede güncelmiş gibi geliyor."

“Biliyorum.” Başparmağımla elmacık kemiğinin üzerinden geçip sakalının altından uzanan yaranın kenarına dokundum. “Aslında bu konuda seninle konuşmak istiyorum.”

Yüz ifadesinde bir değişiklik oldu. Yüzünün kenarlarında yavaş yavaş bir tedirginlik belirdi. "Bu uğursuz bir işaret gibi geliyor."

“Hayır, değil. Söz veriyorum.” Derin bir nefes alıp düşüncelerimi toparlıyorum. “Canavar’ı, dövüş kulübünü düşünüyordum.”

Bütün vücudu kaskatı kesildi. "Bunun nesi var?"

“Oraya öfkeni, acıyı atmak için gidiyorsun. Bu yüzden savaşıyorsun; çünkü şiddet, kabus görmeden uyumana yardımcı oluyor.” Gözlerine bakıyorum. “Haklıyım, değil mi?”

Uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonra omuzları hafifçe düşüyor. "Bu tam olarak olmak istediğim normal adamın resmi değil. Ama cevabı zaten bildiğinize göre, evet."

“Normal olanı çoktan geride bıraktık,” diyorum ve daha da yaklaşıyorum—vücutlarımız neredeyse birbirine değiyor. “Aslında bana hiç göstermedin. Gerçekten de. Ve gördüğüm kısımlar da antrenman turlarından. En azından Anissa öyle söyledi. “Gerçek olan bu değil. O bambaşka bir seviye.”

“Bella.”

Sesinde bir uyarı vardı. Onu görmezden geldim. "Bunu görmek istiyorum. Her şeyini. Senin ringdeki halin de dahil."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Elimi göğsüne bastırıyorum, kalbinin hızlı atışını hissediyorum. "Lütfen."

“Lanet olsun, ne sorduğunu bilmiyorsun.” Sesi kısılmıştı. “Beni dövüşürken izlemek, televizyonda boks maçı izlemek gibi değil. Acımasız. Kanlı. O ringde bambaşka birine dönüşüyorum.”

“Canavar.”

“Evet.” Bu kelime bir itiraf gibi geliyor. “Ve daha önce gördüğünüz gibi değil. Beni öyle görmenizi istemiyorum.”

"Neden?"

Odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Sırtı bana dönük, omuzları gergin. "Çünkü sonrasında bana aynı gözle bakmayabilirsin. Çünkü benim

ne olduğumu bilmekle, birini çıplak ellerimle paramparça ettiğimi izlemek arasında büyük bir fark var."

Onu takip ettim, hemen arkasında durdum ama dokunmadım. "Bütün yaşadıklarımızdan sonra, gerçekten de senin kavga etmeni izlemenin beni senden uzaklaştıracakını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Sesindeki hamlık göğsümü acıtıyor. "Sorun da bu zaten. Neyin fazla geleceğini bilmiyorum. Sevdiğin adamın gittiğini ve geriye sadece—"

"Yapma." Aramızdaki mesafeyi kapatıp gömleğinin önünü yumrukladım. "O cümleyi sakın tamamlama. Sevdiğim adam tam karşımda duruyor. Değişmiş, evet. Yaralı. Ama hala burada. Hala kendine gelmek için mücadele ediyor." Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Seni olduğu gibi görmek istiyorum. Buna ihtiyacımız var. İkimizin de."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, reddedeceğini düşündüm. Sonra alnını alnıma dayadı ve uzun, titrek bir nefes verdi.

"Çok korkuyorum," diye fısıldıyor.

İki kelime. Hepsi bu. Ama beş yıldır kendini her türlü kırılganlık belirtisinden korumak için zırh giymiş bir adamdan gelince, bunlar bir vahiy gibi geliyor.

"Biliyorum," diyorum. "Sorun değil. Birlikte korkacağız."

Gülüştü sestten çok nefese benziyor. "Bu pek de rahatlatıcı değil."

"Elimdeki en iyi şey bu." Gözlerine bakabilmek için geri çekiliyorum. "Yakında mı? Beni oraya yakında geri götüreceksin?"

Yüzümü uzun süre inceliyor, bir şey arıyor; belki şüphe, belki de korkunun ilk belirtileri. Ne arıyorsa onu bulamıyor gibi görünüyor.

"Pekala," diye sonunda kabul etti. "Ama bugün değil."

"HAYIR?"

"Hayır." Beni kendine daha da yaklaştırdı, elleri kalçalarımın yerleşti. Vücudundaki gerginlik değişti, daha sıcak bir şeye dönüştü. "Bugün sadece

seni istiyorum.”

Sesindeki sıcaklık tüylerimi diken diken etti. Ama kendimi tutmaya, tüm sabah zihnimde dönüp duran soruyu sormaya zorladım.

“Ben de aynısını istiyorum. Ama... şu an, yani... bana karşı nazik olabilir misin?”

O hareketsiz kalıyor.

Yüzünde beliren duyguları izliyorum; şaşkınlık, belirsizlik, neredeyse korkuya benzeyen bir şey. "Ne?"

“Dün gece çok yoğundu. Gerekliydi, elbette. Ama aynı zamanda çok harikaydı da.” İnce tişörtünün altından göğsündeki kabarık yara izlerini hissederek desenler çiziyorum. “Ama şu an yoğun bir şey istemiyorum. Sadece... seni istiyorum. Basit. Şefkatli.” Ona bakıyorum. “Bunu bana verebilir misin?”

Aramızda uzanan sessizlik, söylemediği her şeyin ağırlığıyla ağırlaşıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor sonunda. Sesi neredeyse fısıltıdan ibaret. "Yıllardır nasıl yaşadığımı biliyorsun. Nazik olmayı nasıl hatırladığımı bile hatırlamıyorum."

Bu itiraf kalbimi biraz kırıyor. Beni sanki yıldız ışığından yapılmışım gibi resmeden, tenimin her santimini kutsal bir metni ezberliyormuş gibi inceleyen bu adam, şimdi şefkati hatırladığından bile emin değil.

Bunu ona onlar yaptı. Aspen'deki o şerefsizler. Kalbini yakarak sökmeye çalıştılar.

Ama tamamen ortadan kalktığına inanmayı reddediyorum.

“Öyleyse birlikte öğrenelim,” diyorum. “Ve açıkça söyleyeyim, ham, vahşi ve nefis derecede sapkın şeyler kesinlikle menüde var. Ama şu anda yavaş ve tatlı bir şey istiyorum. Ve bence bunu başarabiliriz.”

Ona itiraz etme şansı vermiyorum. Elini tutup onu yatak odasına doğru götürüyorum. Yatağa vardığımızda ona dönüyorum. Yavaşça tişörtümü başımdan çıkarıyorum. O, karanlık ve aç gözlerle beni izliyor, ama bana uzanmıyor.

“Bella—”

“Şşş.” Yaklaştım, tişörtünün etek ucunu eşofmanından kurtardım.
“Düşünmek yok. Sadece hissetmek.”

Gömleği başının üzerinden yukarı doğru itiyorum ve gövdesini kaplayan yara izlerini ortaya çıkarıyorum. Yüksek pencerelerden gelen ışıhta neredeyse gümüş gibi parlıyorlar; yanık izleri, kesikler ve kaburgalarının hemen altındaki buruşuk kurşun yarası. Atlattığı her şeyin kanıtı.

Ona doğru eğilip dudaklarımı kalbine en yakın yara izine bastırdım.

Ürperiyor.

"İşte bu," diye fısıldıyorum tenine doğru. "Sadece hisset."

Dudaklarımla göğsünün her yerini öperek, çektiği acıların izlerini takip ediyorum. Her izi, her çıkıntıyı, onu yok etmeye çalıştıkları her yeri. Ve her öpücükle, içinde bir şeylerin çözülmeye başladığını hissediyorum.

"Bella." Adım kırık dökük, neredeyse nefessiz çıkıyor ağzımdan.

“Buradayım.” Ona bakıyorum, gözlerini ondan ayırmadan eşofmanını kalçalarından aşağı indiriyorum. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

O zaten çoktan sertleşmiş durumda, bana doğru geriliyor ve ben de ona dokunmaktan, onu tatmaktan, kontrolünü kaybetmesini sağlamaktan başka bir şey istemiyorum.

Ama mesele bu değil.

Üzerimdekileri çıkarıyorum, sonra yavaşça yatağa uzanıp onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum. Kollarının üzerinde ağırlığını vererek üzerime eğiliyor ve gözlerinin ardında yaşanan savaşı görebiliyorum. Almak, sahiplenmek, hükmetmek isteyen canavar. Ve yıllar önce aşık olduğum adam, varlığını sürdürmek için mücadele ediyor.

"Öp beni," diye yalvarıyorum.

Başını öne eğiyor. Dudakları benimkine değiyor, tereddütlü ve sorgulayıcı bir şekilde. Sanki bunun nasıl işlediğini unutmuş gibi. Sanki ağzımın şeklini baştan öğreniyor gibi.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirip onu kendime doğru çekiyorum, öpüşü derinleştiriyorum ama yumuşak tutuyorum. Hiçbir çaresizlik yok. Sadece dudakların birbirini yeniden tanımasının yavaş, tatlı bir akışı.

Sonunda geri çekildiğinde gözleri donuktu. Çok etkilenmişti.

“İçine girmek istiyorum,” diye fısıldıyor. “Ama bunu sensiz yapabilir miyim bilmiyorum—”

"Canavarın kontrolü ele geçirmesi olmadan mı?"

Çenesi sıkı bir şekilde başını salladı.

“O zaman yavaş gideriz. Durman gerekirse dururuz.” Ellerimle yüzünü kavradım. “Ne olursa olsun, ben yine de burada olacağım.”

Yüz ifadesinde bir çatlak beliriyor. "Gün gün," diye fısıldıyor. "Ve dakika dakika."

Yavaşça içime giriyor. O kadar yavaş ki, vücuduma bal gibi yayılan sıcaklıkla adeta bir tapınma eylemi gibi geliyor. Gözleri tüm süre boyunca gözlerime kilitlenmiş durumda, sanki bakışlarını kaçırıp benim panikleyeceğimden korkuyor gibi.

"İyi misin?" diye soruyor, nefes nefese.

“Fazlasıyla iyi.” Kalçalarımı hareket ettirerek onu daha da derine çekiyorum ve gözlerinin iniltiyle kapanmasını izliyorum. “Gabriel. Bana bak.”

Evet, öyle. Ve bakışlarında her şeyi görüyorum: öldüğünü sandığı aşkı, yanıp kül olduğunu düşündüğü şefkati, gömmek için çok mücadele ettiği adamı.

O hâlâ orada. Yaralı ve değişmiş, ama hâlâ orada.

Galerideki umutsuz yakınlaşmaya ya da dün geceki yoğunluğa hiç benzemeyen bir ritim buluyoruz. Bu tamamen başka bir şey. Yeni ve daha yumuşak bir şey. Korkutucu bir şekilde umut gibi hissettiren bir şey.

Haz yavaş yavaş artıyor. Karnımda, uyluklarımda, ayak parmaklarımdan kavrımında hissediyorum. Ve Gabriell'in, canavarı uzak tutmak, anı yaşamak için verdiği mücadeleyi izliyorum.

Tam olarak istediğimi verdi. Nazik. Şefkatli. Kendisi.

Dalga yükselirken fısıldadım: "Seni seviyorum. Seni seviyorum, Gabriel. Her yönünü."

Titriyor ve ben de onun kendini bıraktığını hissediyorum—canavarca değil, duyguya. Gerçekten sevilmenin ezici kırılğanlığına.

Bir araya geliyoruz, yüzü boynuma gömülü, kollarım onu sıkıca sarmış. Ve artçı sarsıntılar nihayet dindiğinde, başımı kaldırıp bana baktığında, gözlerinde Aspen'den öncekinden beri görmediğim bir şey görüyorum.

Barış.

"Sana söylemiştim," diyorum ve o gerçekten gülüyor, sonra da beni de yanına çekerek yan dönüyor. Birbirimize dolanmış halde uzanıyoruz, eli sırtımda tembelce desenler çiziyor ve hatırlayabildiğimden çok daha uzun bir süredir ilk defa her şey sessiz geliyor. Sakin.

Sonunda mırıldanarak, "Bugün öğleden sonra bir toplantım var," dedim. "Tedarikçi görüşmeleri. Sanırım..."

"Hayır." Gabriel kollarını etrafımda daha sıkı sardı. "Kal."

"Gabriel."

"Beş dakika daha. Sonra gidip kumarhaneyi kurtarabilirsin." Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Bunu bana bırak. Biraz daha."

Yapmamalıyım. Yapmam gereken şeyler var, yönetmem gereken bir işletme. Ama yüzüne baktığımda—rahat, neredeyse huzurlu, günlerdir taktığı o kasvetli maskeden çok farklı—kendimi hareket ettiremiyorum.

"Beş dakika," diye katılıyorum.

Yirmi dakika sonra hala yataktayım ve bir şekilde tekrar sevişmişiz—bu sefer daha yavaş, daha tembel, ikimiz de yarı uykulu ve içgüdülerimizle hareket ediyoruz. Bu, onun öldüğü beş yıl boyunca hayalini kurduğum türden bir sabah. Bir daha asla yaşayamayacağımı düşündüğüm türden bir sabah.

Sonunda kendimi duşa sürüklediğimde, toplantıya zamanında yetişmemin imkanı kalmamıştı. Neyse ki, astlarım bunun için var ve

banyodan Müdür Yardımcımı arayıp, içtenlikle özür dileyerek görevi ona devrettim.

Telefon görüşmesini bitiriyorum ve birden ne kadar iyi hissettiğimi fark ediyorum. Bu, bir toplantıyı başarıyla geçmekle ilgili değil, Gabriel'le olan hayatımla ilgili. Sanki sonsuza dek sürecekmış gibi içimde bir ağırlık taşıyordum. Ama şimdi daha hafif hissediyorum. Sanki dünya yeniden doğru yöne dönüyor ve eksenine oturuyor.

Koyu renk pantolonumu ve ipek gömleğimi tekrar giydim—fazla çaba harcamadan patron havası veren türden bir kıyafet—ve Gabriel'i mutfakta, öğleden sonra kahvesi yaparken buldum. Üzerinde sadece eşofman vardı ve onu yalınayak, ev işleriyle uğraşırken görmek beni gülümsetti.

"Toplantı halledildi mi?" diye soruyor.

"Her şeyi Greg'in üzerine yıktım." Elime uzattığı bardağı alıyorum. "Peki ya sen? Suç imparatorluğunda söndürülmesi gereken yangınlar var mı?"

Ağzı seğirdi. "Bekleyemeyecek bir şey yok. Başa çıkmam gereken birkaç e-posta var, ama bunu buradan halledebilirim."

"Yani ben döndüğümde burada olacaksın, değil mi?"

"Burada olacağım." Beni kendine doğru çekiyor, aramızda kahve fincanları duruyor. "Her zaman."

Bu kelime kemiklerime işliyor, sıcak ve kesin bir şekilde. Her zaman. Belki de gerçekten oraya ulaşabiliriz. Belki de tüm bu enkazdan gerçek bir şey inşa edebiliriz.

Monarch'a doğru yarı yolda olduğumda telefonum çaldı. Yiyecek ve içecek müdürlerinden biri, yanlış yükleme iskelesine gönderilen bir içki teslimatı yüzünden panikliyordu. Sorunu hallettim, ardından temizlik bölümündeki personel sorunuyla ilgili ani bir toplantıya çağırıldım ve daha sonra CFO ile üç aylık rakamları gözden geçirmek için bir saat harcadım. İlk toplantımı erteleyip daha az stresli bir gün geçirme planım suya düştü.

Sonunda Gabe'in dairesine vardığımda öğleden sonra olmuştu. Kumarhane katında yürümekten ayaklarım ağrıyordu ve çok acıkmıştım. Ama en çok da onu görmek istiyordum. Gerçekten bir dönüm noktasına ulaştığımızı tekrar teyit etmek için.

İçeri girdiğimde, sırtı bana dönük, telefonuna bakıyordu. Vücudunun her bir çizgisi kaskatıydı, gerginlik dalgalar halinde ondan yayılıyordu.

“Gabriel? Ne oldu?”

Döndüğünde kalbim durdu.

Bu sabahki huzur kayboldu. Yerine soğuk bir şey geldi. Tehlikeli bir şey. İlk döndüğünde taktığı maske—ki sonunda kırdığımızı sanmıştım—hala yerinde duruyor.

"Beni korkutuyorsun. Ne oldu?"

Telefonunu uzatıyor. "Dinleyin."

Titreyen ellerimle telefonu açıyorum ve sesli mesajı oynatıyorum.

Ses yapay zeka tarafından üretilmiş, ama beni midemi bulandıran şey kelimeler.

“Ölüm eninde sonunda herkesi bulur. Bazı ölümler hızlıdır. Merhametlidir. Diğerleri ise... şey...” Bir an duraksar. “Bazı kurbanların, bir kulübede üç gün sürecek işkenceyi, olabileceklerle kıyaslandığında bir merhamet olarak göreceğini duydum. Ve bana öyle geliyor ki, sevdiğiniz birinin o yavaş ölümü beklediğini bilmek sizi daha çok üzecektir. Ve inanın bana, daha çok acı çekmenizi istemek benim de gündemimde çok önemli.”

Mesaj burada sona eriyor.

Telefonu yavaşça indiriyorum, damarlarımda buz gibi bir soğukluk yayılıyor. Üç gün. Bir kulübe. Ve net bir mesaj: Bunu ben yaptım. Daha kötüsünü de yapabilirim. Sevdiğin birini incitebilirim.

“Bunu ne zaman aldın?” Sesim garip geliyor. Uzaktan.

“Bir saat önce. Belki iki saat önce.” Gabriel’in çenesi kırılacak kadar sıkı. “Anonim e-posta, yapay zekâ sesi, bir düzine farklı sunucu üzerinden yönlendirildi. İzlenemez.”

“Babam bunu gönderdi.” Bu sözler beni ürpertiyor ama doğru olduklarını biliyorum. Sonuçta Dekker ve Webb'e para ödedi. Sevdiğim adamı öldürmeye kalkıştı.

“Sterling Hart, o şerefsiz.” Sözleri sert ama elleri titriyor. Ellerin titrediğini hiç görmemiştim.

Gabe, "Artık saklanmıyor bile," diyor.

Gözlerine bakıyorum ve gördüğüm tek şey öfke. Saf, yakıcı bir hiddet, şehirleri yerle bir edebilecek türden.

"Seni korkutmaya çalışıyor," diyorum. "Geri adım atmanı sağlamaya çalışıyor."

“O zaman tam bir aptal.” Gabriel telefonu elimden alıp dikkatlice bir kenara koydu. Hareketlerindeki kontrol, herhangi bir patlamadan daha korkutucuydu. “Yaptığı tek şey, onu yok etmek için beş yıl boyunca bir imparatorluk kurmanın nedenini bana hatırlatmak oldu.”

“Sakın aptalca bir şey yapmaya kalkma,” diyorum, içimde yeni bir korku yükseliyor. “Kanıtlar bir araya geliyor. Leo para izini buldu. Dekker’ın itirafını aldık. Ve elbette Webb’i de yakında gözaltına alacağız. FBI—”

“FBI.” Gülüyor ama gülüşünde hiçbir espri yok. “Babanın cebinde polisler, maaşlı hakimler, kendisine iyilik borçlu politikacılar var. FBI’ın onu korkuttuğunu mu düşünüyorsun? Adaletin onu korkuttuğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle olmalı. Duvarlar üzerime kapanıyor. Bu yüzden bunu gönderdi— çaresiz. Lütfen, Gabriel. Lütfen aceleci davranma. Seni kaybedemem. Bir daha asla. Seni yeni geri kazanmışken asla.” Ağzımda tuz tadı hissediyorum ve ağladığımı fark ediyorum.

“Gerçekten oturup bekleyeceğimi mi sanıyorsun? Ondan kurtuldum ve bu onu çok kızdırdı. Bana zarar vermek istiyor ve bunu nasıl yapacağını da biliyor; sana zarar vererek. Ve ortadan kaybolduğundan beri, onu nerede arayacağımızı bile bilmiyoruz.”

"O zaman polisi devreye sokarız."

Ama o, polisleri, FBI'ı ya da adaleti düşünmüyor. O, kanı düşünüyor.

"Gabriel, lütfen." İntikam peşinde koşarsan seni yine kaybederim. Seni tutuklamasalar bile seni kaybederim. İçimdeki adamı. Sevdığım adamı. Lütfen, lütfen. Bunu doğru şekilde yapmalıyız."

"Doğru yol." Bunu sanki kelimelerin tadı acıymış gibi söylüyor. "Doğru yol, babanın Tanrı'dan daha iyi avukatlar tutabildiği için özgürce dolaşmasını izlemektir. Doğru yol, ikimiz de doğmadan önce onun lehine kurulmuş bir sistemi beklemektir."

"Saçmalık. Doğru yol, onun seni yarattığı kişi olmamaktır."

Sözler tokat gibi indi. Gabriel hareketsiz kaldı, gözlerinin ardında bir şeyler belirdi—belki acı, belki de farkındalık.

"Ben zaten onun beni yarattığı kişiyim," diyor sessizce.

"Kahretsin, Gabriel, hayır."

"Bana işkence etti, Bella. Üç gün boyunca. Beni o kulübede diri diri yakmaya terk etti. Ve şimdi daha da kötüsünü sana yapacağını söylüyor."

"Tehdit ediyor. Ama bana zarar veremez. Ben onun kızıyım."

Gabriel arkasını döndü ve yüzündeki ifade kanımı dondurdu. "Bunun onun için önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Sterling Hart gibi bir adam için kan bağının bir anlam ifade ettiğini mi düşünüyorsun?" Yanıma geldi, omuzlarımdan tuttu. "Kendini korumak için neler yapmaya hazır olduğunu zaten kanıtladı. Sen onun için bir kız evlat değilsin, bir yüksün. İşe yaramaz bir varlıksın."

Tartışmak istiyorum. Ona yanıldığını, babamın her ne olursa olsun bana asla zarar vermeyeceğini söylemek istiyorum. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor çünkü yalan. Babamı yıllardır izledim ve neler yapabileceğini çok iyi biliyorum.

"Öyleyse bırakın FBI halletsin," diyorum bunun yerine. "Bırakın onlar davayı oluştursunlar. Bırakın adalet yerini bulsun..."

“Adalet.” Kelimeyi zehir gibi tükürüyor. “Bana yaptıklarının hiçbirinde adalet yok. Tek çözüm, o bizi yok etmeden önce onu yok etmek.”

“Ya onu öldürmek seni de öldürürse?” Sesim titriyor. “Bu yola girersen—eğer onun dövdüğü silaha dönüşürsen—hayatta kalamazsın Gabriel. Kazansan bile kaybedersin. Canavar tamamen kontrolü ele geçirecek ve ben seni yine de kaybedeceğim.”

Çok hareketsiz duruyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesi alçak ve karanlık.

Tehlikeli.

"Gerçekten de tek bir yanlış kararla kendimi tamamen kaybedeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözlerine bakmaya kendimi zorluyorum. “Sanırım geri dönüşü olmayan bir şeyin eşiğindesin. Ve babamın seni nasıl iteceğini çok iyi bildiğini düşünüyorum.” Yaklaşıyorum, sonra yüzünü ellerimle kavrayıp bana bakmaktan başka çaresi kalmamasını sağlıyorum. “İstedığı bu, Gabriel. Peşinden gelmeni istiyor. Seni sonsuza dek ortadan kaldırmak için ona bir bahane vermeni istiyor. Ona bu fırsatı verme. Kazanmasına izin verme.”

Gabriel uzun bir süre bana bakakaldı, gözlerinin ardında aç ve huzursuz bir canavar gizleniyordu.

Sonra bir şeyler değişiyor. Teslimiyet değil—bu kadar basit bir şey değil. Ama zırhta bir çatlak. Bir anlık şüphe.

“Gün gün,” diye fısıldıyorum. “Öyle demiştik. Gün gün.”

Çenesi kasıldı. "Gün gün ilerlemek şu an yeterli gelmiyor."

“Biliyorum. Ama elimizde olan bu.” Alnımı onun alnına dayıyorum. “Benimle kal. Lütfen. Bundan sonra ne yaparsak yapalım, birlikte yapalım. Öfkeyle değil. Korkuyla değil. Birlikte.”

Aramızda uzanan sessizlik, söylemediği her şeyin ağırlığıyla ağırlaşıyor.

"Birlikte," diye sonunda kabul etti.

Ama canavar hâlâ orada, izliyor ve bekliyor. Ve onu uzak tutmak için ne kadar süre birlikte olmanın yeterli olacağını bilmiyorum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki gün geçti.

Gabriel'in kafese kapatılmış bir hayvan gibi iki gün boyunca volta atması, Leo ile yaptığı kısa telefon görüşmeleri ve nefes tutulmuş gibi gelen sessizlik.

Babamın tehdidini aldığından beri bana dokunmadı. Resim yapmadı. Cehennemi serbest bırakmak için izin bekliyormuş gibi telefonuna bakıp durmaktan, plan yapmaktan ve volta atmaktan başka hiçbir şey yapmadı.

Monarch'ta saatlerce yangınları kovaladıktan ve Casino'da babamın veya Mina'nın hiçbir izine rastladıktan sonra içeri girdiğimde, Gabe'i tişörtsüz, ter içinde, stüdyosunun köşesinde kum torbasına acımasızca vururken buldum; yumrukları sarılıydı, nefesi hırıltılıydı, çenesi kararlılıkla sıkılıydı.

Bunu saatlerdir yapıyor olmalı ve saatlerce daha devam edebilecek gibi görünüyor. Tıpkı bir Olimpiyat sporcusu gibi. Ya da bir makine gibi.

Hayır. Beş yıllık öfkeyle bilenmiş bir silah gibi. Her kası şekillendirilmiş, her hareketi hassas. Dünyanın ağırlığını taşıyabilecek omuzlar - ve taşımış da.

Çok iyi tanıdığım bir beden, şimdi keskinleşmiş bir öfkeyle kasılmış durumda.

Endişelerimi içime atıyorum ve "Beni Canavar'a götüreceğine söz vermiştin" derken umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyorum.

Kum torbasına vurmaya devam ediyor. Hatta darbeler daha da hızlanıyor.

“Şimdi olmaz, Bella.” Nefes alışverişi zor ve düzensiz.

“Yakında gideceğimizi söylemiştiniz. Bu günler önceydi. Artık ‘yakında’yı çoktan geçtik.”

Çantanın diğer tarafından ona doğru yaklaşıyorum. "Bana her şeyini göstereceğine söz vermiştin. Her şeyini." Uzanıp çantayı sabit tutuyorum. "Zamanı geldi."

“Kahretsin.” Küfür ağzından zorla çıkarılmış gibiydi ve geri adım attı. Gözleri o kadar kan çanağı gibiydi ki neredeyse kıpkırmızıydı. “Ne istediğini bilmiyorsun.”

“Aslında asıl mesele bu değil.” Çantayı yanına doğru kaydırıp derin bir nefes aldım, biraz yumuşadım. “Gabe, zamanı geldi.”

Sonunda bana baktı ve başını salladı, sanki her şey baştan beri bu kadar basitmiş gibi. "Pekala," dedi sesinde bir sertlik vardı. "Hadi gidelim."

Göğsüne ve gövdesine yapışan siyah bir tişört giyiyor, sonra elimi tutuyor. Canavarın karnına giden tüm koridorlarda hiç dolaşmadım. Bu dünyadaki köşem küçük, sade bir stüdyo daireden ibaret.

Bu tamamen başka bir şey.

Gabriel beni çelik bir kapıdan geçirip kafesli ampullerle aydınlatılmış bir koridora götürüyor; beton duvarlar siyaha boyanmış ve tepemizde fokurdayan borular var. Ayak seslerimiz arkamızdan yankılanıyor, çıkardığımız tek ses bu çünkü Gabriel stüdyodan ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedi.

Onu bu duruma ben ittim ve şimdi de bana sessiz muamele yapıyor. Tamam. Kızgınlığı kaldırabilirim. Kızgınlık, alternatifinden daha iyidir.

Belki ben de biraz sinirliyim.

Derinlere indikçe hava değişiyor gibi görünüyor; daha sıcak ve nemli, ayrıca eski kanın ve taze terin hafif bakırımsı kokusunu taşıyor.

 zerinde numaralar bulunan ama başka hiçbir etiket bulunmayan kapılardan geçiyoruz. Bir yerlerden boğuk bir gürültü yankılanıyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Antrenman odaları. D v ş ler bir sonraki aşamaya hazırlanıyor.

Koridor dönüyor, sonra tekrar dönüyor. Bir labirent. Tek başıma asla geri dönüş yolunu bulamazdım ve bence asıl mesele de bu. Burası bulunmak için değil, saklanmak için inşa edilmiş.

Yine uzun bir koridordan geçiyoruz, ama bu koridorun sonu açılıyor. Ve açıldığı anda, yemin ederim nefesim kesiliyor.

Önümüzde devasa bir alan uzanıyor; bir kısmı arena, bir kısmı yeraltı katedrali. Açıkta duran borular ve endüstriyel aydınlatma, ama aynı zamanda kadife halatlar ve parıldaayan barlar.

Para ve şiddet, güzelce süslenmiş. Kalabalık bir dalga gibi üzerime çöküyor; bedenler birbirine bastırıyor, sesler kükremeye dönüşüyor, müziğin baslarını dişlerimde hissedebiliyorum. Enerji elektrik yüklü, ilkel, a . Canavarın kalbindeyiz ve çarpık bir Oz'a adım atmak gibi.

Gabriel'e döndüm. "Aman Tanrım."

 ki gündür ilk defa, dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirdi. "D nyama hoş geldiniz."

"Gabe... yani, vay canına."

Neredeyse gülecek. "Senden böyle bir şey duymak benim için çok şey ifade ediyor."

Önümüzde bir ring olduğu için ona dövüşün ne zaman başlayacağını sormak üzereydim ki, ismimin duvarlardan yankılanan uyumsuz sesiyle sustum.

Arkamı dönüp sesin kaynağını ararken, Anissa'yı el sallayarak ve "Bella!" diye seslenirken buldum.

El sallayarak ona yanımıza gelmesini işaret ettim. Koşarak yanımıza geldi, sonra Gabe'e yanaştı ve ona kolayca sarıldı. Aralarında sadece arkadaşlık olduğunu biliyorum, ama yine de içimde küçük kıskançlık canavarları bir protesto yürüyüşü başlattı.

Bu da demek oluyor ki, David'e kızdığım için Gabe'den bir dilim özür dilemeliyim sanırım.

“Babam senin geleceğini söylemedi.” Gabe’in bakışına yüzünü buruşturdu, sonra gözlerini devirdi. “Özür dilerim, Travis söylemedi. Ona babam diye hitap etmek profesyonelce değil.”

“Hayır, öyle değil,” diyor Gabe, ama sesinde bir sevgi var.

Anissa ile konuşurken Gabe'e yan gözle baktım. "Onu biraz zorlamam gerekti."

“Sana izin vermesine şaşırdım. Yani, ilk defa ve bu gece mi?” Başını inanmaz bir şekilde sallayarak Gabe'e baktı. Ben de ona baktım. İfadem umutla bir açıklama bekliyordu.

Gabe, Anissa'ya "Onu sahibin locasına götür," diyor. "Benim ısınmam gerekiyor."

Gözlerimi iki yana çevirdim. "Isınma hareketleri mi?"

Anissa'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bilmiyor muydun? Bu geceki maçta o da yer alacak."

Bu terimi daha önce hiç duymamıştım ama eminim ki yakında o ringde olacak. "Ne? Ciddi misin?" Kollarımı kavuşturup ona alaycı bir bakış attım. "Beni bu gece buraya getirmeyi baştan beri planlıyordun."

Kıkırdar, alnımdan öper. "Yakalandın," der, sonra kalabalığın arasından süzülür, sadece birkaç kelime söylemek, birkaç kart imzalamak ve birkaç el sıkışmak için durur.

Anissa koluma girerken, "Burası gerçekten de Oz," diye mırıldandım. "Hadi gel. En iyi koltuklarda oturuyoruz."

Beni zaten yeterince gürültülü olan kalabalığın arasından geçirerek – özel bir locanın harika bir fikir olduğunu düşündüm– bir merdivenden

yukarı, her şeyi gören yüksek bir platforma götürdü. Orada deri bir kanepede, en iyi manzarayı izlemek için kenarda rahat koltuklar, muhtemelen oynatma için bir video yayını, küçük bir bar ve aşağıdaki itiş kakıştan uzak bir ortam vardı.

Aslında oldukça havalı. "Peki," diyor Anissa, yanıma kanepeye otururken. Boynundaki kristaller ışığı yansıtıyor—ametist, kuvars ve tanımadığım birkaç tane daha. "Gerçekten onun dövüşmesini izleyecek misin?"

"Yaklaşık kırk yedi saniye önce, evet."

"Güzel." Bacaklarını uzatıyor, bu yerde son derece rahat. Elbette öyle. Beş yıldır Gabriel'in dünyasının bir parçası. Bazı yönlerden benden daha uzun süredir. Bu düşünce, olması gerekenden daha çok canını yakıyor.

"Oradaydın," diyorum. "Colorado'da. Sonrasında."

Başını salladı, sonra ayaklarını koltuğa çekti ve dizlerini kucakladı, sanki bu anıya çok yaklaşmak istemiyormuş gibi. "Babam onu ormanda buldu. Yarı ölü, yanmış, ateşten aklını yitirmişti." Sesi alçaktı ve bana değil, ayak parmaklarına bakıyordu.

"Polisi aramadınız mı?"

Başını salladı. "Babam istemedi. Bana bazı söylentiler duyduğunu söyledi." Omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Sadece bölgede birine suikast düzenlendiğini duymuş. Ormanın içinden bizim evin yanındaki bu eski, döküntü kulübenin sahibi için olduğunu tahmin etmiş."

Tekrar omuz silkti. "Babam bir şekilde sahibinin Grimm kardeşlerden biri olduğunu öğrenmiş. Sonradan öğrendim ki, 'avlanma sabahlarından' biri"—parmaklarıyla tırnak işareti yaparak—"aslında onu ziyaret edip uyarmak için yaptığı bir geziymiş. Ama çok geç kalmış."

Kalbim hızla çarpıyor. "Baban Gabe'i öldürmeye çalışan kişinin kim olduğunu biliyor mu?"

Başını salladı. "Daha sonra muhbiriyle buluşup bunu sormaya çalıştı. Ama adam ölmüştü." Ürperdi. "Dürüst olmak gerekirse, babam onu eve

sürükleyerek nasıl hayatta kaldığını bile bilmiyorum,” diye ekledi. “Ama hayatta kaldı ve biz de onu iyileştirdik. Aylar sürdü. Uyandığında senin adını haykırırdı ve ben de titremesi geçene kadar yanında oturdum.”

Kıskançlık içimde alev alev yanıyor, yakıcı ve mantıksız. Ben yokken o oradaydı. Onun yıkıldığını gördü, onu bir arada tuttu.

Onu teselli etti.

Anissa yüzümde bir şey görmüş olmalı, çünkü elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ne düşünüyorsan düşünme. Gabriel'i bir kardeş gibi seviyorum. Hepsi bu. Ve inan bana, daha fazlasını isteseydim bile -ki istemedim- asla olmazdı. Her zaman başka biri vardı. Ne kadar uğraşsa da bırakamadığı biri."

Bana dikkatlice bakıyor.

Gözyaşlarımı siliyorum. "Onu vurduğumu sandı. Gerçekten bunu yapabileceğime inandı."

“Evet, onu o zaman görseydin ne kadar perişan halde olduğunu anlardın. Nefes almakta bile zorlanıyordu, doğru düzgün düşünmesi ise imkansızdı.” Sırıtarak, “Şimdi ise daha akıllıca davranıyor.” dedi.

Yüzümü hafifçe tebessüm ettirdim.

"Doğrusu, ben buna hiç inanmadım."

Kaşlarım kalktı. "Neden?"

“Bilmiyorum. Umutsuz bir romantik olsa gerek. Senin hakkında konuşma şeklinden, seni çok sevdiği belliydi. Bu yüzden elbette senin de aynı şeyi düşündüğüne inanmak zorundaydım ve her şey tam bir karmaşaydı. Shakespeare gibi bir şeydi.”

Gerçekten gülüyorum. "Dünyanın dört bir yanındaki profesörler, Romeo ve Juliet gibi eserlerin tam bir fiyasko olarak sınıflandırılması düşüncesinden bile ürperiyorlar."

"Belki," diyor omuz silkerek. "Ama haklıyım."

Evet, belki de öyledir.

“Haklı olduğuma sevindim,” diyor sessizce. “Tekrar bir araya geldiğinize sevindim. Yıllardır yarım bir insan gibiydi. Göğsünde senin olduğun yerde bir boşlukla dolaşıyordu. Ve şimdi...” Bana doğru belirsiz bir şekilde işaret ediyor. “Şimdi bütünleşme şansı buldu.”

Aşağıda, kalabalık giderek daha da gürleşiyor. Gabriel'in dövüşünden önceki kavga acımasızdı; iki iri adam, sıradan bir insanı öldürecek darbelerle birbirlerine vuruyordu. Saatler sürmüş gibi gelen bir mücadelenin ardından adamlardan biri yere yığıldı, gözünün üzerindeki kesikten kan akıyordu ve arenadan sürüklenerek çıkarılırken kalabalık onaylayıcı bir şekilde kükredi.

Hayatımda şiddete hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bana Anissa'nın fazla nazik yüzünden başka bir yere bakma imkanı veriyor. Gözlerimin ardında yanan gözyaşlarından başka bir şeye odaklanmamı sağlıyor.

Anissa'nın parmakları benimkilerle kenetlendi.

Ardından spikerin sesi hoparlörlerden yankılanır:

"Sayın seyirciler... ana maç başlıyor. Onu tanıyorsunuz. Ondan korkuyorsunuz. Sahibi, şampiyonu, bizzat kendisi... CANAVAR!"

Kalabalık aklını kaybediyor.

Gabriel üstsüz bir şekilde çukura giriyor ve ben onu tanıyamıyorum.

İki gün önce beni kucaklayan, bunu birlikte yapmayı kabul eden, saçlarıma "gün gün" diye fısıldayan adam artık yok.

Onun yerini bambaşka bir şey aldı. Soğuk, kontrollü ve son derece korkutucu bir şey.

Canavar.

Rakibi daha iri. Daha uzun, daha geniş omuzlu, ağaç gövdesi gibi kolları ve uyluğum kadar kalın bir boynu var. Gabriel'i hiç zorlanmadan ikiye bölebilecek gibi görünüyor.

Gabriel'in endişeli olduğu görünmüyor.

Birbirlerinin etrafında dönüyorlar, sınama yapıyorlar, aldatmacalar yapıyorlar. Kalabalık çığlık atıyor ama artık onları duyamıyorum.

Görebildiğim tek şey Gabriel; hareketlerinin akıcı zarafeti, gözlerindeki avcının odaklanması, serbest bırakılmayı bekleyen gizli güç.

İri yapılı adam ilk hamleyi yapıyor.

Gabriel yana doğru sıyrılıyor, dirseğini rakibinin böbreğine saplıyor, karşı yumruk inmeden önce hızla uzaklaşıyor. Muhteşem. Acımasız. Sanki cehennemde koreografisi yapılmış bir dansı izlemek gibi.

"Nefes al," diye mırıldandı Anissa yanımda. Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Dövüş beklediğimden daha uzun sürdü. İri yarı adam yetenekliydi ve beni irkiltten birkaç darbe indirdi; bunlardan biri Gabriel'in dudağında bir kesik açtı ve çenesinden kan akmaya başladı. Ama Gabriel pes etmedi. Baskı yapmaya devam etti. Olmaması gereken yerlerde fırsatlar bulmaya devam etti.

Ve sonra, birdenbire, her şey bitiyor.

Bir an karşılıklı yumruklaşıyorlar, eşit güçteler, ikisi de nefes nefese. Bir sonraki an ise Gabriel arkasında, kolunu boğazına dolamış, midemi bulandıran soğuk bir verimlilikle sıkıyor.

İri yarı adam pes etti. Vücudu gevşedi.

Gabriel onu bıraktı, geri çekildi ve bana baktı.

Yüzü kan içinde. Gözleri vahşi. Canavar tamamen uyanık, tamamen mevcut ve beni dehşete düşürmesi gereken bir yoğunlukla bana bakıyor.

Hayır, öyle değil.

Gözlerimi ona dikiyorum. Bakışlarımı yakalıyorum. Hâlâ burada olduğumu, hâlâ izlediğimi, hâlâ kaçmadığımı görmesini sağlıyorum.

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor. Hafifçe yumuşuyor.

Sonra arkasını dönüp çukurun kenarındaki bir kapıdan kayboldu.

Hareket ettiğimi fark etmeden önce çoktan ayağa kalkmış oluyorum.

Anissa, "Arka koridor," diye sesleniyor. "Soldaki üçüncü kapı."

Kalabalığın arasından sıyrılıp koridorun nispeten sessizliğine ulaştığımda rahatlardım. Akan suyun sesini takip ederek açık bir kapı

buldum; tıpkı söylediği gibi soldan üçüncü kapı.

Gabriel içeride, lavaboda ellerindeki kanı yıkıyor. Sırtı bana dönük, kasları henüz tükenmemiş adrenalinle gergin. Su, giderden pembe bir şekilde akıyor.

Arkamdan kapıyı kapatıp kilitledim.

"Kulübede kalmalıydın," diyor arkasına dönmeden.

"Ne zamandan beri yapmam gerekeni yapıyorum?"

Ağzından bir ses çıktı—tam bir kahkaha değildi. Başını öne eğmiş, ellerini lavabonun kenarına dayadı, su hâlâ akıyordu.

"Artık biliyorsun," diyor sessizce. "Benim kim olduğumu. İnsan kalmak için ne yapmam gerektiğini. Şeytanları uzak tutmak için ne yapmam gerektiğini."

Odanın karşısına geçiyorum. Sırtına yaslanıyorum, kollarımı beline doluyorum. Vücudunda yayılan titremeleri hissediyorum—şiddetin artçı şokları, canavarın yavaşça kafesine çekilmesi.

"Şimdi anladım," diye tekrarladım, sonra da kürek kemiğine bir öpücük kondurdum. "Ve hâlâ buradayım."

Bir an hareketsiz kalıyor, sonra kollarımda dönüyor. Yüzü perişan halde; dudağı kan içinde, çenesinde morluk oluşmaya başlamış, gözlerindeki o vahşi ışık hâlâ parıldıyor. Vahşi görünüyor. Tehlikeli. Güzel.

"Seni hak etmiyorum," diyor.

"Evet, ama kim ister ki gerçekten?"

Umduğum gibi, diye gülüyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip başını aşağı çekip onu sertçe öpüyorum.

Kontrolünü kaybediyor.

Bir saniye onun önünde duruyorum, bir sonraki saniye duvara yaslanmış, bedeni benimkini sıkıştırmış, ağzı şiddete varan bir açlıkla beni yutuyor. Ama bu canavar değil—tamamen değil. İçinde bir çaresizlik var. İhtiyaç. Umarım sonunda yalnız olmadığını fark eden bir adamın ham, pürüzlü kenarı.

“Bella.” Adım boğazından gelen bir hırıltı gibi çıktı. “Bana susmamı söyle.”

"HAYIR."

"Bunu istemediğini söyle bana."

“Bunu istiyorum.” Ona doğru kıvrılıyorum, penisinin bana baskı yaptığını hissediyorum. “Seni istiyorum. Her şeyini. İnsanı. Hayvanı. Her şeyini.”

Odada bir karyola var ve beni üzerine fırlatıyor. Nefesim kesiliyor, ona doğru uzanıyorum, onun hemen yanımda olmasını istiyorum.

Ve sonra işte orada, dudakları dudaklarıma yapışmış halde, elleri hızla üstümü ve pantolonumu çıkarıp beni tamamen çıplak bırakıyor, onun şortu da ortadan kayboluyor.

O beni bırakana kadar kıvraniyorum, sonra üzerine oturuyorum, penisi kalçalarım sertçe bastırırken ellerimle gövdesini geziyorum. Her yara izi, her kas kıvrımı, elim yolu çizdikten sonra ağzımı bastırdığımda nefesini kesen her yer. Şefkatli değil, ama dişlerle, açlıkla ve ihtiyaçla dolu vahşi bir dokunuş. Ona sahip olmak. Ve—aman Tanrım, evet—sahip olunmak.

Bu hassas bir durum değil. Bu kontrollü bir durum değil.

Bu tamamen başka bir şey.

Beni tamamen alt üst ediyor. Her dokunuşu elektrik yüklü, her öpücüğü bir morluk gibi. Ve sonunda içime girdiğinde, aramızdaki son duvarın da toz olup gittiğini hissediyorum.

Birbirimizin derisine girmeye çalışıyormuşuz gibi birlikte hareket ediyoruz. Sanki yeterince yakınlaşırsak, hiçbir şey bizi tekrar ayıramaz. Elleri her yerde—kalçalarım, göğüslerimde, boğazımda. Sahip çıkıyor. Ele geçiriyor. Ve ben ona her şeyimi veriyorum, hiçbir şey saklamıyorum, onun yoğunluğuna kendi yoğunluğumla karşılık veriyorum.

Yıkıldığımda, onun adı şiddetli bir dua gibi içimden kopuyor. Birkaç dakika sonra o da geliyor, tüm vücudu titriyor, yüzü boynuma gömülü.

Uzun süre ikimiz de kıpırdamadık. Dar karyolada birbirimize dolanmış halde, nefes nefese kaldık; onun ağırlığı beni ince yatağa bastırıyordu. Umursamadım. Onu her yerimde hissetmek istiyorum.

Sonunda yan tarafına döndü ve beni de yanında sürükleyerek yüz yüze geldik. Gözlerindeki vahşi ışık sönmüş, yerini daha yumuşak bir şey almıştı. Neredeyse huzurlu bir şey.

"Seni seviyorum," diyor sessizce. "Senden nefret ettiğimi sandığım zamanlarda da seni sevdim. Ve benden hiçbir şey kalmayana kadar seni seveceğim."

"Öyleyse geriye hiçbir şey kalmasın." Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum, orada oluşan morluğu hissediyorum. "Canavarın seni ele geçirmesine izin verme. Babamın kazanmasına izin verme."

Yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor. Daha keskin bir ifade alıyor.

"Korktuğun şey bu mu? Onu öldüreceğimden mi?"

"Korkarım bunu yapmaya çalışarak kendini mahvedeceksin." Alnımı onun alnına dayıyorum. "Seni daha yeni geri kazandım, Gabriel. Seni tekrar kaybetmek istemiyorum. Ne ölüme, ne hapse, ne de karanlığa."

Bir an sessiz kalıyor, eliyle sırtımda yavaşça daireler çiziyor.

Sonunda, "Onun ölmesini istiyorum," diyor. "Yaptıklarını, sana neler yapabileceğini her düşündüğümde..."

"Biliyorum." Onu nazıkçe öptüm. "Biliyorum. Ama istek ve eylem aynı şey değil. Onun ölmesini isteyebilirsin ama yine de mahkemelerin halletmesine izin verebilirsin. Canavar olabilirsin ama yine de canavarın ne yapacağına karar verebilirsin."

Uzun bir süre bana bakıyor. Sonra yüzünde bir şey belirliyor—bu sefer keder değil, başka bir şey. Neredeyse umut gibi bir şey. Beni kendine daha da yaklaştıyor, başımı çenesinin altına sokuyor ve yanağımın altında göğsünün inip kalktığını hissediyorum. Bu bir an için canavar sessizleşiyor. Karanlık uzak duruyor.

İşte bunun için savaşıyoruz.

Biz. Birlikte kurabileceğımız bir hayat.
Umarım bunu seçecek kadar cesur olur.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki birkaç gün neredeyse normale döndü.

Gabriel resim yapıyor. Ben Monarch'ı yönetiyorum. Ortada buluşuyoruz; birlikte kahvaltı yapıyoruz, birlikte akşam yemeği yiyoruz ve bu kırılgan şeyi yeniden inşa ederken, onun gerçekten hayatta kalabileceğine dair güvenimi giderek artıran, enfes, yavaş ve tatlı geceler geçiriyoruz.

Yatakta kucaklaşırken, Gabriel omzuma yaslanarak, "Çok yüksek sesle düşünüyorsun," diye mırıldandı. Sabah ışığı, aralık kapıdan içeri, yatak odası dediği dolaba sızıyordu.

"Özür dilerim. İş kazası veya meslek hastalığı."

Beni kendine daha da yaklaştırdı, boynumun kıvrımına bir öpücük kondurdu. "Peki, tam olarak ne tür bir meslek bu?"

Gülüyorum. "Seninle tembel tembel takılıyorum. Doktora derecem var. Hem de en yüksek onur derecesiyle."

"Etkilendim. Peki doktoralı beyniniz size ne yapmanız gerektiğini söylüyor?"

"Kalkıp sorumlu bir yetişkin gibi davranmalı mıyım yoksa burada kalıp senin o dilinle yaptığın şeyi tekrar yapmana izin mi vermeliyim diye düşünüyorum."

Gülüştü alçak ve sıcak. "Dil meselesine oy veriyorum."

"Bunu yapardın."

Tam dönüp teklifini kabul edecekken, küçük komodinin üzerindeki telefonu titredi. Umursamadı, eli kalçamdan aşağı kayd, ama sonra tekrar titredi. Ve tekrar.

"Birisi gerçekten seninle konuşmak istiyor," diyorum.

Gabriel içini çekip telefona uzandı. Ekranda ne yazıyorsa onu okurken yüz ifadesini izledim; yumuşaklığın kaybolup yerini soğuk, sert ve korkutucu derecede tanıdık bir şeyin aldığını gördüm.

"Nedir?"

Hemen cevap vermiyor. Sadece telefona bakıyor, çenesi sıkı, yanağında bir kas seğiriyor.

"Gabriel. Ne?"

"Leo." Sesi ifadesiz. Öyle kontrollü ki midem kasılıyor. "Baban dün gece bir hamle yaptı. Leo'nun muhbirlerinden birini öldürtmeye çalıştı."

"Babam için çalışan bir muhbir mi demek istiyorsunuz?"

Derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Adam hayatta kaldı, ama zar zor. Sterling Hart ihaneti iyi karşılamaz." Bu sözleri söylerken gözleri gözlerime kilitlenmişti ve midemdeki bulantıyı zorla geri itmek zorunda kaldım. Çünkü onu herkesten daha çok ben ihanet etmedim mi?

Otururken o güzel düşüncüyü bastırmaya çalışıyorum ve üzerime çarşafı çekiyorum.

"Asıl canımı sıkan şey, bu muhbirin babana karşı dava açmamıza yardım ediyor olmasıydı." Gabriel'in gözleri gözlerimle buluştu ve artık gözlerinde yumuşaklık kalmamıştı. Az önce boynumu öpen adamdan eser yoktu. "Evini temizliyor. Aspen'de olanlarla bağlantısını kurabilecek herkesi ortadan kaldırıyor."

Bu sözler beni derinden etkiledi.

Babamın tam bir pislik olduğunu ve korkunç şeyler yapabileceğini uzun zamandır biliyorum. Ama bunu soyut olarak bilmekle, sonuçlarını gerçek zamanlı olarak izlemek çok farklı şeyler.

“Hemen FBI’ya gitmeliyiz,” diyorum. “Öyleyse şimdi. Başka bir şey yapmadan önce.”

"Bununla işim yok. O şerefsiz ölmeli."

Sözler aramızda soğuk ve kesin bir şekilde havada asılı kaldı.

Şaka yapmıyor. İçini dökmüyor. Bir gerçeği dile getiriyor.

Bir plan yapıyor.

“Gabriel...” Sesim çok keskin bir tonda.

“Yapma.” Artık yataktan kalktı, küçük yatak odasından çıkıp koridora gitti ve orada volta atmaya başladı. Ben de sabahlığımı giydim, sonra kapı eşiğinde durup onu izledim; çıplak ve öfkeli, her kası gerilmiş halde.

“Neyi yapmayalım? Yetkilileri işin içine katmayalım mı? Bu delilik!”

Gözleri birden gözlerime kenetlendi. "Bana sistemin halletmesine izin ver deme."

“Neden olmasın? Asıl mesele bu. Zaten bu sisteme sahip olmamızın sebebi de bu.”

“Saçmalık. Sistem, Leo'nun muhbirinin neredeyse ölmesini engelledi mi?”

Yürümeyi bırakıp bana döndü. "Sterling beni zaten öldürmeye çalıştı. Şimdi de tanıkları ortadan kaldırıyor. Seni hayatta bırakmanın çok tehlikeli olduğuna karar vermeden önce ne kadar zaman geçecek?"

“Peki çözümünüz ne? Onu taklit edip siz de mi öldüreceksiniz?”

"Benim çözümüm, bana ve sevdiğim kadına yönelik bu kahrolası tehdide son vermektir."

Bana doğru yaklaşıyor ve geri çekilme dürtüsüne karşı koymak zorunda kalıyorum. "O mesajı o gönderdi, Bella. Yapay zekâ sesi. Sence bu boş bir tehdit miydi?"

Yanlarımda yumruklarımı sıkarak ona doğru bir adım attım. "Bence onun peşinden gitmek tam da onun istediğin şey. Seni kışkırtıyor. Seni zorluyor. Aptalca bir şey yapmanı umuyor ki..."

“Yani ne yapabilir? Beni tutuklatabilir mi? Öldürebilir mi?” Gabriel gülüyor, ama gülüşünde hiçbir espri yok. “Beni bir kez öldürmeye çalıştı zaten. Ve tekrar deneyecek. Tek soru, ona ilk ben mi ulaşacağım.”

“Kendini dinle.” Sesim titriyor şimdi. “Tıpkı onun gibi konuşuyorsun. Tehditleri ortadan kaldırıyor. Sorunları çözüyor. Bu onun dili. Bu onun düşünce tarzı.”

Gözlerinde bir şey belirliyor. Belki acı. Ya da tanıma duygusu.

“Bunu yaparsan, gerçekten de onun gibi bir canavara dönüşeceksin. Lütfen, Gabe. Lütfen doğru olanı yap.”

“Kahretsin, Bella,” diyor sesi neredeyse fısıltıdan ibaret. “Bana işkence ettiler. Beni ölüme terk ettiler. Baban modern zaman prensi gibi ortalıkta dolaşırken ben Ölüm tarafından enseden tutuluyordum. O herifin yaşamasına izin vermek nasıl doğru olabilir ki?”

“Ama öyle,” diyorum, ellerini nazıkçe tutarak. “Bunu zaten biliyorsun.” Ellerimi yanaklarına götürüp bana bakmaya zorluyorum. “Eğer onu şimdi öldürürseniz, şehit olur. Kurban olur. Ama bunu doğru şekilde yaparsak – polis, mahkemeler, basın haberleri ve delillerle– her şeyini kaybeder. İtibarını. Özgürlüğünü. Mirasını. Tüm hayatını inşa etmek için harcadığı her şeyi.” Ve babam gibi bir adam için bu, ölümden daha kötü bir kader.

Gabriel sessiz. Onun mücadele ettiğini, gözlerinin ardında canavarla insanın savaştığını görebiliyorum. Elleri, yüzünde duran ellerimi örtmek için kalktı ve bir an için ona ulaştığını sandım.

Sonunda, "Bir yolunu bulacak," diyor. "Onun gibi adamlar her zaman bulur. Para. Avukatlar. Bağlantılar. Sinsi sinsi kurtulacak ve sonra da bize, sana gelecek. Sadece benim tarafımda olduğun için değil, aynı zamanda bana zarar verebilmesinin yolu olduğun için."

“Belki de öyle yapar,” diye kabul ediyorum. “Ama en azından ellerine kan bulaşmayacak.” Sesimi yumuşatıyorum, başparmağımla elmacık kemiğini okşuyorum. “Seni yeni geri kazandım. Seni tekrar kaybedemem.

Ölümle değil. Hapishaneyle değil. Ve kesinlikle karanlığa geri dönmene de değil.”

Bir anlığına—sadece bir anlığına—gerçek halini görüyorum. Uyurken beni resmeden, saçlarıma "gün gün" diye fısıldayan, eskiden olduğu adama geri dönmek için çok çabalayan adamı.

Sonra yüz ifadesi donuklaştı. Yüzü buz kesti. Elleri yanlarına düştü.

"Onun yaşamasına izin vermemi mi istiyorsunuz?"

"Sizden adaletin yerini bulmasına izin vermenizi rica ediyorum."

"Bana yaptıklarının hiçbirinde adalet yok."

Aramızda uzanan sessizlik, yoğun ve boğucu.

"Bunu yapamam," diyorum sessizce. "Burada durup senin bir cinayet planlamayı dinleyemem. Eğer bunu yaparsan—eğer onu öldürürsen—canavar kazanır. Ve senin onun içinde kaybolmanı izlemeyeceğim."

"Bella."

"Hayır." Şimdi kıyafetlerimi topluyorum, bulabildiğim her şeyi giyiyorum. Gömleğim ters, fark etmez. Pantolonum dün gece yere düştüğü için buruşmuş. Gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyorum ama ona bakamıyorum. Ona bakarsam, kalırım. Ve kalmak, onun kendini mahvetmesini izlemek anlamına gelir.

"Monarch'a geri dönme," diyor neredeyse fısıltıyla. "Baban orada adamlarını görevlendirmiş olacak. Güvende değilsin."

Derin bir nefes alıyorum. En azından bu konuda hemfikiriz. "Mercer Casino'da David'le kalacağım."

"Hayır. Onu bu işe karıştırma. Leo'ya Grimm Kulesi'nde kalman gerektiğini söyleyeceğim. Harper da orada kalıyor sanırım."

Başımı salladım. "Harika. Mükemmel." Çantamı omzuma astım, sonra kapıya doğru yöneldim, sevdiğim adamın hâlâ içeride olup olmadığını ya da canavarın sonunda kazanıp kazanmadığını merak ediyordum.

Kapıdaydım ki sesi beni durdurdu.

“Bunu senin için yapıyorum.” Sözlere ham, pürüzlü. “Seni ondan korumak için.”

Dönüp bakıyorum. Sabahki enkazımızın içinde orada duran adama, güzel, kırık ve o kadar kayıp ki kalbim paramparça oluyor. Hala çıplak. Hala öfkeli. Dişleri gıcırdayana kadar onu sarsmak istediğimde bile, hala sevdiğim adam.

“Şimdilik evet, belki. Ama sakın intikam ve cinayetin bana göre olduğunu söyleme. Bu bir yetenek değil, sevgi de değil. Ve öyle olsa bile istemezdim.”

Onu baştan aşağı süzdüm. "Eğer her şey gerçekten benim içinse, o zaman bunu kanıtla. İntikam yerine beni seç. Kan yerine bizi seç. Çünkü karanlığın seni ne zaman tamamen yutacağını merak ederek bir hayat kurmayacağım."

Ona, duymaya ihtiyacım olan sözleri söylemesi için son bir şans vererek bekliyorum.

O yapmıyor ve ben kapıdan çıkıp, bu yeraltı labirentinde yolumu bulup bir merdiveni tırmandıktan sonra bodrum çıkışlarından birinden dışarı süzülüyorum, otelden geçmekten kurtulduğum için mutluyum.

Bir an orada durdum, gözlerimin ışığa alışması için gözlerimi kırptırdım. Atlantic City önümde uzanıyordu; uzakta sahil şeridi, ötesinde okyanus, tepede uçuşan martılar. Normal hayat. Sıradan insanlar, ayaklarının altındaki yeraltı imparatorluğundan tamamen habersiz, sıradan günlerini yaşıyorlardı.

Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha.

Ve sonra canavarı ve efendisini geride bırakarak Grimm Kulesi'ne doğru yürümeye başladım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Gabriel Grimm, Grimm Kulesi'nin çatı katına bu asansörle bir milyon kez çıkmıştı ve asansörün bir kez bile bu kadar yavaş hareket etmediğinden emindi.

Yükselen rakamlara bakıp ne diyeceğini anlamaya çalışırken, cilalı iç yüzeye sert bir tekme attı. Özür dilemekte hiç iyi olmamıştı. Hiç de olmak zorunda kalmamıştı.

Sonuçta o bir Grimm'di. Ve Grimm adamları özür dilemezdi; manevralar yapar, stratejiler geliştirir, rakiplerini alt ederlerdi, ta ki özür dileyen taraf kendileri olana kadar.

Gabriel bunu çok iyi biliyordu. Babasının gözdesiydi. Parlak ve göz alıcı varis. Ailenin dostlarını titreten, düşmanlarını ise korkudan altlarına kaçıran kişiydi.

Ve bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Isabella, manevralarla alt edebileceği bir rakip değildi. Ve kesinlikle stratejiyle kazanabileceği bir oyun da değildi.

Sayı arttı. Kırk iki. Kırk üç.

Yolda giderken Leo'yu arayıp, Mina'nın sağ salim vardığını teyit etmişti. Mina varmıştı ve Leo, Sterling'in yerini bulmak için bir ipucunun peşine düşmek üzere onu yalnız bırakmıştı. Leo ve Mina, günlerdir Monarch'tan uzaktaydılar ve ipucu çok önemliydi. Umarım bir yere varırlardı, ama

Sterling o kadar kurnazdı ki Gabe, bu kadar çabuk şanslı olacaklarından  p e ediyordu.

Harper da çatı katında kalıyordu ama Leo, sabaha kadar dışarıda olacağını söyledi. Bir tür iş krizi onu Manhattan'a göndermişti.

Bütün bunlar Isabella'nın orada yalnız olduğu anlamına geliyordu. G vendeydi—konak çevresindeki Grimm güvenliği birinci sınıftı—ama bu onun huzur bulduğu anlamına gelmiyordu. Muhtemelen, Isabella'nın oradan ayrıldığından beri Gabriel'in içini kemiren aynı zehirli öfke ve acı karışımının içinde kaynıyordu.

Kırk yedi. Kırk sekiz.

Katların geçişini izlerken ne diyeceğini merak ediyordu. Özür dileyecek miydi? Yanlış yaptığını mı söyleyecekti? Sterling Hart'ın bir gün daha nefes alması düşüncesi onu ıldıracak hale getirirken, onu kaybetme düşüncesi daha mı kötüydü?

Her şey doğruydu. Ama hiçbiri yeterli gelmedi.

Elli. Elli bir.

O gittikten sonra üç saatini The Beast'te geçirmişti. D v şmemişti. Sadece ring kenarında durup diğer adamların yumruklaşmasını izlemişti çünkü ringe girip içindeki enerjiyi atmaya bir türlü cesaret edememişti. O ringe girip rakiplerinin her birini Sterling Fucking Hart olarak hayal etme iradesini bulamamıştı.

Denemişti, lanet olsun. Ama doğru ruh halini bulamıyordu. Bunun yerine, sürekli olarak ona nefret ettiği şeye dönüşmek üzere olduğunu söyleyen o kadını buluyordu. Bir canavara. Tıpkı Sterling Hart gibi.

Haklıydı. Onun haklı olmasından nefret ediyordu.

Elli dört.

Nihayet.

Kapılar kayarak açıldı ve Gabriel lobiye çıktı. atı katı sessizdi, ışıklar kısılmıştı, devasa pencereler Atlantic City'nin göz kamaştırıcı manzarasını

sergiliyordu. Balkonda, Leo'nun kapüşonlu sweatshirtlerinden birine benzeyen bir şeye sarılmış, boşluğa bakan silüetini görebiliyordu.

Ona bakarken bile göğsü acıyordu.

Yavaşça oturma odasını geçti, ona ayak seslerini duyması, ona ulaşmadan önce kaçmak isteyip istemediğine karar vermesi için zaman verdi. Hiç kıpırdamadı. Sadece orada durdu, sırtı ona dönük, kolları kendi vücuduna sarılı, omuzları gerginlikten kasılmıştı.

Sonunda, "Leo sana bu gece burada yalnız olduğumu söylemişti, değil mi?" dedi.

"Onu suçlamayın. Ben daha büyüğüm ve onunla kavga edebilirim."

Dönmedi ama omuzlarının hareket şekli onun gülümsemesini kazandığını gösteriyordu.

Bu gerçekten de ilginç bir şeydi.

"Ayrıca 'Muhtemelen beni görmek istemezsin ama ben bir pislik olduğum için yine de geldim' dedi."

Bu sefer omuzları hiç kıpırdamadı.

"Ben de sizinle dışarı çıkabilir miyim?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Bilmiyorum. Babamın nasıl ölmesi gerektiğini söylemeden bunu yapabilir misiniz?" dedi.

Hâlâ buna inanıyordu. Muhtemelen her zaman da inanacaktı. Ama buraya gelmesinin sebebi bu değildi.

"Deneyebilirim."

Bir süre daha durakladı. Sonra biraz yer değiştirdi, korkulukta kendine yer açtı. Tam olarak bir davet değildi. Ama bir ret de değildi.

Bu kadar yüksekte rüzgar soğuktu ama neredeyse hiç hissetmiyordu. Korkuluğa doğru ilerlerken hissedebildiği tek şey oydu: aralarındaki mesafe, bu sabahtan beri ördüğü duvar, ondan dalgalar halinde yayılan korku.

Ondan korkmak. Hayır. Onun için korkmak. Onun neye dönüşebileceğinden korkmak.

Ve bu, Sterling Hart'ın ona yaptığı her şeyden daha çok acı verdi.

"Özür dilerim," dedi.

Cevap vermedi. Uzaklaşmadı. Omuz silkmedi. Ona bakmadı.

Boğazını temizledi. "Bu sabah yanıldım. Baban hakkında konuşma şeklim, söylediklerim—sana fikrinin önemsiz olduğunu hissettirdim. Sanki kararımı çoktan vermişim ve sen de buna katlanmak zorundaymışsın gibi." Parmak boğumları bembeyaz olmuş bir şekilde korkuluğu kavradı. "Bu kabul edilemez. Ben böyle bir adam olmak istemiyorum. Seninle birlikteyken asla."

"Peki sen nasıl bir adam olmak istiyorsun?" Sonunda ona döndü ve gözlerindeki acı onu neredeyse yıkacak noktaya getirdi. "Çünkü bu sabah gördüğüm adam beni korkuttu, Gabriel. Gerçekten çok korkuttu."

"Biliyorum."

"Gerçekten mi?" Kadın yaklaştı ve adam yanaklarındaki kurumuş gözyaşı izlerini görebiliyordu. "Çünkü aklıma sürekli şu geliyor: Beş yıl boyunca benim hakkımda en kötü şeylere inandın. Beş yıl boyunca benden nefret ettin, beni yok etmeyi planladın. Ama sonra, gerçekten önemli olduğunda, kanıt olmadan bana inanmayı seçtin. Bir inanç sıçraması yaptın."

"Ben hatırlıyorum."

"Peki neden şimdi yapamıyorsunuz?" Sesi titredi. "Neden sistemin işleyeceği konusunda inancınız olmuyor? Babamın gerçek sonuçlarla karşılaşacağına dair inancınız olmuyor? Neden illa kan dökülmesi gerekiyor?"

Bu soru derinden yaraladı. Tahmin edebileceğinden daha derinden.

"Çünkü sistemler onun gibi adamlar için işe yaramıyor." Sözler ağzından kaba bir şekilde döküldü. "Sterling Hart on yıllardır suç işliyor. Kara para aklama, rüşvet, cinayete teşebbüs—ve tek bir gece bile hapiste geçirmedi. Ve şu anda, tutuklama emirlerinin imzalanmasını beklerken dışarıda tanıkları ortadan kaldırıyor."

Bella hiçbir şey söylemedi, yüz ifadesi okunamazdı.

“Ne yapmamı istediğini biliyorum,” diye devam etti. “Mahkemelerin doğru çözüm olduğunu biliyorum. Onu öldürmenin beni bir canavar yapacağını biliyorum. Bütün bunları biliyorum.” Tamamen ona döndü. “Ama her gözümü kapattığımda o kulübeyi görüyorum. Halatları hissediyorum. Senin adını fısıldadıklarını duyuyorum.” Durdu. Nefes aldı. “Ve sonra onun özgürce dolaştığını düşünüyorum. Yine. Her zaman yaptığı gibi. Ve canavar kan istiyor.”

Kadın kollarını kendine doladı; adam, bunun soğuktan korunmak için değil, ondan korunmak için olduğunu düşündü.

“Yani ona kanını mı vereceksin? Kanını mı?” Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. “Plan bu mu? Onu öldürüp sonuçlarını umursamayacak mısın?”

"Sizi korumak için bildiğim tek yöntem bu."

"Sevemeyeceğim biri haline gelerek mi?"

Bu sözler adeta fiziksel bir darbe gibi çarptı ve yutkundu. Hem de zorlukla.

“Hayır,” dedi usulca, sonra elini tuttu ve kadın elini çekmeyince göğsünde bir şey gevşedi. “Bunun yüzünden seni kaybedemem. Onun yüzünden.”

Boşta kalan elinin parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bu sabah benden bir seçim yapmamı istedin ve sana bir cevap veremedim. Ama şimdi bir cevabım var."

"Ve?"

“Seni seçiyorum.” Elini dudaklarına götürdü, parmak boğumlarına bir öpücük kondurdu. “Bizi seçiyorum. Vücudumdaki her hücre kan istese bile, mahkemelerin halletmesine izin veren bir adam olmayı seçiyorum.”

O konuşmaya devam ederken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Gün be gün, adım adım, sana layık biri olmanın yolunu bulmaya çalışıyorum."

Bella ona baktı, gözleri yüzünde çatlak arıyormuş gibi inceliyor. Bunun sadece güzel bir konuşma olup olmadığına dair herhangi bir işaret arıyordu.

Bakmasına izin verdi. Artık saklayacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Sana inanmak istiyorum," dedi sonunda.

"Ancak?"

"Ama birçok adamdan bir sürü söz duydum, hepsi de beş kuruş etmezdi. Babam. David. Hatta sen bile—Aspen'den geri döneceğine söz verdin, sonra beş yıl boyunca ortadan kayboldun. Tam buradaydın. Burnumun dibindeydin ve hiçbir şeyden haberim olmadı."

Elini nazıkçe onun elinden çekti. "Gabe, bana sadece sözler yetmiyor. Zamana ihtiyacım var."

"Zaman." Bu kelime ekşi bir tat bıraktı ve kapının çarpması gibi hissettirdi.

"Düşünme zamanı. Birbirimizi sevmenin yeterli olup olmadığını anlama zamanı." Kollarını tekrar kendine doladı ve geri çekildi. "Ne demek istediğini duyuyorum. Ve bunu gerçekten istediğine inanıyorum. Ama istemekle yapmak farklı şeyler."

"Bella."

"Lütfen." Sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Lütfen biraz düşünüp taşınmama izin verin. Neye ihtiyacım olduğunu anlamama izin verin."

İçgüdülerinin her biri ona kalmasını, tartışmasını, ona inanana kadar, aralarındaki duvar yıkılana ve sanki bu sabah hiç yaşanmamış gibi birbirlerine sarılıp yatakta olana kadar onu tutmasını söylüyordu.

Ama o bunu istemiyordu. Ve eğer gerçekten farklı olacaksa, gerçekten de kendi şeytanlarına karşı onun daha iyi yönlerini seçecekse, işte her şey buradan başlamalıydı.

"Pekala," dedi.

Gözlerini kırıştırdı. "Tamam mı? Gerçekten mi? Tamam mı?"

"Zamana ihtiyacın var. Sana zaman vereceğim." Geriye doğru bir adım attı, aralarına mesafe koydu, her santim kalbini daha çok acıtsa da.

"Ah."

Sesindeki şaşkınlığı duyunca neredeyse kahkahayı bastı.

"Gabe. Teşekkür ederim."

"Seni seviyorum." Bunu basitçe, hiçbir beklenti olmadan söyledi. "Seni yarın da, ertesi gün de ve sen bana dur diyene kadar her gün seveceğim. Ve o zaman da seni sevmeye devam edeceğim, çünkü durmak imkansız. Ama bunu daha sessiz bir şekilde yapacağım."

Gülümsedi ve bu görüntü onun kalbini sıkıştırdı. "Ciddi söylüyorum. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa al. Hazır olduğunda burada olacağım."

Kendini döndürdü. Kendini çatı katından geri yürümeye zorladı; pahalı mobilyaların, nefes kesen manzaraların ve Grimm imparatorluğunun tüm gösterişli eşyalarının yanından geçti; bunların hepsi birdenbire hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Asansörde durdu ve arkasına baktı.

Hâlâ balkondaydı, şehrin ışıklarına karşı silueti belirmişti, küçük ve yalnızdı.

Ona geri dönmek istiyordu. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Bunun yerine düğmeye bastı ve asansöre bindi.

Kapılar kapandı ve Gabriel Grimm hayatında yaptığı en zor şeyi yaptı.

Kadını serbest bıraktı.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Uyuyamıyorum.

Gabriel gittikten sonra, uzun süre balkonda durup, gözyaşlarımın arasından şehrin ışıklarının bulanıklaşmasını izliyorum. Buradaki rüzgar soğuk—elli dört kat soğuk—ama neredeyse hiç hissetmiyorum. Hissettiğim tek şey, Gabe'in eskiden yaşadığı yerde göğsümdeki o boş acı.

Doğru şeyleri söyledi. Doğru sözler verdi. Ve inanıyorum ki sözlerinde samimiydi. O an, karşımda dururken, söylediği her kelimenin arkasındaydı.

Ama anlar geçer, vaatler solar. Ve ben tüm hayatımı, seni seven insanların aynı zamanda sana en çok zarar veren insanlar olduğunu öğrenerek geçirdim.

Babam beni severdi. Kendi çarpık yöntemleriyle, bence gerçekten severdi. Belki hala seviyordur. Ve bak bu sevgi Gabriel'e neye mal oldu. Bize neye mal oldu.

Evet, Gabriel beni seviyor. Artık bundan şüphe duymuyorum. Ama sevgi her zaman yeterli olmuyor. Bazen sevgi, sizi yok eden karanlık bir şey olabiliyor.

Düşüncelerimi engellemeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum, manzarayı engelliyorum. Sadece var olmaya çalışıyorum.

Meğerse sadece var olmak, görüldüğünden çok daha zormuş.

Sonunda içeri geri dönüyorum ve odalar arasında dolaşıyorum; oturacak halim yok, ayakta duracak halim yok. Mutfakta yemek istemediğim şeyler var. Barda muhtemelen içmemem gereken şeyler var. Devasa düz ekran televizyonda ise izlemek istemediğim bir sürü kanal var.

Yine de deniyorum.

Deri koltuğa kıvrılıp, kaşmir bir battaniyeye sarınarak, hiçbirini izlemeden kanalları amaçsızca değiştiriyorum. Haberler çok iç karartıcı. Gerçeklik şovları çok sık. Ekrandaki çiftin, örneğin birinin diğerinin babasını öldürüp öldürmeyeceği gibi bir şey yerine, unutulmuş bir yıl dönümü hakkında kavga etmesi yüzünden kumandayı fırlatmak istediğim romantik komediler...

Kapatıyorum.

Sessizlik daha iyidir. Çok daha iyidir.

Ama öyle değil. Tamamen çaresizim. Çatı katı çok büyük geliyor. Çok boş. Ve sessizlik, sanki fiziksel bir şeymiş gibi her taraftan üzerime çöküyor.

Bütün bunların üstüne, sürekli telefonuma bakıyorum, neyi bekliyorum? Gabriel'in mesaj atmasını mı? Aramasını mı? Fikrini değiştirdiğini, benim fikrimi değiştirmem gerektiğini veya son bir saat içinde her şeyi yoluna koyacak sihirli kelimeleri bulduğunu söylemesini mi?

Sihirli sözler yok. Bunu biliyorum. Ama yine de umut etmeye devam ediyorum.

Harper'ı arayıp her şeyi ona anlatmayı düşünüyorum; kavgayı, özür dilemeyi, Gabriel'in benden yapmamı istediği imkansız seçimi. Dinlerdi. Muhtemelen söyleyecek bilgece bir şeyi olurdu, ya da en azından beni güldürecek kadar alaycı bir şey söylerdi.

Ama geç oldu ve o muhtemelen hâlâ New York'ta kendi kriziyle uğraşıyor, ben de başkasının krizini bölüp kendi krizinden yakınan arkadaş olmak istemiyorum.

Oturuyorum. Tavana bakıyorum. Viski yudumluyorum, köpüklü bir banyo yapmayı düşünüyorum ve şimdi ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

Ona inanmalı mıyım?

Bu soru zihnimde huzursuz ve aç bir köpekbalığı gibi dönüp duruyor. Beni seçeceğini söylemişti. Bizi seçeceğini. Kan bağı yerine mahkemeyi seçeceğini. Ama daha önce de sözler duymuştum. Babam, sevdiğim adamı öldürme planları yaparken beni koruyacağına söz vermişti. David, bana aşık olurken nişanımızın sadece iş olduğunu söylemişti.

Hatta Gabriel bile. İlk iki yıl için ona müsamaha gösterilebilir. Ama The Beast'te tamamen yerleştikten sonra? Ben Connecticut'tan Monarch'a taşınıp işin iç yüzünü öğrendikten sonra? Kelimenin tam anlamıyla sadece birkaç blok ötede yaşamaya başladıktan sonra?

Ve o hâlâ sessiz mi kaldı?

Doğrusu, bu beni çok üzüyor.

Tabii ki, eğer babam onu öldürmeye çalışmasaydı—yani benim de bu işin içinde olduğuma inandırmasaydı—elbette geri dönerdi.

Beni bu kadar sinirlendiren şey bu mu? Bana olan güvenini kaybetmesi mi?

Başımı sallıyorum. Artık gerçekten bilmiyorum.

Ama aslında öyleyim. İlk başta evet. Bu canımı yakmıştı. Nefreti. Öfkesi. Ve hepsi de aslında ben olmayan bir kadına yöneltilmişti.

Bu güvensizlik beni neredeyse öldürüyordu.

Ama atlattık.

O en zoruydu. Şimdi mi? Babamın ölmeyi hak ettiğine inanmasında bir sakınca görmüyorum. Tanrı bilir, ben de buna inanıyorum. Ama ölmesi gerektiğini düşünmek, cellatlık oynamaktan çok farklı.

Ve Gabe söylediklerinde samimi olduğu sürece—yasalar devreye girmeden önce babamı öldürmek için bir kanunsuz gibi hareket etmediği sürece—o zaman bence her şey yolunda.

Umarım.

Genel olarak, dünyadan çok şey istemem. Ama şimdi istiyorum. Onu geri istiyorum. Onu içten içe yiyip bitiren travmayı atlatmasını istiyorum. Hiç katlanmak zorunda kalmaması gereken ve hak etmediği tüm o acıları geride bırakmasını istiyorum.

Bence yapabilir. Umarım yapabilir.

Ama travmanın özelliği bu işte. Suçluyu umursamaz. Sadece...vardır. Ve Gabriel'in travmasının dişleri var. Pençeleri var. İçinde kan isteyen bir canavar yaşıyor.

O canavarı gerçekten dizginleyebilir mi? Bunu kim yapabilir ki?

Bilmiyorum. Ve bilmemek en kötü yanı.

Bir ara uyuyakalmış olmalıyım. Şimdi boynum rahatsız bir açıda uyuduğum için ağrıyor ve ağzım kuru ve acı.

Telefonuma bir mesaj geldi ve hemen açtım. Harper.

Oradasın?

Hızlıca bir yanıt yazıyorum: "Buradayım. Hala New York'ta mısınız?"

Cevabı çok çabuk geldi.

Otoparka kadar gelebilir misin? Eşya taşımam gerekiyor. Birden fazla sefere gelmekten beni kurtarır mısın?

Sabahları yapılacak eğlenceli bir aktivite fikrine pek uymuyor ama hayır diyecek de değilim. Ayrıca hareket etmem gerekiyor. Koltukta uyuyakalmaktan her yerim kaskatı kesildi.

Dünkü kıyafetlerimle kendimi koltuktan zorla kaldırıyorum. Üzerimi değiştirmeye zahmet etmiyorum. Aynadaki yansımama bakmaya da zahmet etmiyorum. Ne anlamı var ki? Sadece Harper.

Telefonumu ve anahtarlarımı alıyorum, giriş holündeki aynada kendime kısa bir bakış atıyorum. Yorgunluğum bana bakıyor. Gözlerimin altında koyu halkalar, saçlarım karışık, cildim donuk ve solgun.

Gabriel her halükarda bana güzel olduğumu söylerdi. Bu düşünce göğsümü acıtıyor.

Aşağıya iniş sonsuza kadar sürüyor. 54 kat boyunca sürekli müzik dinlemek acımasız ve alışılmadık bir ceza. Bu binadaki dairelerin fiyatına bakılırsa, hemen köşede canlı bir orkestra olmalıydı.

Asansör otoparka açılıyor ve dışarı adımımı beton, floresan lambalar, egzoz ve nemli asfalt kokusuyla açıyorum.

“Harper?”

Sesim duvarlarda yankılanıyor. Cevap yok.

Binanın diğer sakinlerine ait pahalı arabaların sıralandığı garajın derinliklerine doğru yürüyorum. BMW'ler, Mercedes'ler ve bir üç Tesla. Etrafta başka kimse yok. Kimsenin işe gitmek için çok erken, kimsenin de gece dışarıdan eve dönmek için çok geç.

"Harper, kahretsin, neredesin?"

Hâlâ bir şey yok.

Telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj gönderiyorum: Yukarı geri dönüyorum. Orada buluşalım, birlikte aşağı inelim.

Kapıda bir güvenlik görevlisi olduğunu biliyorum ve ondan tüm kameralarını kontrol edip nerede olduğunu söylemesini istemeyi düşünüyorum, ama uzun ve dolambaçlı bir yürüyüş. Ve eminim ki bu sadece paranoya, ama biraz ürperiyorum.

İşte o zaman onu görüyorum.

Uzun boylu bir adam, beton bir sütunun arkasından çıkıyor. Bir adım geri çekiliyorum. Sonra bir adım daha.

“Bayan Hart.” Sesi neredeyse kibar. “Babanız sizinle konuşmak istiyor.”

Kanım dondu. "Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim."

“Korkarım bu isteğe bağlı değil.” Çıkışın yakınında rölantide çalışan, camları koyu renkli siyah bir SUV'ye işaret ediyor. “Bunu sessizce de yapabiliriz, gürültülü de yapabiliriz. Seçim sizin. Ama her iki durumda da geleceksiniz.”

Çılgılık atmayı düşünüyorum. Koşmayı düşünüyorum. Hayatımda en tehlikeli şeyin bir galeri açılışında elini kolunu oynatan bir yatırımcı olduğu

zamanlarda Gabriel'in bana öğretmeye çalıştığı kendini savunma hareketlerini düşünüyorum.

Ama bu adam profesyonel, bağırırsam bile kim duyardı ki? Sabahın erken saatlerinde, boş bir otoparktayız. Biri cevap verene kadar ben çoktan gitmiş olurum. Bir plan yapmak için zamana ihtiyacım var.

"Babam mı sizi gönderdi?" diye soruyorum, oyalanarak. "Sterling Hart mı?"

"Lütfen bizimle gelin."

Dikkatimi çeken şey "biz" oldu ve tam o sırada belimin alt kısmına sert bir şeyin bastığını hissettim.

Orada ikinci bir adam daha var. Ve silahının namlusunu tam sırtıma dayamış durumda.

"Dediğim gibi." Uzun boylu adamın gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "İsteğe bağlı değil."

Silahlı adam beni SUV'ye doğru yönlendiriyor, bir eli dirseğimde, silahı hâlâ sırtıma dayalı. Zihnimde bir sürü fikir dönüyor; seçenekler, kaçış yolları, bana avantaj sağlayabilecek herhangi bir şey arıyorum.

Hiçbir şey yok.

SUV'nin kapısı kayarak açılıyor. Silahlı adam beni içeri itiyor. Diğeri, karşı koymayı düşünmeden bile bileklerimi plastik kelepçeyle bağlıyor. Sanki karşı koyacakmışım gibi. Silah.

"Telefonunu ver," diyor Silahlı Adam.

Yukarıda bıraktığımı söylemeyi düşünüyorum. Ama yine de beni arayacaklar ve yalan söylemenin cezası, itaat etmenin cezasından daha ağır olacak. "Arka cep."

Beni sertçe öne doğru itti, onu çıkardı, sonra garaj zeminine bıraktı. Ardından üzerine sertçe bastı. Ondan sonra kapıyı kapattı, sürücü koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırdı.

Motor gürültüyle çalışmaya başlıyor ve kusma isteğimi zorlukla bastırıyorum.

Ama garajdan çıkıp gri sabah ışığına doğru ilerlerken, tek bir şeye kesinlikle inanıyorum: Gabriel Grimm beni ararken dünyayı yakıp yıkacak.

Onun beni bulabilmesi için yeterince uzun süre hayatta kalmam gerekiyor.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Çağrı sabah 6:47'de geldi.

Gabriel, The Beast'te ringdeydi, antrenörlerinden biriyle antrenman yapıyordu, Bella'yı çatı katında bıraktığından beri derisinin altında sürünen huzursuz enerjiyi atmaya çalışıyordu. Uyuyamamıştı. Hatta uyumayı bile denememişti. Sadece duvarlar üzerine kapanmaya başlayana kadar dairesinde volta atmış, sonra da bir şeye vurmak için buraya gelmişti.

İşe yaramıyordu. Attığı her yumrukta onun yüzünü görüyordu. Her kombinasyonunda onun sesini duyuyordu. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Birbirimizi sevmenin yeterli olup olmadığına karar vermek için zamana ihtiyacım var.

Kulede kalmalıydı. Daha çok mücadele etmeliydi. Ona, zaten seçimini yaptığını, masumiyetine inanmaya karar verdiği anda onu seçtiğini, o günden beri her gün onu seçtiğini, hatta bunu nasıl göstereceğini bilmediği zamanlarda bile onu seçtiğini anlamasını sağlayacak kelimeleri bulmalıydı.

Telefonu bıraktığı bankın üzerinde titredi. Umursamadı. Bir kombinasyon daha yaptı. Karşı yumruğu savuşturdu.

Tekrar vızıldadı. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Patron." Antrenörü geri çekildi, ellerini indirdi. "Önemli olabilir."

Gabriel nefesini tuttu. Ekranı baktı.

Harper. Üç dakika içinde dört cevapsız çağrı. Ve orada öylece dururken, ondan bir mesaj geldi. 911.

İçine soğuk bir his çöktü. Telefonu kaptı ve onu geri aramak için tuşa bastı.

“Oh, çok şükür.” Harper’ın sesi bozuktı. Gergindi. Korkmuştu. Sanki kendini tutmak için çok çaba sarf ediyordu. “Bella gitti. Sanırım biri onu kaçırdı.”

Dünya durdu.

"Neden bahsediyorsun?"

“Çatı katına geri döndüm ve o orada değildi. Çantası, anahtarları, her şeyi hâlâ buradaydı. Sadece o yoktu. Bu yüzden konum belirleme hizmetini kullandım ve en son bulunduğu yer otoparktı.”

Harper'ın nefesi kesildi. "Aşağı inip kontrol ettim. Aman Tanrım, Gabe, telefonu yerde. Parçalanmış. Sanki biri üzerine basmış gibi."

İçini korku ve öfke kapladı. Ve canavar uyandı.

Grimm Kulesi'ne yedi dakikada ulaştı. Yolda her kırmızı ışığa takılmasaydı, elleri o kadar çok titremeseydi ki neredeyse bir kamyonu çarpacak kadar kötü durumda olmasaydı daha hızlı olurdu.

Otopark loş ve soğuktı, floresan lambalar böcekler gibi vızıldıyordu. Harper çoktan oradaydı, asansörlerin yanında duruyordu, yüzü solgun ve bitkin.

"Nerede?" diye sordu Gabriel.

Cevap vermedi. Sadece döndü ve onu garajın daha derinlerine, lüks arabaların sıralandığı, pirinç isim levhalarıyla ayrılmış park yerlerinin yanından geçirerek çıkış rampasının yakınındaki bir yere götürdü.

Ve işte orada, beton zeminde, Bella'nın telefonu duruyordu.

Harper, parmak izi kalma ihtimaline karşı mendil kullanarak eğilip nesneyi alırken, "Dokunmam gerektiğini düşünmedim," dedi.

“İyi iş çıkardın.” İçinde kaynayan öfkeye rağmen, sözlerini sakın tutmayı başardı. Harper'a yönelik değildi bu öfke. Hayır, bu öfke Sterling

Hart'a ve onu kaçıran uşaklarına yönelikti. Öldüreceği o alçaklara yönelikti.

“Güvenlik kameraları.” Sesi sakın ve kontrollü çıktı. Onu geri kazanmak istiyorsa bu kontrolü elinde tutmalıydı. “Bu binada güvenlik kameraları var.”

Harper, "Telefon ettim," dedi. "Şu anda görüntüleri inceliyorlar. Buraya geldiğinizde güvenlik ofisine gelmenizi söylediler."

Başını salladı, sonra elini uzattı, onu kendine doğru çekti ve sıkıca kucakladı. "Bana iyi olacağını söyle," dedi.

"Yapacak," diye fısıldadı Harper. "Elbette yapacak. Sana hiç yalan söyledim mi?"

"Hayır, öyle olmadı ve paçayı kurtardılar."

Güldü, sonra doğrulup yanağından öptü ve elleriyle yüzünü kavradı. "Gözyaşı yok," dedi.

"Eşek gibi davrandım," dedi, sesi o kadar alçaktı ki kadının onu duyduğuna şaşırdı. "Eşek gibi davrandım ve bu yüzden benimle kalmak yerine çatı katındaki daireye gitti. Eğer başına bir şey gelirse..."

Harper'ı sıkıca kucaklayarak, bir an önce Izzy'yi kucaklayabilmeyi dileyerek, titreyerek sözlerini kesti.

"Hadi ama," dedi Harper. "Onu ne kadar çabuk bulursak, onu kaçıranı o kadar çabuk cezalandırabiliriz."

Gülmedi ama dudakları seğirdi.

Ve kesinlikle haksız değildi.

Güvenlik ofisine doğru yürürken elini tuttu. Zemin kattaki bu dar oda, monitörler ve yanıp sönen ışıklarla doluydu ve Patterson adındaki bina yöneticisi sürekli ellerini pantolonuna siliyordu.

Patterson ekranlardan birini işaret ederek, "İşte burada," dedi. "Üzgünüm ama garajın o bölümünün elimizdeki tek görüntüsü bu. Ama en azından bir şey."

Gabriel, ekranda oynatılan görüntüleri izlerken kaşlarını çattı. Görüntü, grenli ve düşük çözünürlüklüydü, başlangıç saati ise 05:20:27'ydi.

Saat 5:24:10'da Bella kadraja girdi. Kalitesiz videoda bile Gabriel, sanki omuzlarına çok ağır bir yük taşıyormuş gibi duruşundaki yorgunluğu görebiliyordu.

Onun hatası. O ağırlığı oraya o koymuştu.

Durdu. Etrafına bakındı. Bir şeyler söyledi. Ağzının şeklinden anlaşıldığı kadarıyla Harper'dı.

Ve sonra ortaya çıktılar.

İki adam. İri yarı. Profesyonel. Kendilerini dikkatlice konumlandırmışlardı; yüzleri kameralardan uzak, beyzbol şapkaları iyice aşağıya çekilmiş, kimlik tespiti için kullanılabilecek hiçbir şey yoktu. Kör noktaların nerede olduğunu tam olarak biliyorlardı. Kameralara işe yarar hiçbir şey vermeden mekânda nasıl hareket edeceklerini tam olarak biliyorlardı.

Sterling profesyonelleri göndermişti. Şaşırtıcı değil.

Bella'nın geri çekilmeye çalışmasını izledi, sonra adamlardan biri arkasından gelip sırtına bir şey—bir silah, mutlaka bir silah olmalıydı—dayadı.

İşte o zaman değişimi gördü. Kadının içindeki tüm mücadele azmi kaybolduğunda.

Onu çıkışa yakın bir yerde duran siyah bir SUV'ye doğru yönlendirdiler. Karşı koymadı. Başka ne seçeneği vardı ki?

SUV'nin kapısı açıldı. Eller onu içeri itti. Kapı gürültüyle kapandı.

Ve sonra gitti.

“Seni aramadan yaklaşık yirmi dakika önce çatı katına geri döndüm,” dedi Harper. “New York'ta kalmayı düşündüm ama Bella'nın bana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Sonra uyanık olup olmadığını görmek için yatak odalarına baktığımda orada olmadığını fark ettim. Keşke o lanet kahveyi içmeyi atlayıp daha erken çıksaydım—”

“Hayır.” Gabriel elini tuttu. Sıktı. “Bunların hiçbiri senin suçun değil. Tam olarak doğru olanı yaptın.” Patterson'a döndü. “Ve hepsi bu mu?” Sesi

ölümcül derecede kısıktı. “Elinde sadece bu mu var?”

Patterson başını sertçe salladı. "Özür dilerim, Bay Grimm. O bölümdeki kameralar... Daha eski. Çözünürlükleri düşük. Yükseltmeyi düşünüyorduk ama yönetim kurulu bütçeyi sürekli erteliyor."

"Çıkmak."

"Üzgünüm?"

"Çıkmak."

Patterson kaçtı. Akıllı adam.

Gabriel, ekrandaki donmuş görüntüye bakakalmıştı. Kaybolmadan önceki son kare. Bella, o SUV'ye itilirken, yüzü kameraya doğru hafifçe dönmüştü.

Korkmuş görünüyordu. Cesur görünüyordu. Başının belada olduğunu bilen ve nasıl kurtulacağını planlayan bir kadın gibiydi.

Tanrım, o onu çok seviyordu.

"Onları öldüreceğim. O adamları. Sterling'i. Bunun bedelini ödeyecekler."

Sözler ifadesiz, duygusuz bir şekilde çıktı. Bir tehdit değil, bir vaat gibiydi.

"Lanet olsun Gabe, düşün artık." Harper kapı eşiğinde dururken kollarını kavuşturdu. "Birincisi, nereye? Onu nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrin yok. Monarch'ı yakmayı mı planlıyorsun? Çünkü bu işe yaramayacak."

"Sanırım öğreneceğiz. En azından bunu ondan alabilirim. Ama hayır. Sadece onun çatı katındaki dairesine gideceğim. Size söz veriyorum, o orada. Ve onun nerede olduğunu biliyor."

Adam ayağa kalktı ve kadın onun önüne geçti. "O pisliğin oyununa geliyorsun. Oraya silahlarını ateşleyerek girersen ya ölürsün ya da hapse girersin, o zaman Bella'yı kim kurtaracak?"

"Çekil yolumdan, Harper."

“Hayır.” Güvenlik odasının kapısına doğru ilerledi ve kollarını açtı. “Korktuğunu biliyorum. Kızgın olduğumu da biliyorum. Ben de korkuyorum ve kızgınım; o benim en iyi arkadaşım. Ama Bella’nın senin aklı başında düşünmene ihtiyacı var, aptalca bir şey yapmak için kaçmana değil.”

“Onu elinde tutuyor.” Kelimeler boğazından hırpalanmış, ham bir şekilde çıktı. “Sterling Hart tam bir canavar ve onu elinde tutuyor, ve burada durduğum her saniye onun... Hayır.”

Oraya gidemezdi. Sterling’in ona neler yapıyor olabileceğini, o adamların ona neler yapıyor olabileceğini hayal etmesine izin veremezdi.

Harper, “Leo zaten Sterling’in mülklerini kontrol ettiriyor,” dedi. “Tanıdık ortakları, nerede olursa olsun. FBI’ın da tutuklama emri var, onu da arıyorlar. Onu bulacağız.”

"Monarch'a gidiyorum."

“Gabriel—”

“Orada olabilir. Muhtemelen onu oraya götürür. Onun ve David’in onu kandırdığı yere. Onun ve benim Galeri’mizin olduğu yere. Evlendiğinde miras alacağı yer orası. Ve sonunda ona karşı çıkmaya başladığı yer de orası.”

Gözleri sert ve kararlı bir şekilde Harper’ın gözleriyle buluştu. "Onu oraya götüreceksin. Ve orada da onu öldüreceğinden çok korkuyorum."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Monarch'a arabayla gitmek yedi dakika sürdü. Gabriel bunun çoğunu hatırlamıyordu; sadece sokak lambalarının bulanık görüntüsünü, direksiyonu sıkıca kavrayışını ve göğsünde kükreyen öfkeyi hatırlıyordu.

Arabayı vale park alanında çalışır halde bırakıp öfkeyle ön kapılardan içeri girdi.

Bu saatte lobi sessizdi. Slot makinelerinde birkaç erken kalkan kumarbaz, resepsiyonda çıkış işlemlerini yapan bir çift ve çok uzun süredir uyanık kalmış insanların donuk verimliliğiyle sabah rutinlerini sürdüren personel vardı.

Onu görünce hepsi durdu.

Gabriel nasıl görüldüğünü biliyordu. Antrenmandan sıırıslıklam ter içinde, hâlâ spor kıyafetleriyle, yüzünde zorlukla bastırılmış bir şiddet ifadesi vardı. Konuklar geri çekildi. Personel donakaldı.

Ağır adımlarla resepsiyona doğru yürüdü.

“Nerede o?” Gabriel’in sesi mermer zeminlerde yankılandı. “Sterling Hart nerede?”

Genç, gergin, muhtemelen otelcilik ve turizm sektöründe yeni mezun olmuş bir yönetici belirdi. Üzerindeki isim etiketinde Jesse yazıyordu.

"Efendim," dedi Jesse, "Bay Hart bugün burada değil. İki gün önce hasta olduğunu bildirdi ve biz de..."

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum efendim. Yemin ederim. O burada değil. Belki size yardımcı olabilirim?" Bu ihtimalden pek memnun görünmüyordu.

Gabriel adamı yakasından tuttu, yerden yarıya kadar kaldırdı. "Yardım mı? Elbette, yardım edebilirsin. Bana Sterling'in nerede olduğunu söyleyebilirsin."

"Bilmiyorum!" Jesse'nin sesi korkudan titredi. "Bilmiyorum, yemin ederim, lütfen efendim."

"Gabriel." Arkasından Harper'ın sesi geldi. Onu takip etmişti. Elbette etmişti. "Gabriel, bırak gitsin. Hiçbir şey bilmiyor."

İçindeki tüm sert ve öfkeli duygular onu sıkıştırmak istiyordu. Bu zavallı adamı, ağzından cevaplar dökülene kadar sarsmak istiyordu. Bu lanet olası binayı yerle bir edip küllerini karıştırarak aradığını bulmak istiyordu.

Ama Jesse'nin ihtiyacı olan şey yoktu. Sterling'in nerede saklandığını bilmiyordu. Bella'nın nerede olduğunu da bilmiyordu.

Gabriel onu bıraktı. Adam nefes nefese geriye doğru sendeledi.

Gabe arkasını döndü, Jesse'yi unutmuş bir şekilde Monarch'ın lobisine baktı. Burası Sterling Hart'ın kurduğu imparatorluğun temel taşıydı.

Baktı ve içinde bir şeyin kırıldığını hissetti.

O gitmişti. Bella gitmişti ve nerede olduğunu bilmiyordu; geçen her dakika onun zarar görebileceği, kesinlikle korktuğu bir dakikaydı.

Onun, kadının ölmüş olabileceğini düşünmesine izin vermezdi. Bunu düşünseydi, yıkılırdı.

"Gabriel." Harper'ın eli koluna hafifçe dokundu. Sakinleştirici bir dokunuştı. "Hadi ama. Burada değil. Böyle değil."

Kadının onu kapılara doğru yönlendirmesine izin verdi. Bacakları sanki başka birine aitmiş gibi hissediyordu. Öfke hâlâ oradaydı, hâlâ yanıyordu, ama altında daha kötü bir şey vardı.

Korku. Saf, felç edici bir korku.

Onu bir kez kaybetmişti, ama hak etmediği ikinci bir şans verilmişti.
Onu bir daha kaybetmek istemiyordu. Buna dayanamazdı.
“Galeri,” dediğini duydu. “Galeriye gitmem gerek.”

Elbette La Galerie LaBete bu saatte sessizdi. Ama Chris oradaydı, ön masada dizüstü bilgisayarının başına eğilmiş, parmakları klavyede hızla hareket ediyordu, yanında bir tabakta kruvasan duruyordu.

Kapı açıldığında başını kaldırdı ve Gabe, yüzündeki şaşkınlık, kafa karışıklığı ve endişe ifadelerini izledi.

Ama o hiçbir şey söylemedi. Akıllı adam. Ve Gabriel, ona başıyla bile onay vermeden yanından geçip gitti. Ana galeriden, yeni edinilen eserlerin yanından, diğer sanatçıların eserlerinin yanından geçti; yetenekli insanların eserleri şu anda onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ta ki Kafeslenmiş adlı eserin tekrar sergilendiği arka teşhir salonuna kadar.

Onun önünde durdu.

Bu galeriyi planladıkları sırada, sonsuza dek zamanları olduğunu düşündüğü zaman yaptığı resim. Isabella'nın kendi elleriyle ördüğü parmaklıkların ardındaki görüntüsü; dokunamadığı ışığa doğru uzanan kolları, özlem ve güzel bir umutsuzluğun yansıması.

Bunu bir söz gibi resmetmişti; onu babasının kontrolünden kurtaracak olanın kendisi olacağına dair. Hart imparatorluğunun altın kafesinden. Onu ışıktan alıkoyan her türlü gölgeden.

O verdiği sözü tutmamıştı. Beş yıl boyunca onun tuzağa düşmesine izin vermişti. Daha da kötüsü, onu kendi elleriyle kurduğu bir kafese kilitlemeye çalışmıştı.

Ama o orada kalmayı reddetmişti.

Balkonda durmuş ve ondan intikam yerine kendisini seçmesini istemişti. Onu yatağa bağlamış ve öfke dışında başka bir şey hissetmeye zorlamıştı.

İçindeki canavara bakmış ve yine de onu sevmişti.

Artık onun kendisini bulmasına güveniyordu.

“Seni yakalamaya geliyorum,” dedi sessizce. Sözleri bir yemin gibiydi. Bir dua gibiydi. “Beni duyuyor musun Bella? Seni yakalamaya geliyorum. Ve yoluma çıkan herkese Tanrı yardım etsin.”

Resim cevap vermedi. Ama Gabriel'in göğsünde bir şeyler yerleşti. Katılaştı.

Beş yılını bir canavar olarak geçirmişti. Beş yıl boyunca karanlığı beslemiş, nefreti büyötmüş, içindeki tüm yumuşak ve iyi şeyleri canavarın tüketmesine izin vermişti.

Ama Bella onu yine de bulmuştu. Zırhın ardındaki kırık adamı görmüşü. Ona intikamın ötesinde yaşamak için bir neden vermişti.

Onu kurtarmıştı.

Şimdi onu kurtarma sırası ondaydı.

Telefonu titredi. Leo.

"Bana bir şeyin olduğunu söyle."

"Belki." Leo'nun sesi aceleyle titredi. "Sterling'in paravan şirketlerinden birinin Margate'de bir mülkü var. Eski bir depo, yıllardır terk edilmiş olduğu söyleniyor. Ama hareketlilik var; son birkaç saat içinde araçlar girip çıkıyor."

"Adresi bana gönder."

"Yedek kuvvetleri beklemeniz gerekiyor. Oraya kısa süre içinde bir ekip gönderebilirim—"

"Adresi bana gönder, Leo."

Bir an duraksadı. Gabriel, Leo'nun seçenekleri tarttığını, riskleri hesapladığını, tartışmanın bir anlamı olup olmadığını anlamaya çalıştığını adeta duyabiliyordu.

Leo sonunda, "Mesajlarında yazıyor," dedi. "Ama Gabriel, akıllı ol. Köşeye sıkışan adamlar çaresiz şeyler yaparlar."

"Ben de."

“Biliyorum. Ama—bir dakika.”

Leo'nun keskin nefes alışını duydu ve o an neredeyse onu mahvetti.

"Ne?" diye sordu Gabriel. "Ne oldu?"

“Mina,” dedi Leo. “Az önce bir mesaj aldım. Terk edilmiş bir oto yıkama yerinde ölü bulunmuş. Beynine tek kurşun sıkılmış.”

Gabriell'in boğazı bir buruklukla doldu. Korkudan tıkanmış boğazından, "Sterling," dedi. "Sözde sevdiği kadını öldürdüyse, kendisine sorun çıkaran kızına da kesinlikle merhamet göstermeyecektir."

“Onu bulacağız,” dedi Leo, ama Gabriel çoktan telefonu kapatmıştı. Arkasını döndü, öfkenin içinden geçmesine izin verdi. Gücünü topladı. Kudretini.

Arkasını döndüğünde, Harper'ın kapı aralığında durup onu endişeli gözlerle izlediğini gördü. Chris ise hâlâ sessiz, yüzü solgun bir şekilde onun arkasında duruyordu.

"Gidiyorum," dedi Gabriel. "Beni durdurmaya çalışmayın."

“Yapmayacaktım zaten.” Harper odanın karşısına geçti, onu sıkıca kucakladı. “Onu eve getir.”

“Yapacağım.”

Caged'e bir kez daha baktı. Parmaklıkların ardındaki kadına. Uzanan ellere, umutsuz gözlere, onu kurtarabileceğine hâlâ inandığı zamanlarda çizdiği yüze.

Bir daha asla, diye sessizce söz verdi. Bir daha asla kafese kapatılmayacaksın. Bir daha asla korkmayacaksın. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeden önce dünyayı yakıp yıkacağım.

Galeriden çıktı. Arabasına bindi. Ve Margate'e doğru kısa mesafeyi arabayla kat etti.

Bella'ya doğru.

Ve kana doğru.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yolculuk sonsuza kadar sürüyor. Ya da belki hiç zaman almıyor. Başınıza bir kapüşon geçirilmiş, ağzınız bantla kapatılmış ve boğazınızda korku tırmalarken, bir SUV'nin arka koltuğunda kelepçelenmişken bunu anlamak zor.

Kalbim durmadan çarpıyor. Her atış çok hızlı, çok sert geliyor, sanki vücudum korkunç bir şeyin geleceğini biliyor ve ondan kaçmaya çalışıyor. Bileklerimdeki bağların derime battığı yerlerde acıyor ve ağzım kuruyor.

Bu kapüşonun altında hava bayat, neredeyse nefes alamıyorum; her nefes alışımda kendi terimin kokusu ve malzemenin iğrenç kokusu, tıpkı çürüme gibi içime doluyor. Sanki bu kapüşonu takarken biri ölmüş gibi.

Belki de öyle yaparım.

Lütfen, hayır. Lütfen, Tanrım, hayır.

Hareketlerimizi takip etmeye çalışıyorum—sola dönüş, sağa dönüş, çukurun sarsıntısı, ıslak kaldırımda lastiklerin tıslaması. Ama izi kaybediyorum. Atlantic City'nin sokakları, onları görebilseniz bile birbirine karışıyor. Kör ve bağılıyım, hiçbir şansım yok. Zaten nasıl mesaj iletebilirim ki?

SUV'deki adamlar konuşmuyor. Ne benimle, ne de birbirleriyle. Onlar profesyoneller.

Hiç de şaşırtıcı değil. Babam her zaman en iyilerini işe alırdı.

SUV nihayet durduğunda, eller beni sertçe yakalayıp dışarı çekti. Düzensiz zeminde—belki çakıl, belki de kırık asfalt—tökezledim ve neredeyse düştüm. Biri kolumdan o kadar sertçe çekti ki omzum incindi. Çılgılığımı bastırdım. Onlara bu memnuniyeti vermeyeceğim.

Şimdi yeni bir koku var. Tanımlayamadığım kimyasal bir koku. Sanayi tesisi mi acaba? Şehrin eteklerinde bir sürü tesis olduğunu biliyorum. Bazıları faal, bazıları terk edilmiş.

İnsanların kaybolduğu ve kimsenin onları bir daha bulamadığı türden yerler.

Gabe. Lütfen, Gabe. Lütfen beni bul.

Beni öne doğru götürüyorlar. Bir kapı gıcırtyla açılıyor, menteşeler paslanarak çılgılık atıyor.

Akustik değişiyor; artık içerideyiz, ayak seslerimiz sert zeminlerde ve yüksek tavanlarda yankılanıyor.

Kapüşon kopmuş.

Aniden gelen ışıktaki gözlerimi kırıyorum. Gözlerimin alışması biraz zaman alıyor ve alıştıklarında neredeyse karanlığın geri gelmesini diliyorum.

Endüstriyel bir depodayız. Eski ve terk edilmiş. Beton duvarlarda su lekeleri var. Güvercinler açıkta kalan kirişlerde yuva yapmış, mağara sessizliğine karşı ürkütücü derecede yumuşak bir şekilde ötüyorlar. Pencereleler o kadar kirli ki, gri sabah ışığını neredeyse hiç içeri almıyorlar.

Ve işte orada, mekanın tam ortasında, sanki oranın sahibiymiş gibi duran—ki muhtemelen de öyledir—babam.

Ama bu, tanıdığım Sterling Hart değil. Evrenin efendisi değil. Bu adam kırılğan görünüyor. Sanki tek bir güçlü tekme onu kırabilirmiş gibi.

Onu gördüğümünden beri geçen birkaç günde on yıl yaşlanmış gibi. Her zaman asil duran gümüş rengi saçları şimdi grileşmiş. Üzerindeki takım elbise vücuduna yakışmıyor. Ve gözleri—o soğuk, hesapçı gözler—günlerdir uyumamış gibi kızarmış.

"Keşke iş buraya kadar gelmeseydi," diyor. Neredeyse umursamaz bir tavırla. Sanki ben hâlâ on altı yaşındaymışım ve o bana sokağa çıkma yasağı koyuyormuş gibi.

"Öyleyse beni bırakın."

İçini çekiyor. Gerçekten içini çekiyor, sanki mantıksız davranıyormuşum gibi. Sanki onu silah zoruyla kaçıran benmişim gibi.

"Bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Ama yapmayacaksın." Arkamdaki plastik kelepçeleri çekiştiriyorum, bunun işe yaramayacağını bilmeme rağmen. Plastik kelepçeler bileklerime daha da derinden batıyor. "Ben senin kızınım. Tek çocuğun. Ne planladıysan yap, bunu yapma."

"Anlamanız gerekiyor—"

"Neyi anlayacaksın?" Kelimeler ağzımdan bir anda fişkırdı. "Katil olduğunu mu? Sevdığım adamı öldürmeye çalıştığını mı? Bütün hayatım boyunca bana yalan söylediğini mi?"

"Tüm hayatın boyunca seni korudum." Sesi keskinleşti ve bir an için büyüdüğüm babamı gördüm; her odayı kontrol eden, yönetim kurulu toplantılarında yetişkin erkekleri ağlatan babamı. "Yaptığım her şey senin içindi."

"Saçmalık."

"Dünyanın nasıl işlediğini anlamıyorsun Isabella. Hiçbir zaman da anlamadın."

"Öyleyse bana açıklayın." Kalbim gümbür gümbür atsa da sesimi sakın tutuyorum. "Gabriel'e işkence etmenin beni nasıl koruduğunu açıklayın. Onu vurup ölüme terk etmenin benim çıkarıma nasıl olduğunu açıklayın."

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. "Bunun asla olması gerekmiyordu. Ondan uzak durmanın kendi çıkarına olduğuna ikna olmasını istiyordum. Tuttuğum adamlar çok ileri gittiler."

"Ve siz de onlara izin veriyorsunuz."

"Gerçeği öğrendiğimde artık çok geçti."

“Bunu engelleyebilirdin. Onu kurtarabilirdin.” Sesim titriyor. “Bir kerecik de olsa doğru olanı yapabilirdin.”

“Doğru olan buydu.” Boş ve bitkin bir kahkaha atıyor. “Gabriel Grimm inşa ettiğim her şeyi yok edecekti. Ve sen de ona anahtarları teslim edecektin.”

"Onu seviyorum."

“Aşk bir zayıflıktır.” Bunu sanki bir gerçeği ezberden anlatıyormuş gibi söylüyor. Sanki çok uzun zaman önce öğrendiği ve hiç sorgulamadığı bir şeymiş gibi. “Sana daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum.”

Ona dik dik bakıyorum ve ilk defa onu kusursuz bir netlikle görüyorum.

“Bana hiçbir şey öğretmedin,” diyorum sessizce. “Her şey yolunda değilken her şey yolundaymış gibi davranmayı öğretmekten başka hiçbir şey.”

Çenesi kasıldı. "Seni buraya tartışmak için getirmedi." "

"Öyleyse neden beni buraya getirdiniz?"

Sessizlik. Deponun gıcirtısı etrafımızı sarıyor. Güvercinler tavan kirişlerinde ötüyor.

Sonunda, “FBI’nin bir arama emri var,” diyor. “Hesaplarım donduruldu. Müttefiklerim beni terk etti.” Gözlerime bakıyor ve onda daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum. Korku. “Kırk yıl, Isabella. Kırk yıl boyunca bir imparatorluk kurdum. Ve her şey yerle bir oluyor.”

"İyi."

İrkilerek geri çekildi. Gerçekten de, sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

“Ben senin babanım.”

“Sen bir canavarsın.” Ama bunu söylerken bile göğsümde bir burkulma hissediyorum. Ona duyduğum üzüntü değil, olabileceği babaya duyduğum üzüntü. Okul oyunlarına gelebilecek, bana bisiklet sürmeyi öğretebilecek, karşılığında hiçbir şey beklemeden benimle gurur duyduğunu söyleyebilecek bir baba.

O baba hiç var olmadı. Belki de var olması bile mümkün değildi.

Üzüntünün içimden geçmesine izin verdim. Acının içime işlemesine izin verdim.

Sonra da konuyu kapattım.

“Gabriel beni bulacak,” diyorum. “Ve bulduğunda, umarım hazır olursun. Çünkü sevdiğim adam beş yıldır senin ölümünü istiyor. Ve artık onu durdurmak istediğimden emin değilim.”

Yüz ifadesinde bir sertlik beliriyor. Korku, hesaplamaya dönüşüyor. Köşeye sıkışmış bir hayvanın bir sonraki hamlesini belirleme bakışı gibi.

"O halde sanırım onun seni bulmamasını sağlamamız daha iyi olur."

Yanımda duran adamlara başıyla işaret etti. Ben tepki veremediğim eller kollarımı kavradı ve beni deponun arka tarafındaki bir kapıya doğru sürükledi.

"Baba-"

Ama o çoktan uzaklaşmaya başladı bile.

Gördüğüm son şey sırtıydı. Düz. Sert. Beni çoktan gözden çıkarılabilir biri olarak görmeye karar vermiş bir adamın sırtı.

Sonra kapüşonumu tekrar takıyorum ve karanlıkta gözlerimi kapatıp Gabe'in beni bulması için dua ediyorum.

Beni bir odaya koydular. Aslında bir hücreye—beton duvarlar, pencere yok, tavandan sarkan tek bir çıplak ampul her birkaç saniyede bir yanıp sönüyor, sanki her an ölecekmiş gibi. Yere sabitlenmiş bir sandalye ve köşede düşünmek bile istemediğim bir kova var.

En azından adamlar kelepçelerimi kestiler. Küçük bir teselli. Bileklerimi ovuşturuyorum, tahriş olmuş deriye, yapışkan kan lekesine acıyarak. Sonra gidiyorlar ve kapı arkalarından ağır, metalik bir sesle kilitleniyor, bu ses göğsümde ölüm çanı gibi yankılanıyor.

Odanın ortasında duruyorum, düşünmeye çalışıyorum. Nefes almaya çalışıyorum. Dağılmamaya çalışıyorum.

Gabriel gelecek. Geleceğini biliyorum. Harper benim gittiğimi anlayacak. Gabe'i arayacak. Ve sonra yeryüzünde hiçbir şey onun beni bulmasını engelleyemez.

Soru şu: O geldiğinde ben hâlâ hayatta olacak mıyım?

Babamın veda sözleri zihnimde yankılanıyor. Sanırım onun seni bulmadığından emin olmalıyız.

Beni öldürmeyi mi planlıyor? Beni pazarlık kozu olarak mı kullanacak? İade anlaşması olmayan bir ülkeye kaçıp beni de yanında mı sürükleyecek?

Bilmiyorum. Ve bilmemek, bu seçeneklerin herhangi birinden neredeyse daha kötü.

Sessizlik ezici. Yoğun. Kendi kalp atışınızı, nefesinizi, damarlarınızda akan kanı duymanıza neden olan türden bir sessizlik.

Kapının ötesinden bir şey, herhangi bir şey duyabilmek için kulaklarımı iyice kazıyorum. Sesler. Ayak sesleri. Bu dört beton duvarın dışında dünyanın hâlâ var olduğuna dair bir işaret.

Hiç bir şey.

Duvara yaslanıp dizlerimi göğsüme çekiyorum. Beton, kıyafetlerimin içinden bile soğuk. Hava bayat ve nemli, sanki çok uzun zaman önce burada bir şey ölmüş ve kimse cesedi kaldırmaya zahmet etmemiş gibi.

Belki de ben de öyle bir şey olacağım. Kimsenin kaldırmaya zahmet etmediği bir ceset.

Durdurun bunu.

Gözlerimi kapatıp Gabriel'i düşünüyorum.

Gelecek. Geleceğini biliyorum.

İlk buluşmamızı düşünüyorum, genç ve aptal olduğumuz, dünyanın ne kadar karanlık olabileceğini bilmediğimiz zamanları. Beni SoHo'daki küçük bir İtalyan restoranına götürdü ve saatlerce sanat, aile ve hayaller hakkında konuştuk. Sonra beni eve bıraktı ve iyi geceler öpücüğü verdiğinde, çok

büyük bir şeyin eşiğinde durduğumu hissettim. Hayatımı değiştirecek bir şeyin.

Haklıydım. Ve her şeye rağmen, onu hala seviyorum ve o da beni hala seviyor.

Beş yıl boyunca ona ihanet ettiğime inandıktan sonra bile. İçindeki öfke, nefret ve onu içten içe tüketmeye çalışan canavarın ardından bile.

O beni seviyor.

Ve o benim peşimden geliyor.

Bundan eminim.

Bunu görebilmek için yeterince uzun süre hayatta kalmam gerekiyor.

Dizlerimi kollarımla kavradım, başımı öne eğdim ve ağlamama izin verdim. "Lütfen," diye fısıldadım karanlığın içine. "Lütfen beni bulun. Lütfen."

Titreyen ışık cevap vermiyor. Sessizlik bozulmuyor. Ama göğsümün bir yerinde, korku ve inancın yan yana yaşadığı yerde, sıcak bir şey hissediyorum. İstikrarlı bir şey.

Gabriel geliyor.

Sadece dayanmam gerekiyor.

KIRKINCI BÖLÜM

Gabriel, yarım blok ötede motoru durdurdu ve yıkık binayı inceledi. Otoparkta iki araç vardı: güvenlik kameralarındaki tanıma uyan siyah bir SUV ve muhtemelen Sterling'e ait olan gümüş bir Mercedes. Dışarıda görünürde güvenlik görevlisi yoktu, ama bu bir şey ifade etmiyordu. Sterling gibi adamlar çevrelerini korumasız bırakmazlardı.

Gabriel telefonuna baktı. Leo'nun ekibi on beş dakika uzaktaydı. FBI yirmi dakika, belki daha fazla uzaktaydı; taktik bir birim harekete geçiriyorlardı, bu da evrak işleri, protokoller ve avukatlar kendi kışkıklarını korurken insanların ölümüne yol açan tüm bürokratik saçmalıklar anlamına geliyordu.

On beş dakika çok uzundu. Yirmi dakika ise sonsuzluk gibiydi.

Bella içerideydi. Beklediği her saniye, bir şeylerin ters gidebileceği anlamına geliyordu.

Arabadan indi.

Sırtındaki silah, yıllarca eğitim aldığı Glock 19 modeli, rahat bir ağırlıktaydı.

Elinde silahıyla dikkatlice yan kapıya doğru ilerledi ve kapıyı kontrol etti. Kilitli değildi.

Hart'ın adamları ya dikkatsiz davrandılar ya da bir tuzak kuruyorlardı.

Gabriel'in umurunda değildi.

Gölgelerin arasından sessizce içeri süzüldü. Depo devasa büyüklükteydi; yüksek tavanlar, paslı ekipmanlar, küf ve güvercin pisliği kokusuyla daha da sıcak bir hava vardı. Ve tüm bunların altında kimyasal bir şey daha vardı.

Kirli pencerelerden süzülen ışık, her şeyi gri tonlarına boyuyordu.

İleriden sesler duydu ve sırtını duvara dayadı, silahı hazırda tuttu, eğer ona doğru gelirlerse diye. Sesler alçaktı. Erkek sesiydi. En az iki, belki üç.

Nefesini tuttu ve dinledi.

"Harekete geçmemiz gerekiyor."

"Nereye taşınacaksınız?"

Sterling. Bu Sterling Hart'ın sesiydi.

Sterling sözlerine şöyle devam etti: "Federal yetkililer her limanı, her havaalanını gözetliyor. Kaçmaya kalkarsak işimiz biter."

"Ama onlar dışarıdalar." Konuşmacının hafif bir aksanı vardı. Belki de Bronx aksanıydı. "Yani burada oturup kapıyı kırıp içeri girmelerini mi bekleyeceğiz?"

Sterling, "Elimizde koz var," dedi. "Kız bizde olduğu sürece seçeneklerimiz de var."

Gabriell'in elleri yumruk oldu ve içindeki canavar, aç ve istekli bir şekilde kıpırdandı.

Dikkatlice, sessizce kapıdan uzaklaştı, sonra depoya doğru ilerledi, ışık huzmelerinden kaçındı, gölgelerde kaldı. Binanın arka tarafına doğru ilerlerken sesler arkasında kayboldu; duvarda bir sıra kapı vardı. Belki de depo odalarıydı. Ve bunlar kullanışlı hücreler olmaz mıydı?

İlk ikisi boştu. Üçüncüsü kilitliydi.

Gabriel kolu denedi. Sağlam. Endüstriyel. Tekmeleyerek açamayacağınız, binadaki tüm güvenlik görevlilerini koşturacak kadar gürültü çıkaracak türden bir kilit.

Aspen'den sonraki yıllarda, yapacak hiçbir şeyi kalmadığı için bir adamın başka bir adamın dünyasını nasıl yıkabileceğini planlamak,

hazırlamak ve kendi kendine öğrenmekle meşgul olduğu dönemde öğrendiği bir başka beceri olan maymuncuk takımını çıkardı.

Otuz saniye. Kilit tık diye açıldı.

Kapıyı içeri doğru itti, silahını doğrultmuş, her şeye hazır bir haldeydi.

Bella, uzak duvara büzülmüş, dizlerini göğsüne çekmiş, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onu görünce gözleri kocaman açıldı; önce şok, sonra tanıma, ardından da sanki duası kabul olmuş gibi bir duygu.

“Gabe!”

Adı neredeyse fısıltı gibi duyuluyordu, ama ardındaki sevgi ve rahatlama onu doyasıya dolduruyordu.

Parmak ucunu dudaklarına götürdü, sonra üç adımda odayı geçti ve onu kollarına çekerken dizlerinin üzerine çöktü. Titriyordu. Sallanıyordu. Ama hayattaydı. Bütündü. Onundu.

"Seni koruyorum," diye fısıldadı saçlarına. "Artık güvendesin."

"Geleceğini biliyordum." Sesi titredi. "Biliyordum."

"Her zaman." Geri çekilip ona baktı; yaralanma, hasar, bileklerindeki bağlanmış derinin ötesinde ona zarar verdiklerine dair herhangi bir işaret aradı. "Yürüyebilir misin?"

Başını salladı.

"Öyleyse harekete geçmeliyiz. Leo'nun ekibi yolda."

Kapıdan gelen bir sesle Gabriel hızla döndü, Bella'yı arkasına itti ve tek bir akıcı hareketle silahını kaldırdı.

Sterling Hart eşikte duruyordu.

Gabriel'in hatırladığından daha kötü görünüyordu. Daha yaşlıydı. Saçları daha beyazlamıştı. Parlak dış görünüşü çatlamış ve dökülüyordu. Elinde kendine ait bir silah vardı; şık, gümüş bir tabanca, doğrudan Gabriel'in göğsüne doğrultulmuştu.

"Bay Grimm." Sterling'in sesi sakindi. Neredeyse hoş bir tondaydı. "Eninde sonunda geleceğinizi tahmin ediyordum."

“Hadi buradan çıkalım.” Gabriel sesini titretmeden konuştu. Canavar kan için uluyordu ama o bunu bastırdı. Bella için. Verdiği söz için. “Bunu yaparsan, belki bir mahkeme salonunu görecek kadar uzun yaşarsın.”

Sterling'in kahkahası kuru ve boştu. "Yıllarca süren zorluklara katlanmak mı? Adım lekelenmek mi? İnşa ettiğim her şey yıkılmak mı?" Başını salladı. "Sanmıyorum."

"Seeneğiniz yok."

“Herkesin seçenekleri var.” Sterling'in gözleri Bella'ya kaydı, sonra tekrar ona döndü. “Gitmene izin verebilirim. Ya da bunu kendi şartlarımla sonlandırabilirim.”

Arkasından Bella'nın eli sırtını buldu ve ceketinin kumaşını kavradı.

"Kendi kızınızı mı ldrrdnz?"

Sterling'in gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi. Acı. Pişmanlık. Sonra kayboldu.

"Seni seçtiğinde artık benim kızım olmaktan ıktı."

"Baba, lütfen." Bella'nın sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Sterling'in silah tutan eli titriyordu. "Yapma."

Gabriel, canavarın tasmaşına karşı çırpındığını hissetti. İğdlerinin her biri ona saldırmasını, mesafeyi kapatmasını, Sterling'in elinden silahı kapmasını söylüyordu. Ama Sterling'in parmağı tetikteydi. Ve Bella tam arkasındaydı. Ani bir hareket, ona isabet etmesi gereken kurşunun Bella'ya isabet etmesine neden olabilirdi.

O da bekledi. İzledi.

Uzaktan gelen siren sesleri yaklaşıyordu. Leo'nun ekibi. Ya da FBI. Takviye kuvvetler geliyor, ama yeterince hızlı değiller.

"Silahı bırak," dedi Gabriel. "Bitti."

Bir anlığına—sadece bir anlığına—Sterling'in ifadesinde bir değişiklik oldu. Yumuşadı. Silah titredi.

Sonra gözleri buz keşti.

"Haklısın," dedi. "Bitti."

Her şey bir anda oldu.

Sterling'in parmağı seğıirdi ve Gabriel hızla arkasını dönerek bir eliyle Bella'yı yere itti, diğer eliyle de Sterling'in atışıyla eş zamanlı olarak kendi silahını ateşledi. Silah sesleri depoyu adeta patlattı; sağır edici, kafa karıştırıcıydı ve o korkunç saniye boyunca Gabriel kimin ateş ettiğini, kimin vurulduğunu bilemedi.

Sterlin sendeledi.

Gümüş tabanca elinden şangırıtıyla düştü. Bir an orada sendeledi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sonra göğsünde yayılan kırmızı kızarıklığa baktı.

“Pekâlâ,” dedi sessizce. “Sanırım mesele kapanmıştır.”

Bayıldı.

Gabriel donakalmış bir halde, silahı hâlâ havada, namludan dumanlar yükseliyordu. Arkasında Bella, babasının bedenine dikilmiş gözlerle ayağa kalkmaya çalışıyordu.

“Gabriel.” Sesi çok uzaktan geliyordu. “Öldü mü?”

Kendini hareket etmeye zorladı. Silahı indirmeye, nabzını kontrol etmeye çalıştı, her ne kadar ne bulacağını zaten bilse de.

"Öldü."

Gabriel cesede baktı; hayatının beş yılını çalan, onu öldürmeye çalışan, sevdiği her şeyi tehdit eden adama. Tatmin olmayı bekledi. Zaferi. Düşmanının nihayet, nihayet yok edildiğini görmenin verdiği haklılığı.

Gelmedi.

Hissettiği tek şey yorgunluktu. Ve üzüntü. Ve Bella'nın hâlâ hayatta olduğu için duyduğu derin, yürek burkan bir minnettarlık.

Cesetten yüzünü çevirdi. Bella şimdi ayakta, kollarını kendine sarmış, babasının bedenine onun anlayamadığı bir ifadeyle bakıyordu.

“Bella?”

Yavaşça gözlerini onun gözlerine çevirdi. Gözleri kuruydu. Şok olmuştu. Ama yas tutmuyordu. Sterling Hart hakkında ne kadar karmaşık

duyguları olursa olsun, Gabriel o kapıdan içeri girmeden önce hepsini aşmıştı.

"Bitti mi?" diye fısıldadı.

Gabriel yanına gitti, onu kollarına çekti. Onu sıkıca göğsüne bastırdı, kalbinin kendi kalbine karşı attığını hissetti; bu, onun hayatta olduğunun, ikisinin de hayatta olduğunun, bu kabusun nihayet, nihayet sona erdiğinin kanıtıydı.

"Evet," dedi. "Bitti."

Sirenler artık daha yakındı. Daha yüksek sesliydiler. Dışarıdaki otoparka araçlar girerken, kirli camlardan mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu.

Gabriel, Bella'yı kucağında tuttu ve bekledi.

Seçimini yapmıştı. Adaleti seçmişti. Mahkemeleri seçmişti. Sterling'in izin vermesi şartıyla, onun yaşamasına izin vermeyi seçmişti.

Sterling buna izin vermemişti.

Ve Gabriel bundan pişman olmayı bir türlü kabullenemedi.

Daha sonra—FBI binayı bastıktan, ifadeler verildikten ve deliller kayıt altına alındıktan sonra, Leo geldikten, Bella'yı bir battaniyeye sardıktan ve eline berbat bir kahve tutuşturduktan sonra—Gabriel kendini deponun dışında, gri sabah gökyüzüne bakarken buldu.

Bella onun yanında belirdi. Sessiz. Sıcak. Canlı.

"Onu sen öldürdün," dedi. Bu bir suçlama değildi. Sadece bir gerçektir.

"Seni vuracaktı."

"Biliyorum. Silahım olsaydı onu kendim vururdum." Elini onun eline uzattı. "Uyuşmuş durumdayım."

"Böyle bir şeyden sonra bu normal."

"Öyle mi?" diye sordu, kısık ve kırık bir kahkaha attı. "Hayatımızda normal olan hiçbir şey olduğunu düşünmüyorum."

Buna itiraz edemezdi.

Birlikte sessizce durdular, görevlilerin depoya girip çıkmasını izlediler. Adli tıp görevlisinin aracının yanaşmasını izlediler.

Sterling Hart'ın imparatorluğunun sonunun gerçek zamanlı olarak nasıl geliştiğini izlemek.

“Şimdi ne olacak?”

Gabriel onun elini sıktı. "Şimdi eve gidiyoruz. Yaklaşık bir hafta uyuyacağız. Sonra da yolumuza devam edeceğiz."

"Birlikte?"

Ona döndü. Yüzünü elleriyle kavradı. Beş uzun yıl boyunca rüyalarına musallat olan o iki renkli gözlere baktı; önce nefretle, sonra özlemle, şimdi ise yakıp kavuran şiddetli bir aşkla.

"Birlikte, Izzy," dedi. "Her zaman."

Parmak uçlarına yükseldi ve onu yumuşak ve tatlı bir öpücükle öptü. Sanki bir söz vermiş gibi. "Gün geçtikçe," diye fısıldadı dudaklarının arasından.

"Gün geçtikçe."

Güneş bulutların arasından sıyrılıp, hayatta kalmayı başardıkları her şeyin enkazının üzerine altın sarısı bir ışık saçtı.

Mutlu bir son değildi. Aslında değildi. Ama bir başlangıçtı.

Ve bu onların oldu.

EPİLOG

ÜÇ AY SONRA

Sergi açılışı tüm hızıyla devam ediyor ve hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyorum.

La Galerie LaBete artık yeni bir yuvaya sahip: The Beast'in alt katından oluşturulmuş, şık, sade çizgilerle ve etkileyici aydınlatmayla bezeli, duvarlarında Gabriell'in resimlerinin parıldadığı bir mekan. Gizemli LaBete'nin, ölümden dönen Gabriel Grimm olduğu ortaya çıktığında sanat dünyası adeta çıldırmıştı. Eleştirmenler bunu on yılın hikayesi olarak nitelendiriyor. Koleksiyoncular ise altın madeni olarak adlandırıyor.

Ben buna mucize diyorum.

Gabriel odanın karşısında, Manhattan'dan bir koleksiyoncuyla koyu bir sohbe dalmış durumda. Bu özel gün için hazırlanmış; koyu renk takım elbise, açık yaka, taranmış koyu saçları. Ama beni nefessiz bırakan şey bu değil.

Duruşundaki rahatlık. İçten gülümsemesi. Konuşurken yaptığı jestler, canlı ve ilgili oluşu, sanki sonunda dünyanın bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamış gibi.

Canavar hâlâ orada. Her zaman orada olacak. Ama şimdi sessiz. Memnun. Hatta mutlu.

Harper elinde iki kadeh şampanya ile yanıma geldi. "Gözlerin dik dik bakıyor."

"Bakmaya hakkım var. O benim."

"Öyle." Bana bir bardak uzattı ve kendi bardağını ona tokuşturdu. "İyi iş çıkardınız, Bella. İkiniz de."

Serginin en önemli eserine bakıyorum: Kafeste ve Özgür, yan yana asılı duran iki eser. Bir yandan parmaklıkların ardında hapsedilmiş kadın, diğer yandan açık bir kapı aralığında duran, güneş ışığının etrafına vurduğu, bir eli izleyiciye doğru uzanmış kadın.

Bütün hikaye, işte orada, duvarda yazılı.

Daha sonra, misafirler gittikten, Travis ve Anissa tebriklerini üzerimize yağdırdıktan ve Harper bizden Pazar günü brunch sözü aldıktan sonra, Gabriel beni yukarıdaki, artık sadece stüdyo olarak kullandığı daireye götürüyor.

Beni kanepeye fırlatmasını bekliyordum. Bunun yerine beni banyoya götürdü; orada ustura, fırça ve bir kase tıraş kremi beni bekliyordu.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Tamam mı?"

"Sakal zırhın bir parçasıydı." Jileti eline alıp çeviriyor. "Gizlenmenin bir parçasıydı. Artık zırha ihtiyacım yok." Jileti uzatıyor. "Onu senin çıkarmanı istiyorum."

Bıçağı elime alırken ellerim titriyor. Korkudan değil, bana sunduğu şeyin ağırlığından.

Küvetin kenarına oturuyor. Ben de köpüğü hazırlayıp başlıyorum. Fırça darbeleriyle sakal kayıyor ve hatırladığım çene ortaya çıkıyor. Yıllar önce aşık olduğum yüz. Ve aylarca benden kısmen gizlenmiş olan yara izi, şimdi onun benimle paylaştığı tüm yaralar gibi, gözümün önünde.

İşimi bitirdiğimde, kalan tıraş köpüğünü siliyorum ve ellerimle onun çıplak yüzünü kavriyorum.

"İşte buradasın," diye fısıldadım.

Beni kucağına çekip öpüyor. Çaresizce değil. Çekingence de değil. Yeni bir şey. Geleceğin tadını andıran bir şey.

"Seni seviyorum, Izzy," diye fısıldıyor dudaklarıma doğru.

Gülümsedim, dudaklarından dökülen o doğal takma adın kulağa hoş gelmesinden keyif aldım. Sanki her şey normale dönmüş gibiydi.

Sanki eve dönmüşüz gibi.

"Ben de seni seviyorum," diyorum. "Gün be gün, her gün."

"Gün geçtikçe," diye tekrarlıyor, sözleri fısıltı ve bir vaat gibi.

Dışarıda, Atlantic City üzerinde şafak söküyor ve gökyüzünü altın ve olasılık tonlarıyla boyuyor.

Planladığım hayat bu değildi.

Daha iyi.

Bu bizim.

AYRICA J. KENNER TARAFINDAN.

JK Rowling'in Stark Dünyası ve diğer tüm eserleri için,
Lütfen www.jkenner.com adresini ziyaret edin.

Milyarder Grimm Kardeşler

Kule

Kurt

Canavar

Stark Destanı

Ona sahip olmak için her bedeli öderdi...

beni serbest bırak

beni sahiplen

beni tamamla

beni götür (kısa roman)

Beni al (kısa roman)

Oyunumu oyna (kısa roman)

beni baştan çıkar (kısa roman)

Beni aç (kısa roman)

en derin öpücük (kısa roman)

beni cezbet (kısa roman)

beni sabitle

Beni tut (kısa roman)

lütfen beni (kısa roman)

benimle kayboldu

Damien

Bana izin ver (kısa roman)

beni mutlu et (kısa roman ve bonus içerik)

Beni sev (kısa roman)

Beni kucakla (kısa roman)

beni büyüle

milyarderle röportaj

Düşmüş Azizler Serisi

Onun dokunuşu onun günahıdır. Onun sevgisi onun kurtuluşudur.

Benim Düşmüş Azizim

Benim Güzel Günahım

Benim Acımasız Kurtuluşum

Günahkarın Oyunu

Karizmatik. Tehlikeli. Son derece seksi.

Stark Security'nin seçkin ekibiyle tanışın.

Seninle Paramparça

Senin Gölgelelerin

(Broken With You'nun ücretsiz ön bölümü)

Seninle İlişkim Bitti

Seninle Mahvoldum

Seninle mahvoldum

Seninle Birlikte Yok Oldum

Senin Anıların

Seninle birlikte harap oldum

Seninle Birlikte Gizli

Sana hayran kaldım

Seninle Dolaşmış

Seninle iç içe

Senin Tarafından Özleniyorum

Steele Books/Stark International:

Ona kendini hayatta hissettiren tek erkek oydu.

Adımı Söyle

Dizlerimin Üzerinde

Tenimin Altında

Meydan Okumamı Kabul Et (Kısa öykü "Kalp Çal"ı içerir)

Stark Uluslararası Kısa Romanları:

Jamie ve Ryan ile tanışın - o kadar ateşliler ki, adeta kıvılcımlar saçıyorlar.

Beni Evcilleştir

Beni Baştan Çıkar

Beni kızdır

Bana Dokun

S.I.N. Üçlemesi:

Onların birlikte olmaları yanlıştı...

...ama ayrı kalmak daha zor.

En Kirli Sır

En Karmaşa

En Tatlı Tabu

En Çok Aranalar:

Üç güçlü, tehlikeli adam.

Üç şehvetli, baştan çıkarıcı kadın.

Aranan

Isıtılmış

Tutuşturuldu

Ayın Adamı

Ayın erkeği kim...?

Bana karşı
Sıkıca Tutunun
Şimdi sana ihtiyacım var
Beni Başlat
Hadi başlayalım!
Senin Gözlerinde
Beni tahrik et
Sars onu
Bütün Gece Boyunca
Çok Derinlerde
Ateşimi Yak
Sınırdaki Yürü
Kraliyet Kokteyli (ek kitap)

*Bar Atıştırmalıkları: Ayın Erkeği Yemek Kitabı (J. Kenner ve Suzanne M. Johnson tarafından)

Blackwell-Lyon:
Sıcaklık, mizah ve biraz da tehlike
Sevimli Küçük Yalancı
Şirin Küçük Oyuncu
Seksi Küçük Günahkar
Baştan Çıkarıcı Küçük Alaycı

Yükselen Fırtına:
Julie Kenner takma adıyla yazıyorum.
Küçük kasaba draması
Yükselen Fırtına: Fırtınanın Yükselişi
Yükselen Fırtına: Sessiz Fırtına

PARANORMAL

Şeytan Avlayan Futbolcu Anne

Buffy gibi... büyümüş hali!

Doğaüstü kadın kurgusu

Carpe Demon

Kaliforniya Şeytanı

Şeytanlar Sonsuza Dek Kalır

Deja Demon

Tanıdığınız Şeytan (kısa öykü)

Şeytanın Beklenmedik Çözümü

Şeytani Barış

Şeytanın Günü

Şeytanınızı Nasıl Eğitirsiniz?

Karanlık Zevkler Serisi:

Milyarder ölümsüz aşk

Karanlığın Okşaması

Beni Karanlıkta Bul

Beni Zevkte Bul

Beni Tutku İçinde Bul

Zevkin Okşaması

YAZAR HAKKINDA

J. Kenner (diğer adıyla Julie Kenner), çeşitli türlerde yüzü aşkın roman, novella ve kısa öyküyle New York Times, USA Today, Publishers Weekly, Wall Street Journal ve uluslararası alanda 1 numaralı çok satan yazardır.

JK, Publishers Weekly tarafından "diyalog yeteneği ve eksantrik karakter yaratımı" olan bir yazar olarak, RT Bookclub tarafından ise "günahkar derecede çekici, baskın anti kahramanlar ve onlara hayran olan kadınlar konusunda piyasayı ele geçiren" bir yazar olarak övülmüştür. Amerikan Romantik Yazarlar Birliği'nin prestijli RITA ödülünde beş kez finalist olan JK, 2014 yılında Claim Me (Stark Üçlemesinin 2. kitabı) adlı romanıyla erotik romantizm kategorisinde verilen ilk RITA ödülünü ve 2017 yılında da Wicked Dirty adlı romanıyla aynı kategoride RITA ödülünü kazanmıştır.

JK, avukatlık kariyerinde daha önce Güney Kaliforniya ve Teksas'ta çalıştı. Şu anda eşi, iki kızı ve iki oldukça hareketli kedisiyle birlikte Orta Teksas'ta yaşıyor.

İletişimde kalın! JK'nin SMS bildirimlerine abone olmak için 21000'e JKenner yazın.

J. Kenner Facebook Sayfası
Facebook Hayran Grubu
Bülten

www.jkenner.com

Facebook

X (Twitter)

Instagram

BookBub

Goodreads

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM